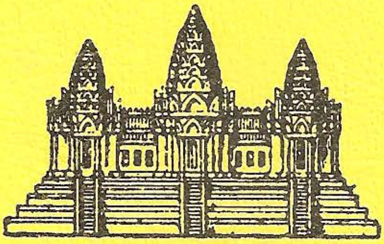

ឯកសារគម្ពីព្រះត្រៃបិដកស្កាននេះ
ត្រូវបានថតចេញពី ច្បាប់គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកដប៉ុន ។

ឯកសារគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ចាប់ពីភាគ១ ដល់ ភាគ៥០
គឺជារបស់ ឧបាសិកា កាំង ហ្គិចណៃ និងស្វាមី ព្រមទាំងបុត្រធីតា,
ធ្វើជូនលោកគ្រូអគ្គបណ្ឌិត ប៊ុត-សាវង្ស ។ និងទុកក្នុង
គេហទំព័រ៥០០០ឆ្នាំ សម្រាប់ជាធម្មទាន ។

កែសម្រួលតាមកុំព្យូទ័រ តម្រូវឧបករណ៍អានអេឡិត្រូនិច
ដោយខ្ញុំព្រះករុណា ខ្ញុំបាទ ស្រុង-ចាន់ណា ។

www.5000-years.org

ព្រះ

ត្រៃបិដកបាលី

និង

សេចក្ដីប្រែជាភាសាខ្មែរ

វិនយបិដក

មហាវគ្គ ទុតិយភាគ

២

តេរសកណ្ឌ នឹង អនិយតកណ្ឌ

បោះពុម្ពលើកទី ២

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព. ស. ២៤៩៨

ឧទ្ទិសកថា

យើងខ្ញុំ សូមផ្តល់ស្មារតីសូត្រព្រះធម៌ឧទ្ទិសជូនជនជាតិខ្មែរ ។
ឥឡូវ យើងខ្ញុំអាចជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកនេះ ទៅអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិខ្មែរបានហើយ ។
ព្រះធម៌នៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់នេះ ត្រូវបានសូត្រចេញពីជម្រៅដួងចិត្តនៃអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា
ជនជាតិជប៉ុន ។

このカンボジア版南伝大蔵経を
カンボジアの佛教徒へ
贈ることができることに感謝します。
これが日本の佛教徒の心です。

It is with a deep sense of gratitude that I present the translation of the complete collection of "TRIPITAKA" to the Cambodian Buddhists on behalf of the Japanese Buddhist community.

អារម្ភកថា

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរ ជាទីរាប់អាន !

ជូនចំពោះជនជាតិខ្មែរដែលកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ជាទីគោរព !

គម្ពីរព្រះត្រៃបិដកខ្មែរនេះ ត្រូវបាន " ក្រុមជំនុំព្រះត្រៃបិដក " នៃពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យនៅភ្នំពេញ បកប្រែពីភាសាបាលីមកជាភាសាខ្មែរ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៣០ ទៅឆ្នាំ ១៩៦៨ គឺត្រូវចំណាយពេល ៣៩ ឆ្នាំ ទើបបានសម្រេចហើយសព្វគ្រប់ ។ នេះពិតជាកំណាប់ព្រះធម៌របស់ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ហើយក៏ជាកំណប់វប្បធម៌ខាងផ្នែកបោះពុម្ពរបស់ជនជាតិខ្មែរផងដែរ ។ យើងខ្ញុំ ពុទ្ធសាសនិកជាតិជប៉ុន មានសន្តានចិត្តរីករាយនឹងបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរក៏នឹងរុងរឿងឡើងវិញដែរ ។

នេះគឺជាអំណោយពីជម្រៅដួងចិត្ត ជូនទៅដល់ជនជាតិខ្មែរទាំងអស់ ព្រមទាំងមនុស្សជាតិទូទៅ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលមានចិត្តស្រឡាញ់សន្តិភាព ។

ខ្មែរបានរងសោកនាដកម្មដែលមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះពុទ្ធសាសនាខ្មែរ ក៏ត្រូវអន្តរាយយ៉ាងខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងទាំងអស់គ្នា បានឈានជើងកន្លងផុតពីសេចក្តីទុក្ខសោកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរនេះ ចាកផុតពីអំពើឃោរឃៅ បញ្ចប់គំនុំគុំគួន ដើរតាមពុទ្ធដីកាព្រះបរមគ្រូ ខិតខំព្យាយាមធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ។

ការណ៍ដែលយើងខ្ញុំជូនគម្ពីរព្រះត្រៃបិដកពេលនេះ គឺជានិមិត្តរូបនៃការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាជនជាតិជប៉ុនថា យើងខ្ញុំធ្វើសហប្រតិបត្តិការដើម្បីសន្តិភាពក្នុងពិភពលោក ដើម្បីទុកជាភស្តុតាងនៃចំណងមេត្រីភាព និងមិត្តភាពរវាងប្រជាជាតិជប៉ុន និងប្រជាជាតិខ្មែរ ។

ថ្ងៃនក្ខត្តឫក្ស កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤

សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ

អ្នកតំណាងចាត់ការ Rev. Muchaku Seikyo

ប្រធានការិយាល័យ Rev. Sinohara Eiichi

អ្នកចាត់ការ Rev. Matunaga Zendo Rev. Arima Jitsujo Rev. Ito Yoshimichi
Rev. Watai Keiichi Rev. Sugiya Yoshizumi Rev. Sigeta Shincyo
Rev. Maeda Risyo Rev. Nakajima Kyoshi Mr. Ei Rokusuke

『トリピタカ』復刻進呈にあたって

親愛なるカンボジアの皆さん！
敬愛するカンボジアの仏教徒の皆さん！

カンボジア版『トリピタカ』は、プノンペンの仏教研究所が、仏教界の英知を集め、1930年から1968年まで、39年の歳月をかけて翻訳し、分類し、集大成して完成されました。まさにカンボジア仏教の法宝であると共に、カンボジア出版文化の至宝です。日本仏教徒の有志は、カンボジア仏教の復興再生を願いつつ、これを復刻刊行し、贈らせていただきます。

これはカンボジア仏教徒のみならず、カンボジア全人民、否、平和を愛する地球上のすべての人々への、心からの贈り物です。

カンボジアは、古今未曾有の悲劇を体験しました。カンボジア仏教もこの受難の時代に壊滅的な打撃を受けました。しかし、今はその悲しみを乗りこえ、瞋りを離れ、怨みを恕し、ブッダの教えに従い、世界平和の実現に努力するときです。

この本の贈呈は、日本の仏教徒も共々に、世界平和のために努力することを誓うしるしであり、相互の連帯と友情の証なのです。

合掌

1994年７月吉日

カンボジア版トリピタカ（南伝大蔵経）復刻救援委員会

世話人代表	無着　成恭	世話人	松永　然道	有馬　実成
事務局長	篠原　鋭一		伊藤　佳通	渡井　奎一
			杉谷　義純	茂田　真澄
			前田　利勝	中島　教之
			永　六輔	

Acknowledgment

My dear Cambodian friends and respected members of the Cambodian Buddhist community.

It gives me a great pleasure to learn that the translation of the " Pali Tripitaka " into Cambodian by the " Tripitaka Commission " of the Buddhist Institute, Phnom Penh has been successfully achieved. The project to translate the Tripitaka was launched in 1930 and took 39 years to complete the whole work only in 1968.

The Cambodian translation of this great work will not only become a cherished treasure of the Cambodian Buddhist community but is also an important milestone in the history of publication in Cambodia.

Revival and prosperity of Buddhism in Cambodia is the ardent desire of the Japanese Buddhist Community. It is with this spirit that we have completed this important project and want to present the complete work to the Cambodian Buddhist community. It is a present not only to the Buddhist community in Cambodia but also to the Cambodian people and all the peace loving people in the world.

Cambodia experienced the greatest tragedies of modern times and the Cambodian Buddhist community also underwent severe trials and suffered crushing blows during this period. But now a time has come to surmount this grief and anger, and to forgive and start working again for world peace.

This great work is a symbol of Japanese Buddhist communities resolve to work with our Cambodian brothers and sisters toward world peace and a testimony to the friendship between the people.

Join hands in prayer...
July 1994

TRIPITAKA PUBLISHING SUPPORT COMMITTEE
Project Manager: Rev. Seikyo Muchaku
Secretary General: Rev. Eiichi Sinohara
Management Team:
Rev. Zendo Matunage Rev. Jitsujo Arima Rev. Yoshimichi Ito
Rev. Keiichi Watai Rev. Yoshizumi Sugiya Rev. Shincyo Sigeta
Rev. Risyo Maeda Rev. Kyoshi Nakajima Mr. Rokusuke Ei

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ទុតិយភាគ

២

តេរសកណ្ឌ និង អនិយតកណ្ឌ

តេរសកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ តេរស សង្ឃាទិសេសា

ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ

បឋមសង្ឃាទិសេសំ

[១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា សេយ្យសកោ អនភិរតោ ព្រហ្មចរិយំ ចរតិ ។ សោ តេន កិសោ ហោតិ លូខោ ទុព្វណ្ណោ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោ ។ អទ្ទសា ខោ អាយស្មា ឧទាយិ អាយស្មន្តំ សេយ្យសកំ កិសំ លូខំ ទុព្វណ្ណំ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតំ ធមនិសន្ថតគត្តំ ទិស្វាន អាយស្មន្តំ សេយ្យសកំ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ អាវុសោ សេយ្យសក កិសោ លូខោ ទុព្វណ្ណោ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោ កច្ចិ នោ ត្វំ អាវុសោ សេយ្យសក

តេរសកណ្ឌ

បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អាបត្តិឈ្មោះ សង្ឃាទិសេសទាំង ១៣ សិក្ខាបទនេះមកកាន់ឧទ្ទេស[1] ។

សង្ឃាទិសេសទី ១

[១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន ជារបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះ សេយ្យសកភិក្ខុដ៏មានអាយុ មិនត្រេកអរនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ (បង់សឹក) ។ ដោយហេតុនោះ សេយ្យសកភិក្ខុក៏ទៅជាស្គាំងស្គមមានសម្បុរអាប់អន់ កើតមានពេគស្គមលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរពាមដោយសរសៃ ។ ឧទាយិត្ថេរ[2] ដ៏មានអាយុឃើញសេយ្យសកភិក្ខុដ៏មានអាយុស្គាំងស្គម មានសម្បុរអាប់អន់កើតមានពេគស្គមលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរពាមដោយសរសៃ លុះឃើញហើយទើបសួរសេយ្យសកភិក្ខុថា ម្នាលអាវុសោសេយ្យសក ហេតុអ្វី បានជាលោកស្គាំងស្គមមានសម្បុរអាប់អន់កើតមានពេគស្គមលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរពាមដោយសរសៃ (ដូច្នេះ) ម្នាលអាវុសោសេយ្យសក

---

១ បាឡីដែលសំដែងឡើងទុកជាគោលដើមនៃសិក្ខាបទ ហៅថា ឧទ្ទេស ។ ២ អដ្ឋកថាពន្យល់សេចក្តីថា ឧទាយិត្ថេរនេះជាឧបជ្ឈាយ៍របស់សេយ្យសកភិក្ខុ ។

អនភិរតោ ព្រហ្មចរិយំ ចរសីតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ តេនហិ ត្វំ អាវុសោ សេយ្យសក យាវទត្ថំ ភុញ្ជ យាវទត្ថំ សុប យាវទត្ថំ នហាយ យាវទត្ថំ ភុញ្ជិត្វា យាវទត្ថំ សុបិត្វា យាវទត្ថំ នហាយិត្វា យទា តេ អនភិរតិ ឧប្បជ្ជតិ រាគោ ចិត្តំ អនុទ្ធំសេតិ តទា ហត្ថេន ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេហីតិ ។ កិន្នុ ខោ អាវុសោ កប្បតិ ឯវរូបំ កាតុន្តិ ។ អាមាវុសោ អហម្បិ ឯវរូបំ(១) ករោមីតិ ។ អថខោ អាយស្មា សេយ្យសកោ យាវទត្ថំ ភុញ្ជិ យាវទត្ថំ សុបិ យាវទត្ថំ នហាយិ យាវទត្ថំ ភុញ្ជិត្វា យាវទត្ថំ សុបិត្វា យាវទត្ថំ នហាយិត្វា យទា អនភិរតិ ឧប្បជ្ជតិ រាគោ ចិត្តំ អនុទ្ធំសេតិ តទា ហត្ថេន ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេតិ(២) ។ អថខោ អាយស្មា សេយ្យសកោ អបរេន សមយេន វណ្ណវា អហោសិ បីនិន្ទ្រិយោ(៣) បសន្នមុខវណ្ណោ វិប្បសន្នឆវិវណ្ណោ ។ អថខោ អាយស្មតោ សេយ្យសកស្ស សហាយកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ សេយ្យសកំ ឯតទវោចុំ បុព្វេ ខោ ត្វំ អាវុសោ សេយ្យសក កិសោ អហោសិ លូខោ ទុព្វណ្ណោ

---

១ ឱ. ម. ឯវំ ។ ២ ឱ. ម. មោចេសិ ។ ៣ ម. បិណិន្ទ្រិយោ ។

លោកមិនត្រេកអរនឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ឬអ្វី ។ សេយ្យសកភិក្ខុឆ្លើយថា ករុណា អាវុសោ ។ ឧទាយិក៏បង្គាប់ថា ម្នាលអាវុសោសេយ្យសក បើដូច្នោះ លោកចូរឆាន់ឲ្យឆ្អែតសិងឲ្យស្កប់ស្រង់ឲ្យពេញចំណង់ទៅ លុះដល់ឆាន់ឆ្អែតសិងស្កប់ស្រង់ពេញចំណង់ហើយ កាលណាបើសេចក្តីអផ្សុកកើតមានដល់លោក រាគគ្របសង្កត់ចិត្តលោក លោកចូរព្យាយាមដោយដៃញុំាងទឹកអសុចិឲ្យឃ្លាតចេញក្នុងកាលនោះចុះ។ទើបសេយ្យសក-ភិក្ខុសួរថា ម្នាលអាវុសោ កិរិយាដែលសមណធ្វើយ៉ាងហ្នឹងគួរដែរឬ ។ ឧទាយិឆ្លើយថា ករុណា អាវុសោ ទុកជាខ្ញុំក៏ធ្វើយ៉ាងហ្នឹងដែរ ។ លំដាប់តពីនោះមក សេយ្យសកដ៏មានអាយុ ក៏ឆាន់ទាល់តែឆ្អែត សិងទាល់តែស្កប់ស្រង់ទាល់តែពេញចំណង់ លុះដល់ឆាន់ឆ្អែត សិងស្កប់ស្រង់ពេញចំណង់ហើយ កាលណាសេចក្តីអផ្សុកកើតឡើង រាគគ្របសង្កត់ចិត្ត ក៏ព្យាយាមដោយដៃញុំាងទឹកអសុចិឲ្យឃ្លាតចេញក្នុងកាលនោះ ៗ គ្រាតមកសេយ្យ-សកភិក្ខុក៏ត្រឡប់ជាមានសម្បុរមានឥន្ទ្រិយពេញលេញ មានសម្បុរមុខស្រស់បស់ មានសម្បុរស្បែកដ៏ផូរផង់ឡើងវិញ ។ គ្រានោះពួកភិក្ខុដែលជាសំឡាញ់របស់សេយ្យសកដ៏មានអាយុ ក៏សួរសេយ្យសកដ៏មានអាយុថា ម្នាលអាវុសោសេយ្យសក កាលពីដើមលោកស្គាំងស្គម មានសម្បុរអាប់អន់

ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោ សោទានិ ត្វំ ឯតរហិ វណ្ណវា បីណិន្ទ្រិយោ(១) បសន្នមុខវណ្ណោ វិប្បសន្នច្ឆវិវណ្ណោ កិន្នុ ខោ ត្វំ អាវុសោ សេយ្យសក ភេសជ្ជំ ករោសីតិ ។ ន ខោ អហំ អាវុសោ ភេសជ្ជំ ករោមិ អបិចាហំ យាវទត្ថំ ភុញ្ជាមិ យាវទត្ថំ សុបាមិ យាវទត្ថំ នហាយាមិ យាវទត្ថំ ភុញ្ជិត្វា យាវទត្ថំ សុបិត្វា យាវទត្ថំ នហាយិត្វា យទា មេ អនភិរតិ ឧប្បជ្ជតិ រាគោ ចិត្តំ អនុទ្ធំសេតិ តទា ហត្ថេន ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេមីតិ ។ កឹ បន ត្វំ អាវុសោ សេយ្យសក យេនេវ ហត្ថេន សទ្ធាទេយ្យំ ភុញ្ជសិ តេនេវ ហត្ថេន ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេសីតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា សេយ្យសកោ ហត្ថេន ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ សេយ្យសកំ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ

១ ម. បិណិន្ទ្រិយោ ។

កើតទៅជាពេកស្គមលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរាមដោយសរសៃ ឥឡូវនេះលោកមានសម្បុរ មានឥន្ទ្រិយពេញលេញ មានសម្បុរមុខស្រស់បស់ មានសម្បុរស្បែកផូរផង់ឡើងវិញ លោកបានធ្វើថ្នាំអ្វី (ឆាន់) អាវុសោ-សេយ្យសក ៗ សេយ្យសកភិក្ខុឆ្លើយតបថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំគ្មានធ្វើថ្នាំអ្វី (ឆាន់) ទេ តែខ្ញុំបានឆាន់ផ្អែតសិងស្កប់ស្រង់ទឹកពេញបំណង លុះបានឆាន់ផ្អែតសិងស្កប់ស្រង់ទឹកពេញបំណងហើយ កាលណាសេចក្តីអផ្សុកកើតឡើង រាគគ្របសង្កត់ចិត្តខ្ញុំ ៗ ព្យាយាមបញ្ចេញទឹកអសុចិដោយដៃក្នុងកាលនោះ ៗ ទើបពួកភិក្ខុជាសំឡាញ់សួរថា ម្នាលអាវុសោសេយ្យ-សក លោកទទួលបរិភោគនូវរបស់ដែលគេឲ្យដោយសទ្ធា ដោយដៃណា លោកព្យាយាមបញ្ចេញទឹកអសុចិដោយដៃនោះឯង ឬអ្វី ៗ សេយ្យសកឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ពិតដូច្នោះឯង ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយណាដែលជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោសត្មះតិះដៀលថា ហេតុអ្វីបានជាសេយ្យសកដ៏មានអាយុ ព្យាយាមបញ្ចេញទឹកអសុចិដោយដៃ (ដូច្នោះ) ៗ គ្រានោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏តិះដៀលសេយ្យ-សកដ៏មានអាយុ ដោយអនេកបរិយាយហើយ បានក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាស្រ័យហេតុនេះ

ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ សេយ្យសកំ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ សេយ្យសក ហត្ថេន ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិស អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស ហត្ថេន ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេស្សសិ ននុ មយា មោឃបុរិស អនេកបរិយាយេន វិរាគាយ ធម្មោ ទេសិតោ នោ សរាគាយ វិសំយោគាយ ធម្មោ ទេសិតោ នោ សំយោគាយ អនុបាទានាយ ធម្មោ ទេសិតោ នោ សឧបាទានាយ តត្ថ នាម ត្វំ មោឃបុរិស មយា វិរាគាយ ធម្មេ ទេសិតេ សរាគាយ ចេតេស្សសិ វិសំយោគាយ ធម្មេ ទេសិតេ សំយោគាយ ចេតេស្សសិ អនុបាទានាយ ធម្មេ ទេសិតេ

អាស្រ័យដំណើរនេះ ទ្រង់ត្រាស់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយត្រាស់សួរចំពោះទៅសេយ្យសកដ៏មានអាយុថា ម្នាលសេយ្យសក បានឮថាអ្នកឯងព្យាយាមញុំាងទឹកអសុចិឲ្យឃ្លាតចេញដោយដៃមែនឬ ។ សេយ្យសកទូលតបថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោសពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលបុរសឥតអំពើ កម្មនុ៎ះមិនសមគួរ មិនត្រូវទំនង មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណ មិនគប្បីសោះ មិនគួរធ្វើសោះ ម្នាលមោឃបុរស ហេតុអ្វីបានជាអ្នកឯងព្យាយាមបញ្ចេញទឹកអសុចិដោយដៃ (ដូច្នោះ) ម្នាលមោឃបុរស ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយដ៏ច្រើន (សុទ្ធតែ) ដើម្បីឲ្យប្រាសចាករាគ មិនមែនដើម្បីប្រកបដោយរាគទេ ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដើម្បីឲ្យប្រាសចាកគ្រឿងប្រកប មិនមែនដើម្បីគ្រឿងប្រកបទេ ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដើម្បីឲ្យប្រាសចាកសេចក្តីប្រកាន់មាំ មិនមែនដើម្បីសេចក្តីប្រកាន់មាំទេ (ដូច្នេះ) មិនមែនឬ ម្នាលមោឃបុរស កាលបើធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយ (សុទ្ធតែ) ដើម្បីឲ្យប្រាសចាករាគ អ្នកឯងបែរជារិះគិតតែធម៌នោះដើម្បីប្រកបដោយរាគទៅវិញ កាលបើធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដើម្បីឲ្យប្រាសចាកគ្រឿងប្រកប អ្នកឯងបែរជារិះគិតដើម្បីគ្រឿងប្រកបវិញ កាលបើធម៌ដែលតថាគត

សឧបាទានាយ ចេតេស្សសិ ននុ មយា មោឃ-
បុរិស អនេកបរិយាយេន រាគវិរាគាយ ធម្មោ
ទេសិតោ មទនិម្មទនាយ បិបាសវិនយាយ អាលយ-
សមុគ្ឃាតាយ វដ្ដុបច្ឆេទាយ តណ្ហាក្ខយាយ
វិរាគាយ និរោធាយ និព្វានាយ ធម្មោ ទេសិតោ
ននុ មយា មោឃបុរិស អនេកបរិយាយេន
កាមានំ បហានំ អក្ខាតំ កាមសញ្ញានំ បរិញ្ញា
អក្ខាតា កាមបិបាសានំ បដិវិនយោ អក្ខាតោ កាម
វិតក្កានំ សមុគ្ឃាតោ អក្ខាតោ កាមបរិឡាហានំ
វូបសមោ អក្ខាតោ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ អថ-
ខ្វេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានញ្ចេវ អប្បសាទាយ

សំដែងហើយដើម្បីឲ្យប្រាសចាកសេចក្តីប្រកាន់មាំ អ្នកឯងបែរជារិះគិតដើម្បីប្រកបដោយសេចក្តីប្រកាន់មាំវិញ ម្នាលមោឃបុរស ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយដ៏ច្រើន (សុទ្ធតែ) ដើម្បីនឿយណាយចាករាគៈ ដើម្បីញាំញីនូវសេចក្តីស្រវឹង ដើម្បីបន្ទោបង់នូវសេចក្តីស្រេក ដើម្បីដករំលើងនូវសេចក្តីអាល័យ ដើម្បីកាត់ផ្តាច់នូវវដ្ត ដើម្បីឲ្យអស់ទៅនៃតណ្ហា ដើម្បីឲ្យប្រាសចាករាគៈ ដើម្បីកិរិយារលត់ ដើម្បីនិព្វាន (ដូច្នេះ) មិនមែនឬ ម្នាលមោឃបុរស កិរិយាលះបង់នូវកាមទាំងឡាយ តថាគតបានសំដែងហើយដោយអនេកបរិយាយ កិរិយាកំណត់ដឹងនូវសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកាមទាំងឡាយ តថាគតបានសំដែងហើយ កិរិយាបន្ទោបង់នូវសេចក្តីស្រេកក្នុងកាមទាំងឡាយ តថាគតបានសំដែងហើយ កិរិយាដករំលើងនូវកាមវិតក្កទាំងឡាយ តថាគតបានសំដែងហើយ កិរិយារម្ងាប់បង់នូវសេចក្តីក្តៅក្រហាយព្រោះកាមទាំងឡាយ តថាគតបានសំដែងហើយ មិនមែនឬ ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនុ៎ះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា (នោះ) ទេ មិនមែននាំឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងដល់ជនទាំងឡាយដែលមានសេចក្តីជ្រះថ្លាហើយ (នោះ) ទេ ម្នាលមោឃបុរស អំពើរបស់អ្នកឯងនុ៎ះ បានតែខាងនាំមិនឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនខ្លះដែលមិនទាន់

បសន្នានញ្ច ឯកច្ចានំ អញ្ញថត្តាយ ហោតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ សេយ្យសកំ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ទុប្បោសតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ សញ្ចេតនិកា សុក្កវិសដ្ឋិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[២] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បណីតានិ ភោជនានិ ភុញ្ជិត្វា មុដ្ឋស្សតី អសម្បជានា និទ្ទំ ឱក្កមន្តិ ។ តេសំ មុដ្ឋស្សតីនំ អសម្បជានានំ និទ្ទំ ឱក្កមន្តានំ សុបិនន្តេន អសុចិ មុច្ចតិ ។ តេសំ កុក្កុច្ចំ អហោសិ ភគវតា សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ សញ្ចេតនិកា សុក្កវិសដ្ឋិ សង្ឃាទិសេសោតិ អម្ហាកញ្ច សុបិនន្តេន អសុចិ មុច្ចតិ[១] អត្ថិ ចេត្ថ ចេតនា ឧបលព្ភតិ[២] កច្ចិ នុ ខោ មយំ សង្ឃាទិសេសំ អាបត្តឹ អាបន្នាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

---

១ ឱ. មុច្ចិ ។ ២ ម. លព្ភា ។

មានសេចក្តីជ្រះថ្លា នាំឲ្យរាយមាយរសាយចិត្តបាត់សេចក្តីជ្រះថ្លាដល់ជនពួកខ្លះដែលមានសេចក្តីជ្រះថ្លាហើយ (នោះ) ប៉ុណ្ណោះឯង ៗ លំដាប់នោះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលសេយ្យសកភិក្ខុដ៏មានអាយុដោយអនេក-បរិយាយ ហើយទ្រង់សំដែងទោសនៃកោសជ្ជៈដែលជាហេតុនាំឲ្យគេចិញ្ចឹមបីបាច់ក្រ បានដោយកម្រ ៗ បេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុមានចិត្តក្លែងញ៉ាំងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ ត្រូវសង្ឃាទិសេស ៗ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគបានទ្រង់បញ្ញត្តហើយដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះឯង ៗ

[២] សម័យនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឆាន់បណីតភោជនទាំងឡាយហើយភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួនសិងលក់ទៅ ៗ កាលបើភិក្ខុទាំងនោះកំពុងតែភ្លេចស្មារតីមិនដឹងខ្លួនសិងលក់ ទឹកអសុចិក៏ឃ្លាតចេញដោយយល់សប្តិ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះក៏មានសេចក្តីសង្ស័យដូច្នេះថា សិក្ខាបទព្រះដ៏មានព្រះភាគបានទ្រង់បញ្ញត្តហើយថា ភិក្ខុក្លែងញ៉ាំងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ ត្រូវសង្ឃា-ទិសេស ក៏ទឹកអសុចិរបស់យើងទាំងឡាយឃ្លាតចេញដោយយល់សប្តិ ឯចេតនាក៏មានក្នុងកាលដែលយល់សប្តិនោះដែរ យើងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិ-សេសហើយដឹង ៗ ក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ

អត្ថេសា ភិក្ខវេ ចេតនា សា ច ខោ អព្វោហារិកាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ សញ្ចេតនិកា សុក្កវិសដ្ឋិ អញ្ញត្រ សុបិនន្តា សង្ឃាទិសេសោតិ ។

[៣] សញ្ចេតនិកាតិ ជានន្តោ សញ្ជានន្តោ ចេច្ច អភិវិតរិត្វា វីតិក្កមោ ។ សុក្កន្តិ ទស សុក្កានិ នីលំ បីតកំ លោហិតកំ ឱទាតំ តក្កវណ្ណំ ទកវណ្ណំ តេលវណ្ណំ ខីរវណ្ណំ ទធិវណ្ណំ សប្បិវណ្ណំ ។ វិសដ្ឋីតិ ឋានា(១) ចាវនា វុច្ចតិ ។ វិសដ្ឋីតិ ។ អញ្ញត្រ សុបិនន្តាតិ ឋបេត្វា សុបិនន្តំ ។

---

១ ឱ. ម. ឋានតោ ។

ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចេតនានោះមានមែន ប៉ុន្តែចេតនានោះជាអព្វោហារិកា(១) ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អាស្រ័យដំណើរនេះជាហេតុ អាស្រ័យដំណើរនេះជាទីតាំង ទើបទ្រង់សំដែងធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុក្លែងញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ ត្រូវសង្ឃាទិសេស លើកលែងតែយល់សប្តិ ។

[៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុក្លែង សេចក្តីថា ភិក្ខុកំពុងដឹង កំពុងចាំច្បាស់ហើយក្លែងបំពានធ្វើឲ្យកន្លង ។ ត្រង់ពាក្យថា ទឹកសុក្ក សេចក្តីថា ទឹកសុក្កមាន ១០ យ៉ាង គឺទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ១ ទឹកសុក្កពណ៌លឿង ១ ទឹកសុក្កពណ៌ក្រហម ១ ទឹកសុក្កពណ៌ស ១ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ១ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹក ១ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចប្រេង ១ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ១ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ១ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ១ ។ ត្រង់ពាក្យថា ឲ្យឃ្លាតចេញ សេចក្តីថា ឲ្យកម្រើកឃ្លាតចេញចាកទីកន្លែង (ដើម) តថាគតហៅថា ឲ្យឃ្លាតចេញ ។ ត្រង់ពាក្យថា លើកលែងតែយល់សប្តិ (នោះ) សេចក្តីថា វៀរលែងតែយល់សប្តិ ។

---

១ អព្វោហារិកា ប្រែថា មិនប្រកបដោយវោហារ គឺថា មិនប្រកបដោយហេតុដែលគួរនិយាយបានឡើយ ឬថា មិនមែនជាហេតុឲ្យទាស់ខុសនឹងបញ្ញត្តិណាមួយឡើយ ។

សង្ឃាទិសេសោតិ សង្ឃោវ តស្សា អាបត្តិយា បរិវាសំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សតិ មានត្តំ ទេតិ អព្ភេតិ ន សម្ពហុលា ន ឯកបុគ្គលោ តេន វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ តស្សេវ អាបត្តិនិកាយស្ស នាមកម្មំ អធិវចនំ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

[៤] អជ្ឈត្តរូបេ មោចេតិ ពហិទ្ធារូបេ មោចេតិ អជ្ឈត្តពហិទ្ធារូបេ មោចេតិ អាកាសេ កដឹ កម្បេន្តោ មោចេតិ រាគូបត្ថម្ភេ មោចេតិ វច្ចូបត្ថម្ភេ មោចេតិ បស្សាវូបត្ថម្ភេ មោចេតិ វាតូបត្ថម្ភេ មោចេតិ ឧច្ចាលិង្គបាណកទដ្ឋូបត្ថម្ភេ មោចេតិ អារោគ្យត្ថាយ មោចេតិ សុខត្ថាយ មោចេតិ

ត្រង់ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស (នោះ) សេចក្ដីថា សង្ឃតែម្យ៉ាងដែលឲ្យនូវបរិវាសព្រោះអាបត្តិនោះ ត្រឡប់ស៊ើរើចាកមូលាបត្តិ ឲ្យនូវមានត្ត ឲ្យនូវអព្ភាន មិនមែនភិក្ខុច្រើនរូប មិនមែនបុគ្គលតែ ១ រូប ព្រោះហេតុនោះ បានជាតថាគតហៅថា សង្ឃាទិសេស ។ ម្យ៉ាងទៀតថា ជានាមកម្ម គឺថាជាឈ្មោះរបស់គងអាបត្តិនោះឯង ព្រោះហេតុនោះ បានជាហៅថា សង្ឃាទិសេស ។

[៤] ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញក្នុងរូបខាងក្នុង (អវយវៈខ្លួនឯង) ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញក្នុងរូបខាងក្រៅ (អវយវៈអ្នកដទៃ) ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញក្នុងរូបខាងក្នុងនិងរូបខាងក្រៅ ភិក្ខុធ្វើចង្កេះឲ្យញ័រក្នុងអាកាសញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ ព្រោះសេចក្ដីឧបត្ថម្ភដោយរាគ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ ព្រោះសេចក្ដីឧបត្ថម្ភដោយល្មក់ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ ព្រោះសេចក្ដីឧបត្ថម្ភដោយមូត្រ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ ព្រោះសេចក្ដីឧបត្ថម្ភដោយខ្យល់ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ ព្រោះសេចក្ដីឧបត្ថម្ភដោយដង្កូវរមាស់រោល ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញដើម្បីប្រយោជន៍មិនឲ្យមានរោគ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញដើម្បីប្រយោជន៍ឲ្យបានសេចក្ដីសុខ

ភេសជ្ជត្ថាយ មោចេតិ ទានត្ថាយ មោចេតិ បុញ្ញត្ថាយ មោចេតិ យញ្ញត្ថាយ មោចេតិ សគ្គត្ថាយ មោចេតិ ពីជត្ថាយ មោចេតិ វីមំសត្ថាយ មោចេតិ ទវត្ថាយ មោចេតិ នីលំ មោចេតិ បីតកំ មោចេតិ លោហិតកំ មោចេតិ ឱទាតំ មោចេតិ តក្កវណ្ណំ មោចេតិ ទកវណ្ណំ មោចេតិ តេលវណ្ណំ មោចេតិ ខីរវណ្ណំ មោចេតិ ទធិវណ្ណំ មោចេតិ សប្បិវណ្ណំ មោចេតិ ។

[៥] អជ្ឈត្តរូបេ មោចេតិ អជ្ឈត្តំ ឧបាទិន្នរូបេ ។ ពហិទ្ធារូបេ មោចេតិ ពហិទ្ធា ឧបាទិន្នេ វា អនុបាទិន្នេ វា ។

ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញដើម្បីត្រូវការដោយភេសជ្ជៈ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ទាន ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញដើម្បីប្រយោជន៍ដល់បុណ្យ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជា ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ស្ថានសួគ៌ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ពូជ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការល្បងមើល ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការលេង ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កពណ៌ខៀវឲ្យឃ្លាតចេញ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កពណ៌លឿងឲ្យឃ្លាតចេញ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កពណ៌ក្រហមឲ្យឃ្លាតចេញ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កពណ៌សឲ្យឃ្លាតចេញ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះឲ្យឃ្លាតចេញ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកឲ្យឃ្លាតចេញ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កពណ៌ដូចប្រេងឲ្យឃ្លាតចេញ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ឲ្យឃ្លាតចេញ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឲ្យឃ្លាតចេញ ភិក្ខុញុំាងទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លាឲ្យឃ្លាតចេញ ។

(៥) ត្រង់ពាក្យថា ក្នុងរូបខាងក្នុង សេចក្តីថា ក្នុងរូបដែលមានវិញ្ញាណចូលទៅអាស្រ័យនៅជាខាងក្នុង ។ ត្រង់ពាក្យថា ក្នុងរូបខាងក្រៅ សេចក្តីថា ក្នុងរូបដែលមានវិញ្ញាណក្តី ក្នុងរូបដែលឥតវិញ្ញាណក្តីជាខាងក្រៅ ។

អជ្ឈត្តពហិទ្ធារូបេតិ ឧភយេ ។ អាកាសេ កដឹ កម្បេន្តោតិ អាកាសេ វាយមន្តស្ស អង្គជាតំ កម្មនិយំ ហោតិ ។ រាគូបត្ថម្ភេតិ រាគេន បីឡិតស្ស អង្គជាតំ កម្មនិយំ ហោតិ ។ វច្ចូបត្ថម្ភេតិ វច្ចេន បីឡិតស្ស អង្គជាតំ កម្មនិយំ ហោតិ ។ បស្សាវូបត្ថម្ភេតិ បស្សាវេន បីឡិតស្ស អង្គជាតំ កម្មនិយំ ហោតិ ។ វាតូបត្ថម្ភេតិ វាតេន បីឡិតស្ស អង្គជាតំ កម្មនិយំ ហោតិ ។ ឧច្ចាលិង្គបាណកទដ្ឋូបត្ថម្ភេតិ ឧច្ចាលិង្គបាណកទដ្ឋេន បីឡិតស្ស អង្គជាតំ កម្មនិយំ ហោតិ ។ អារោគ្យត្ថាយាតិ អរោគោ ភវិស្សាមីតិ ។ សុខត្ថាយាតិ សុខំ វេទនំ ឧប្បាទេស្សាមីតិ ។ ភេសជ្ជត្ថាយាតិ

ត្រង់ពាក្យថា ក្នុងរូបខាងក្នុងនឹងរូបខាងក្រៅ សេចក្តីថា ក្នុងរូបទាំង ២ នោះ ៗ ត្រង់ពាក្យថា ធ្វើចង្កេះឲ្យញ័រក្នុងអាកាស សេចក្តីថា អង្គជាតរបស់ភិក្ខុដែលកំពុងព្យាយាមទៅក្នុងអាកាស ក៏ជាអវយវៈគួរដល់កម្ម ៗ ត្រង់ពាក្យថា ព្រោះសេចក្តីឧបត្ថម្ភដោយរាគៈ សេចក្តីថា អង្គជាតរបស់ភិក្ខុដែលរាគៈបៀតបៀនហើយ ជាអវយវៈគួរដល់កម្ម ៗ ត្រង់ពាក្យថា ព្រោះសេចក្តីឧបត្ថម្ភដោយលាមក សេចក្តីថា អង្គជាតរបស់ភិក្ខុដែលលាមកបៀតបៀនហើយ ជាអវយវៈគួរដល់កម្ម ៗ ត្រង់ពាក្យថា ព្រោះសេចក្តីឧបត្ថម្ភដោយមូត្រ សេចក្តីថា អង្គជាតរបស់ភិក្ខុដែលមូត្របៀតបៀនហើយ ជាអវយវៈគួរដល់កម្ម ៗ ត្រង់ពាក្យថា ព្រោះសេចក្តីឧបត្ថម្ភដោយខ្យល់ សេចក្តីថា អង្គជាតរបស់ភិក្ខុដែលខ្យល់បក់ត្រូវហើយ ជាអវយវៈគួរដល់កម្ម ៗ ត្រង់ពាក្យថា ព្រោះសេចក្តីឧបត្ថម្ភដោយដង្កូវមាស់ពេល សេចក្តីថា អង្គជាតរបស់ភិក្ខុដែលដង្កូវមាស់ពេលបៀតបៀនហើយ ជាអវយវៈគួរដល់កម្ម ៗ ត្រង់ពាក្យថា ដើម្បីប្រយោជន៍មិនឲ្យមានរោគ សេចក្តីថា ភិក្ខុគិតថា អញនឹងជាអ្នកមិនមានរោគ ៗ ត្រង់ពាក្យថា ដើម្បីប្រយោជន៍ឲ្យបានសេចក្តីសុខ សេចក្តីថា ភិក្ខុគិតថា អញនឹងញុំាងសុខវេទនាឲ្យកើតឡើង ៗ ត្រង់ពាក្យថា ដើម្បីត្រូវការដោយភេសជ្ជៈ សេចក្តីថា

ភេសជ្ជំ ភវិស្សតីតិ ។ ទានត្ថាយាតិ ទានំ ទស្សាមីតិ ។ បុញ្ញត្ថាយាតិ បុញ្ញំ ភវិស្សតីតិ ។ យញ្ញត្ថាយាតិ យញ្ញំ យជិស្សាមីតិ ។ សគ្គត្ថាយាតិ សគ្គំ គមិស្សាមីតិ ។ វីជត្ថាយាតិ វីជំ ភវិស្សតីតិ ។ វីមំសត្ថាយាតិ វីមំសិស្សាមិ(១) នីលំ ភវិស្សតិ បីតកំ ភវិស្សតិ លោហិតកំ ភវិស្សតិ ឱទាតំ ភវិស្សតិ ។ បេ ។ សប្បិវណ្ណំ ភវិស្សតីតិ ។ ទវត្ថាយាតិ ខិឌ្ឌាធិប្បាយោ ។

[៦] អជ្ឈត្តរូបេ មោចេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ពហិទ្ធារូបេ មោចេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អជ្ឈត្តពហិទ្ធារូបេ មោចេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ

១ ឱ. ម. ពោត្ថកេសុ អយំ បាឋោ ន បញ្ញាយតិ ។

ភិក្ខុគិតថា ទឹកសុក្កនេះនឹងបានជាថ្នាំ ។ ត្រង់ពាក្យថា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ទាន សេចក្តីថា ភិក្ខុគិតថា អញនឹងឲ្យទឹកសុក្កជាទាន ។ ត្រង់ពាក្យថា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់បុណ្យ សេចក្តីថា ភិក្ខុគិតថា ទឹកសុក្កនេះនឹងជាបុណ្យ ។ ត្រង់ពាក្យថា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជា សេចក្តីថា ភិក្ខុតាំងចិត្តថា អញនឹងបូជាទឹកសុក្កជាគ្រឿងយញ្ញ ។ ត្រង់ពាក្យថា ដើម្បីប្រ-យោជន៍ដល់ស្ថានសួគ៌ សេចក្តីថា ភិក្ខុគិតថា អញនឹងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ ។ ត្រង់ពាក្យថា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ពូជ សេចក្តីថា ភិក្ខុគិតថា ទឹកសុក្កនេះនឹងជាពូជ ។ ត្រង់ពាក្យថា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការល្បងមើល សេចក្តីថា ភិក្ខុគិតថា អញនឹងល្បងមើល ទឹកសុក្កនេះនឹងជាពណ៌ខៀវ នឹងជាពណ៌លឿង នឹងជាពណ៌ក្រហម នឹងជាពណ៌ស ។ បេ ។ ទឹកសុក្កនេះនឹងជាពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ។ ត្រង់ពាក្យថា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការលេង សេចក្តីថា ភិក្ខុមានបំណងក្នុងការលេង ។

[៦] ភិក្ខុគិតចំពោះរូបខាងក្នុង ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតចំពោះរូបខាងក្រៅ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតចំពោះរូបខាងក្នុងនឹងរូបខាងក្រៅ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ

អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អាកាសេ កដឹ កម្បេន្តោ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ រាគូបត្ថម្ភេ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ វច្ចូបត្ថម្ភេ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បស្សាវូបត្ថម្ភេ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ វាតូបត្ថម្ភេ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឧច្ចាលិង្គបាណកទដ្ឋូបត្ថម្ភេ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អារោគ្យត្ថាយ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សុខត្ថាយ ។ បេ ។ ភេសជ្ជត្ថាយ ទានត្ថាយ បុញ្ញត្ថាយ យញ្ញត្ថាយ សគ្គត្ថាយ ពីជត្ថាយ វីមំសត្ថាយ ទវត្ថាយ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ

ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតនឹងធ្វើចង្កេះឲ្យញ័រទៅក្នុងអាកាស ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតក្នុងសេចក្ដីឧបត្ថម្ភដោយរាគៈ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតក្នុងសេចក្ដីឧបត្ថម្ភដោយលាមក ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតក្នុងសេចក្ដីឧបត្ថម្ភដោយមូត្រ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតក្នុងសេចក្ដីឧបត្ថម្ភដោយខ្យល់ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតក្នុងសេចក្ដីឧបត្ថម្ភដោយសត្វដង្កូវមាសពេល ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតដើម្បីប្រយោជន៍មិនឲ្យមានរោគ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតដើម្បីប្រយោជន៍ឲ្យបានសេចក្ដីសុខ ។ បេ ។ ដើម្បីត្រូវការជាភេសជ្ជៈ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ទាន ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់បុណ្យ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ស្ថានសួគ៌ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ពូជ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការល្បងមើល ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការលេង ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ

អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ទីឃំ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បីតកំ លោហិតកំ ឱទាតំ តក្កវណ្ណំ ទកវណ្ណំ តេលវណ្ណំ ខីរវណ្ណំ ទធិវណ្ណំ សប្បិវណ្ណំ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

សុទ្ធិកំ និដ្ឋិតំ ។

[៧] អារោគ្យត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អារោគ្យត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ។ អារោគ្យត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច ។ អារោគ្យត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច ។ អារោគ្យត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច ។ អារោគ្យត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច ។ អារោគ្យត្ថញ្ច ពីជត្ថញ្ច ។ អារោគ្យត្ថញ្ច វីមំសត្ថញ្ច ។ អារោគ្យត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(១)
ឯកមូលំ ខណ្ឌចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ឱ. ម. ឯកមូលកស្ស ។

ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បំពោះទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បំពោះទឹកសុក្កពណ៌លឿង បំពោះទឹកសុក្កពណ៌ក្រហម បំពោះទឹកសុក្កពណ៌ស បំពោះទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ បំពោះទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹក បំពោះទឹកសុក្កពណ៌ដូចប្រេង បំពោះទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ បំពោះទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ បំពោះទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

បទភាជនីយសុទ្ធិក ចប់ ។

[៧] ភិក្ខុគិត ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ នឹងដើម្បីសេចក្តីសុខ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ នឹងដើម្បីជាភេសជ្ជ ។ ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ នឹងដើម្បីជាទាន ។ ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ នឹងដើម្បីជាបុណ្យ ។ ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ នឹងដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ។ ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ នឹងដើម្បីស្ថានសួគ៌ ។ ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ នឹងដើម្បីជាពូជ ។ ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ នឹងដើម្បីល្បងមើល ។ ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ នឹងដើម្បីការលេង ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ខណ្ឌចក្កមានមូល ១ ចប់ ។

[៨] សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សុខត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច ។ សុខត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច ។ សុខត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច ។ សុខត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច ។ សុខត្ថញ្ច ពីជត្ថញ្ច ។ សុខត្ថញ្ច វីមំសត្ថញ្ច ។ សុខត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សុខត្ថញ្ច អារោគ្យត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[៩] ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភេសជ្ជត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច ។ ភេសជ្ជត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច ។ ភេសជ្ជត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច ។ ភេសជ្ជត្ថញ្ច ពីជត្ថញ្ច ។ ភេសជ្ជត្ថញ្ច វីមំសត្ថញ្ច ។ ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ។ ភេសជ្ជត្ថញ្ច អារោគ្យត្ថញ្ច ។ ភេសជ្ជត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[៨] ភិក្ខុគិត ដើម្បីសេចក្តីសុខ ទាំងដើម្បីជាភេសជ្ជ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត ដើម្បីសេចក្តីសុខ ទាំងដើម្បីជាទាន ។ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ទាំងដើម្បីជាបុណ្យ ។ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ទាំងដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ។ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ទាំងដើម្បីស្ថានសួគ៌ ។ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ទាំងដើម្បីជាពូជ ។ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ទាំងដើម្បីល្បងមើល ។ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ទាំងដើម្បីការលេង ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត ដើម្បីសេចក្តីសុខ ទាំងដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

[៩] ភិក្ខុគិត ដើម្បីជាភេសជ្ជ ទាំងដើម្បីជាទាន ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត ដើម្បីជាភេសជ្ជ ទាំងដើម្បីជាបុណ្យ ។ ដើម្បីជាភេសជ្ជ ទាំងដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ។ ដើម្បីជាភេសជ្ជ ទាំងដើម្បីស្ថានសួគ៌ ។ ដើម្បីជាភេសជ្ជ ទាំងដើម្បីជាពូជ ។ ដើម្បីជាភេសជ្ជ ទាំងដើម្បីល្បងមើល ។ ដើម្បីជាភេសជ្ជ ទាំងដើម្បីការលេង ។ ដើម្បីជាភេសជ្ជ ទាំងដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ។ ដើម្បីជាភេសជ្ជ ទាំងដើម្បីសេចក្តីសុខ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិ-សង្ឃាទិសេស ។

[១០] ទានត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ទានត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច ។ ទានត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច ។ ទានត្ថញ្ច វីជត្ថញ្ច ។ ទានត្ថញ្ច វីមំសត្ថញ្ច ។ ទានត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ។ ទានត្ថញ្ច អារោគ្យត្ថញ្ច ។ ទានត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ។ ទានត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[១១] បុញ្ញត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុញ្ញត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច ។ បុញ្ញត្ថញ្ច វីជត្ថញ្ច ។ បុញ្ញត្ថញ្ច វីមំសត្ថញ្ច ។ បុញ្ញត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ។ បុញ្ញត្ថញ្ច អារោគ្យត្ថញ្ច ។ បុញ្ញត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ។ បុញ្ញត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ។ បុញ្ញត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[១២] យញ្ញត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[១០] ភិក្ខុគិត ដើម្បីជាទាន នឹងដើម្បីជាបុណ្យ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត ដើម្បីជាទាន នឹងដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ។ ដើម្បីជាទាន នឹងដើម្បីស្ថានសួគ៌ ។ ដើម្បីជាទាន នឹងដើម្បីជាពូជ ។ ដើម្បីជាទាន នឹងដើម្បីល្បងមើល ។ ដើម្បីជាទាន នឹងដើម្បីការលេង ។ ដើម្បីជាទាន នឹងដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ។ ដើម្បីជាទាន នឹងដើម្បីសេចក្ដីសុខ ។ ដើម្បីជាទាន នឹងដើម្បីជាភេសជ្ជ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

[១១] ភិក្ខុគិត ដើម្បីជាបុណ្យ នឹងដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត ដើម្បីជាបុណ្យ នឹងដើម្បីស្ថានសួគ៌ ។ ដើម្បីជាបុណ្យ នឹងដើម្បីជាពូជ ។ ដើម្បីជាបុណ្យ នឹងដើម្បីល្បងមើល ។ ដើម្បីជាបុណ្យ នឹងដើម្បីការលេង ។ ដើម្បីជាបុណ្យ នឹងដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ។ ដើម្បីជាបុណ្យ នឹងដើម្បីសេចក្ដីសុខ ។ ដើម្បីជាបុណ្យ នឹងដើម្បីជាភេសជ្ជ ។ ដើម្បីជាបុណ្យ នឹងដើម្បីជាទាន ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

[១២] ភិក្ខុគិត ដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ នឹងដើម្បីស្ថានសួគ៌ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

យញ្ញត្ថញ្ច វីជត្ថញ្ច ។ យញ្ញត្ថញ្ច វីមំសត្ថញ្ច ។ យញ្ញត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ។ យញ្ញត្ថញ្ច អារោគ្យត្ថញ្ច ។ យញ្ញត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ។ យញ្ញត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ។ យញ្ញត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច ។ យញ្ញត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[១៣] សគ្គត្ថញ្ច វីជត្ថញ្ច ។ សគ្គត្ថញ្ច វីមំ-សត្ថញ្ច ។ សគ្គត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ។ សគ្គត្ថញ្ច អារោគ្យត្ថញ្ច ។ សគ្គត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ។ សគ្គត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ។ សគ្គត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច ។ សគ្គត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច ។ សគ្គត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្ក-មតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[១៤] វីជត្ថញ្ច វីមំសត្ថញ្ច ។ វីជត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ។ វីជត្ថញ្ច អារោគ្យត្ថញ្ច ។ វីជត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ។ វីជត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ។

កិត្តិគិត ដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ទីងដើម្បីជាពូជ ។ ដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ទីងដើម្បីល្បងមើល ។ ដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ទីងដើម្បីការលេង ។ ដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ទីងដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ។ ដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ទីងដើម្បីសេចក្តីសុខ ។ ដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ទីងដើម្បីជាភេសជ្ជ ។ ដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ទីងដើម្បីជាទាន ។ ដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ទីងដើម្បីជាបុណ្យ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

[១៣] កិត្តិគិត ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ទីងដើម្បីជាពូជ ។ ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ទីងដើម្បីល្បងមើល ។ ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ទីងដើម្បីការលេង ។ ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ទីងដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ។ ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ទីងដើម្បីសេចក្តីសុខ ។ ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ទីងដើម្បីជាភេសជ្ជ ។ ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ទីងដើម្បីជាទាន ។ ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ទីងដើម្បីជាបុណ្យ ។ ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ទីងដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

[១៤] កិត្តិគិត ដើម្បីជាពូជ ទីងដើម្បីល្បងមើល ។ ដើម្បីជាពូជ ទីងដើម្បីការលេង ។ ដើម្បីជាពូជ ទីងដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ។ ដើម្បីជាពូជ ទីងដើម្បីសេចក្តីសុខ ។ ដើម្បីជាពូជ ទីងដើម្បីជាភេសជ្ជ ។

វីជត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច ។ វីជត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច ។ វីជត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច ។ វីជត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[១៨] វីមំសត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ។ វីមំសត្ថញ្ច អារោគ្យត្ថញ្ច ។ វីមំសត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ។ វីមំសត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ។ វីមំសត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច ។ វីមំសត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច ។ វីមំសត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច ។ វីមំសត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច ។ វីមំសត្ថញ្ច វីជត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

[១៩] ទវត្ថញ្ច អារោគ្យត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ទវត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ។ ទវត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ។ ទវត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច ។ ទវត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច ។ ទវត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច ។ ទវត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច ។

ដើម្បីជាពូជ នឹងដើម្បីជាទាន ។ ដើម្បីជាពូជ នឹងដើម្បីជាបុណ្យ ។ ដើម្បីជាពូជ នឹងដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ។ ដើម្បីជាពូជ នឹងដើម្បីស្ថានសួគ៌ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

[១៥] ភិក្ខុគិត ដើម្បីល្បងមើល នឹងដើម្បីការលេង ។ ដើម្បីល្បងមើល នឹងដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ។ ដើម្បីល្បងមើល នឹងដើម្បីសេចក្តីសុខ ។ ដើម្បីល្បងមើល នឹងដើម្បីជាភេសជ្ជ ។ ដើម្បីល្បងមើល នឹងដើម្បីជាទាន ។ ដើម្បីល្បងមើល នឹងដើម្បីជាបុណ្យ ។ ដើម្បីល្បងមើល នឹងដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ។ ដើម្បីល្បងមើល នឹងដើម្បីស្ថានសួគ៌ ។ ដើម្បីល្បងមើល នឹងដើម្បីជាពូជ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

[១៦] ភិក្ខុគិត ដើម្បីការលេង នឹងដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត ដើម្បីការលេង នឹងដើម្បីសេចក្តីសុខ ។ ដើម្បីការលេង នឹងដើម្បីជាភេសជ្ជ ។ ដើម្បីការលេង នឹងដើម្បីជាទាន ។ ដើម្បីការលេង នឹងដើម្បីជាបុណ្យ ។ ដើម្បីការលេង នឹងដើម្បីជាគ្រឿងយញ្ញ ។ ដើម្បីការលេង នឹងដើម្បីស្ថានសួគ៌ ។

ទវត្ថញ្ច វីជត្ថញ្ច ។ ទវត្ថញ្ច វីមំសត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឯកមូលកំ[១] ពទ្ធចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

ទុមូលកាទិបិ ឯវមេវ នេតព្វំ ។

[១៧] អារោគ្យត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បេ ។ អារោគ្យត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ទុមូលកំ ខណ្ឌចក្កំ ។

[១៨] សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បេ ។ សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ។ បេ ។ សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច អារោគ្យត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បេ ។ វីមំសត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច អារោគ្យត្ថញ្ច ចេតេតិ

---

១ ឱ. ម. ឯកមូលកស្ស ។

ដើម្បីការលេង នឹងដើម្បីជាពូជ ។ ដើម្បីការលេង នឹងដើម្បីល្បងមើល ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្ក មានមូលមួយ ចប់ ។

ឯចក្កមានមូលពីរជាដើម បណ្ឌិតគប្បីនាំមក (សំដែង) ដូចគ្នានឹងចុះ ។

[១៧] កិត្តិគិត ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ដើម្បីសេចក្ដីសុខ នឹងដើម្បីជាភេសជ្ជ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ កិត្តិគិត ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ដើម្បីសេចក្ដីសុខ នឹងដើម្បីការលេង ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ខណ្ឌចក្ក មានមូលពីរ ។

[១៨] កិត្តិគិត ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ដើម្បីជាភេសជ្ជ នឹងដើម្បីជាទាន ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ដើម្បីជាភេសជ្ជ នឹងដើម្បីការលេង ។ បេ ។ កិត្តិគិត ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ដើម្បីជាភេសជ្ជ នឹងដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ កិត្តិគិត ដើម្បីល្បងមើល ដើម្បីការលេង នឹងដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ

ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បេ ។ វីមំសត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច វីជត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ទុមូលកំ ពទ្ធចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

[១៩] តិមូលកំ ចតុម្មូលកំ បញ្ចមូលកំ ឆម្មូលកំ សត្តមូលកំ អដ្ឋមូលកំ នវមូលកំ ឯវមេវ កាតព្វំ ។

ឥទំ សព្វមូលកំ ។

[២០] អារោគ្យត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច វីជត្ថញ្ច វីមំសត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

សព្វមូលកំ និដ្ឋិតំ ។

[២១] នីលញ្ច បីតកញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ នីលញ្ច លោហិតកញ្ច ។ បេ ។ នីលញ្ច ឱទាតញ្ច ។ នីលញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ។ នីលញ្ច

ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ភិក្ខុគិត ដើម្បីល្បងមើល ដើម្បីការលេង ទាំងដើម្បីជាពូជ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្កមានមូលពីរ ចប់ ។

[១៩] ពទ្ធចក្កមានមូល ៣ មូល ៤ មូល ៥ មូល ៦ មូល ៧ មូល ៨ មូល ៩ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើយ៉ាងនេះឯង ។

នេះចក្កមានមូលគ្រប់ទាំងអស់ (ដូចមានសេចក្តីខាងក្រោយនេះ) ។

[២០] ភិក្ខុគិត ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ដើម្បីជាភេសជ្ជ ដើម្បីជាទាន ដើម្បីជាបុណ្យ ដើម្បីជាគ្រឿងបូជា ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ដើម្បីជាពូជ ដើម្បីល្បងមើល ទាំងដើម្បីការលេង ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ចក្កមានមូលគ្រប់ទាំងអស់ ចប់ ។

[២១] ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ទាំងពណ៌លឿង ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ទាំងពណ៌ក្រហម ។ បេ ។ ពណ៌ខៀវ ទាំងពណ៌ស ។ ពណ៌ខៀវ ទាំងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ។ ពណ៌ខៀវ

ទកវណ្ណញ្ច ។ នីលញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ។ នីលញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ។ នីលញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច ។ នីលញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(១)
ឯកមូលកំ ខណ្ឌចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

[៤៤] បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បីតកញ្ច ឱទាតញ្ច ។ បេ ។ បីតកញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ។ បីតកញ្ច ទកវណ្ណញ្ច ។ បីតកញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ។ បីតកញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ។ បីតកញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច ។ បីតកញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ។ បីតកញ្ច នីលញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ លោហិតកញ្ច ឱទាតញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ លោហិតកញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ។ លោហិតកញ្ច ទកវណ្ណញ្ច ។ លោហិតកញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ។ លោហិតកញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ។

---

១ ឱ. ម. ឯកមូលកស្ស ។

នឹងពណ៌ដូចទឹក ។ ពណ៌ខៀវ នឹងពណ៌ដូចប្រេង ។ ពណ៌ខៀវ នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ។ ពណ៌ខៀវ នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ។ ពណ៌ខៀវ នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ខណ្ឌចក្កមានមូលមួយ ចប់ ។

[២២] ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌លឿង នឹងពណ៌ក្រហម ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌លឿង នឹងពណ៌ស ។បេ។ ពណ៌លឿង នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ។ ពណ៌លឿង នឹងពណ៌ដូចទឹក ។ ពណ៌លឿង នឹងពណ៌ដូចប្រេង ។ ពណ៌លឿង នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ។ ពណ៌លឿង នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ។ ពណ៌លឿង នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ។ ពណ៌លឿង នឹងពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ក្រហម នឹងពណ៌ស ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ក្រហម នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ។ ពណ៌ក្រហម នឹងពណ៌ដូចទឹក ។ ពណ៌ក្រហម នឹងពណ៌ដូចប្រេង ។ ពណ៌ក្រហម នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ។

លោហិតកញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច ។ លោហិតកញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ។ លោហិតកញ្ច នីលញ្ច ។ លោហិតកញ្ច បីតកញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឱទាតញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ។ ឱទាតញ្ច ទកវណ្ណញ្ច ។ ឱទាតញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ។ ឱទាតញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ។ ឱទាតញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច ។ ឱទាតញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ។ ឱទាតញ្ច នីលញ្ច ។ ឱទាតញ្ច បីតកញ្ច ។ ឱទាតញ្ច លោហិតកញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ តក្កវណ្ណញ្ច ទកវណ្ណញ្ច ។ តក្កវណ្ណញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ។ តក្កវណ្ណញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ។ តក្កវណ្ណញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច ។ តក្កវណ្ណញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ។ តក្កវណ្ណញ្ច នីលញ្ច ។ តក្កវណ្ណញ្ច បីតកញ្ច ។ តក្កវណ្ណញ្ច លោហិតកញ្ច ។ តក្កវណ្ណញ្ច ឱទាតញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ

ពណ៌ក្រហម នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ៗ ពណ៌ក្រហម នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ៗ ពណ៌ក្រហម នឹងពណ៌ខៀវ ៗ ពណ៌ក្រហម នឹងពណ៌លឿង ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ៗ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ស នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿងតពុះ ៗ ពណ៌ស នឹងពណ៌ដូចទឹក ៗ ពណ៌ស នឹងពណ៌ដូចប្រេង ៗ ពណ៌ស នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ៗ ពណ៌ស នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ៗ ពណ៌ស នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ៗ ពណ៌ស នឹងពណ៌ខៀវ ៗ ពណ៌ស នឹងពណ៌លឿង ៗ ពណ៌ស នឹងពណ៌ក្រហម ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ៗ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿងតពុះ នឹងពណ៌ដូចទឹក ៗ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿងតពុះ នឹងពណ៌ដូចប្រេង ៗ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿងតពុះ នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ៗ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿងតពុះ នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ៗ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿងតពុះ នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ៗ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿងតពុះ នឹងពណ៌ខៀវ ៗ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿងតពុះ នឹងពណ៌លឿង ៗ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿងតពុះ នឹងពណ៌ក្រហម ៗ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿងតពុះ នឹងពណ៌ស ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្ក

អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ទកវណ្ណញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ។ ទកវណ្ណញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ។ ទកវណ្ណញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច ។ ទកវណ្ណញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ។ ទកវណ្ណញ្ច នីលញ្ច ។ ទកវណ្ណញ្ច បីតកញ្ច ។ ទកវណ្ណញ្ច លោហិតកញ្ច ។ ទកវណ្ណញ្ច ឱទាតញ្ច ។ ទកវណ្ណញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ តេលវណ្ណញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ។ តេលវណ្ណញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច ។ តេលវណ្ណញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ។ តេលវណ្ណញ្ច នីលញ្ច ។ តេលវណ្ណញ្ច បីតកញ្ច ។ តេលវណ្ណញ្ច លោហិតកញ្ច ។ តេលវណ្ណញ្ច ឱទាតញ្ច ។ តេលវណ្ណញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ។ តេលវណ្ណញ្ច ទកវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ខីរវណ្ណញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច ។ ខីរវណ្ណញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ។ ខីរវណ្ណញ្ច នីលញ្ច ។ ខីរវណ្ណញ្ច

ឃាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹក ទឹងពណ៌ដូចប្រេង ។ ពណ៌ដូចទឹក ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ។ ពណ៌ដូចទឹក ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ។ ពណ៌ដូចទឹក ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ។ ពណ៌ដូចទឹក ទឹងពណ៌ខៀវ ។ ពណ៌ដូចទឹក ទឹងពណ៌លឿង ។ ពណ៌ដូចទឹក ទឹងពណ៌ក្រហម ។ ពណ៌ដូចទឹក ទឹងពណ៌ស ។ ពណ៌ដូចទឹក ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចប្រេង ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ។ ពណ៌ដូចប្រេង ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ។ ពណ៌ដូចប្រេង ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ។ ពណ៌ដូចប្រេង ទឹងពណ៌ខៀវ ។ ពណ៌ដូចប្រេង ទឹងពណ៌លឿង ។ ពណ៌ដូចប្រេង ទឹងពណ៌ក្រហម ។ ពណ៌ដូចប្រេង ទឹងពណ៌ស ។ ពណ៌ដូចប្រេង ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ។ ពណ៌ដូចប្រេង ទឹងពណ៌ដូចទឹក ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ទឹងពណ៌ខៀវ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់

តេរសកណ្ឌេ បឋមសង្ឃាទិសេសស្ស បទភាជនីយេ ពទ្ធចក្កំ

បីតកញ្ច ។ ខីរវណ្ណញ្ច លោហិតកញ្ច ។ ខីរវណ្ណញ្ច ឱទាតញ្ច ។ ខីរវណ្ណញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ។ ខីរវណ្ណញ្ច ទកវណ្ណញ្ច ។ ខីរវណ្ណញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ទធិវណ្ណញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ។ ទធិវណ្ណញ្ច នីលញ្ច ។ ទធិវណ្ណញ្ច បីតកញ្ច ។ ទធិវណ្ណញ្ច លោហិតកញ្ច ។ ទធិវណ្ណញ្ច ឱទាតញ្ច ។ ទធិវណ្ណញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ។ ទធិវណ្ណញ្ច ទកវណ្ណញ្ច ។ ទធិវណ្ណញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ។ ទធិវណ្ណញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សប្បិវណ្ណញ្ច នីលញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សប្បិវណ្ណញ្ច បីតកញ្ច ។ សប្បិវណ្ណញ្ច លោហិតកញ្ច ។ សប្បិវណ្ណញ្ច ឱទាតញ្ច ។ សប្បិវណ្ណញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ។ សប្បិវណ្ណញ្ច ទកវណ្ណញ្ច ។ សប្បិវណ្ណញ្ច

នឹងពណ៌លឿង ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ នឹងពណ៌ក្រហម ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ នឹងពណ៌ស ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ នឹងពណ៌ដូចទឹក ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ នឹងពណ៌ដូចប្រេង ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ នឹងពណ៌ខៀវ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ នឹងពណ៌លឿង ។ ពណ៌ដូចទឹក-ដោះជូរ នឹងពណ៌ក្រហម ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ នឹងពណ៌ស ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ នឹងពណ៌ដូចទឹក ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ នឹងពណ៌ដូចប្រេង ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា នឹងពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា នឹងពណ៌លឿង ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា នឹងពណ៌ក្រហម ។ ពណ៌ដូចទឹក-ដោះថ្លា នឹងពណ៌ស ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា នឹងពណ៌ដូចទឹក ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា

តេលវណ្ណញ្ច ។ សប្បិវណ្ណញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ។ សប្បិវណ្ណញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឯកមូលកំ[១] ពទ្ធចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

ទុមូលកាទីបិ ឯវមេវ នេតព្វំ ។

[២៣] នីលញ្ច បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ នីលញ្ច បីតកញ្ច ឱទាតញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បេ ។ នីលញ្ច បីតកញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ទុមូលកំ ខណ្ឌចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

[២៤] បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច ឱទាតញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បេ ។ បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច នីលញ្ច ចេតេតិ

---

១ ឱ. ម. ឯកមូលកស្ស ។

ទឹកពណ៌ដូចប្រេង ៗ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ទឹកពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ៗ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ទឹកពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្កមានមូលមួយ ចប់ ។

ឯចក្កមានមូលពីរ ជាដើម បណ្ឌិតគប្បីនាំមក (សំដែង) ដូចគ្នាផងចុះ ៗ

[២៣] ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ទឹកពណ៌ក្រហម ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ទឹកពណ៌ស ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ទឹកពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ក៏ព្យា-យាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ខណ្ឌចក្កមានមូលពីរ ចប់ ។

[២៤] ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ទឹកពណ៌ស ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ទឹកពណ៌ខៀវ

ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បេ ។ ទធិវណ្ណញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច នីលញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បេ ។ ទធិវណ្ណញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ទុមូលកំ ពទ្ធចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

[២៨] តិមូលកំ ចតុម្មូលកំ បញ្ចមូលកំ ឆម្មូលកំ សត្តមូលកំ អដ្ឋមូលកំ នវមូលកំ ឯវមេវ កាតព្វំ ។

ឥទំ សព្វមូលកំ ។

[២៩] នីលញ្ច បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច ឱទាតញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ទកវណ្ណញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

សព្វមូលកំ និដ្ឋិតំ ។

ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ទឹងពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្កមានមូលពីរ ចប់ ។

[២៥] ចក្កមានមូល ៣ មូល ៤ មូល ៥ មូល ៦ មូល ៧ មូល ៨ មូល ៩ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើយ៉ាងនោះផងចុះ ។

នេះចក្កមានមូលគ្រប់ទាំងអស់ (ដូចមានសេចក្តីខាងក្រោយនេះ) ។

[២៦] ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ពណ៌ដូចទឹក ពណ៌ដូចប្រេង ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ទឹងពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ចក្កមានមូលគ្រប់ទាំងអស់ ចប់ ។

[២៧] អារោគ្យត្ថញ្ច នីលញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អារោគ្យត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច នីលញ្ច បីតកញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អារោគ្យត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច នីលញ្ច បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អារោគ្យត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច នីលញ្ច បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច ឱទាតញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អារោគ្យត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច នីលញ្ច បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច ឱទាតញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អារោគ្យត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច នីលញ្ច បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច ឱទាតញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច ចេតេតិ

[២៧] ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវតែម្យ៉ាង ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគតែម្យ៉ាង ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ នឹងពណ៌លឿង ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ នឹងដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង នឹងពណ៌ក្រហម ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន នឹងដើម្បីជាភេសជ្ជ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម នឹងពណ៌ស ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ដើម្បីជាភេសជ្ជ នឹងដើម្បីជាទាន ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ដើម្បីជាភេសជ្ជ ដើម្បីជាទាន នឹងដើម្បីជាបុណ្យ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ នឹងពណ៌ដូចទឹក ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ដើម្បីជាភេសជ្ជ ដើម្បីជាទាន ដើម្បីជាបុណ្យ នឹង

តេរសកណ្ឌេ បឋមសង្ឃាទិសេសស្ស បទភាជនីយេ ឧភតោវឌ្ឍមិស្សកចក្កំ

ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អារោគ្យ-
ត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច
យញ្ញត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច នីលញ្ច បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច
ឱទាតញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ទកវណ្ណញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ចេតេតិ
ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។
អារោគ្យត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច
បុញ្ញត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច ពីជត្ថញ្ច នីលញ្ច
បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច ឱទាតញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ទក-
វណ្ណញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ
មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អារោគ្យត្ថញ្ច
សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច
សគ្គត្ថញ្ច ពីជត្ថញ្ច វីមំសត្ថញ្ច នីលញ្ច បីតកញ្ច
លោហិតកញ្ច ឱទាតញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ទកវណ្ណញ្ច
តេលវណ្ណញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ

ដើម្បីជាគ្រឿងបូជា ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ពណ៌ដូចទឹក នឹងពណ៌ដូចប្រេង ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ដើម្បីជាភេ-សជ្ជ ដើម្បីជាទាន ដើម្បីជាបុណ្យ ដើម្បីជាគ្រឿងបូជា នឹងដើម្បីស្ថានសួគ៌ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ពណ៌ដូចទឹក ពណ៌ដូចប្រេង នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ដើម្បីជាភេសជ្ជ ដើម្បីជាទាន ដើម្បីជាបុណ្យ ដើម្បីជាគ្រឿងបូជា ដើម្បីស្ថានសួគ៌ នឹងដើម្បីជាពូជ ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ពណ៌ដូចទឹក ពណ៌ដូចប្រេង ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ នឹងពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ដើម្បីជាភេសជ្ជ ដើម្បីជាទាន ដើម្បីជាបុណ្យ ដើម្បីជាគ្រឿងបូជា ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ដើម្បីជាពូជ នឹងដើម្បីល្បងមើល ក៏ព្យាយាម

មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អារោគ្យត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច ភេសជ្ជត្ថញ្ច ទានត្ថញ្ច បុញ្ញត្ថញ្ច យញ្ញត្ថញ្ច សគ្គត្ថញ្ច ពីជត្ថញ្ច វីមំសត្ថញ្ច ទវត្ថញ្ច នីលញ្ច បីតកញ្ច លោហិតកញ្ច ឱទាតញ្ច តក្កវណ្ណញ្ច ទកវណ្ណញ្ច តេលវណ្ណញ្ច ខីរវណ្ណញ្ច ទធិវណ្ណញ្ច សប្បិវណ្ណញ្ច ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឧភតោពទ្ធមិស្សកចក្កំ[១] និដ្ឋិតំ ។

[២៨] នីលំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ បីតកំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ នីលំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ លោហិតកំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ នីលំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ឱទាតំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ នីលំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ តក្កវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

---

១ ឱ. ម. មិស្សកចក្កំ ។

ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត បញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ពណ៌ដូចទឹក ពណ៌ដូចប្រេង ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ និងពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ដើម្បីមិនឲ្យមានរោគ ដើម្បីឲ្យស្រួលខ្លួន ដើម្បីជាភេសជ្ជ ដើម្បីជាទាន ដើម្បីជាបុណ្យ ដើម្បីជាគ្រឿងបូជា ដើម្បីស្ថានសួគ៌ ដើម្បីជាពូជ ដើម្បីល្បងមើល និងដើម្បីការលេង ក៏ព្យាយាម ត្រាតែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ឧភតោពទ្ធមិស្សកចក្ក ចប់ ។

[២៨] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌លឿងឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ក្រហមឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌សឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

នីលំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ទកវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ នីលំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ តេលវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ នីលំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ខីរវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ នីលំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ទធិវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ នីលំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ សប្បិវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ខណ្ឌចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

[២៩] បីតកំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ លោហិតកំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បីតកំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ឱទាតំ មុច្ចតិ ។ បេ ។ តក្កវណ្ណំ មុច្ចតិ ។

ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចប្រេងឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លាឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

វណ្ណចក្ក ចប់ ។

[២៩] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌លឿង ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ក្រហមឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌លឿង ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌សឃ្លាតចេញវិញ ។ បេ ។ (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះឃ្លាតចេញវិញ ។

ឧទកវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ តេលវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ ខីរវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ ទធិវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ សប្បិវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ នីលំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ពទ្ធចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

[៣០] លោហិតកំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ឱទាតំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ លោហិតកំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ តក្កវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ បេ ។ ឧទកវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ តេលវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ ខីរវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ ទធិវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ សប្បិវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ នីលំ មុច្ចតិ ។ បីតកំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឱទាតំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ តក្កវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស

ពណ៌ដូចទឹកឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចប្រេងឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លាឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្ក ចប់ ។

[៣០] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ក្រហម ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌សឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ក្រហម ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទ្បើងពពុះឃ្លាតចេញវិញ ។ បេ ។ (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចប្រេងឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លាឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌លឿងឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ស ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទ្បើងពពុះឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស

។បេ។ លោហិតកំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ (ឯវំ ចក្កានិ វេទិតព្វានិ) សប្បិវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ នីលំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សប្បិវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ បីតកំ មុច្ចតិ ។បេ។ លោហិតកំ មុច្ចតិ ។ ឱទាតំ មុច្ចតិ ។ តក្កវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ ទកវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ តេលវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ ខីរវណ្ណំ មុច្ចតិ ។ ទធិវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បិដ្ឋិចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

[៣១] បីតកំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ នីលំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ លោហិតកំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ នីលំ មុច្ចតិ ។ ឱទាតំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ នីលំ មុច្ចតិ ។

។ បេ ។ (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ក្រហមឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ (ចក្កទាំងឡាយបណ្ឌិតគប្បីដឹងដោយអាការយ៉ាងនេះ) ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌លឿងឃ្លាតចេញវិញ ។ បេ ។ (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ក្រហមឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌សឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចទឹកឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចប្រេងឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ឃ្លាតចេញវិញ ។ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

កុដ្ឋិចក្ក ចប់ ។

[៧១] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌លឿង ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ក្រហម ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ស ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ។

តក្កវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ នីលំ មុច្ចតិ ។ ទកវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ នីលំ មុច្ចតិ ។ តេលវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ នីលំ មុច្ចតិ ។ ខីរវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ នីលំ មុច្ចតិ ។ ទធិវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ នីលំ មុច្ចតិ ។ សប្បិវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ នីលំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បិដ្ឋិចក្កស្ស[១] បឋមំ គមនំ និដ្ឋិតំ ។

(៣២) លោហិតកំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ បីតកំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឱទាតំ[២] តក្កវណ្ណំ ទកវណ្ណំ តេលវណ្ណំ ខីរវណ្ណំ ទធិវណ្ណំ សប្បិវណ្ណំ ។

---

១ បឋមំ បិដ្ឋិចក្កគមនន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ២ មរម្មបោត្ថកេ ឯត្ថន្តរេ បេយ្យាលោ ទិស្សតិ ឥតោ បរំ ឦទិសោ អន្តរាបិ ទិស្សតិយេវ ។ តំ យុត្តំ ។

ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹក ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចប្រេង ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ខៀវឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ដំណើរនៃបិដ្ឋិចក្ក ទី ១ ចប់ ។

[៣២] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ក្រហម ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌លឿងឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ទឹកសុក្កពណ៌ស ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ពណ៌ដូចទឹក ពណ៌ដូចប្រេង ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ។

នីលំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ បីតកំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បិដ្ឋិចក្កស្ស ទុតិយំ គមនំ និដ្ឋិតំ ។

[៣៣] ឱទាតំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ លោហិតកំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ តក្ក-វណ្ណំ ទកវណ្ណំ តេលវណ្ណំ ខីរវណ្ណំ ទធិវណ្ណំ សប្បិវណ្ណំ នីលំ ។ បីតកំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ លោហិតកំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បិដ្ឋិចក្កស្ស តតិយំ គមនំ និដ្ឋិតំ ។

[៣៤] តក្កវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ឱទាតំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ទកវណ្ណំ តេលវណ្ណំ ខីរវណ្ណំ ទធិវណ្ណំ សប្បិវណ្ណំ នីលំ បីតកំ ។ លោហិតកំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ឱទាតំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បិដ្ឋិចក្កស្ស ចតុត្ថំ គមនំ និដ្ឋិតំ ។

ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌លឿងឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ដំណើរនៃបិដ្ឋិចក្ក ទី ២ ចប់ ។

[៣៣] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ស ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ក្រហមឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ពណ៌ដូចទឹក ពណ៌ដូចប្រេង ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ពណ៌ខៀវ ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌លឿង ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ក្រហមឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ដំណើរនៃបិដ្ឋិចក្ក ទី ៣ ចប់ ។

[៣៤] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌សឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹក ពណ៌ដូចប្រេង ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ក្រហម ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌សឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ដំណើរនៃបិដ្ឋិចក្ក ទី ៤ ចប់ ។

[៣៥] ទកវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្ក-
មតិ តក្កវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។
តេលវណ្ណំ ខីរវណ្ណំ ទធិវណ្ណំ សប្បិវណ្ណំ នីលំ បីតកំ
លោហិតកំ ។ ឱទាតំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧ-
បក្កមតិ តក្កវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បិដ្ឋិចក្កស្ស បញ្ចមំ គមនំ និដ្ឋិតំ ។

[៣៦] តេលវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ
ទកវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ខីរវណ្ណំ
ទធិវណ្ណំ សប្បិវណ្ណំ នីលំ បីតកំ លោហិតកំ ឱទាតំ ។
តក្កវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ទកវណ្ណំ
មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បិដ្ឋិចក្កស្ស ឆដ្ឋំ គមនំ និដ្ឋិតំ ។

[៣៥] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹក ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចប្រេង ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ស ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ដំណើរនៃបិដ្ឋិចក្ក ទី ៥ ចប់ ។

[៣៦] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចប្រេង ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ដំណើរនៃបិដ្ឋិចក្ក ទី ៦ ចប់ ។

តេរសកណ្ឌេ បឋមសង្ឃាទិសេសស្ស បទភាជនីយេ បិដ្ឋិចក្កគមនំ

(៣៧) ខីរវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ តេលវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ទធិវណ្ណំ សប្បិវណ្ណំ នីលំ បីតកំ លោហិតកំ ឱទាតំ តក្កវណ្ណំ ។ ទកវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ តេលវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បិដ្ឋិចក្កស្ស សត្តមំ គមនំ និដ្ឋិតំ ។

(៣៨) ទធិវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ខីរវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សប្បិវណ្ណំ នីលំ បីតកំ លោហិតកំ ឱទាតំ តក្កវណ្ណំ ទកវណ្ណំ ។ តេលវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ខីរវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បិដ្ឋិចក្កស្ស អដ្ឋមំ គមនំ និដ្ឋិតំ ។

[៣៧] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចប្រេងឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹក ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចប្រេងឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ដំណើរនៃបិដ្ឋចក្ក ទី ៧ ចប់ ។

[៣៨] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឡើងពពុះ ពណ៌ដូចទឹក ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចប្រេង ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ដំណើរនៃបិដ្ឋចក្ក ទី ៨ ចប់ ។

[៣៩] សប្បិវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ទធិវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ នីលំ បីតកំ លោហិតកំ ឱទាតំ តក្កវណ្ណំ ទកវណ្ណំ តេលវណ្ណំ ។ ខីរវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ទធិវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បិដ្ឋិចក្កស្ស នវមំ គមនំ និដ្ឋិតំ ។

[៤០] នីលំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ សប្បិវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បីតកំ លោហិតកំ ឱទាតំ តក្កវណ្ណំ ទកវណ្ណំ តេលវណ្ណំ ខីរវណ្ណំ ។ ទធិវណ្ណំ មោចេស្សាមីតិ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ សប្បិវណ្ណំ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បិដ្ឋិចក្កស្ស ទសមំ គមនំ និដ្ឋិតំ ។

(១)
បិដ្ឋិចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ឱ. ម. បិដ្ឋិចក្កបេយ្យាលោ និដ្ឋិតោ ។ តេសុ តេសុ ឋានេសុ អាគតោ បេយ្យាលវិធិ យេភុយ្យេន វិសទិសោ ហោតិ កត្ថចិ សង្ខិត្តោ កត្ថចិ វិត្ថារោ ។ តទត្ថិកេន តតោ តតោ បរិយេសិតព្វំ ។

[៣៩] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លា ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿនពពុះ ពណ៌ដូចទឹក ពណ៌ដូចប្រេង ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ដំណើរនៃបិដ្ឋិចក្ក ទី ៩ ចប់ ។

[៤០] ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ខៀវ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លាឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិ-សេស ។ ទឹកសុក្កពណ៌លឿង ពណ៌ក្រហម ពណ៌ស ពណ៌ដូចទឹកដោះជូរទឿនពពុះ ពណ៌ដូចទឹក ពណ៌ដូចប្រេង ពណ៌ដូចទឹកដោះស្រស់ ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងបញ្ចេញទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះជូរ ក៏ព្យាយាម (បែរជា) ទឹកសុក្កពណ៌ដូចទឹកដោះថ្លាឃ្លាតចេញវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ដំណើរនៃបិដ្ឋិចក្ក ទី ១០ ចប់ ។

បិដ្ឋិចក្ក ចប់ហើយ ។

[៤១] ចេតេតិ ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អាបត្តិ សង្ឃា-
ទិសេសស្ស ។ ចេតេតិ ឧបក្កមតិ ន មុច្ចតិ អាបត្តិ
ថុល្លច្ចយស្ស ។ ចេតេតិ ន ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អនាបត្តិ ។
ចេតេតិ ន ឧបក្កមតិ ន មុច្ចតិ អនាបត្តិ ។ ន ចេតេតិ
ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ អនាបត្តិ ។ ន ចេតេតិ ឧបក្កមតិ
ន មុច្ចតិ អនាបត្តិ ។ ន ចេតេតិ ន ឧបក្កមតិ មុច្ចតិ
អនាបត្តិ ។ ន ចេតេតិ ន ឧបក្កមតិ ន មុច្ចតិ
អនាបត្តិ ។

[៤២] អនាបត្តិ សុបិនន្តេន នមោចនាធិប្បាយស្ស
ឧម្មត្តកស្ស ខិត្តចិត្តស្ស វេទនដ្ដស្ស អាទិកម្មិ-
កស្សាតិ ។

[៤១] ភិក្ខុគិត ក៏ព្យាយាម ទាល់តែទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុគិត ក៏ព្យាយាម (ប៉ុន្តែ) ទឹកសុក្កមិនឃ្លាតចេញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុគិត (តែ) មិនព្យាយាម (ក៏ស្រាប់តែ) ទឹកសុក្កឃ្លាតចេញឯង មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ ភិក្ខុគិត (តែ) មិនព្យាយាម ទឹកសុក្កក៏មិនឃ្លាតចេញ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ ភិក្ខុមិនគិតទេ (តែ) ព្យាយាម ទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ ភិក្ខុមិនគិតទេ (តែ) ព្យាយាម ទឹកសុក្កមិនឃ្លាតចេញ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ ភិក្ខុមិនគិត មិនព្យាយាមទេ (តែ) ទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ ភិក្ខុមិនគិត មិនព្យាយាមទេ ទឹកសុក្កក៏មិនឃ្លាតចេញ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

[៤២] (ភិក្ខុ ៦ ពួក) គឺ ភិក្ខុយល់សប្តិ ១ ភិក្ខុមិនមានបំណងឲ្យទឹកសុក្កឃ្លាតចេញ ១ ភិក្ខុឆ្កួត ១ ភិក្ខុមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុដែលទុក្ខវេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុជាអាទិកម្មិក (អ្នកធ្វើមុនបញ្ញត្តិ) ១ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(មាតិកានុក្រម គឺបញ្ជីរឿងតាមលំដាប់ហូរហែដែលនឹងសំដែងតទៅដូចមានខាងក្រោយនេះ)

[៤៣] សុបិនោច្ចារបស្សាវេ វិតក្កុណ្ហោទកេន ច

ភេសជ្ជំ កណ្ឌុវំ មគ្គោ វត្ថិ ជន្តាឃរំ[១] ឩរុ

សាមណេរោ ច សុត្តោ ច ឩរុ មុដ្ឋិនា បីឡយំ

អាកាសេ ថម្ភំ និជ្ឈាយិ ឆិទ្ទំ កដ្ឋេន ឃដ្ដយិ

សោតេ[២] ឧទញ្ជលំ ធាវំ បុប្ផាវលិយំ បោក្ខរំ

វាលិកា កទ្ទមុស្សេកោ សយនង្គុដ្ឋកេន ចាតិ ។

---

១ ឱ. ម. វត្ថិ ជន្តាឃរុបក្កមោ ។ ២ ម. សោតោ ។

[៤៣] រឿង ភិក្ខុយល់សប្តិ ១ ភិក្ខុបន្ទោបង់ឧច្ចារ ១ ភិក្ខុបន្ទោបង់បស្សាវ ១ ភិក្ខុត្រិះរិះចំពោះកាមវិតក្ក ១ ភិក្ខុងូតទឹកក្តៅ ១ ភិក្ខុលាបថ្នាំ ១ ភិក្ខុអេះរមាស់ត្រង់អណ្ដោ ១ ភិក្ខុដើរតាមផ្លូវ ១ ភិក្ខុកាន់ស្បែកចុងអង្គជាត ១ ភិក្ខុកំដៅដម្បារពោះក្នុងពេងភ្លើង ១ ភិក្ខុដុសអង្គជាតនឹងភ្លៅ ១ ភិក្ខុឲ្យសាមណេរកាន់អង្គជាត ១ ភិក្ខុចាប់អង្គជាតសាមណេរកំពុងដេកលក់ ១ ភិក្ខុគៀបអង្គជាតនឹងភ្លៅទាំងពីរ ១ ភិក្ខុក្តាប់អង្គជាតនឹងដៃ ១ ភិក្ខុពើងចង្កេះញួងអាកាស ១ ភិក្ខុមឹតពត់កាយ ១ ភិក្ខុសំឡឹងមើលអង្គជាតមាតុគ្រាម ១ ភិក្ខុបញ្ចូលអង្គជាតក្នុងប្រហោងដាន[1] ១ ភិក្ខុដុសអង្គជាតនឹងកំណាត់ឈើ ១ ភិក្ខុងូតទឹកក្នុងទីប្រាសខ្សែទឹក ១ ភិក្ខុលេងទឹកដែលមានល្បាប់ ១ ភិក្ខុស្ទុះចុះទៅក្នុងទឹក ១ ភិក្ខុលេងក្នុងធ្វើដោយផ្កា ១ ភិក្ខុស្ទុះចូលទៅក្នុងព្រៃឈូក ១ ភិក្ខុបញ្ចូលអង្គជាតក្នុងខ្សាច់ ១ ភិក្ខុបញ្ចូលអង្គជាតក្នុងភក់ ១ ភិក្ខុស្រោចអង្គជាតនឹងទឹក ១ ភិក្ខុផ្ទាប់អង្គជាតនឹងកន្ទៀនដេក ១ ភិក្ខុដុសអង្គជាតនឹងមេដើង ១ ។

---

១ ប្រហោង ឬ រន្ធអ្វីៗ ហៅថាប្រហោងដាន ។

តេរសកណ្ឌេ បឋមសង្ឃាទិសេសស្ស វិនីតវត្ថុម្ហិ សុបិនន្តាទិ

[៦៦] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ សុបិនន្តេន អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ កច្ចិ នុ ខោ អហំ សង្ឃាទិសេសំ អាបត្តឹ អាបន្នោតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សុបិនន្តេនាតិ ។

[៦៨] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ឧច្ចារំ ករោន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ កច្ចិ នុ ខោ អហំ សង្ឃាទិសេសំ អាបត្តឹ អាបន្នោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ កឹចិត្តោ ត្វំ ភិក្ខូតិ ។ នាហំ ភគវា មោចនាធិប្បាយោតិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។

[៦៩] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ បស្សាវំ ករោន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ១ វិនីតវត្ថុ និយាយអំពីកំពុងយល់សប្តិជាដើម

[៤៤] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១រូប កំពុងយល់សប្តិ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យថា អញត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយដឹង ។ ទើបភិក្ខុនោះ ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនមានអាបត្តិព្រោះយល់សប្តិទេ ។

[៤៥] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១រូប កំពុងបន្ទោបង់ឧច្ចារ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យថា អញត្រូវអាបត្តិសង្ឃា-ទិសេសហើយទេដឹង ។ ភិក្ខុនោះ ក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងមានចិត្តគិតដូចម្តេច ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោសខ្ញុំព្រះអង្គមិនមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញទេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនមានអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានប្រាថ្នាឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។

[៤៦] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប កំពុងបន្ទោបង់បស្សាវ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ សេចក្តីសង្ស័យមានដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនមានអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានប្រាថ្នាឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។

វិនយបិដកេ មហាវគ្គោ

[៤៧] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ កាមវិតក្កំ វិតក្កេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ កាមវិតក្កំ(១) វិតក្កេន្តស្សាតិ ។

[៤៨] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ឧណ្ហោទកេន នហាយន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ កិំចិត្តោ ត្វំ ភិក្ខូតិ ។ នាហំ ភគវា មោចនាធិប្បាយោតិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស ឧណ្ហោទកេន នហាយន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស ឧណ្ហោទកេន នហាយន្តស្ស អសុចិ ន មុច្ចិ ។

---

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ អយំ បាឋោ ន ហោតិ ។

[៤៧] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប កំពុងត្រិះរិះចំពោះកាមវិតក្ក អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ សេចក្ដីសង្ស័យមានដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនមានអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលត្រិះរិះចំពោះកាមវិតក្កទេ ។

[៤៨] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប កំពុងងូតទឹកក្ដៅ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ សេចក្ដីសង្ស័យមានដល់ភិក្ខុនោះ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងមានចិត្តគិតដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គមិនមានបំណងឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញទេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងនឹងឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ កំពុងតែងូតទឹកក្ដៅអសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងនឹងឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ កំពុងងូតទឹកក្ដៅដែរ (តែ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។

តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

[៤៩] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ អង្គជាតេ វណោ ហោតិ ។ ភេសជ្ជេន អាលិម្បន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ កច្ចិ នុ ខោ អហំ សង្ឃាទិសេសំ អាបត្តឹ អាបន្នោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ កឹចិត្តោ ត្វំ ភិក្ខូតិ ។ នាហំ ភគវា មោចនាធិប្បាយោតិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ អង្គជាតេ វណោ ហោតិ ។ តស្ស មោចនាធិប្បាយស្ស ភេសជ្ជេន អាលិម្បន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។បេ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

[៥០] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ អណ្ឌំ កណ្ឌុវន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ

ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៤៩] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប កើតដម្បៅត្រង់អង្គជាត ។ កាលដែលភិក្ខុនោះលាបថ្នាំដម្បៅ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យថា អញត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយទេដឹង ។ ក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងមានចិត្តគិតដូចម្តេច ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញក៏ទេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ)ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប កើតដម្បៅត្រង់អង្គជាត ។ ភិក្ខុនោះមានបំណងនឹងឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ កាលដែលលាបថ្នាំដម្បៅ អសុចិ[១]ក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៥០] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប អេះត្រង់អណ្ឌ[២] អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះ

---

១ ភិក្ខុដែលមានអសុចិឃ្លាតចេញនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ២ ពងណ្ហា ។

នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស អណ្ឌំ កណ្ឌុវន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៨១] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មគ្គំ គច្ឆន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស មគ្គំ គច្ឆន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៨២] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ វត្ថឹ គហេត្វា បស្សាវំ ករោន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។

ភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងនឹងឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញហើយអេះអណ្ដូ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។បេ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៥១] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប កំពុងដើរទៅតាមផ្លូវ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ កំពុងដើរទៅតាមផ្លូវ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៥២] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប កំពុងកាន់ស្បែកខាងចុងនៃអង្គជាតធ្វើបស្សាវ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងនឹងឲ្យ

តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស វត្ថឹ គហេត្វា បស្សាវំ ករោន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។បេ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិ-សេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៨៣] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ជន្តាឃរេ ឧទរវដ្ដឹ តាបេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស ជន្តាឃរេ ឧទ-រវដ្ដឹ តាបេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។បេ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៨៤] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុ-នោ ជន្តាឃរេ ឧបជ្ឈាយស្ស បិដ្ឋិបរិកម្មំ ករោន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។

អសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងបង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ កំពុងចាប់ស្បែកខាងចុងនៃអង្គជាតធ្វើបស្សាវ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៥៣] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប កំពុងកំដៅដំបារពោះក្នុងរោងភ្លើង អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងបង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងបង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ កំពុងកំដៅដំបារពោះក្នុងរោងភ្លើង អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៥៤] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប កំពុងគក់ច្របាច់ខ្នងឲ្យឧបជ្ឈាយ៍ក្នុងរោងភ្លើង អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។

អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស ជន្តាឃរេ ឧបជ្ឈាយស្ស បិដ្ឋិបរិកម្មំ ករោន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។បេ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

[៥៥] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ឩរុំ ឃដ្ដាបេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស ឩរុំ ឃដ្ដាបេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។បេ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ កំពុងគក់ច្របាច់ខ្នងឲ្យឧបជ្ឈាយ៍ក្នុងរោងភ្លើង អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៩៩] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប យកអង្គជាតដុសទឹងក្តៅ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ក៏យកអង្គជាតដុសទឹងក្តៅ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៨៦] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ មោចនាធិប្បាយោ អញ្ញតរំ សាមណេរំ ឯតទវោច ឯហិ មេ ត្វំ អាវុសោ សាមណេរ អង្គជាតំ គណ្ហាហីតិ ។ សោ តស្ស អង្គជាតំ អគ្គហេសិ ។ តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

[៨៧] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សុត្តស្ស សាមណេរស្ស អង្គជាតំ អគ្គហេសិ ។ តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៨៨] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ឩរុយា អង្គជាតំ បីឡេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ អមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស ឩរុយា អង្គជាតំ បីឡេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។

[៤៦] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ បានពោលពាក្យនេះនឹងសាមណេរមួយរូបថា នែអាវុសោសាមណេរ អ្នកចូរមកនេះ ចូរកាន់អង្គជាតអញចុះ ។ សាមណេរនោះបានកាន់អង្គជាតភិក្ខុនោះ ។ អសុចិរបស់ភិក្ខុនោះក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។

[៤៧] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប បានចាប់អង្គជាតសាមណេរដែលកំពុងដេកលក់ ។ អសុចិភិក្ខុនោះ ក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤៨] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ត្បៀតនូវអង្គជាតដោយភ្លៅទាំងពីរ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញត្បៀតនូវអង្គជាតដោយភ្លៅទាំងពីរ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។

អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

[៥៩] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មុដ្ឋិនា អង្គជាតំ បីឡេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សម-យេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស មុដ្ឋិនា អង្គជាតំ បីឡេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

[៦០] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស អាកាសេ កដិំ កម្បេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៥៩] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ក្តាប់អង្គជាតដោយកណ្តាប់ដៃ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុ ដែលមិនមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ក្តាប់អង្គជាតដោយកណ្តាប់ដៃ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៦០] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ប្រឹងបំពើងចង្កេះឰដ៏អាកាស អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៦១] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ កាយំ ថម្ភេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ ន-មោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស កាយំ ថម្ភេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

[៦២] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារត្តោ មាតុគាមស្ស អង្គជាតំ ឧបនិជ្ឈាយិ ។ តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស ន ច ភិក្ខវេ សារត្តេន មាតុគាមស្ស អង្គជាតំ ឧបនិជ្ឈាយិតព្វំ យោ ឧបនិជ្ឈាយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៦៣] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញត-រស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស តាលច្ឆិទ្ទំ អង្គជាតំ បវេសេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។

[៦១] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ប្រឹងមិតពត់កាយ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញប្រឹងមិតពត់កាយ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៦២] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ត្រេកអរ សំឡឹងមើលអង្គជាតមាតុគ្រាម ។ អសុចិភិក្ខុនោះក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តែថាភិក្ខុមិនគួរត្រេកអរ សំឡឹងមើលអង្គជាតមាតុគ្រាមឡើយ ភិក្ខុណាសំឡឹងមើល ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៦៣] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ក៏បញ្ចូលអង្គជាតទៅទីប្រហោងដាន អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។

អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

[៦៤] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស កដ្ឋេន អង្គជាតំ ឃដ្ដេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

[៦៥] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ បដិសោតេ នហាយន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស បដិសោតេ នហាយន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។បេ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[២៤] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ដដុសអង្គជាតនឹងកំណាត់ឈើ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[២៥] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ងូតទឹកក្នុងទីច្រាសខ្សែទឹក អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងនឹងឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ងូតទឹកក្នុងទីច្រាសខ្សែទឹក អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(៦៦) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ឧទញ្ជលេ កីឡន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស ឧទញ្ជលេ កីឡន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(៦៧) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ឧទកេ ធាវន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស ឧទកេ ធាវន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(៦៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប លេងទឹកដែលមានល្បាប់ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ លេងទឹកដែលមានល្បាប់ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(៦៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ស្ទុះចុះទៅក្នុងទឹក អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ស្ទុះចុះទៅក្នុងទឹក អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៦៨] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ បុប្ផាវឡិយំ គីឡន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស បុប្ផាវឡិយំ គីឡន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

[៦៩] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ បោក្ខរវនេ ធាវន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស បោក្ខរវនេ ធាវន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

[៧០] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស វាលិកំ អង្គជាតំ បវេសេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។

(៦៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប លេងកង្ហា អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ)ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ លេងកង្ហើរដោយផ្កា អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។បេ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(៦៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ស្ទុះចូលទៅកាន់ព្រៃឈូក អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ស្ទុះចូលទៅកាន់ព្រៃឈូកអសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(៧០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ដាក់បញ្ចូលអង្គជាតទៅកាន់ដីខ្សាច់ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។បេ។

អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនា-
បត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(៧១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស កទ្ទមំ អង្គជាតំ បវេសេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(៧២) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ឧទកេន អង្គជាតំ ឱសិញ្ចន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នមោចនាធិប្បាយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស ឧទកេន អង្គជាតំ ឱសិញ្ចន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ បេ ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(មានភិក្ខុខ្វះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(៧១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ដាក់បញ្ចូលអង្គជាតទៅក្នុងភក់ អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្វះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(៧២) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ស្រោចអង្គជាតដោយទឹក អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុដែលមិនមានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ (នោះ) ទេ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ស្រោចអង្គជាតដោយទឹក អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្វះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

[៧៣] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស សយនេ អង្គជាតំ ឃដ្ដេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។បេ។ អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

[៧៤] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស អង្គុដ្ឋេន អង្គជាតំ ឃដ្ដេន្តស្ស អសុចិ មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ កច្ចិ នុ ខោ អហំ សង្ឃាទិសេសំ អាបត្តឹ អាបន្នោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មោចនាធិប្បាយស្ស អង្គុដ្ឋេន អង្គជាតំ ឃដ្ដេន្តស្ស អសុចិ ន មុច្ចិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ កច្ចិ នុ ខោ អហំ សង្ឃាទិសេសំ អាបត្តឹ អាបន្នោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

បឋមសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

(៧៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ផ្ទប់អង្គជាតលើទីដេក អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ បេ ។ (មានភិក្ខុខ្លះ) អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(៧៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ដដុសអង្គជាតនឹងមេជើង អសុចិក៏ឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ថាអញត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយទេដឹង ។ ក៏ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានបំណងចង់ឲ្យអសុចិឃ្លាតចេញ ដដុសអង្គជាតនឹងមេជើង អសុចិមិនឃ្លាតចេញ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ថាអញត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយទេដឹង ។ ក៏ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

សង្ឃាទិសេសទី ១ ចប់ ។

ទុតិយសង្ឃាទិសេសំ

[៧៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧទាយិ អរញ្ញេ វិហរតិ ។ តស្សាយស្មតោ វិហារោ អភិរូបោ ហោតិ ទស្សនីយោ បាសាទិកោ មជ្ឈេ គព្ភោ សមន្តា បរិយាគារោ សុបញ្ញត្តំ មញ្ចបីឋំ ភិសិពិព្ពោហនំ បានីយំ បរិភោជនីយំ សុបដ្ឋិតំ បរិវេណំ សុសម្មដ្ឋំ ។ ពហូ មនុស្សា អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស វិហារបេក្ខកា អាគច្ឆន្តិ ។ អញ្ញតរោបិ ព្រាហ្មណោ សបជាបតិកោ យេនាយស្មា ឧទាយិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច ឥច្ឆាម មយំ ភោតោ ឧទាយិស្ស វិហារំ បេក្ខិតុន្តិ ។ តេនហិ ព្រាហ្មណ បេក្ខស្សូតិ អវាបុរណំ អាទាយ ឃដិកំ ឧគ្ឃាដេត្វា កវាដំ បណាមេត្វា វិហារំ បាវិសិ ។ សោបិ ខោ ព្រាហ្មណោ អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស បិដ្ឋិតោ បាវិសិ ។ សាបិ ខោ ព្រាហ្មណី តស្ស ព្រាហ្មណស្ស បិដ្ឋិតោ បាវិសិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ ឯកច្ចេ វាតបានេ វិវរន្តោ

សង្ឃាទិសេសទី ២

(៧៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧទាយិភិក្ខុដ៏-មានអាយុ សម្រេចឥរិយាបថនៅក្នុងព្រៃ ។ លំនៅឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុនោះ ល្អគួរឲ្យចង់មើល គួរឲ្យជ្រះថ្លា មានបន្ទប់ខាងក្នុង មានរបៀងជុំវិញ គ្រែតាំងពូកខ្នើយក៏រៀបចំល្អ ទឹកសម្រាប់ឆាន់និងទឹកសម្រាប់ប្រើប្រាស់ ក៏ដម្កល់ទុកស្រួល ទាំងទីបរិវេណសោតក៏បោសរលីងស្អាត ។ មានមនុស្សជាច្រើននាក់ ដែលត្រូវការមើលលំនៅរបស់ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ ក៏តែងតែមកមើល ។ (កាលនោះ) មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់នាំប្រពន្ធចូលទៅរកឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយនឹងឧទាយិដ៏មានអាយុថា យើងខ្ញុំចង់មើលលំនៅរបស់លោកម្ចាស់ឧទាយិ ។ ឧទាយិក៏និយាយតបថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ បើដូច្នោះ អ្នកចូរមើលចុះ (ថាហើយ) ក៏កាន់កូនសោរ ដកគន្លឹះហើយច្រានសន្ទះទ្វារ ចូលទៅកាន់កុដិលំនៅ ។ ឯព្រាហ្មណ៍នោះឯង ក៏ដើរចូលទៅតាមក្រោយឧទាយិដ៏មានអាយុទៅ ។ ចំណែកខាងនាងព្រាហ្មណីនោះឯង ក៏ដើរចូលតាមក្រោយព្រាហ្មណ៍នោះទៅ ។ គ្រានោះឯង ឧទាយិដ៏មានអាយុ ក៏បើកបង្អួចកន្លែងខ្លះ

ឯកច្ចេ ភកតាគេ ជគោទ្ទោ គត្តំ អនុបរិគន្ត្វា បិដ្ឋិតោ អាគន្ត្វា តស្សា ព្រាហ្មណិយា អង្គមង្គានិ បរាមសិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ អាយស្មតា ឧទាយិនា សទ្ធឹ បដិសម្មោទិត្វា អគមាសិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ អត្តមនោ អត្តមនវាចំ និច្ឆារេសិ ឧឡារា ឥមេ សមណា សក្យបុត្តិយា យេ ឥមេ ឯវរូបេ អរញ្ញេ វិហរន្តិ ភវំបិ ឧទាយិ ឧឡារោ យោ ឯវរូបេ អរញ្ញេ វិហរតីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ សា ព្រាហ្មណី តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច កុតោ តស្ស ឧឡារតា យថេវ មេ ត្វំ អង្គមង្គានិ បរាមសិ ឯវមេវ មេ សមណោ ឧទាយិ អង្គមង្គានិ បរាមសីតិ ។ អថខោ សោ ព្រាហ្មណោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ អលជ្ជិនោ ឥមេ សមណា សក្យបុត្តិយា ទុស្សីលា មុសាវាទិនោ ឥមេ ហិ នាម ធម្មចារិនោ សមចារិនោ ព្រហ្មចារិនោ សច្ចវាទិនោ សីលវន្តោ កល្យាណធម្មា បដិជានិស្សន្តិ នត្ថិ ឥមេសំ សាមញ្ញំ

បិទបង្អួចកន្លែងខ្លះ ដើរក្រឡឹងតាមបន្ទប់ហើយមកពីក្រោយខ្នងហើយ ក៏ស្ទាបអង្អែលអវយវតូចធំនៃនាងព្រាហ្មណីនោះ ៗ គ្រានោះឯងព្រាហ្មណី នោះនិយាយស្រាកយជាមួយនឹងឧទាយិដ៏មានអាយុ ហើយក៏លាទៅ ៗ លំដាប់តមក ព្រាហ្មណ៍នោះពេញចិត្ត ក៏បញ្ចេញវាចាតាមសេចក្ដីពេញចិត្តថា ពួកសមណដែលនៅក្នុងព្រៃមានសភាពយ៉ាងនេះ សុទ្ធសឹងតែពួកសមណ ជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រថ្កុំថ្កើងណាស់ លោកឧទាយិដែលនៅក្នុងព្រៃមានសភាពយ៉ាងនេះ លោកឧទាយិដ៏បវរនុ៎ះក៏ថ្កុំថ្កើងដែរ ៗ កាលបើព្រាហ្មណ៍ពោលពាក្យសរសើរយ៉ាងនេះហើយ នាងព្រាហ្មណីនោះបានពោលពាក្យនេះនឹងព្រាហ្មណ៍នោះថា សេចក្ដីថ្កើងរបស់លោកឧទាយិនោះមានពីណា (ឥតមានថ្កុំថ្កើងអ្វីទេ) ខ្ញុំអ្នកស្ទាបអង្អែលអវយវតូចធំរបស់ខ្ញុំយ៉ាងណា សមណឈ្មោះឧទាយិក៏ស្ទាបអង្អែលអវយវតូចធំរបស់ខ្ញុំយ៉ាងនោះដែរ ៗ គ្រានោះឯងព្រាហ្មណ៍នោះក៏និយាយពោលទោសដៀលត្មះថា សមណជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រពួកនេះមិនមានខ្មាស ជាមនុស្សទ្រុស្ដសីល តែងពោលពាក្យមុសា ព្រោះសមណអម្បាលនេះ ប្ដេជ្ញាខ្លួនថា យើងសុទ្ធតែជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ ប្រព្រឹត្តស្មើ ប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ ពោលតែពាក្យសត្យ ជាអ្នកមានសីល មានធម៌ល្អ (ឥឡូវនេះ) សាមញ្ញគុណរបស់សមណពួកនេះមិនមានទេ

តេរសកណ្ឌេ ទុតិយសង្ឃាទិសេសស្ស ឧទាយិវត្ថុម្ហិ បញ្ញត្តិ

នត្ថិ ឥមេសំ ព្រហ្មញ្ញំ នដ្ឋំ ឥមេសំ សាមញ្ញំ នដ្ឋំ ឥមេសំ ព្រហ្មញ្ញំ កុតោ ឥមេសំ សាមញ្ញំ កុតោ ឥមេសំ ព្រហ្មញ្ញំ អបគតា ឥមេ សាមញ្ញា អបគតា ឥមេ ព្រហ្មញ្ញា កថំ ហិ នាម សមណោ ឧទាយិ មម ភរិយាយ អង្គមង្គានិ បរាមសិស្សតិ ន ហិ សក្កា កុលិត្ថីហិ កុលធីតាហិ កុលកុមារីហិ កុលសុណ្ហាហិ កុលទាសីហិ អារាមំ វា វិហារំ វា គន្តុំ សចេ ហិ កុលិត្ថិយោ កុលធីតាយោ កុលកុមារិកាយោ កុលសុណ្ហាយោ កុលទាសិយោ អារាមំ វា វិហារំ វា គច្ឆេយ្យុំ តាបិ សមណា សក្យបុត្តិយា ទូសេយ្យុន្តិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តស្ស ព្រាហ្មណស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា លជ្ជិនោ កុក្កុច្ចកា សិក្ខាកាមា តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧទាយិ

ព្រហ្មញ្ញគុណរបស់សមណពួកនេះមិនមានទេ សាមញ្ញគុណរបស់សមណពួកនេះវិនាសហើយ ព្រហ្មញ្ញគុណរបស់សមណពួកនេះវិនាសអស់ហើយ សាមញ្ញគុណរបស់សមណពួកនេះមានពីណា ព្រហ្មញ្ញគុណរបស់សមណពួកនេះមានពីណា សមណពួកនេះឃ្លាតផុតចាកសាមញ្ញគុណអស់ហើយ សមណពួកនេះឃ្លាតផុតចាកព្រហ្មញ្ញគុណអស់ហើយ ដូចយ៉ាងសមណឈ្មោះឧទាយិ ហ៊ានស្ទាបអង្អែលអវយវតូចធំរបស់កិរិយាអញទៅហើយ ពួកស្ត្រីក្នុងត្រកូល[១] ធីតារបស់ត្រកូល កុមារីរបស់ត្រកូល ស្ត្រីជាកូនប្រសារបស់ត្រកូល ទាសីរបស់ត្រកូលទាំងឡាយ ម្តេចនឹងហ៊ានទៅកាន់អារាមឬវិហារបាន ព្រោះថា បើពួកស្ត្រីក្នុងត្រកូល ធីតារបស់ត្រកូល កុមារីរបស់ត្រកូល ស្ត្រីជាកូនប្រសារបស់ត្រកូល ទាសីរបស់ត្រកូលទាំងឡាយខំទៅកាន់អារាមឬវិហារ មុខជាសមណទាំងឡាយជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រនឹងប្រទុស្តចំពោះស្ត្រីទាំងអម្បាលនោះមិនខាន ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏បានឮពាក្យដែលព្រាហ្មណ៍ពោលទោសដៀលត្មះនិយាយដើម(នោះ)ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយឯណា ដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស មានសេចក្តីអៀនខ្មាសក្រែងរអែងបាប ពេញចិត្តនឹងការសិក្សា ភិក្ខុអម្បាលនោះ ក៏ពោលទោស ត្មះតិះដៀលថា ភិក្ខុឈ្មោះឧទាយិ៍មានអាយុ

---

១ ស្ត្រីជាម្ចាស់ផ្ទះ ឬស្ត្រីមេផ្ទះ (អដ្ឋកថា) ។

មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧទាយិ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិស អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិស្សសិ ននុ មយា មោឃបុរិស អនេកបរិយាយេន វិរាគាយ ធម្មោ ទេសិតោ នោ សរាគាយ ។ បេ ។ កាមបរិឡាហានំ វូបសមោ អក្ខាតោ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ។ យោ បន ភិក្ខុ ឱតិណ្ណោ វិបរិណតេន ចិត្តេន មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ

មិនសមបីបើនឹងហ៊ានដល់ស្ទាបអង្អែលកាយមាតុគ្រាមសោះ ។ ទើបភិក្ខុអម្បាលនោះក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះហេតុដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយត្រាស់សួរចំពោះឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុថា ម្នាលឧទាយិ ឮថាអ្នកឯងស្ទាបអង្អែលកាយមាតុគ្រាមមែនឬ ។ ឧទាយិក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ដំណើរនុ៎ះ) ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើ មិនសមគួរ មិនត្រូវទំនង មិនត្រូវបែប មិនជារបស់សមណ មិនគប្បីសោះ មិនគួរធ្វើសោះ នែមោឃបុរស មិនគួរបើអ្នកឯងនឹងហ៊ានដល់ស្ទាបអង្អែលកាយមាតុគ្រាមសោះ នែមោឃបុរស ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដោយបរិយាយដ៏ច្រើន (សូត្រ) ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក មិនមែនដើម្បីប្រកបដោយតម្រេកឡើយ មិនមែនឬ ។ បេ ។ ដំណើរស្ងប់រម្ងាប់នៃសេចក្តីក្តៅក្រហាយព្រោះកាមទាំងឡាយ តថាគតក៏បានសំដែងហើយ នែមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងសិក្ខាបទនេះឡើងយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយគឺកាមរាគគ្របសង្កត់ហើយ មានចិត្តប្រែប្រួលហើយ ដល់ព្រមនូវកាយសំសគ្គមួយអន្លើដោយមាតុគ្រាម

កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជេយ្យ ហត្ថគ្គាហំ វា វេណិ-
គ្គាហំ វា អញ្ញតរស្ស វា អញ្ញតរស្ស វា អង្គស្ស
បរាមសនំ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(៧៦) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។
ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ
ភិក្ខូតិ ។ ឱតិណ្ណោ នាម សារត្តោ អបេក្ខវា
បដិពទ្ធចិត្តោ ។ វិបរិណតន្តិ រត្តំបិ ចិត្តំ វិបរិណតំ
ទុដ្ឋំបិ ចិត្តំ វិបរិណតំ មូឡ្ហំបិ ចិត្តំ វិបរិណតំ អបិច
រត្តំ ចិត្តំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតំ វិបរិណតន្តិ ។
មាតុគាមោ នាម មនុស្សិត្ថី ន យក្ខី ន បេតី
ន តិរច្ឆានគតា អន្តមសោ តទហុជាតាបិ ទារិកា
បគេវ មហន្តតរី(១) ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ កា-
យសំសគ្គំ សមាបជ្ជេយ្យាតិ អជ្ឈាចារោ វុច្ចតិ ។
ហត្ថោ នាម កប្បរំ ឧបាទាយ យាវ អគ្គនខា ។

---

១ ឱ. ម. មហត្តរី ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ២ សេចក្តីបញ្ញត្តិ ចំណែកសិក្ខាបទ

ទោះចាប់ដៃក្តី ចាប់ផ្នួងសក់ក្តី ឬស្ទាបអង្អែលអវយវៈត្រង់ណាៗក្តី ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៧៦) ត្រង់ពាក្យថា ណាមួយ សេចក្តីថា ឯណា គឺថា ដូចជាឯណា ។ បេ ។ ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុ ។ បេ ។ ភិក្ខុដែលបានសម្រេចឧបសម្បទាដោយញត្តិចតុត្ថកម្មវាចាដ៏ត្រឹមត្រូវ តថាគតសំដៅយកឲ្យឈ្មោះថាភិក្ខុ ក្នុងអត្ថនេះ ។ ភិក្ខុដែលត្រេកអរ មានសេចក្តីអាឡោះអាល័យមានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថា (ភិក្ខុ) គឺកាមរាគគ្របសង្កត់ហើយ ។ ត្រង់ពាក្យថា ប្រែប្រួលហើយ សេចក្តីថា ចិត្តដែលត្រេកអរក៏ហៅថា ប្រែប្រួលហើយ ចិត្តដែលខឹង ក៏ហៅថាប្រែប្រួលហើយ ចិត្តដែលវង្វេង ក៏ហៅថា ប្រែប្រួលហើយ ប៉ុន្តែក្នុងអត្ថនេះ តថាគតសំដៅយកចិត្តដែលត្រេកអរ ឲ្យឈ្មោះថា ចិត្តប្រែប្រួលហើយ ។ មនុស្សស្រី ហៅថា មាតុគ្រាម ឯយក្សស្រី ប្រេតស្រី សត្វតិរច្ឆានញី មិនហៅថា មាតុគ្រាមទេ (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ) ដោយហោចទៅទោះក្មេងស្រីសូម្បីកើតក្នុងថ្ងៃនោះ ក៏ហៅថា មាតុគ្រាមដែរ មិនបាច់ពោលដល់ស្រីដែលធំជាងនោះទេ ។ ត្រង់ពាក្យថា មួយអន្លើ គឺជាមួយគ្នា ។ សេចក្តីប្រព្រឹត្តល្មើស តថាគតហៅថា គប្បីដល់ព្រមដោយកាយសំសគ្គ ។ សរីរប្រទេសរាប់តាំងពីត្រឹមដុំដៃដរាបដល់ចុងក្រចក

វេណិ នាម សុទ្ធកេសា វា សុត្តមិស្សា វា មា-លាមិស្សា វា ហិរញ្ញមិស្សា វា សុវណ្ណមិស្សា វា មុត្តាមិស្សា វា មណិមិស្សា វា ។ អដ្ឋិ នាម ហត្ថញ្ច វេណិញ្ច ឋបេត្វា អវសេសំ អដ្ឋិ នាម ។

(៧៧) អាមសនា បរាមសនា ឱមសនា ឧម្មសនា ឱលង្ឃនា ឧល្លង្ឃនា អាកឌ្ឍនា បតិកឌ្ឍនា អភិនិគ្គណ្ហនា អភិនិប្បីឡនា គហណំ ឆុបនន្តិ ។

(៧៨) អាមសនា នាម អាមដ្ឋមត្តា ។ បរាមសនា នាម ឥតោ ចិតោ ច សញ្ចោបនា ។ ឱមសនា នាម ហេដ្ឋា ឱរោបនា ។ ឧម្មសនា នាម ឧទ្ធំ ឧច្ចារណា ។ ឱលង្ឃនា នាម ហេដ្ឋា ឱនមនា ។ ឧល្លង្ឃនា នាម ឧទ្ធំ ឧច្ចារណា ។ អាកឌ្ឍនា នាម អាវិញ្ឆនា ។ បតិកឌ្ឍនា នាម បតិប្បណាមនា ។ អភិនិគ្គណ្ហនា នាម អង្គំ គហេត្វា និប្បីឡនា[១] ។ អភិនិប្បីឡនា នាម កេនចិ សហ និប្បីឡនា ។ គហណំ នាម គហិតមត្តំ ។ ឆុបនំ នាម ផុដ្ឋមត្តំ ។

---

១ ឱ. ម. និគ្គណ្ហនា ។

ហៅថា ដៃ ។ សក់សុទ្ធក្តី សក់លាយដោយអម្បោះក្តី លាយដោយផ្កាកម្រងក្តី លាយដោយប្រាក់ក្តី លាយដោយមាសក្តី លាយដោយកែវមុក្តាក្តី លាយដោយកែវមណីក្តី ហៅថា ផ្នួងសក់ ។ ត្រង់ពាក្យថា អវយវ (នោះ) គឺ សរីរៈសេស លើកលែងតែដៃនឹងផ្នួងសក់ចេញ ហៅថា អវយវ ។

[៧៧] (ប្រភេទ ១២ យ៉ាង) គឺ កិរិយាស្ទាប អង្អែល ស្ទាបចុះ ស្ទាបឡើង ផ្ងុបចុះ ងើយឡើង ទាញមក ទាញត្រឡប់ ចាប់សង្កត់ ចាប់ឈ្ងួច កាន់ ពាល់ ។

[៧៨] កិរិយាគ្រាន់តែលូកពាល់ ហៅថា ស្ទាប ។ កិរិយាស្ទាបបន្ទើរពីខាងនេះខាងនោះ ហៅថា អង្អែល ។ កិរិយាពាល់ចុះក្រោម ហៅថា ស្ទាបចុះ ។ កិរិយាពាល់ខាងលើ ហៅថា ស្ទាបឡើង ។ កិរិយាចាប់បន្ទន់ទៅក្រោម ហៅថា ផ្ងុបចុះ ។ កិរិយាចាប់ផ្ងារទៅខាងលើ ហៅថា ងើយឡើង ។ កិរិយាទាញចូលមកហៅថា ទាញមក ។ កិរិយាបង្អោនត្រឡប់ (ទាញពីក្រោយ) ហៅថាទាញត្រឡប់ ។ កិរិយាចាប់អវយវៈហើយប្រចាប់ឈ្ងួច ហៅថា ចាប់សង្កត់ ។ កិរិយាក្ដៀត គាប ដោយអវយវណាទីមួយ ហៅថា ចាប់ឈ្ងួច ។ កិរិយាគ្រាន់តែចាប់ ហៅថា កាន់ ។ កិរិយាប៉ះត្រូវ ហៅថា ពាល់ ។

(៧៩) សង្ឃាទិសេសោតិ សង្ឃោវ តស្សា អាបត្តិយា ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(៨០) ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ឱមសតិ ឧម្មសតិ ឱលង្ឃេតិ ឧល្លង្ឃេតិ អាកឌ្ឍតិ បដិកឌ្ឍតិ អភិនិគ្គណ្ហាតិ អភិនិប្បីឡេតិ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឥត្ថី ច ហោតិ វេមតិកា សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឥត្ថី ច ហោតិ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឥត្ថី ច ហោតិ បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិ-យា កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ២ បទភាជនីយ និយាយអំពីភិក្ខុបេយ្យាល

(៧៩) ត្រង់ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស (សេចក្តីក្នុងបេយ្យាល មានអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសទី ១ រួចហើយ) ។

(៨០) មនុស្សស្រីពិត ភិក្ខុសំគាល់ថាជាស្រី មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏យកកាយ (ខ្លួន) ស្ទាប អង្អែល ស្ទាបចុះ ស្ទាបឡើង ផ្ទបចុះ ផ្ងើយឡើង ទាញមក ទាញត្រឡប់ ចាប់សង្កត់ ចាប់ឈ្ងុច កាន់ ពាល់ កាយស្រីនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ មនុស្សស្រីពិត តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។បេ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ មនុស្សស្រីពិត ភិក្ខុសំគាល់ថាខ្ទើយ ត្រេកអរ ក៏យកកាយ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ មនុស្សស្រីពិត តែភិក្ខុសំគាល់ថាប្រុស ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។

គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ឥត្ថី ច ហោតិ តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។បេ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ បណ្ឌកោ ច ហោតិ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បណ្ឌកស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។បេ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ បណ្ឌកោ ច ហោតិ វេមតិកោ សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បណ្ឌកស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។បេ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច ហោតិ បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បណ្ឌកស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។បេ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច ហោតិ តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បណ្ឌកស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។បេ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច

កាន់ ពាល់ កាយស្រីនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ មនុស្សស្រីពិត តែភិក្ខុ សំគាល់ថាជាសត្វតិរច្ឆាន ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ មនុស្សខ្ទើយពិត ភិក្ខុក៏ សំគាល់ថាជាខ្ទើយ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សខ្ទើយនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ មនុស្សខ្ទើយពិត តែភិក្ខុសង្ស័យ ត្រេកអរ ក៏យកកាយ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សខ្ទើយនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មនុស្សខ្ទើយពិត តែភិក្ខុសំគាល់ថាប្រុស ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សខ្ទើយនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មនុស្ស ខ្ទើយពិត តែភិក្ខុសំគាល់ថាសត្វតិរច្ឆាន ត្រេកអរ ក៏យកកាយ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សខ្ទើយនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បណ្ឌកស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុរិសោ ច ហោតិ បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បុរិសស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុរិសោ ច ហោតិ វេមតិកោ សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បុរិសស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុរិសោ ច ហោតិ តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បុរិសស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុរិសោ ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បុរិសស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុរិសោ ច ហោតិ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បុរិសស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។

មនុស្សខ្ទើយពិត តែភិក្ខុសំគាល់ថាស្រី ត្រេកអរ ក៏យកកាយ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សខ្ទើយនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មនុស្សប្រុសពិត ភិក្ខុសំគាល់ថាប្រុស ត្រេកអរ ក៏យកកាយ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយប្រុសនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មនុស្សប្រុសពិត តែភិក្ខុសង្ស័យ ត្រេកអរ ក៏យកកាយ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយប្រុសនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មនុស្សប្រុសពិត តែភិក្ខុសំគាល់ថាសត្វតិរច្ឆាន ត្រេកអរ ក៏យកកាយ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយប្រុសនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មនុស្សប្រុសពិត តែភិក្ខុសំគាល់ថាស្រី ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយប្រុសនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មនុស្សប្រុសពិត តែភិក្ខុសំគាល់ថាខ្ទើយ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។

គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិរច្ឆានគតោ ច ហោតិ តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ តិរច្ឆានគតស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិរច្ឆានគតោ ច ហោតិ វេមតិកោ សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ តិរច្ឆានគតស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិរច្ឆានគតោ ច ហោតិ ឥត្ថិសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ តិរច្ឆានគតស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិរច្ឆានគតោ ច ហោតិ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ តិរច្ឆានគតស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិរច្ឆានគតោ ច ហោតិ បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ តិរច្ឆានគតស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស[១] ។

---

១ ឥតោ បរំ ឱ. ម. ពោត្ថកេសុ ឯកមូលកន្តិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

កាន់ ពាល់ កាយប្រុសនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលពិត ភិក្ខុសំគាល់ថាសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ក្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយសត្វតិរច្ឆាននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលពិត តែភិក្ខុសង្ស័យ ក្រេកអរ ក៏យកកាយ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយសត្វតិរច្ឆាននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលពិត តែភិក្ខុសំគាល់ថាមនុស្សស្រី ក្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយសត្វតិរច្ឆានឈ្មោលនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលពិត តែភិក្ខុសំគាល់ថាខ្ទើយ ក្រេកអរ ក៏យកកាយ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយសត្វតិរច្ឆានឈ្មោលនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលពិត តែភិក្ខុសំគាល់ថាមនុស្សប្រុស ក្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយសត្វតិរច្ឆាននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨១) ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសានំ ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ វេមតិកោ សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ បណ្ឌកសញ្ញី ។ បេ ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ បុរិសសញ្ញី ។ បេ ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ទ្វេ បណ្ឌកា ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ទ្វេ បណ្ឌកា

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ២ បទភាជនីយ និយាយអំពីស្រីពីរនាក់ជាដើម

(៨១) ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាស្រីទាំងពីរនាក់ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសង្ស័យនឹងស្រីទាំងពីរនាក់ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់ថាជាខ្ទើយ ។ បេ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់ថាជាប្រុស ។ បេ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់ថាជាសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ មនុស្សខ្ទើយពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សខ្ទើយទាំងពីរនាក់ថាខ្ទើយ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយខ្ទើយទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ មនុស្សខ្ទើយពីរនាក់

ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ វេមតិកោ ។ បេ ។ ទ្វេ បណ្ឌកា
ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ បុរិសសញ្ញី ។ បេ ។ ទ្វេ បណ្ឌកា
ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ តិរច្ឆានគតសញ្ញី ។ បេ ។ ទ្វេ បណ្ឌ-
កា ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ
ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ
។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។
ទ្វេ បុរិសា ទ្វិន្នំ បុរិសានំ បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច
ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ បុរិសានំ កាយេន កាយំ
អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ
ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ទ្វេ បុរិសា ទ្វិន្នំ បុរិសានំ
វេមតិកោ ។ បេ ។ ទ្វេ បុរិសា ទ្វិន្នំ បុរិសានំ
តិរច្ឆានគតសញ្ញី ។ បេ ។ ទ្វេ បុរិសា ទ្វិន្នំ បុរិសានំ
ឥត្ថីសញ្ញី ។ បេ ។ ទ្វេ បុរិសា ទ្វិន្នំ បុរិសានំ
បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ
បុរិសានំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។
គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ទ្វេ
តិរច្ឆានគតា ទ្វិន្នំ តិរច្ឆានគតានំ តិរច្ឆានគតសញ្ញី

ភិក្ខុសង្ស័យមនុស្សខ្ទើយទាំងពីរនាក់ ។ បេ ។ មនុស្សខ្ទើយពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សខ្ទើយទាំងពីរនាក់ថាប្រុស ។ បេ ។ មនុស្សខ្ទើយពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សខ្ទើយទាំងពីរនាក់ថាសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ។ បេ ។ មនុស្សខ្ទើយពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សខ្ទើយទាំងពីរនាក់ថាស្រី ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយខ្ទើយពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ មនុស្សប្រុសពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ប្រុសទាំងពីរនាក់ថាជាប្រុស ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយប្រុសទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ប្រុសពីរនាក់ ភិក្ខុសង្ស័យប្រុសទាំងពីរនាក់ ។ បេ ។ ប្រុសពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ប្រុសទាំងពីរនាក់ ថាសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ។ បេ ។ ប្រុសពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ប្រុសទាំងពីរនាក់ថាស្រី ។ បេ ។ ប្រុសពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ប្រុសទាំងពីរនាក់ថាខ្ទើយ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយប្រុសពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលពីរ ភិក្ខុសំគាល់សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលទាំងពីរថាជាសត្វតិរច្ឆាន

សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ តិរច្ឆានគតានំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ទ្វេ តិរច្ឆានគតា ទ្វិន្នំ តិរច្ឆានគតានំ វេមតិកោ ។ បេ ។ ទ្វេ តិរច្ឆានគតា ទ្វិន្នំ តិរច្ឆានគតានំ ឥត្ថីសញ្ញី ។ បេ ។ ទ្វេ តិរច្ឆានគតា ទ្វិន្នំ តិរច្ឆានគតានំ បណ្ឌកសញ្ញី ។ បេ ។ ទ្វេ តិរច្ឆានគតា ទ្វិន្នំ តិរច្ឆានគតានំ បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ តិរច្ឆានគតានំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។

(៨២) ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។

ឈ្មោល ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយសត្វតិរច្ឆានឈ្មោលទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលពីរ ភិក្ខុសង្ស័យនឹងសត្វតិរច្ឆានទាំងពីរ ។ បេ ។ សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលពីរ ភិក្ខុសំគាល់សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលទាំងពីរថាមនុស្សស្រី ។ បេ ។ សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលពីរ ភិក្ខុសំគាល់សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលទាំងពីរថាខ្ទើយ ។ បេ ។ សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលពីរ ភិក្ខុសំគាល់សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលទាំងពីរថាមនុស្សប្រុស ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយសត្វតិរច្ឆានឈ្មោលទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។

(៨២) ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាស្រី ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយជនទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសនឹងទុក្កដ ។ ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុសង្ស័យនឹងមនុស្សទាំងពីរនាក់ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។

ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បុរិសោ ច

ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាខ្ទើយ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់ មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាប្រុស ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីនឹងប្រុស ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាស្រី ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសនឹងទុក្កដ ។ ស្រីនឹងប្រុស ភិក្ខុសង្ស័យនឹងមនុស្សទាំងពីរនាក់ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីនឹងប្រុស

ឧភិន្នំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច តិរច្ឆានគតោ ច

ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាខ្ទើយ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីនឹងប្រុស ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាប្រុស ត្រេកអរ ក៏យកកាយ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីនឹងប្រុស ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីនឹងសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សស្រីនឹងសត្វតិរច្ឆានទាំងពីរថាមនុស្សស្រី ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីនឹងតិរច្ឆានទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសនឹងទុក្កដ ។ ស្រីនឹងតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសង្ស័យស្រីនឹងតិរច្ឆានទាំងពីរ ត្រេកអរ ក៏យកកាយ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីនឹងតិរច្ឆានទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីនឹងសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល

ឧភិន្នំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ ។ បេ ។ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បណ្ឌកោ ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ បុរិសសញ្ញី ។ បេ ។ បណ្ឌកោ ច បុរិសោ ច

ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទឹងសត្វតិរច្ឆានទាំងពីរថាខ្ទើយ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីទឹងតិរច្ឆានទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទឹងទុក្កដ ។ ស្រីទឹងសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទឹងសត្វតិរច្ឆានទាំងពីរថាប្រុស ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីទឹងសត្វតិរច្ឆានទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទឹងទុក្កដ ។ ស្រីទឹងសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទឹងសត្វតិរច្ឆានទាំងពីរថាសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីទឹងតិរច្ឆានទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទឹងទុក្កដ ។ មនុស្សខ្ទើយទឹងប្រុស ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាខ្ទើយ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទឹងទុក្កដ ។ មនុស្សខ្ទើយទឹងប្រុស ភិក្ខុសង្ស័យទឹងមនុស្សទាំងពីរនាក់ ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ មនុស្សខ្ទើយទឹងប្រុស ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាប្រុស ។ បេ ។ មនុស្សខ្ទើយទឹងប្រុស

ឧភិន្នំ តិរច្ឆានគតសញ្ញី ។ បេ ។ បណ្ឌកោ ច
បុរិសោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ
ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរា-
មសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ
ទុក្កដានំ ។ បណ្ឌកោ ច តិរច្ឆានគតោ ច
ឧភិន្នំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ
ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ
។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្ក-
ដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ
វេមតិកោ ។ បេ ។ បណ្ឌកោ ច តិរច្ឆានគតោ ច
ឧភិន្នំ បុរិសសញ្ញី ។ បេ ។ បណ្ឌកោ ច តិរច្ឆានគតោ
ច ឧភិន្នំ តិរច្ឆានគតសញ្ញី ។ បេ ។ បណ្ឌកោ ច
តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច
នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។
គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បុរិសោ
ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ បុរិសសញ្ញី សារត្តោ

ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាសត្តតិរច្ឆានឈ្មោល ។ បេ ។ មនុស្ស ខ្ទើយនឹងប្រុស ភិក្ខុសំគាល់មនុស្សទាំងពីរនាក់ថាស្រី ត្រេកអរ ក៏យក កាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ខ្ទើយនឹងសត្តតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសំគាល់ខ្ទើយ នឹងសត្តតិរច្ឆានទាំងពីរថាខ្ទើយ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយខ្ទើយនឹងតិរច្ឆានទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិ ថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ខ្ទើយនឹងសត្តតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសង្ស័យខ្ទើយនឹង សត្តតិរច្ឆានឈ្មោលទាំងពីរ ។ បេ ។ ខ្ទើយនឹងសត្តតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុ សំគាល់ខ្ទើយនឹងសត្តតិរច្ឆានទាំងពីរថាប្រុស ។ បេ ។ ខ្ទើយនឹងសត្តតិរច្ឆាន ឈ្មោល ភិក្ខុសំគាល់ខ្ទើយនឹងសត្តតិរច្ឆានទាំងពីរថាសត្តតិរច្ឆានឈ្មោល ។ បេ ។ ខ្ទើយនឹងសត្តតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសំគាល់ខ្ទើយនឹងសត្តតិរច្ឆាន ទាំងពីរថាស្រី ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយខ្ទើយនឹងសត្តតិរច្ឆានទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ប្រុសនឹង សត្តតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសំគាល់ប្រុសនឹងតិរច្ឆានទាំងពីរថាប្រុស ត្រេកអរ

ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បុរិសោ ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ ។ បេ ។ បុរិសោ ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ តិរច្ឆានគតសញ្ញី ។ បេ ។ បុរិសោ ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី ។ បេ ។ បុរិសោ ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ[១] ។

(៨៣) ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា កាយេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ កាយេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសតិ បរាមសតិ

---

១ ឥតោ បរំ ឧ.ម. បោត្ថកេសុ ទុមូលកន្តិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយប្រុសនឹងសត្វតិរច្ឆានទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ប្រុសនឹងសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសង្ស័យប្រុសនឹងសត្វតិរច្ឆានទាំងពីរ ។ បេ ។ ប្រុសនឹងសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសំគាល់ប្រុសនឹងសត្វតិរច្ឆានទាំងពីរថា សត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ។ បេ ។ ប្រុសនឹងសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសំគាល់ប្រុសនឹងសត្វតិរច្ឆានទាំងពីរថាស្រី ។ បេ ។ ប្រុសនឹងសត្វតិរច្ឆានឈ្មោល ភិក្ខុសំគាល់ប្រុសនឹងសត្វតិរច្ឆានឈ្មោលទាំងពីរថាខ្ទើយ ត្រេកអរ ក៏យកកាយស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយមនុស្សប្រុសនឹងសត្វតិរច្ឆានទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។

(៨៧) ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល ។បេ។ កាន់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយស្រីនោះ ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់ថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល

។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថីនំ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទីពីរ បទភាជនីយ ភិក្ខុបេយ្យាល[១]

។ បេ ។ កាន់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់ថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយជនទាំងពីរនាក់នោះ ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីនោះ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរថាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយស្រីទាំងនោះ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់នោះថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ កាយជនទាំងពីរនាក់នោះ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយស្រីនោះ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន)

---

១ សេចក្តីសំដែងពីភិក្ខុចាប់ពាល់ស្រីដោយសង្ខេប ។

បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ[១] អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច

---

១ ឱ. ម. ពោត្ថកេសុ អយំ បាឋោ ន ទិស្សតិ ។ ឯវំ សព្វត្ថ ឦទិសេ ឋានេ ទដ្ឋព្វំ ។

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ១ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ១ ស្រីនិងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់នោះថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយជនទាំងពីរនាក់នោះ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ១ ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល កាយស្រីនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ[១] (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ១ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល កាយស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ១ ស្រីនិងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនោះ ថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល កាយជនទាំងពីរនាក់នោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ១ ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ

---

១ របស់ដែលសម្រាប់ចោលឬបោះ ។

ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ បរាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ បរាមសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ បរាមសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ បរាមសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ បរាមសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ បរាមសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។

ភិក្ខុបេយ្យាលោ និដ្ឋិតោ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទីពីរ បទភាជនីយ ភិក្ខុបេយ្យាល [១]

ស្ទាប អង្អែល នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយស្រីនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរថាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយស្រីទាំងពីរនោះដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីម្នាក់ ខ្ទើយម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់នោះថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយជនទាំងពីរនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល នូវនិស្សគ្គិយវត្ថុរបស់ស្រីនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល នូវនិស្សគ្គិយវត្ថុរបស់ស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីម្នាក់ ខ្ទើយម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់នោះថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្ទាប អង្អែល នូវនិស្សគ្គិយវត្ថុរបស់ជនទាំងពីរនាក់នោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។

ភិក្ខុបេយ្យាល ចប់ ។

---

១ សេចក្តីសំដែងពីភិក្ខុចាប់ពាល់ស្រីដោយសង្ខេប ។

(៨៦) ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថី ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ឱមសតិ ឧម្មសតិ ឱលង្ឃេតិ ឧល្លង្ឃេតិ អាកឌ្ឍតិ បដិកឌ្ឍតិ អភិនិគ្គណ្ហាតិ អភិនិប្បីឡេតិ គណ្ហាតិ ឆុបតិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថិយោ ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយេន កាយំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ ឱមសន្តិ ឧម្មសន្តិ ឱលង្ឃេន្តិ ឧល្លង្ឃេន្តិ អាកឌ្ឍន្តិ បដិកឌ្ឍន្តិ អភិនិគ្គណ្ហន្តិ អភិនិប្បីឡេន្តិ គណ្ហន្តិ ឆុបន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឧភោ ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយេន កាយំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ ។ បេ ។ គណ្ហន្តិ ឆុបន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។

(៨៤) ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ស្រីនោះសោតក៏ស្ទាប អង្អែល ស្ទាបចុះ ស្ទាបឡើង ផ្ទុបចុះ ផ្ងើយឡើង ទាញមក ទាញត្រឡប់ ចាប់សង្កត់ ចាប់ឈ្ងុប កាន់ ពាល់ នូវកាយរបស់ភិក្ខុនោះដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នានឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ស្រីទាំងនោះសោតក៏ស្ទាប អង្អែល ស្ទាបចុះ ស្ទាបឡើង ផ្ទុបចុះ ផ្ងើយឡើង ទាញមក ទាញត្រឡប់ ចាប់សង្កត់ ចាប់ឈ្ងុប កាន់ ពាល់ នូវកាយរបស់ភិក្ខុនោះ ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ ស្រីម្នាក់ ខ្ទើយម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់ថាជាស្រី ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ជនទាំងពីរនាក់សោតក៏ស្ទាប អង្អែល ។បេ។ កាន់ ពាល់ កាយរបស់ភិក្ខុនោះដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសនឹងទុក្កដ ។

ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថី ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ បរាមសតិ ។បេ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ន ច ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថិយោ ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ ។បេ។ គណ្ហន្តិ ឆុបន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ន ច ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឧភោ ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ ។បេ។ គណ្ហន្តិ ឆុបន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ន ច ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទុក្កដេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថី ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ ។បេ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ន ច ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទីពីរ បទភាជនីយ ឥត្ថីបេយ្យាល[១]

ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ស្រីសោតក៏ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយភិក្ខុនោះ ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ស្រីទាំងនោះសោតក៏ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយរបស់ភិក្ខុនោះ ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ ស្រីម្នាក់ ខ្ទើយម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់ថាជាស្រី ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ជនទាំងពីរនាក់សោតក៏ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ កាន់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយភិក្ខុនោះ ដោយកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នានឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ស្រីសោតក៏ស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ ចាប់ ពាល់ នូវកាយរបស់ភិក្ខុនោះ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នានឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

---

១ សេចក្ដីសំដែងអំពីស្រីចាប់ពាល់ភិក្ខុ ដោយសង្ខេប ។

ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថិសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថិយោ ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ ។ បេ ។ គណ្ហន្តិ ឆុបន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ន ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថិសញ្ញី សារត្តោ ច ឧភោ ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយប្បដិពទ្ធេន កាយំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ ។ បេ ។ គណ្ហន្តិ ឆុបន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ន ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថិសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថី ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ បរាមសតិ ។ បេ ។ គណ្ហាតិ ឆុបតិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ន ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថិសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថិយោ ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយប្បដិពទ្ធេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសន្តិ បរាបសន្តិ ។ បេ ។ គណ្ហន្តិ ឆុបន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ

ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់ថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្រីទាំងនោះសោតក៏ស្ទាប អង្អែល ។បេ។ ចាប់ ពាល់ នូវកាយរបស់ភិក្ខុនោះ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់ថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ជនទាំងពីរនាក់សោតក៏ស្ទាប អង្អែល ។បេ។ ចាប់ ពាល់ កាយរបស់ភិក្ខុនោះ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្រីសោតក៏ស្ទាប អង្អែល ។បេ។ ចាប់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយភិក្ខុនោះ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់ថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ស្ទាប អង្អែល ។បេ។ ចាប់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយរបស់ភិក្ខុនោះ ដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុក៏មានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ហើយព្យាយាមដោយកាយ

ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឧភោ ច នំ ភិក្ខុស្ស កាយបដិពទ្ធេន កាយបដិពទ្ធំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ ។ បេ ។ គណ្ហន្តិ ឆុបន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថី ច នំ ភិក្ខុស្ស និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសតិ បរាមសតិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថិយោ ច នំ ភិក្ខុស្ស និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឧភោ ច នំ ភិក្ខុស្ស និស្សគ្គិយេន កាយំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ

ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនោះថាជាស្រីពិតមែន ហើយមានសេចក្តីត្រេកអរ ជនទាំងពីរនោះស្ទាប អង្អែល ។ បេ ។ ចាប់ ពាល់ នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយភិក្ខុនោះដោយវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុក៏មានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ហើយព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុក៏សំគាល់ថាស្រីពិតមែន ហើយមានសេចក្តីត្រេកអរ ស្រីនោះស្ទាប អង្អែល នូវកាយរបស់ភិក្ខុនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុក៏មានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ហើយព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុក៏សំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់នោះថាជាស្រីពិតមែន ហើយមានសេចក្តីត្រេកអរ ស្រី (ទាំងពីរនាក់នោះ) ស្ទាប អង្អែល នូវកាយរបស់ភិក្ខុនោះ ដោយនិស្សគ្គិយ-វត្ថុ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុក៏មានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ហើយព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុក៏សំគាល់ជនទាំងពីរនោះថាជាស្រី មានសេចក្តីត្រេកអរ ជនទាំងពីរនោះស្ទាប អង្អែល កាយរបសភិក្ខុនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុក៏មានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ហើយព្យាយាមដោយកាយ

ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថី ច នំ ភិក្ខុស្ស និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសតិ បរាមសតិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថិយោ ច នំ ភិក្ខុស្ស និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឧភោ ច នំ ភិក្ខុស្ស និស្សគ្គិយេន កាយប្បដិពទ្ធំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថី ច នំ ភិក្ខុស្ស និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសតិ បរាមសតិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុក៏សំគាល់ថាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្រីនោះសោតក៏ស្ទាប អង្អែល នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយភិក្ខុនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់ថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្រីទាំងនោះសោតក៏ស្ទាប អង្អែល នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយភិក្ខុនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ(របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនោះថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ជនទាំងពីរនោះសោតក៏ស្ទាប អង្អែល នូវវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយភិក្ខុនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្រីនោះសោតក៏ស្ទាប អង្អែល នូវនិស្សគ្គិយវត្ថុរបស់ភិក្ខុនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ[១] ។

---

១ មិនមែនត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះនិស្សគ្គិយវត្ថុប៉ះគ្នានោះទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដព្រោះព្យាយាមដោយកាយ គឺកាយវិការៈមានផ្ទាត់ម្រាមដៃ ញាក់ចិញ្ចើម ងក់ក្បាល បព្រិចភ្នែកជាដើម (អដ្ឋកថា)។

ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឥត្ថិយោ ច នំ ភិក្ខុស្ស និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ឧភោ ច នំ ភិក្ខុស្ស និស្សគ្គិយេន និស្សគ្គិយំ អាមសន្តិ បរាមសន្តិ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។

(៨៥) សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សេវនាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ន ច ផស្សំ បដិវិជានាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សេវនាធិប្បាយោ ន ច កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អនាបត្តិ ។ សេវនាធិប្បាយោ ន ច កាយេន វាយមតិ ន ច ផស្សំ បដិវិជានាតិ អនាបត្តិ ។ មោក្ខាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អនាបត្តិ ។

ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់នោះថាជាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ស្រីទាំងនោះសោតក៏ស្ទាប អង្អែល នូវនិស្សគ្គិយវត្ថុរបស់ភិក្ខុនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីនឹងខ្ទើយ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនោះថាជាស្រី ហើយមានសេចក្តីត្រេកអរ ជនទាំងពីរនោះ ស្ទាប អង្អែល នូវនិស្សគ្គិយវត្ថុរបស់ភិក្ខុនោះ ដោយនិស្សគ្គិយវត្ថុ (របស់ខ្លួន) ភិក្ខុក៏មានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ហើយព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។

(៨៥) ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព ក៏ព្យាយាមដោយកាយ តែមិនដឹងច្បាស់នូវផស្ស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព តែមិនព្យាយាមដោយកាយ ត្រាន់តែដឹងច្បាស់នូវផស្ស មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសេព តែមិនព្យាយាមដោយកាយ មិនដឹងច្បាស់នូវផស្ស មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងដោះខ្លួនឲ្យរួច ក៏ព្យាយាមដោយកាយ ដឹងច្បាស់នូវផស្ស មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ

មោក្ខាធិប្បាយោ កាយេន វាយមតិ ន ច ផស្សំ បដិវិជានាតិ អនាបត្តិ ។ មោក្ខាធិប្បាយោ ន ច កាយេន វាយមតិ ផស្សំ បដិវិជានាតិ អនាបត្តិ ។ មោក្ខាធិប្បាយោ ន ច កាយេន វាយមតិ ន ច ផស្សំ បដិវិជានាតិ អនាបត្តិ ។

(៨៦) អនាបត្តិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តស្ស អសាទិយន្តស្ស ឧម្មត្តកស្ស ខិត្តចិត្តស្ស វេទនដ្ដស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

(៨៧) មាតា ធីតា ច ភគិនី ជាយា យក្ខី ច បណ្ឌកោ
សុត្តា មតា តិរច្ឆានា ទារុធីតលិកាយ ច
សម្បីឡេ សង្កមោ សេតុ រុក្ខោ នាវា ច រជ្ជុ ច
ទណ្ឌោ បត្តំ បណាមេសិ វន្ទេ វាយមិ ន ផុសី(១)តិ ។

១ ម. ផុសេ ។

ភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងដោះខ្លួនឲ្យរួច ក៏ព្យាយាមដោយកាយ តែមិនដឹងច្បាស់នូវផស្ស មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងដោះខ្លួនឲ្យរួច តែមិនព្យាយាមដោយកាយ គ្រាន់តែដឹងច្បាស់នូវផស្ស មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីនឹងដោះខ្លួនឲ្យរួច តែមិនព្យាយាមដោយកាយ មិនដឹងច្បាស់នូវផស្ស មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(៨៦) អាបត្តិមិនមាន (ដល់ភិក្ខុ ៨ ពួក) គឺ ភិក្ខុមិនក្លែង ១ ភិក្ខុភ្លេចស្មារតី ១ ភិក្ខុមិនដឹង ១ ភិក្ខុមិនត្រេកអរ ១ ភិក្ខុឆ្កួត ១ ភិក្ខុមានចិត្តរវើរវាយ ១ ភិក្ខុដែលវេទនាគ្របសង្កត់ ១ ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(៨៧) (មាតិកានុក្រម គឺបញ្ជីរឿងតាមរបៀបដូចមានសេចក្ដីខាងក្រោយនេះ)

រឿងមាតា រឿងធីតា រឿងបងប្អូនស្រី រឿងប្រពន្ធ រឿងយក្សស្រី រឿងខ្ទើយ រឿងស្រីដេកលក់ រឿងស្រីស្លាប់ រឿងតិរច្ឆានញី រឿងរូបចំឡាក់ឈើ (រូបតុក្កតា) រឿងស្រីចាប់កៀកភិក្ខុ រឿងស្រីឡើងលើស្ពាន រឿងផ្លូវ រឿងដើមឈើ រឿងទូក រឿងខ្សែ រឿងដំបង រឿងភិក្ខុច្រានស្រីដោយបាត្រ រឿងស្រីថ្វាយបង្គំភិក្ខុ រឿងភិក្ខុព្យាយាមចាប់ស្រីតែចាប់មិនត្រូវ ។

(៨៨) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ មាតុយា មាតុប្បេមេន អាមសតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ កច្ចិ នុ ខោ អហំ សង្ឃាទិសេសំ អាបត្តឹ អាបន្នោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ធីតុយា ធីតុប្បេមេន អាមសតិ ។បេ។ ភគិនិយា ភគិនីបេមេន អាមសតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៨៩) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ បុរាណទុតិយិកាយ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ យក្ខិនិយា កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។ តេន

(៨៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ចាប់ពាល់មាតាដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់មាតា ។ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្ដីសង្ស័យថា អញត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេដឹង ។ ទើបក្រាបទូលសេចក្ដីនុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ចាប់ពាល់កូនស្រី ដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់កូនស្រី ។ បេ ។ ចាប់ពាល់បងប្អូនស្រី ដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់បងប្អូនស្រី ។ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ ទើបក្រាបទូលសេចក្ដីនុះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ចាប់កាយស្រីជាប្រពន្ធពីដើម ។ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ចាប់ត្រូវកាយយក្សស្រី ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ បណ្ឌកស្ស កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សុត្តិត្ថិយា កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ មតិត្ថិយា កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ តិរច្ឆានគតិត្ថិយា កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ទារុធីតលិកាយ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ចាប់ត្រូវកាយមនុស្សខ្ទើយ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ចាប់ត្រូវកាយស្រីដែលកំពុងដេកលក់ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ចាប់ត្រូវកាយស្រីដែលស្លាប់ហើយ ។ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ចាប់ត្រូវកាយសត្វតិរច្ឆានញី ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ចាប់ត្រូវរូបឈើធ្វើជារូបស្រី ។ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

(៩០) តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ឥត្ថិយោ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ សម្បរិវារេត្វា ពាហាបរម្បរាយ នេសុំ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ សាទិ-យសិ ត្វំ ភិក្ខូតិ ។ នាហំ ភគវា សាទិយាមីតិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ អសាទិយន្តស្សាតិ ។

(៩១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឥត្ថិយា អភិរុឡ្ហំ សង្កមំ សារត្តោ សញ្ចាលេសិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៩២) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឥត្ថឹ បដិបថេ បស្សិត្វា សារត្តោ អំសកូដេន បហារំ អទាសិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

(៩៣) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឥត្ថិយា អភិរុឡ្ហំ រុក្ខំ សារត្តោ សញ្ចាលេសិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៩០) សម័យមួយនោះ មានស្រីប្រើននាក់ចាប់ភ្ជែកភិក្ខុ ១ រូបនាំទៅដោយដើមដៃត ៗ គ្នា ។ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្ដីសង្ស័យ ។បេ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសួរថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រេកអរដែរឬ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គមិនត្រេកអរទេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ (បើ) មិនត្រេកអរ មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។

(៩១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានសេចក្ដីត្រេកអរ ក៏ចាប់អង្រួនស្ពានដែលស្រីកំពុងឡើង ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

(៩២) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប ប្រទះស្រីកន្លងផ្លូវជួបគ្នា មានសេចក្ដីត្រេកអរ ក៏ទង្គិចស្រីនោះដោយចង្កេះស្មា ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។

(៩៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានសេចក្ដីត្រេកអរ ក៏អង្រួនដើមឈើដែលស្រីឡើង ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។បេ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

វិនយបិដកេ មហាវិភង្គោ

(៩៤) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឥត្ថិយា អភិរុឡ្ហំ នាវំ សារត្តោ សញ្ចាលេសិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៩៥) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឥត្ថិយា គហិតំ រជ្ជុំ សារត្តោ អាវិញ្ឆិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឥត្ថិយា គហិតំ ទណ្ឌំ សារត្តោ អាវិញ្ឆិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(៩៦) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារត្តោ ឥត្ថឹ បត្តេន បណាមេសិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(៩៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏អង្រួនទូក ដែលស្រីឡើងជិះ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

(៩៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏ចាប់ទាញខ្សែដែលស្រីកំពុងកាន់ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏ចាប់ទាញដំបងដែលស្រីកំពុងកាន់ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(៩៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏ច្រានស្រីដោយបាត្រ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឥត្ថិយា វន្ទន្តិយា សារត្តោ បាទំ ឧច្ចារេសិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឥត្ថឹ គហេស្សាមីតិ វាយមិត្វា ន ផុសិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ កច្ចិ នុ ខោ អហំ សង្ឃាទិសេសំ អាបត្តឹ អាបន្នោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

ទុតិយសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ២ វិនីតវត្ថុ រឿងភិក្ខុលើកជើងឡើងវេងឲ្យចំពប់ជាដើម

សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប កាលស្រីកំពុងថ្វាយបង្គំ មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏លើកជើងឡើងវេងឲ្យចំពប់ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូប គិតថាអញនឹងចាប់ស្រី ក៏ព្យាយាមតែចាប់មិនត្រូវ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យថា អញត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយដឹង ។ ទើបក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

សង្ឃាទិសេសទី ២ ចប់ ។

តតិយសង្ឃាទិសេសំ

(៩៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧទាយិ អរញ្ញេ វិហរតិ(១) ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ឥត្ថិយោ អារាមំ អគមំសុ វិហារបេក្ខិកាយោ ។ អថខោ តា ឥត្ថិយោ យេនាយស្មា ឧទាយិ តេនុប-សង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោចុំ ឥច្ឆាម មយំ ភន្តេ អយ្យស្ស វិហារំ បេក្ខិតុន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ តា ឥត្ថិយោ វិហារំ បេក្ខាបេត្វា តាសំ ឥត្ថីនំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ យាចតិបិ អាយាចតិបិ បុច្ឆតិបិ បដិបុច្ឆតិបិ អាចិក្ខតិបិ អនុសា-សតិបិ អក្កោសតិបិ ។ យា តា ឥត្ថិយោ ឆិន្នកា(២) ធុត្តិកា អហិរិកាយោ(៣) អហេសុំ(៤) តា អាយស្មតា

---

១ ឥតោ បរំ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ តស្សាយស្មតោ វិហារោ អភិរូបោ ហោតិ ទស្សនីយោ បាសាទិកោតិ បញ្ញាយតិ ។ ២-៣ ឱ. ម បោត្ថកេសុ ឆិន្និកា ធុត្តិកា អហិរិកាតិ បញ្ញាយតិ ។ ៤ តេសុ អយំ បាឋោ ន ទិស្សតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៣

(៩៧) សម័យនោះព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅវត្តជេតវនរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯងឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុសម្រេចឥរិយាបថនៅក្នុងព្រៃ ។ គ្រានោះ មានស្រីច្រើននាក់ជាពួកអ្នកត្រូវការមើលវិហារ ហើយក៏នាំគ្នាទៅកាន់អារាម ។ ស្រីទាំងនោះក៏ចូលទៅរកឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុក្នុងពេលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុថាបពិត្រលោកដ៏ចំរើន យើងទាំងឡាយចង់មើលវិហាររបស់លោកម្ចាស់ ។ លំដាប់នោះ ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ ក៏នាំស្រីទាំងនោះមើលវិហាររួចហើយ ពោលសរសើរខ្លះ ពោលបង្អាប់ខ្លះ សូមខ្លះ អង្វរខ្លះ សួរខ្លះ សួរតបខ្លះ ប្រាប់ខ្លះ ប្រៀនប្រដៅខ្លះ ជេរខ្លះ ចំពោះវច្ចមគ្គនិងបស្សាវមគ្គនៃស្រីទាំងនោះ ។ ស្រីណាដែលគ្មានសេចក្តីខ្មាសជាស្រីអ្នកលេងឥតមានអៀនខ្មាស ស្រីនោះក៏ញញឹមញញែមនិយាយបញ្ឆោរ សើចក្អាកក្អាយចំអន់ជាមួយនឹងឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ

ឧទាយិនា សទ្ធឹ ឧហសន្តិបិ ឧល្លបន្តិបិ ឧជ្ជគ្ឃន្តិបិ ឧប្បណ្ឌេន្តិបិ យា បន តា ឥត្ថិយោ ហិរិមនា តា និក្ខមិត្វា ភិក្ខូ ឧជ្ឈាបេន្តិ ឥទំ ភន្តេ ន ឆន្នំ ន បដិរូបំ សាមិកេនបិ មយំ ឯវំ វុត្តា ន ឥច្ឆេយ្យាម កឹបនាយ្យេន ឧទាយិនាតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា លជ្ជិនោ កុក្កុច្ចកា សិក្ខាកាមា តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧទាយី មាតុគាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧទាយិ មាតុគាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិស អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស មាតុគាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី៣ រឿងឧទាយិភិក្ខុ

បំណែកខាងស្រីណាដែលមានសេចក្ដីអៀនខ្មាស ស្រីនោះចេញមកក៏ពោលទោសឧទាយិប្រាប់ភិក្ខុទាំងឡាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ការនេះគ្មានលាក់បាំង គ្មានគួរសមសោះ ចុះហេតុអ្វីក៏លោកម្ចាស់ឧទាយិនិយាយយ៉ាងនេះ សូម្បីដល់ទៅប្ដី បើនិយាយយ៉ាងនេះ ក៏យើងទាំងឡាយមិនប្រាថ្នាដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយឯណាដែលមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិចជាអ្នកសន្ដោស មានសេចក្ដីអៀនខ្មាស ជាអ្នករង្កៀស ប្រាថ្នាតែខាងការរៀនសូត្រ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀលបន្ទុះបង្អាប់ថា ចុះហេតុអ្វី បានជាឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ ពោលចង់មាតុគ្រាមដោយសំដីអាក្រក់ (ដូច្នោះ) ។ កាលនោះ ភិក្ខុទាំងនោះ យកសេចក្ដីនុ៎ះក្រាបទូលដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយត្រាស់សួរឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុក្នុងកាលនោះថា ម្នាលឧទាយិ បានឮថាអ្នកឯងពោលចង់មាតុគ្រាមដោយសំដីអាក្រក់មែនឬ ។ ឧទាយិភិក្ខុក្រាបទូលថាបពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ (សេចក្ដីនុ៎ះ) ពិតមែន ។ ព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលបុរសសោះសូន្យ ដំណើរនេះមិនទំនង មិនសមគួរ មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណ មិនគប្បីសោះ មិនគួរធ្វើសោះ នែមោឃបុរស ចុះហេតុអ្វី បានជាអ្នកឯងពោលចង់មាតុគ្រាមដោយសំដីអាក្រក់ (ដូច្នោះ)

ឱភាសិស្សសិ ននុ មយា មោឃបុរិស អនេកបរិយាយេន វិរាគាយ ធម្មោ ទេសិតោ នោ សរាគាយ ។ បេ ។ កាមបរិឡាហានំ វូបសមោ អក្ខាតោ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ ឱតិណ្ណោ វិបរិណតេន ចិត្តេន មាតុគាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសេយ្យ យថាតំ យុវា យុវតឹ មេថុនូបសញ្ហិតាហិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(៩៨) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ ឱតិណ្ណោ នាម សារត្តោ អបេក្ខវា បដិពទ្ធចិត្តោ ។ វិបរិណតន្តិ រត្តម្បិ ចិត្តំ វិបរិណតំ ទុដ្ឋម្បិ ចិត្តំ វិបរិណតំ មូឡ្ហម្បិ ចិត្តំ វិបរិណតំ អបិច រត្តំ ចិត្តំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតំ វិបរិណតន្តិ ។

ម្នាលមោឃបុរស ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដោយអនេកបរិយាយ (សូត្រ) ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក មិនមែនសំដែងឲ្យប្រកបដោយតម្រេកឡើយ ។ បេ ។ ការរម្ងាប់សេចក្តីក្តៅក្រហាយព្រោះកាមទាំងឡាយ ក៏តថាគតសំដែងរួចអស់ហើយតើ មិនមែនឬ នែមោឃបុរស ដំណើរនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា (នោះ) ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ ដូច្នេះថា ភិក្ខុណាមួយ គឺរាគគ្របសង្កត់ហើយមានចិត្តប្រែប្រួល និយាយចង់មាតុគ្រាមដោយសំដីអាក្រក់ ដូចប្រុសកំលោះនិយាយចង់ស្រីក្រមុំ ដោយសំដីដែលប្រកបដោយមេថុន ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៩៨) ត្រង់ពាក្យថា ណាមួយ អធិប្បាយថា ឯណាក៏ដោយ ។បេ។ ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុ ។ បេ ។ (ភិក្ខុដែលបានសម្រេចឧបសម្បទាដោយញត្តិចតុត្ថកម្មវាចាដ៏ត្រឹមត្រូវ) តថាគតសំដៅឲ្យឈ្មោះថា ភិក្ខុក្នុងអត្ថនេះ ។ ត្រង់ពាក្យថា គឺរាគគ្របសង្កត់ហើយ សេចក្តីថា ភិក្ខុដែលត្រេកអរ មានសេចក្តីអាឡោះអាល័យ មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ។ ត្រង់ពាក្យថា មានចិត្តប្រែប្រួល សេចក្តីថា ចិត្តដែលត្រេកអរ ក៏ហៅថាប្រែប្រួល ចិត្តដែលខឹង ក៏ហៅថា ប្រែប្រួល ចិត្តដែលវង្វេង ក៏ហៅថាប្រែប្រួល ប៉ុន្តែក្នុងអត្ថនេះ តថាគតសំដៅយកចិត្តដែល

មាតុគាមោ នាម មនុស្សិត្ថី ន យក្ខី ន បេតី ន តិរច្ឆានគតា វិញ្ញូ បដិពលា សុភាសិតទុព្ភាសិតំ ទុដ្ឋុល្លាទុដ្ឋុល្លំ អាជានិតុំ ។ ទុដ្ឋុល្លា នាម វាចា វច្ចមគ្គបស្សាវមគ្គមេថុនធម្ម-ទុដ្ឋុល្លា នាម វាចា វច្ចមគ្គបស្សាវមគ្គមេថុនធម្មប្បដិសំយុត្តា វាចា ។ ឱភាសេយ្យាតិ អជ្ឈាចារោ វុច្ចតិ ។ យថាតំ យុវា យុវតិំ ទហរោ ទហរិំ តរុណោ តរុណឹ កាមភោគី កាមភោគិនឹ ។ មេថុនុបសំហិតាហីតិ មេថុនធម្មប្បដិសំយុត្តាហិ វាចាហិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(៩៩) ទ្វេ មគ្គេ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ យាចតិបិ អាយាចតិបិ បុច្ឆតិបិ បដិបុច្ឆតិបិ អាចិក្ខតិបិ អនុសាសតិបិ អក្កោសតិបិ ។

(១០០) វណ្ណំ ភណតិ នាម ទ្វេ មគ្គេ ថោមេតិ វណ្ណេតិ បសំសតិ ។ អវណ្ណំបិ ភណតិ នាម ទ្វេ មគ្គេ ខុំសេតិ វម្ភេតិ គរហតិ ។ យាចតិ នាម ទេហិ មេ ឧគាហិ មេ

ត្រេកអរឡើង ឈ្មោះថា ចិត្តប្រែប្រួល ។ មនុស្សស្រីដែលដឹងសេចក្តី ឆ្លៀវឆ្លាស អាចដឹងច្បាស់នូវពាក្យដែលគេនិយាយល្អនិងអាក្រក់ សំដីគួរនិងមិនគួរ ហៅថា មាតុគ្រាម (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ) ឯយក្សស្រី ប្រេតស្រី តិរច្ឆានញី មិនហៅថា មាតុគ្រាមទេ ។ ឯសំដីដែលហៅថាអាក្រក់នោះ បានដល់សំដីដែលប្រកបដោយមេថុនធម្មចំពោះវច្ចមគ្គនិងបស្សាវមគ្គ ។ សេចក្តីប្រព្រឹត្តលើស តថាគតត្រាស់ហៅថា និយាយចង់ ។ ត្រង់ពាក្យថា ដូចប្រុសកំលោះនិយាយចង់ស្រីក្រមុំ សេចក្តីថា ប្រុសកំលោះនិយាយចង់ស្រីក្រមុំ ប្រុសជំទង់និយាយចង់ស្រីជំទង់ ប្រុសអ្នកបរិភោគកាមនិយាយចង់ស្រីអ្នកបរិភោគកាម ។ ត្រង់ពាក្យថា ដោយសំដីដែលប្រកបដោយមេថុន គឺសំដីដែលប្រកបព្រមចំពោះដោយមេថុនធម្ម ។ ត្រង់ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយពិស្តារក្នុងសង្ឃាទិសេសទី ១ រួចហើយ ៕

(៩៩) ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី សូមក្តី អង្វរក្តី សួរក្តី សួរបញ្ជាក់ក្តី ប្រាប់ក្តី ប្រៀនប្រដៅក្តី ជេរក្តី ចំពោះទ្វារមគ្គទាំងពីរ ។

(១០០) ភិក្ខុនិយាយស្ញើបពណ៌នាសរសើរទ្វារមគ្គទាំងពីរ ហៅថា ពោលសរសើរ ។ ភិក្ខុជេរតិះដៀលនិន្ទាទ្វារមគ្គទាំងពីរ ហៅថា ពោលបង្អាប់ ។ ភិក្ខុនិយាយថា នាងចូរឲ្យ (មេថុនធម្ម) ដល់អាត្មា នាងចូរ

អវហាសិ មេ ធាតុន្តិ ។ អាយាចតិ នាម កទា តេ មាតា បសីទិស្សតិ កទា តេ បិតា បសីទិស្សតិ កទា តេ ទេវតាយោ បសីទិស្សន្តិ កទា តេ សុខណោ សុលយោ សុមុហុត្តោ ភវិស្សតិ កទា តេ មេថុនំ ធម្មំ លភិស្សាមីតិ ។ បុច្ឆតិ នាម កថំ ត្វំ សាមិកស្ស ទេសិ កថំ ជារស្ស ទេសីតិ ។ បដិបុច្ឆតិ នាម ឯវំ កិរ ត្វំ សាមិកស្ស ទេសិ ឯវំ ជារស្ស ទេសីតិ ។ អាចិក្ខតិ នាម បុដ្ឋោ ភណតិ ឯវំ ទេហិ ឯវំ ទេន្តី សាមិកស្ស បិយា ភវិស្សសិ មនាបា ចាតិ ។ អនុសាសតិ នាម អបុដ្ឋោ ភណតិ ឯវំ ទេហិ ឯវំ ទេន្តី សាមិកស្ស បិយា ភវិស្សសិ មនាបា ចាតិ ។ អក្កោសតិ នាម អនិមិត្តាសិ

ដាក់ទាន (មេថុនធម្ម) ដល់អាត្មា នាងគួរឲ្យ (មេថុនធម្ម) ដល់អាត្មា ហៅថា សូម ៗ ភិក្ខុនិយាយថា មាតារបស់នាងនឹងជ្រះថ្លាក្នុងកាលណា បិតារបស់នាងនឹងជ្រះថ្លាក្នុងកាលណា ទេវតាទាំងឡាយរបស់នាងនឹងជ្រះថ្លាក្នុងកាលណា ពេលល្អ ស្របក់ល្អ យាមល្អ របស់នាងនឹងមានក្នុងកាលណា អាត្មានឹងបាននូវមេថុនធម្មរបស់នាងក្នុងកាលណា (និយាយយ៉ាងនេះ) ហៅថា អង្វរ ៗ ភិក្ខុនិយាយថា នាងឲ្យ (មេថុនធម្ម) ដល់ប្តីដូចម្តេច នាងឲ្យ (មេថុនធម្ម) ដល់សហាយដូចម្តេច (យ៉ាងនេះ) ហៅថា សួរ ៗ ភិក្ខុនិយាយថា បានឮថា នាងឲ្យ (មេថុនធម្ម) ដល់ប្តីយ៉ាងនេះ នាងឲ្យ (មេថុនធម្ម) ដល់សហាយយ៉ាងនេះ ដូច្នេះ ហៅថា សួរបញ្ជាក់ ៗ ភិក្ខុដែលស្រីសួរហើយនិយាយថា នាងចូរឲ្យ (មេថុនធម្ម) យ៉ាងនេះ កាលបើឲ្យ (មេថុនធម្ម) យ៉ាងនេះ នាងឯងនឹងជាទីស្រឡាញ់ផង ជាទីគាប់ចិត្តផង របស់ប្តី ដូច្នេះ ហៅថា ប្រាប់ ៗ ភិក្ខុដែលស្រីមិនសួរសោះទេ ស្រាប់តែនិយាយថា នាងចូរឲ្យ (មេថុនធម្ម) យ៉ាងនេះ កាលបើឲ្យ (មេថុនធម្ម) យ៉ាងនេះ នាងឯងនឹងជាទីស្រឡាញ់ផង ជាទីគាប់ចិត្តផង របស់ប្តី ដូច្នេះ ហៅថា ប្រៀនប្រដៅ ៗ ភិក្ខុពោលពាក្យថា មេគ្មាននិមិត្ត

និមិត្តមត្តាសិ អលោហិតាសិ ធុវលោហិតាសិ ធុវចោឡាសិ បគ្ឃរន្តីសិ សិខរណីសិ ឥត្ថីបណ្ឌកាសិ វេបុរិសិកាសិ សម្ភិន្នាសិ ឧភតោព្យញ្ជនកាសីតិ ។

(១០១) ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ យាចតិបិ អាយាចតិបិ បុច្ឆតិបិ បដិបុច្ឆតិបិ អាចិក្ខតិបិ អនុសាសតិបិ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឥត្ថី ច ហោតិ វេមតិកោ បណ្ឌកសញ្ញី បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ បណ្ឌកោ ច ហោតិ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បណ្ឌកស្ស វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ បណ្ឌកោ ច ហោតិ វេមតិកោ បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ

មេមានហេតុគ្រាន់តែជានិមិត្ត មេគ្មានឈាម មេមានឈាមជានិច្ច មេមានកំណាត់សម្ពត់ជានិច្ច មេហូរឈាមជានិច្ច មេសិខិរណី[១] មេស្រីខ្ទើយ មេស្រីមានរូបដូចប្រុស មេមានទ្វារមគ្គរលាយចូលគ្នា មេឧកគោព្យញ្ជនកដូច្នេះ ហៅថាដេរ ។

(១០១) ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រីពិតមែន ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្ដី ពោលបង្អាប់ក្ដី សូមក្ដី អង្វរក្ដី សួរក្ដី សួរបញ្ជាក់ក្ដី ប្រាប់ក្ដី ប្រៀនប្រដៅក្ដី ដេរក្ដី បំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គរបស់ស្រីនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ស្រីជាប្រាកដ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ (ក្ដី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្ដី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្ដី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្ដី) ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្ដី ពោលបង្អាប់ក្ដី ។ បេ ។ ដេរក្ដី បំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ របស់ស្រីនោះត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ខ្ទើយជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាខ្ទើយពិតមែន ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្ដី ពោលបង្អាប់ក្ដី ។ បេ ។ ដេរក្ដី បំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ របស់ខ្ទើយនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ខ្ទើយជាប្រាកដ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ (ក្ដី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្ដី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្ដី) សំគាល់ថាស្រី (ក្ដី) ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្ដី

---

១ ពាក្យដេរលើកអាស ។

បណ្ឌកស្ស វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុរិសោ ច ហោតិ បុរិសសញ្ញី វេមតិកោ តិរច្ឆានគតសញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បុរិសស្ស វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តិរច្ឆានគតោ ច ហោតិ តិរច្ឆានគតសញ្ញី វេមតិកោ ឥត្ថីសញ្ញី បណ្ឌកសញ្ញី បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ តិរច្ឆានគតស្ស វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១០២) ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសានំ ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ វេមតិកោ បណ្ឌកសញ្ញី

ពោលបង្អាប់ក្តី ។បេ។ ដើរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ របស់ខ្ទើយនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ប្រុសជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាប្រុសពិតមែន មានសេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្តី) ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។បេ។ ដើរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ ឬបស្សាវមគ្គនៃប្រុសនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សត្វតិរច្ឆានឈ្មោលជាប្រាកដ ភិក្ខុសំគាល់ថាសត្វតិរច្ឆានឈ្មោលពិតមែន មានសេចក្តីសង្ស័យក្តី សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។បេ។ ដើរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃសត្វតិរច្ឆានឈ្មោលនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១០២] ស្រីពីរនាក់ពិតមែន ភិក្ខុក៏សំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់ថាស្រី មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។បេ។ ដើរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃា-ទិសេសពីរ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្តី សំគាល់ថាខ្ទើយ(ក្តី)

បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ទ្វេ បណ្ឌកា ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ទ្វេ បណ្ឌកា ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ វេមតិកោ បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ទ្វេ បុរិសា ទ្វិន្នំ បុរិសានំ បុរិសសញ្ញី វេមតិកោ តិរច្ឆានគតសញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ បុរិសានំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ខ្យាទិសេសទី ៣ បទភាជនីយ និយាយអំពីខ្ទើយពីរនាក់ជាដើម

សំគាល់ថាប្រុសក្តី សំគាល់ថាតិរច្ឆានក្តី ចំពោះស្រីទាំងពីរនាក់ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ ខ្ទើយពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ខ្ទើយទាំងពីរនាក់ថាខ្ទើយ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃខ្ទើយទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ ខ្ទើយពីរនាក់ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) ចំពោះខ្ទើយទាំងពីរនាក់ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃខ្ទើយទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ប្រុសពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ថាប្រុសក្តី មានសេចក្តីសង្ស័យក្តី សំគាល់ថាតិរច្ឆានក្តី សំគាល់ថាស្រីក្តី សំគាល់ថាខ្ទើយក្តី ចំពោះប្រុសទាំងពីរនាក់ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃប្រុសទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។

ទេ្វ តិរច្ឆានគតា ទ្វិន្នំ តិរច្ឆានគតានំ តិរច្ឆានគតសញ្ញី វេមតិកោ ឥត្ថីសញ្ញី បណ្ឌកសញ្ញី បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ តិរច្ឆានគតានំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។

(១០៣) ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ ។បេ។ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។បេ។ បណ្ឌកសញ្ញី ។បេ។ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។បេ។ បុរិសសញ្ញី ។បេ។ តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី

តិរច្ឆានពីរ ភិក្ខុសំគាល់ថាតិរច្ឆានក្តី មានសេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) ចំពោះតិរច្ឆានទាំងពីរ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ជេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គនៃតិរច្ឆានទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។

(១០៣) ស្រីម្នាក់ ខ្ទើយម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់ថាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ជេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសនឹងទុក្កដ ។ ស្រីម្នាក់ ខ្ទើយម្នាក់ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ចំពោះជនទាំងពីរនាក់ ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ បេ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាខ្ទើយ ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ បេ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាប្រុស ។ បេ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាតិរច្ឆាន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ជេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីម្នាក់ ប្រុសម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់ថាស្រី

សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ បណ្ឌកសញ្ញី បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ បណ្ឌកសញ្ញី បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ

ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសនឹងទុក្កដ ។ ស្រីម្នាក់ ប្រុសម្នាក់ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) ចំពោះជនទាំងពីរនាក់ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ស្រីម្នាក់ តិរច្ឆានមួយ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។បេ។ ដេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ(ឬ)បស្សាវមគ្គ នៃជនទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសនឹងទុក្កដ ។ ស្រីម្នាក់ តិរច្ឆានមួយ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ(ក្តី) សំគាល់ថាខ្ទើយ(ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស(ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) ចំពោះជនទាំងពីរ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃជនទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ខ្ទើយម្នាក់ ប្រុសម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់ថាខ្ទើយ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ

ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគត-សញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណ-តិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បណ្ឌកោ ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌ-កោ ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បុរិសោ ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ បុរិសសញ្ញី វេមតិកោ តិរច្ឆានគតសញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី

ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ជេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ (ឬ) បស្សាវមគ្គ នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ខ្ទើយម្នាក់ ប្រុសម្នាក់ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ(ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស(ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) ចំពោះជនទាំងពីរនាក់ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ជេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ(ឬ)បស្សាវមគ្គ នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ខ្ទើយម្នាក់ តិរច្ឆានមួយ ភិក្ខុសំគាល់នូវជនទាំងពីរថាខ្ទើយ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ជេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ ឬ បស្សាវមគ្គ នៃជនទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ខ្ទើយម្នាក់ តិរច្ឆានមួយ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ(ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) ចំពោះជនទាំងពីរ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ជេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ ឬបស្សាវមគ្គនៃជនទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ប្រុសម្នាក់ តិរច្ឆានមួយ ភិក្ខុសំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) មានសេចក្តីសង្ស័យ(ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន(ក្តី) សំគាល់ថាស្រី(ក្តី)

បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។

(១០៤) ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ ឋបេត្វា អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ បណ្ឌកោ ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី ។បេ។ បុរិសោ ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី ។បេ។ តិរច្ឆានគតោ ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី ។បេ។ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ ឋបេត្វា អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ

សំគាល់ថាជាខ្ទើយ(ក្តី) ចំពោះជនទាំងពីរ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ជេរក្តី ចំពោះវច្ចមគ្គ ឬបស្សាវមគ្គ នៃជនទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។

(១០៤) ស្រីពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។បេ។ ជេរក្តី (ចំពោះកាយ)ខាងក្រោម ពីត្រឹមដងកាំបិតចុះមក ខាងលើពីត្រឹមមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ វៀរលែងតែវច្ចមគ្គ ឬបស្សាវមគ្គនៃស្រីនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ខ្ទើយពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាជាស្រី ។ បេ ។ ប្រុសពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាជាស្រី ។ បេ ។ តិរច្ឆានពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រី ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់ថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។បេ។ ជេរក្តី (ចំពោះកាយ) ខាងក្រោម ពីត្រឹមដងកាំបិតចុះមក ខាងលើពីត្រឹមមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ វៀរលែងតែវច្ចមគ្គ នឹងបស្សាវមគ្គ នៃស្រីទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។ ស្រីម្នាក់ ខ្ទើយម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ

ឧភិន្នំ វច្ចមគ្គំ បស្សាវមគ្គំ ឋបេត្វា អធក្ខកំ ឧព្ភជាណុមណ្ឌលំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។

(១០៩) ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា ឧព្ភក្ខកំ អធោជាណុមណ្ឌលំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី ។បេ។ បុរិសោ ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី ។បេ។ តិរច្ឆានគតោ ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី ។បេ។ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឧព្ភក្ខកំ អធោជាណុមណ្ឌលំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។បេ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ ឧព្ភក្ខកំ អធោជាណុមណ្ឌលំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ

ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី (ចំពោះកាយ) ខាងក្រោមពីត្រឹមដងកាំបិតចុះមក ខាងលើពីត្រឹមមណ្ឌលជង្គង់ឡើងទៅ វៀរលែងតែវច្ចមគ្គ ឬបស្សាវមគ្គ នៃស្រីទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។

(១០៩) ស្រីពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី (ចំពោះកាយ) ខាងលើពីត្រឹមដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមពីត្រឹមមណ្ឌលជង្គង់ចុះមកនៃស្រីនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខ្ទើយពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាជាស្រី ។ បេ ។ ប្រុសពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាជាស្រី ។ បេ ។ តិរច្ឆានឈ្មោលពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រី ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់ថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី (ចំពោះកាយ) ខាងលើពីត្រឹមដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមពីត្រឹមមណ្ឌលជង្គង់ចុះមក នៃស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីម្នាក់ ខ្ទើយម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី

ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា កាយប្បដិពទ្ធំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច ហោតិ ។ បេ ។ បុរិសោ ច ហោតិ ។ បេ ។ តិរច្ឆានគតោ ច ហោតិ ។ បេ ។ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ កាយប្បដិពទ្ធំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ កាយប្បដិពទ្ធំ អាទិស្ស វណ្ណំបិ ភណតិ អវណ្ណំបិ ភណតិ ។ បេ ។ អក្កោសតិបិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។

(១០៦) អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារស្ស ធម្មបុរេក្ខារស្ស អនុសាសនីបុរេក្ខារស្ស ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី (ចំពោះកាយ) ខាងលើពីត្រឹមដងកាំបិតឡើងទៅ ខាងក្រោមពីត្រឹមមណ្ឌលជង្គង់ចុះមក នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ ស្រីពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី ចំពោះវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយស្រីនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខ្ទើយពិតមែន ។ បេ ។ ប្រុសពិតមែន ។ បេ ។ តិរច្ឆានឈ្មោលពិតមែន ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរនាក់ថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី ចំពោះវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយនៃស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ស្រីម្នាក់ ខ្ទើយម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរក្តី ពោលបង្អាប់ក្តី ។ បេ ។ ដេរក្តី ចំពោះវត្ថុដែលជាប់នឹងកាយ នៃស្រីទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។

(១០៦) អាបត្តិមិនមាន (ដល់ភិក្ខុ៥ពួក) គឺ ភិក្ខុដែលកំពុងអធិប្បាយសេចក្តី[១] ១ ភិក្ខុដែលកំពុងបង្រៀនធម៌[២] ១ ភិក្ខុដែលកំពុងប្រៀនប្រដៅ[៣] ១ ភិក្ខុឆ្កួត ១ ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

---

១ ភិក្ខុដែលកំពុងសំដែងនូវសេចក្តីពន្យល់ ឬដែលកំពុងស្វាធ្យាយនូវអដ្ឋកថា នៃបទមានពាក្យថា ឯងជាមនុស្សគ្មាននិមិត្ត ដូច្នេះជាដើម ។ ២ ភិក្ខុដែលកំពុងបង្ហាញ ឬកំពុងស្វាធ្យាយនូវបាឡី ។ ៣ ភិក្ខុដែលកំពុងនិយាយប្រៀនប្រដៅមនុស្សខ្ទើយថា ឥឡូវនេះឯងជាមនុស្សគ្មាននិមិត្ត ឯងជាមនុស្សឧភតោព្យញ្ជនក កំតាំងពីឥឡូវនេះទៅ ឯងត្រូវកុំប្រមាទ ទៅខាងមុខទៅ កុំឲ្យជាមនុស្សយ៉ាងហ្នឹងទៀត ។ (អដ្ឋកថា) ។

(១០៧) លោហិតំកក្កសាកិណ្ណំ ខរំទីឃញ្ចវាបិតំ
កច្ចិសំសរតិ(១)មគ្គោ សទ្ធាទានេនកម្មុនាតិ ។

(១០៨) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី នវរត្តំ កម្ពលំ បារុតា ហោតិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារត្តោ តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច លោហិតំ ខោ តេ ភគិនីតិ ។ សា ន បដិវិជានាតិ អាម អយ្យ នវរត្តោ កម្ពលោតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ កច្ចិ នុ ខោ អហំ សង្ឃាទិសេសំ អាបត្តឹ អាបន្នោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី កក្កសកម្ពលំ បារុតា ហោតិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារត្តោ តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច កក្កសលោមំ ខោ តេ ភគិនីតិ ។ សា ន បដិវិជានាតិ

---

១ ឱ. ម. សំសីទតិ ។

(មាតិកានុក្រម គឺបញ្ជីរឿងតាមរបៀបហូរហែ ដែលនឹងសំដែងតទៅដូចមានខាងក្រោយនេះ)

[១០៧] សម្ពត់កម្ពលក្រហម ១ សម្ពត់កម្ពលមានរោមខ្លី ១ សម្ពត់កម្ពលមានរោមក្រញាញ់ ១ សម្ពត់កម្ពលមានរោមរឹង ១ សម្ពត់កម្ពលមានរោមវែង ១ ស្រីព្រោះស្រូវ ១ ភិក្ខុសួរថាផ្លូវប្រព្រឹត្តទៅស្រួលទេឬ ១ សទ្ធា ១ ទានដ៏ប្រសើរ ១ ស្រីកំពុងធ្វើការងារ ១ ។

[១០៨] សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ដណ្តប់សម្ពត់កម្ពលដែលក់ថ្មី ៗ ភិក្ខុ ១ រូប មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏និយាយនូវពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា ម្នាលប្អូនស្រី វត្ថុរបស់នាងក្រហមឬ ។ ស្រីនោះមិនដឹងច្បាស់ ក៏ឆ្លើយថា ករុណាលោកម្ចាស់ សម្ពត់កម្ពលខ្ញុំដែលក់ថ្មី ៗ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យថាអញត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយទេដឹង ៗ ទើបក្រាបទូលសេចក្តីនោះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ៗ សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ ដណ្តប់សម្ពត់កម្ពលមានរោមខ្លី ៗ ភិក្ខុមួយរូបមានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏និយាយនូវពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា ម្នាលប្អូនស្រី វត្ថុរបស់នាងមានរោមខ្លីឬ ៗ ស្រីនោះមិនដឹងច្បាស់ក៏ឆ្លើយថា

អាម អយ្យ កក្កសកម្ពលោតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី នវនោតំ កម្ពលំ បារុតា ហោតិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារត្តោ តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច អាកិណ្ណលោមំ ខោ តេ ភគិនីតិ ។ សា ន បដិវិជានាតិ អាម អយ្យ នវនោតោ កម្ពលោតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី ខរកម្ពលំ បារុតា ហោតិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារត្តោ តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច ខរលោមំ ខោ តេ ភគិនីតិ ។ សា ន បដិវិជានាតិ អាម អយ្យ ខរកម្ពលោតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

ករុណាលោកម្ចាស់ សម្ពត់កម្ពលខ្ញុំមានរោមខ្លី ៗ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ ដណ្តាប់សម្ពត់កម្ពលទើបតែនឹងលាងថ្មី ៗ មានភិក្ខុ ១ រូប មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា ម្នាលប្អូនស្រី វត្ថុរបស់នាងមានរោមក្រញាញ់ឬ ។ ស្រីនោះមិនដឹងច្បាស់ ក៏ឆ្លើយថា ករុណាលោកម្ចាស់ សម្ពត់កម្ពលខ្ញុំទើបតែនឹងលាងថ្មី ៗ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ ដណ្តាប់សម្ពត់កម្ពលមានរោមវែង ។ មានភិក្ខុ ១ រូប មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា ម្នាលប្អូនស្រី វត្ថុរបស់នាងមានរោមវែងឬ ។ ស្រីនោះមិនដឹងច្បាស់ ក៏ឆ្លើយថា ករុណាលោកម្ចាស់ សម្ពត់កម្ពលខ្ញុំមានរោមវែង ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

(១០៩) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី ទីឃបាវារំ បារុតា ហោតិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារត្តោ តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច ទីឃលោមំ ខោ តេ ភគិនីតិ ។ សា ន បដិវិជានាតិ អាម អយ្យ ទីឃបាវារកេតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១១០) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី ខេត្តំ វបាបេត្វា អាគច្ឆតិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារត្តោ តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច វាបិតំ ខោ តេ ភគិនីតិ ។ សា ន បដិវិជានាតិ អាម អយ្យ នោ ច ខោ បដិវុត្តន្តិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១១១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ បរិព្វាជិកំ បដិបថេ បស្សិត្វា សារត្តោ តំ បរិព្វាជិកំ ឯតទវោច កច្ចិ ភគិនិ តេ មគ្គោ សំសរតីតិ[១] ។ សា ន បដិវិជានាតិ អាម ភិក្ខុ

---

១ ឱ. ម. សំសីទតីតិ ។

[១០៩] សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ ដណ្តាប់សម្ពត់បាំងមានពេមវែង ៗ មានភិក្ខុ ១ រូប មានសេចក្តីត្រេកអរ និយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា ម្នាលប្អូនស្រី រោមរបស់នាងមានពេមវែងឬ ៗ ស្រីនោះមិនដឹងច្បាស់ ក៏ឆ្លើយថា ករុណាលោកម្ចាស់ សម្ពត់បាំងខ្ញុំមានពេមវែង ៗ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។បេ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

[១១០] សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ ប្រើគេឲ្យព្រោះស្រូវស្រែរួចហើយត្រឡប់មកវិញ ៗ មានភិក្ខុ ១ រូប មានសេចក្តីត្រេកអរ និយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា ម្នាលប្អូនស្រី រោមរបស់នាងឲ្យគេព្រោះហើយឬ ៗ ស្រីនោះមិនដឹងច្បាស់ ក៏ឆ្លើយថា ករុណាលោកម្ចាស់ ស្រែខ្ញុំគេមិនទាន់ព្រោះទេ ៗ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។បេ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

[១១១] សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូប ប្រទះនឹងនាងបរិព្វាជិកាត្រង់ផ្លូវជួបគ្នា មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងបរិព្វាជិកានោះថា ម្នាលប្អូនស្រី ផ្លូវរបស់នាងប្រតិបត្តិទៅស្រួលទេឬ ៗ នាងនោះមិនដឹងច្បាស់ ក៏ឆ្លើយថា ករុណាលោក

បដិបដិស្សសីតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(១១២) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារត្តោ អញ្ញតរំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច សន្ធាសិ ត្វំ ភគិនិ អបិច យំ សាមិកស្ស ទេសិ តំ ទម្ហាកំ ទេសីតិ ។ កឹ ភន្តេតិ ។ មេថុនធម្មន្តិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារត្តោ អញ្ញតរំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច សន្ធាសិ ត្វំ ភគិនិ អបិច យំ អគ្គទានំ តំ ទម្ហាកំ ទេសីតិ ។ កឹ ភន្តេ អគ្គទានន្តិ ។ មេថុនធម្មន្តិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

លោកនឹងដើរទៅបាន ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(១១២) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូប មានសេចក្ដីត្រេកអរនិយាយពាក្យនេះនឹងស្រីម្នាក់ថា ម្នាលប្អូនស្រី នាងជាស្រីមានសទ្ធា ប៉ុន្តែនាងឲ្យវត្ថុណាដល់ស្វាមី នាងមិនឲ្យវត្ថុនោះដល់អាត្មាផងសោះ ។ ស្រីនោះសួរថា អ្វីលោកម្ចាស់ ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា មេថុនធម្ម ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១រូប មានសេចក្ដីត្រេកអរក៏និយាយពាក្យនេះនឹងស្រីម្នាក់ថា ម្នាលប្អូនស្រី នាងជាស្រីមានសទ្ធា ប៉ុន្តែទានណាដ៏ប្រសើរ នាងមិនឲ្យទាននោះដល់អាត្មាផងសោះ ។ ស្រីនោះសួរថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ទានដ៏ប្រសើរនោះតើដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា ទានដ៏ប្រសើរនោះ គឺមេថុនធម្ម ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។

[១១៣] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី កម្មំ ការេតិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារេន្តោ តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច តិដ្ឋ ភគិនិ អហំ ការិស្សាមីតិ ។ សា ច បដិវិជានាតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី កម្មំ ការេតិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារេន្តោ តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច និសីទ ភគិនិ អហំ ការិស្សាមីតិ ។ សា ច បដិវិជានាតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី កម្មំ ការេតិ ។ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សារេន្តោ តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច និបជ្ជ ភគិនិ អហំ ការិស្សាមីតិ ។ សា ច បដិវិជានាតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

តតិយសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

[១១៣] សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ កំពុងធ្វើការងារ ។ មានភិក្ខុ១រូប មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា ម្នាលប្អូនស្រី នាងឈប់ចុះចាំអាត្មាធ្វើឲ្យ ។ ស្រីនោះមិនដឹងច្បាស់ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ កំពុងធ្វើការងារ ។ មានភិក្ខុ១រូប មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា ម្នាលប្អូនស្រី ចូរនាងអង្គុយទៅ អាត្មានឹងធ្វើឲ្យ ។ ស្រីនោះមិនដឹងច្បាស់ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ កំពុងធ្វើការងារ ។ មានភិក្ខុ១រូប មានសេចក្តីត្រេកអរ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា ម្នាលប្អូនស្រី នាងចូរដេកទៅ អាត្មានឹងធ្វើឲ្យ ។ ស្រីនោះមិនដឹងច្បាស់ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៣ ចប់ ។

ចតុត្ថសង្ឃាទិសេសំ

(១១៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧទាយិ សាវត្ថិយំ កុលូបកោ ហោតិ ពហុកានិ កុលានិ ឧបសង្កមតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី មតបតិកា អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន តស្សា ឥត្ថិយា និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ សា ឥត្ថី យេនាយស្មា ឧទាយិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ តំ ឥត្ថឹ អាយស្មា ឧទាយិ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ សា ឥត្ថី អាយស្មតា ឧទាយិនា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតា សមាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច

សង្ឃាទិសេសទី ៤

[១១៨] សម័យនោះ ព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតវន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុជាអ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូល(១) ក៏ចូលទៅរកត្រកូលមានប្រមាណច្រើន ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ជាស្រីមេម៉ាយស្លាប់ប្តី មានរូបល្អគួរពិតពិលរមិលមើល ជាទីនាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ គ្រានោះ ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុស្លៀកស្បង់ទ្រង់បាត្រចីវរ ហើយចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ស្រីនោះ ក្នុងពេលព្រឹកព្រហាម លុះចូលទៅដល់ហើយក៏អង្គុយលើអាសនដែលគេក្រាលប្រគេន ។ ស្រីនោះក៏ចូលមករកឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុក្នុងពេលនោះ លុះចូលមកជិតហើយ ក៏ឱនកាយថ្វាយបង្គំឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុក៏ញុំាងស្រីនោះ ដែលអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ឲ្យឃើញច្បាស់ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយវាចាដ៏ប្រកបដោយធម៌ ។ ឯស្រីនោះ លុះឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយវាចាដ៏ប្រកបដោយធម៌ដូច្នោះហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុថា

---

១ កុលុបក ប្រែថា ដីតុន ក៏បាន គឺភិក្ខុដែលដិតជិតស្និទ្ធស្នាលនឹងត្រកូល ។

វនេយ្យាថ ភន្តេ យេន អត្ថោ បដិពលា មយំ អយ្យស្ស ទាតុំ យទិទំ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិ-លានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារន្តិ[១] ។ ន ខោ តេ កិញ្ចិ អម្ហាកំ ទុល្លភា យទិទំ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាស-នគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារា អបិច ខោ[២] យោ អម្ហាកំ ទុល្លភោ តំ អម្ហាកំ ទេហីតិ ។ កឹ ភន្តេតិ ។ មេថុនធម្មន្តិ ។ អត្ថោ ភន្តេតិ ។ អត្ថោ ភគិនីតិ ។ ឯហិ ភន្តេតិ ឱវរកំ បវិសិត្វា សាដកំ និក្ខិបិត្វា មញ្ចកេ ឧត្តានា និបជ្ជិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ យេន សា ឥត្ថី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា កោ ឥមំ វសលំ ទុគ្គន្ធំ អាមសិស្សតីតិ នុដ្ឋុហិត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ សា ឥត្ថី ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ អលជ្ជិនោ ឥមេ សមណា សក្យបុត្តិយា ទុស្សីលា មុសាវាទិនោ ឥមេហិ នាម សមចារិនោ

---

១ ឱ. ម. បរិក្ខារន្តិ ។ ២ ឱ. ម. ពោត្ថកេសុ ខោសទ្ទោ នត្ថិ អបិចាតិ ទិស្សតិ ។

បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកម្ចាស់ត្រូវការដោយវត្ថុណា ដែលខ្ញុំព្រះករុណាល្មមនឹងប្រគេនលោកម្ចាស់បាន ដូចជាចីវរ បិណ្ឌបាត គ្រឿងសេនាសនគ្រឿងបរិក្ខារគឺថ្នាំជាបច្ច័យដល់មនុស្សឈឺ នោះលោកម្ចាស់និមន្តប្រាប់មកចុះ ។ ឧទាយិភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលប្អូនស្រី ចីវរ បិណ្ឌបាត គ្រឿងសេនាសន គ្រឿងបរិក្ខារគឺថ្នាំជាបច្ច័យដល់មនុស្សមានជម្ងឺដែលជារបស់នាង យើងមិនមែនបានដោយកម្រទេ តែជារបស់ណាដែលយើងបានដោយកម្រ នាងចូរឲ្យរបស់នោះដល់យើងវិញចុះ ។ ស្រីនោះសួរថា ឲ្យអ្វីលោកម្ចាស់ ។ ឧទាយិភិក្ខុឆ្លើយថា ឲ្យមេថុនធម្ម ។ ស្រីនោះសួរថា លោកម្ចាស់ត្រូវការឬ ។ ឧទាយិភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលប្អូនស្រី អាត្មាត្រូវការដែរ ។ ស្រីនោះឆ្លើយថា លោកម្ចាស់និមន្តមកចុះ ថាហើយក៏ចូលទៅក្នុងបន្ទប់តូចដោះសំពត់សាដកចេញ ហើយដេកផ្ងារលើគ្រែ ។ ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ ក៏ចូលទៅជិតស្រីនោះក្នុងពេលនោះឯង លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ស្ដីឲ្យថា អ្នកណានឹងហ៊ានស្ទាបអង្អែលស្រីអាក្រក់មានក្លិនស្អុយយ៉ាងនេះ ថាហើយក៏ខាកស្ដោះដើរចេញទៅ ។ គ្រានោះឯងស្រីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា សមណទាំងនេះជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តគ្មានសេចក្ដីអៀនខ្មាស ទ្រុស្ដសីល និយាយពាក្យកុហក ព្រោះថាសមណទាំងនេះប្ដេជ្ញាខ្លួនថាជាអ្នកប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវ

ធម្មចារិកោ [ព្រហ្មចារិកោ សច្ចវាទិនោ សីលវន្តោ
កល្យាណធម្មា បដិជានិស្សន្តិ នត្ថិ ឥមេសំ សា-
មញ្ញំ នត្ថិ ឥមេសំ [ព្រហ្មញ្ញំ នដ្ឋំ ឥមេសំ សាមញ្ញំ
នដ្ឋំ ឥមេសំ [ព្រហ្មញ្ញំ កុតោ ឥមេសំ សាមញ្ញំ
កុតោ ឥមេសំ [ព្រហ្មញ្ញំ អបគតា ឥមេ សាមញ្ញា
អបគតា ឥមេ [ព្រហ្មញ្ញា កថំ ហិ នាម សមណោ
ឧទាយិ មំ សាមំ មេថុនធម្មំ យាចិត្វា កោ
ឥមំ វសលំ ទុគ្គន្ធំ អាមសិស្សតីតិ និដ្ឋុភិត្វា
បក្កាមិស្សតិ កឹ មេ បាបកំ កឹ មេ ទុគ្គន្ធំ
កិស្សាហំ កេន ហាយាមីតិ ។ អញ្ញាបិ ឥត្ថិយោ
ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ អលជ្ជិនោ ឥមេ សមណា
សក្យបុត្តិយា ទុស្សីលា មុសាវាទិនោ ឥមេ ហិ នាម
សមចារិកោ ធម្មចារិកោ [ព្រហ្មចារិកោ សច្ចវាទិនោ
សីលវន្តោ កល្យាណធម្មា បដិជានិស្សន្តិ នត្ថិ ឥមេសំ
សាមញ្ញំ នត្ថិ ឥមេសំ [ព្រហ្មញ្ញំ នដ្ឋំ ឥមេសំ សាមញ្ញំ

ប្រព្រឹត្តធម៌ ប្រព្រឹត្តដ៏ប្រសើរ និយាយពាក្យពិត មានសីល មានធម៌ជាកុសល សាមញ្ញគុណរបស់សមណទាំងនេះគ្មានទេ ព្រហ្មញ្ញគុណរបស់សមណទាំងនេះគ្មានទេ សាមញ្ញគុណរបស់សមណទាំងនេះវិនាសអស់ហើយ ព្រហ្មញ្ញគុណរបស់សមណទាំងនេះវិនាសអស់ហើយ សាមញ្ញ-គុណរបស់សមណទាំងនេះមានពីណា ព្រហ្មញ្ញគុណរបស់សមណទាំងនេះមានពីណា សមណទាំងនេះប្រាសចាកសាមញ្ញគុណហើយ សមណទាំងនេះប្រាសចាកព្រហ្មញ្ញគុណហើយ មិនសមបីបើ សមណឈ្មោះឧទាយិសុំមេថុនធម្មនឹងអញដោយខ្លួនឯង ហើយសួថា អ្នកណានឹងហ៊ានស្ទាបអង្អែលស្រីអាក្រក់មានក្លិនស្អុយយ៉ាងនេះ ថាហើយខាកស្ដោះចៀសចេញទៅ (ដូច្នេះសោះ) ការលាមករបស់អញដូចម្ដេច ក្លិនអញអាក្រក់ដូច-ម្ដេច អញដូចម្ដេច អញអន់ (ជាងស្រីឯទៀត) ដោយអ្វី ៗ ស្រីទាំងឡាយឯទៀតក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា សមណទាំងនេះជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រ គ្មានសេចក្ដីអៀនខ្មាស ទ្រុស្ដសីល និយាយកុហក ព្រោះថា សមណទាំងនេះប្ដេជ្ញាខ្លួនថាជាអ្នកប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវ ប្រព្រឹត្តធម៌ ប្រព្រឹត្តដ៏ប្រសើរ និយាយពាក្យពិត មានសីល មានធម៌ជាកុសល សាមញ្ញគុណរបស់សមណទាំងនេះគ្មានទេ ព្រហ្មញ្ញគុណរបស់សមណទាំងនេះគ្មានទេ សាមញ្ញគុណរបស់សមណទាំងនេះវិនាសអស់ហើយ

នដ្ឋំ ឥមេសំ ព្រហ្មញ្ញំ កុតោ ឥមេសំ សាមញ្ញំ កុតោ ឥមេសំ ព្រហ្មញ្ញំ អបគតា ឥមេ សាមញ្ញា អបគតា ឥមេ ព្រហ្មញ្ញា កថំ ហិ នាម សមណោ ឧទាយិ ឥមិស្សា សាមំ មេថុនធម្មំ យាចិត្វា កោ ឥមំ វសលំ ទុគ្គន្ធំ អាមសិស្សតីតិ នុដ្ឋុភិត្វា បក្កមិស្សតិ កឹ ឥមិស្សា ទាបកំ កឹ ឥមិស្សា ទុគ្គន្ធំ កិស្សាយំ កេន ហាយតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តាសំ ឥត្ថីនំ ឧជ្ឈាយន្តីនំ ខីយន្តីនំ វិបាចេន្តីនំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា លជ្ជិនោ កុក្កុច្ចកា សិក្ខាកាមា តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧទាយិ មាតុគាមស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧទាយិ មាតុគាមស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសសីតិ ។

ព្រហ្មញ្ញគុណរបស់សមណទាំងនេះវិនាសអស់ហើយ សាមញ្ញគុណរបស់សមណទាំងនេះបានពីណា ព្រហ្មញ្ញគុណរបស់សមណទាំងនេះមានពីណា សមណទាំងនេះប្រាសចាកសាមញ្ញគុណហើយ សមណទាំងនេះប្រាសចាកព្រហ្មញ្ញគុណហើយ មិនសមបីបើ សមណឈ្មោះឧទាយិសុំមេថុនធម្មនឹងស្រីនេះដោយខ្លួនឯងហើយបែរជាស្តីថា អ្នកណានឹងហ៊ានស្ទាបអង្អែលស្រីអាក្រក់មានក្លិនស្អុយយ៉ាងនេះ ហើយខាកស្តោះចៀសចេញទៅ (ដូច្នេះសោះ) ការលាមករបស់ស្រីនេះដូចម្តេច ក្លិនរបស់ស្រីនេះអាក្រក់ដូចម្តេច ស្រីនេះដូចម្តេច ស្រីនេះថោកថយ(ជាងស្រីឯទៀត)ដោយអ្វី ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮស្រីទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះហើយ) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិចជាអ្នកសន្តោស មានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស ប្រាថ្នាតែការសិក្សាភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបីបើឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុពោលសរសើរការបម្រើខ្លួនដោយកាមគុណសំណាក់មាតុគ្រាមសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងពេលនោះ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយទ្រង់សួរបញ្ជាក់ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុក្នុងពេលនោះថា ម្នាលឧទាយិ ឮថាអ្នកឯងពោលសរសើរការបម្រើ

សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិស អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស មាតុគាមស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិច-រិយាយ វណ្ណំ ភាសិស្សសិ ននុ មយា មោឃបុរិស អនេកបរិយាយេន វិរាគាយ ធម្មោ ទេសិតោ នោ សរាគាយ ។បេ។ កាមបរិឡាហានំ វូបសមោ អក្ខាតោ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ

យោ បន ភិក្ខុ ឱតិណ្ណោ វិបរិណតេន ចិត្តេន មាតុគាមស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសេយ្យ ឯតទគ្គំ ភគិនិ បារិចរិយានំ យា មាទិសំ សីលវន្តំ កល្យាណធម្មំ ព្រហ្មចារឹ ឯតេន ធម្មេន បរិចរេយ្យាតិ មេថុនុបសញ្ហិតេន សង្ឃាទិ-សេសោតិ ។

ខ្លួនដោយកាមក្នុងសំណាក់មាតុគ្រាមមែនឬ ។ ឧទាយិភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ សេចក្ដីនុ៎ះពិតមែន ។ ព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលបុរសសាបសូន្យ ដំណើរនេះមិនទំនង មិនសមគួរ មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណ មិនគប្បីសោះ មិនគួរធ្វើសោះ ម្នាលមោឃបុរស មិនសមបីបើ អ្នកឯងពោលសរសើរការបម្រើខ្លួនដោយកាមក្នុងសំណាក់មាតុគ្រាម (ដូច្នោះទេ) ម្នាលមោឃបុរស ធម៌ដែលតថាគតសំដែងហើយដោយអនេកបរិយាយ (សូត្រ) ដើម្បីឲ្យប្រាសចាករាគ មិនមែនសំដែងឲ្យប្រកបដោយរាគទេ ។បេ។ ការរម្ងាប់សេចក្ដីក្ដៅក្រ-ហាយព្រោះកាម តថាគតក៏បានសំដែងហើយ ម្នាលមោឃបុរស អំពើលា-មករបស់អ្នកឯងនុ៎ះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លានោះទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ គឺរាគគ្របសង្កត់ហើយមានចិត្តប្រែប្រួល ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួនក្នុងសំណាក់នៃមាតុ-គ្រាម ដោយសំដីប្រកបដោយមេថុនធម្មថា ស្រីណាគប្បីបម្រើនូវភិក្ខុមានសីល មានធម៌ជាកុសល ជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ ប្រហែលដូចអាត្មាដោយធម៌នេះ ម្នាលប្អូនស្រី ការបម្រើនេះរបស់ស្រីនោះជាការប្រសើរជាងការបម្រើទាំងអស់ (ពោលពាក្យដូច្នោះ) ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស។

(១១៤) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ ឱតិណ្ណោ នាម សារត្តោ អបេក្ខវា បដិពទ្ធចិត្តោ ។ វិបរិណតន្តិ រត្តម្បិ ចិត្តំ វិបរិណតំ ទុដ្ឋម្បិ ចិត្តំ វិបរិណតំ មូឡ្ហម្បិ ចិត្តំ វិបរិណតំ អបិច រត្តំ ចិត្តំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតំ វិបរិណតន្តិ ។ មាតុគាមោ នាម មនុស្សិត្ថី ន យក្ខី ន បេតី ន តិរច្ឆានគតា វិញ្ញូ បដិពលា សុភាសិតទុព្ភាសិតំ ទុដ្ឋុល្លាទុដ្ឋុល្លំ អាជានិតុំ ។ មាតុគាមស្ស សន្តិកេតិ មាតុគាមស្ស សាមន្តា មាតុគាមស្ស អវិទូរេ ។ អត្តកាមន្តិ អត្តនោ កាមំ អត្តនោ ហេតុំ អត្តនោ អធិប្បាយំ អត្តនោ បារិចរិយំ ។ ឯតទគ្គន្តិ ឯតំ អគ្គំ ឯតំ សេដ្ឋំ ឯតំ មោក្ខំ ឯតំ ឧត្តមំ ឯតំ បវរំ ។ យោតិ ខត្តិយា វា ព្រាហ្មណី វា វេស្សី វា សុទ្ទី វា ។

(១១៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌសិក្ខាបទទី ១ រួចហើយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីត្រេកអរ ក្រឡេកមៀងមើល មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ ហៅថាមានចិត្តគឺរាគគ្របសង្កត់ហើយ ។ ត្រង់ពាក្យថា ប្រែប្រួល សេចក្តីថា ចិត្តត្រេកអរ ក៏ហៅថាប្រែប្រួល ចិត្តគឺទោសប្រទុស្ត ក៏ហៅថាប្រែប្រួល ចិត្តវង្វេង ក៏ហៅថាប្រែប្រួល តែថាព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដៅយកចិត្ត ដែលត្រេកអរថាជាចិត្តប្រែប្រួល ក្នុងអត្ថនេះ ។ មនុស្សស្រីដែលដឹងសេចក្តី ឆ្លៀវឆ្លាស អាចដឹងច្បាស់នូវពាក្យដែលគេនិយាយល្អនិងអាក្រក់ សំដីគួរនិងមិនគួរ ហៅថាមាតុគ្រាម (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ) ឯយក្សស្រី ប្រេតស្រី តិរច្ឆានញី មិនហៅថាមាតុគ្រាមទេ ។ ត្រង់ពាក្យថា ក្នុងសំណាក់នៃមាតុគ្រាម សេចក្តីថាជិតខាងមាតុគ្រាម គឺមិនឆ្ងាយអំពីមាតុគ្រាម ។ ត្រង់ពាក្យថា កាមដើម្បីខ្លួន សេចក្តីថាបំណងដើម្បីខ្លួន ហេតុដើម្បីខ្លួន សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីខ្លួន ការបម្រើដើម្បីខ្លួន ។ ត្រង់ពាក្យថា ការបម្រើនេះប្រសើរ សេចក្តីថា ការបម្រើនេះប្រសើរ ការបម្រើនេះប្រសើរបំផុត ការបម្រើនេះជាគ្រឿងដោះខ្លួនឲ្យរួចចាកទុក្ខ ការបម្រើនេះខ្ពង់ខ្ពស់ ការបម្រើនេះគួរប្រាថ្នាណាស់ ។ ត្រង់ពាក្យថា ស្រីណា សេចក្តីថា ស្រីក្សត្រិយ៍ក្តី ស្រីព្រាហ្មណ៍ក្តី ស្រីអ្នកឈ្មួញក្តី ស្រីអ្នកគ្រួក្តី ។

មាទិសន្តិ ខត្តិយំ វា ព្រាហ្មណំ វា វេស្សំ វា សុទ្ទំ វា ។ សីលវន្តន្តិ បាណាតិបាតា បដិវិរតំ អទិន្នាទានា បដិវិរតំ មុសាវាទា បដិវិរតំ ។ ព្រហ្មចារិន្តិ មេថុនធម្មា បដិវិរតំ ។ កល្យាណធម្មោ នាម តេន ច សីលេន តេន ច ព្រហ្មចរិយេន កល្យាណធម្មោ ហោតិ ។ ឯតេន ធម្មេនាតិ មេថុនធម្មេន ។ បរិចរេយ្យាតិ អភិរមេយ្យ ។ មេថុនុបសំហិតេនាតិ មេថុនធម្មប្បដិសំយុត្តេន ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(១១៦) ឥត្ថី ច ហោតិ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ឥត្ថី ច ហោតិ វេមតិកា បណ្ឌកសញ្ញី បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឥត្ថិយា សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ បណ្ឌកោ ច ហោតិ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បណ្ឌកស្ស សន្តិកេ

ត្រង់ពាក្យថា ប្រហែលដូចអាត្មា សេចក្ដីថាក្សត្រិយ៍ក្ដី ព្រាហ្មណ៍ក្ដី អ្នកឈ្មួញក្ដី អ្នកគ្រួក្ដី ។ ត្រង់ពាក្យថា មានសីល សេចក្ដីថា វៀរចាកបាណាតិបាត វៀរចាកអទិន្នាទាន វៀរចាកមុសាវាទ ។ ត្រង់ពាក្យថា ប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរគឺវៀរចាកមេថុនធម្ម ។ មានធម៌ជាកុសលដោយសីលនោះផង ដោយព្រហ្មចរិយនោះផង ហៅថាមានធម៌ជាកុសល ។ ត្រង់ពាក្យថា ដោយធម៌នេះ គឺដោយមេថុនធម្ម ។ ត្រង់ពាក្យថា គប្បីបម្រើ គឺគប្បីត្រេកអរចំពោះ ។ ត្រង់ពាក្យថា ប្រកបដោយមេថុន គឺប្រកបព្រមចំពោះដោយមេថុនធម្ម ។ ត្រង់ពាក្យថា ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស នោះមានអធិប្បាយពិស្ដារក្នុងសង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទទី១រួចហើយ ។

(១១៦) ស្រីពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាស្រី ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃស្រីនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ស្រីពិតមែន ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យក្ដី សំគាល់ថាខ្ទើយក្ដី សំគាល់ថាប្រុសក្ដី សំគាល់ថាតិរច្ឆានក្ដី ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួនក្នុងសំណាក់នៃស្រីនោះ ត្រូវអា-បត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ខ្ទើយពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាខ្ទើយ ក៏មានសេចក្ដីត្រេក-អរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃខ្ទើយនោះ

អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ច-
យស្ស ។ បណ្ឌកោ ច ហោតិ វេមតិកោ បុរិស-
សញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ
ច នំ បណ្ឌកស្ស សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ
វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុរិសោ ច ហោតិ
បុរិសសញ្ញី វេមតិកោ តិរច្ឆានគតសញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី
បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ បុរិសស្ស
សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ តិរច្ឆានគតោ ច ហោតិ តិរច្ឆានគត-
សញ្ញី វេមតិកោ ឥត្ថីសញ្ញី បណ្ឌកសញ្ញី បុរិសសញ្ញី
សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ តិរច្ឆានគតស្ស
សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១១៧) ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ ឥត្ថីសញ្ញី
សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ សន្តិកេ
អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ
សង្ឃាទិសេសានំ ។ ទ្វេ ឥត្ថិយោ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ

ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ខ្ទើយពិតមែន ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃខ្ទើយនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ប្រុសពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) មានសេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្តី) ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃប្រុសនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ តិរច្ឆានពិតមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) មានសេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃតិរច្ឆាននោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១៧) ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ស្រីទាំងពីរថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃស្រីទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ ស្រីពីរនាក់ ភិក្ខុមាន

វេមតិកោ បណ្ឌកសញ្ញី បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ ឥត្ថីនំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ទ្វេ បណ្ឌកា ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។ ទ្វេ បណ្ឌកា ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ វេមតិកោ បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ បណ្ឌកានំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ទ្វេ បុរិសា ទ្វិន្នំ បុរិសានំ ។ បេ ។ ទ្វេ តិរច្ឆានគតា ទ្វិន្នំ តិរច្ឆានគតានំ តិរច្ឆានគតសញ្ញី វេមតិកោ ឥត្ថីសញ្ញី បណ្ឌកសញ្ញី បុរិសសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ទ្វិន្នំ តិរច្ឆានគតានំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ

សេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) ចំពោះស្រីទាំងពីរ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃស្រីទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ៗ ខ្ទើយពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ខ្ទើយទាំងពីរថាជាខ្ទើយ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃខ្ទើយទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ៗ ខ្ទើយពីរនាក់ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) ចំពោះខ្ទើយទាំងពីរ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃខ្ទើយទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ៗ ប្រុសពីរនាក់ ភិក្ខុសំគាល់ប្រុសទាំងពីរ ៗ បេ ៗ តិរច្ឆានពីរ ភិក្ខុសំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) មានសេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) ចំពោះតិរច្ឆានទាំងពីរ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់តិរច្ឆានទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ៗ ស្រីម្នាក់ ខ្ទើយម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់ថាជាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ

វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បណ្ឌកោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ ។បេ។ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។បេ។ បណ្ឌកសញ្ញី ។បេ។ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ថុល្លច្ចយានំ ។បេ។ បុរិសសញ្ញី ។បេ។ តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ បណ្ឌកសញ្ញី បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ ឥត្ថី ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។

ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំងអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីម្នាក់ ខ្ទើយម្នាក់ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យចំពោះជនទាំងពីរនាក់ ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាខ្ទើយ ។បេ។ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យពីរ ។បេ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាប្រុស ។បេ។ ភិក្ខុសំគាល់ថាតិរច្ឆាន ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួនក្នុងសំណាក់នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងអាបត្តិទុក្កដ ។ ស្រីម្នាក់ ប្រុសម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់ថាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំងទុក្កដ ។ ស្រីម្នាក់ ប្រុសម្នាក់ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្តី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) ចំពោះជនទាំងពីរនាក់ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងទុក្កដ ។ ស្រីម្នាក់ តិរច្ឆានមួយ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរថាស្រី ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃជនទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទាំងទុក្កដ ។

ឥត្ថី ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ បណ្ឌកសញ្ញី បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច បុរិសោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បណ្ឌកោ ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយេន ទុក្កដស្ស ។ បណ្ឌកោ ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ វេមតិកោ បុរិសសញ្ញី តិរច្ឆានគតសញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ

ស្រីម្នាក់ តិរច្ឆានមួយ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ (ក្ដី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្ដី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្ដី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្ដី) ចំពោះជនទាំងពីរ ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃជនទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ខ្ទើយម្នាក់ ប្រុសម្នាក់ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនាក់ថាខ្ទើយ ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ខ្ទើយម្នាក់ ប្រុសម្នាក់ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ (ក្ដី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្ដី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្ដី) ចំពោះជនទាំងពីរ ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ខ្ទើយម្នាក់ តិរច្ឆានមួយ ភិក្ខុសំគាល់ជនទាំងពីរនោះថាខ្ទើយ ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃជនទាំងពីរនាក់នោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យនឹងទុក្កដ ។ ខ្ទើយម្នាក់ តិរច្ឆានមួយ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ (ក្ដី) សំគាល់ថាប្រុស (ក្ដី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្ដី) សំគាល់ថាស្រី (ក្ដី) ចំពោះជនទាំងពីរ ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃជនទាំងពីរនោះ

អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បុរិសោ ច តិរច្ឆានគតោ ច ឧភិន្នំ បុរិសសញ្ញី វេមតិកោ តិរច្ឆានគតសញ្ញី ឥត្ថីសញ្ញី បណ្ឌកសញ្ញី សារត្តោ ច ភិក្ខុ ច នំ ឧភិន្នំ សន្តិកេ អត្តកាមបារិចរិយាយ វណ្ណំ ភាសតិ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។

(១១៨) អនាបត្តិ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន ឧបដ្ឋហាតិ ភណតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

(១១៩) កាចំ វញ្ឈា[១] លោកេ បុត្តំ
បិយា ច សុភគា សិយំ[២]
តំ ឧជ្ជុំ កោនុបដ្ឋេយ្យុំ
កាចំ តច្ឆេយ្យ សុក្កតិត្តិ[៣] ។

(១២០) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា វញ្ឈា ឥត្ថី កុលូបកំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កថាហំ ភន្តេ វិជាយេយ្យន្តិ ។ តេនហិ ភគិនិ

១ វញ្ញាតិបិ បាឋោ ។ ២ ម. អស្សំ ។ ៣ ឆន្ទានុរក្ខតត្តំ សំយោគោ កតោ ។

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ៗ ប្រុសម្នាក់ តិរច្ឆានមួយ ភិក្ខុសំគាល់ថាប្រុស (ក្តី) មានសេចក្តីសង្ស័យ (ក្តី) សំគាល់ថាតិរច្ឆាន (ក្តី) សំគាល់ថាស្រី (ក្តី) សំគាល់ថាខ្ទើយ (ក្តី) ចំពោះជនទាំងពីរ ក៏មានសេចក្តីត្រេកអរ ពោលសរសើរការបម្រើជាកាមដើម្បីខ្លួន ក្នុងសំណាក់នៃជនទាំងពីរនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ៗ

(១១៨) អាបត្តិមិនមាន (ដល់ភិក្ខុ ៣ ពួក) គឺ ភិក្ខុពោលថា នាងចូរបម្រើអាត្មាដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសន នឹងគ្រឿងបរិក្ខារ គឺថ្នាំជាបច្ច័យដល់អ្នកមានជម្ងឺ១ ភិក្ខុឆ្កួត ១ ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ១ ៗ

(មាតិកានុក្រម គឺបញ្ជីរឿងតាមលំដាប់ហូរហែដែលនឹងសំដែងតទៅ ដូចមានខាងក្រោយនេះ គឺ)

(១១៩) ស្រីអារ ស្រីបានកូន ស្រីចង់ឲ្យប្តីស្រឡាញ់ ស្រីចង់បានរូបល្អ សួរភិក្ខុថាធ្វើដូចម្តេច ស្រីចង់ឲ្យទាន ស្រីចង់បម្រើ សួរភិក្ខុថាធ្វើដូចម្តេច ស្រីចង់ទៅសុគតិ សួរភិក្ខុថាធ្វើដូចម្តេច ៗ

(១២០) សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ជាស្រីអារ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុដែលតែងទៅមកកាន់ត្រកូលថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណានឹងគិតធ្វើដូចម្តេចឲ្យមានកូន ៗ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថាម្នាលប្អូនស្រី

អគ្គទានំ ទេហីតិ ។ កឹ ភន្តេ អគ្គទានន្តិ ។ មេថុនធម្មន្តិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា វិជាយិនី ឥត្ថី កុលូបកំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កថាហំ ភន្តេ បុត្តំ ន(១) លភេយ្យន្តិ ។ តេនហិ ភគិនិ អគ្គទានំ ទេហីតិ ។ កឹ ភន្តេ អគ្គទានន្តិ ។ មេថុនធម្មន្តិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី កុលូបកំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កថាហំ ភន្តេ សាមិកស្ស បិយា អស្សន្តិ ។ តេនហិ ភគិនិ អគ្គទានំ ទេហីតិ ។ កឹ ភន្តេ អគ្គទានន្តិ ។ មេថុនធម្មន្តិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

---

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ នសទ្ទោ ន ហោតិ ។

បើដូច្នោះ នាងចូរឲ្យទានដ៏ប្រសើរចុះ ។ ស្រីអារនោះសួរថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ទានដ៏ប្រសើរនោះតើដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា មេថុនធម្ម ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ទើបយកសេចក្ដីនោះក្រាបទូលដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ជាស្រីមានកូនបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុដែលតែងទៅមកកាន់ត្រកូលថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណាត្រូវធ្វើដូចម្ដេចកុំឲ្យបានកូន ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា ម្នាលប្អូនស្រី បើដូច្នោះ នាងចូរឲ្យទានដ៏ប្រសើរចុះ ។ ស្រីនោះសួរថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ទានដ៏ប្រសើរនោះតើដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា មេថុនធម្ម ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុដែលតែងទៅមកកាន់ត្រកូលថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណាត្រូវធ្វើដូចម្ដេចឲ្យជាទីស្រឡាញ់នៃប្ដី ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា ម្នាលប្អូនស្រី បើដូច្នោះ នាងចូរឲ្យទានដ៏ប្រសើរចុះ ។ ស្រីនោះសួរថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ទានដ៏ប្រសើរនោះតើដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា មេថុនធម្ម ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។

តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី កុលូបកំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កថាហំ ភន្តេ សុភគា អស្សន្តិ ។ តេនហិ ភគិនិ អគ្គទានំ ទេហីតិ ។ កិំ ភន្តេ អគ្គទានន្តិ ។ មេថុនធម្មន្តិ ។ តស្សា កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី កុលូបកំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច ក្យាហំ ភន្តេ អយ្យស្ស ទជ្ជាមីតិ ។ អគ្គទានំ ភគិនីតិ ។ កិំ ភន្តេ អគ្គទានន្តិ ។ មេថុនធម្មន្តិ ។ តស្សា កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី កុលូបកំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កេនាហំ ភន្តេ អយ្យំ ឧបដ្ឋាមីតិ ។ អគ្គទានេន ភគិនីតិ ។ កិំ ភន្តេ អគ្គទានន្តិ ។

សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុដែលតែងទៅមកកាន់ត្រកូលថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណាត្រូវធ្វើដូចម្តេចឲ្យជាស្រីមានរូបល្អ ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា ម្នាលប្អូនស្រី បើដូច្នោះ នាងចូរឲ្យទានដ៏ប្រសើរចុះ ។ ស្រីនោះសួរថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ទានដ៏ប្រសើរនោះតើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា មេថុនធម្ម ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុដែលតែងទៅមកកាន់ត្រកូលថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណានឹងឲ្យទានដូចម្តេចដល់លោកម្ចាស់ ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា ម្នាលប្អូនស្រី នាងចូរឲ្យទានដ៏ប្រសើរចុះ ។ ស្រីនោះសួរថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ទានដ៏ប្រសើរនោះតើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា មេថុនធម្ម ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុដែលតែងទៅមកកាន់ត្រកូលថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណាផ្គត់ផ្គង់លោកម្ចាស់ដោយទានដូចម្តេច ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា ម្នាលប្អូនស្រី ចូរនាងផ្គត់ផ្គង់ដោយទានដ៏ប្រសើរចុះ ។ ស្រីនោះសួរថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ទានដ៏ប្រសើរនោះតើដូចម្តេច ។

តេរសកណ្ឌោ ចតុត្ថសង្ឃាទិសេសស្ស វិនីតវត្ថុ

មេថុនធម្មន្តិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។បេ។
អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ សង្ឃាទិសេសន្តិ ។
តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី
កុលូបកំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កថាហំ ភន្តេ
សុគតឹ គច្ឆេយ្យន្តិ ។ តេនហិ ភគិនិ អគ្គទានំ
ទេហីតិ ។ កឹ ភន្តេ អគ្គទានន្តិ ។ មេថុនធម្មន្តិ ។
តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ កច្ចិ នុ ខោ អហំ
សង្ឃាទិសេសំ អាបត្តឹ អាបន្នោតិ ។ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អាបត្តឹ ត្វំ ភិក្ខុ អាបន្នោ
សង្ឃាទិសេសន្តិ ។

ចតុត្ថសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា មេថុនធម្ម ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុដែលតែងទៅមកកាន់ត្រកូលថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណា គប្បីទៅកាន់សុគតិដោយកុសលដូចម្តេច ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា ម្នាលប្អូនស្រី បើដូច្នោះ នាងចូរឲ្យទានដ៏ប្រសើរចុះ ។ ស្រីនោះសួរថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ទានដ៏ប្រសើរនោះតើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា មេថុនធម្ម ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យថា អញត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយទេដឹង ។ ទើបយកសេចក្តីនោះក្រាបទូលដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៤ ចប់ ។

បញ្ចមសង្ឃាទិសេសំ

[១២១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧទាយិ សាវត្ថិយំ កុលូបកោ ហោតិ ពហុកានិ កុលានិ ឧបសង្កមតិ យត្ថ បស្សតិ កុមារកំ វា អបជាបតិកំ កុមារិកំ វា អបតិកំ កុមារកស្ស មាតាបិតូនំ សន្តិកេ កុមារិកាយ វណ្ណំ ភណតិ អមុកស្ស កុលស្ស កុមារិកា អភិរូបា ទស្សនីយា បាសាទិកា បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនី ទក្ខា អនលសា ឆន្នា សា កុមារិកា ឥមស្ស កុមារកស្សាតិ ។ តេ ឯវំ វទេន្តិ[១] ឯតេ ខោ ភន្តេ អម្ហេ ន ជានន្តិ កេ វា ឥមេ កស្ស វាតិ សចេ ភន្តេ អយ្យោ ទាបេយ្យ អានេយ្យាម មយំ តំ កុមារិកំ ឥមស្ស កុមារកស្សាតិ ។ កុមារិកាយ មាតាបិតូនំ សន្តិកេ កុមារកស្ស វណ្ណំ ភណតិ អមុកស្ស កុលស្ស កុមារកោ អភិរូបោ ទស្សនីយោ

១ ឱ. ម. វទន្តិ ។

សង្ឃាទិសេស ទី៥

(១៦១) សម័យនោះឯង ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុជាអ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងក្រុងសាវត្ថី តែងចូលទៅកាន់ត្រកូលទាំងឡាយមានប្រមាណច្រើន ឃើញកុមារដែលគ្មានប្រពន្ធក្តី ឃើញនាងកុមារីដែលគ្មានប្តីក្តី ក្នុងទីណា ក៏និយាយសរសើរនាងកុមារីក្នុងសំណាក់នៃមាតាបិតារបស់កុមារ (ក្នុងទីនោះ) ថា នាងកុមារីរបស់ត្រកូលឯណោះ មានរូបល្អគួរគយគន់មើល ល្មមជ្រះថ្លា ជាស្រីមានប្រាជ្ញាអង់អាច ឆ្លៀវឆ្លាស វាងវៃ មិនខ្ជិលច្រអូស នាងកុមារីនោះ សមគួរនឹងកុមារនេះណាស់ ។ មាតាបិតារបស់កុមារនោះ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ អ្នកអស់នោះគេមិនធ្លាប់ស្គាល់យើងខ្ញុំថា អ្នកអស់ទាំងនុ៎ះជាអ្វីក្តី ជាកូនចៅអ្នកណាក្តី ដូច្នេះឡើយ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ប្រសិនបើលោកម្ចាស់ឲ្យគេឲ្យ យើងខ្ញុំគួរនាំនាងកុមារីនោះមកផ្សំឲ្យកុមារនេះដែរ ។ ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ ពោលសរសើរកុមារក្នុងសំណាក់មាតាបិតារបស់នាងកុមារីថា កុមាររបស់ត្រកូលឯណោះ មានរូបល្អគួរគយគន់មើល

បាសាទិកោ បណ្ឌិតោ ព្យត្តោ មេធាវី ទក្ខោ អនលសោ ឆន្នោ សោ កុមារកោ ឥមិស្សា កុមារិកាយាតិ[1] ។ តេ ឯវំ វទន្តិ ឯតេ ខោ ភន្តេ អម្ហេ ន ជានន្តិ កេ វា ឥមេ កស្ស វាតិ កិស្មឹ វិយ កុមារិកាយ វត្តុំ សចេ ភន្តេ អយ្យោ យាចាបេយ្យ ទជ្ជេយ្យាម មយំ ឥមំ កុមារិកំ តស្ស កុមារកស្សាតិ ។ ឯតេនេវ ឧបាយេន អាវាហានិបិ ការាបេតិ វិវាហានិបិ ការាបេតិ វារេយ្យានិបិ វត្តាបេតិ ។

(១២២) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរិស្សា បុរាណគណកិយា ធីតា អភិរូបា ហោតិ ទស្សនីយា បាសាទិកា ។ តិរោគាមកា ច អាជីវកសាវកា អាគន្ត្វា តំ គណកឹ ឯតទវោចុំ ទេហាយ្យេ ឥមំ កុមារិកំ អម្ហាកំ កុមារកស្សាតិ ។ សា ឯវមាហ អហំ ខ្វយ្យា តុម្ហេ ន ជានាមិ កេ វា ឥមេ កស្ស វាតិ អយញ្ច មេ ឯកធីតិកា តិរោគាមោ ច គន្តព្វោ

---

១ ឱ. ម. ឆន្នាយំ កុមារិកា តស្ស កុមារកស្សាតិ ។

ល្មមដែះថា ជាប្រុសមានប្រាជ្ញាអង់អាច ឆ្លៀវឆ្លាស វាងវៃ មិនខ្ជិលប្រអូសកុមារនោះសមគ្នានឹងនាងកុមារីនេះណាស់ ។ ម្តាយអាពុកនាងកុមារីនោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ អ្នកអស់នោះមិនធ្លាប់ស្គាល់យើងថា អ្នកអស់នុះជាអ្វីគ្លី ជាកូនចៅអ្នកណាគ្លី ការដែលយើងនិយាយព្រោះនាងកុមារីដូចជាអៀនមាត់ពេកណាស់ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើលោកម្ចាស់ឲ្យគេមកដណ្តឹងយើងៗ គួរឲ្យនាងកុមារីនេះដល់កុមារនោះដែរ ។ ឧទាយិភិក្ខុតែងឲ្យត្រកូលរៀបចំអាវាហមង្គលផង វិវាហមង្គលផង ឲ្យស្តីដណ្តឹងគ្នានឹងគ្នាផង សុទ្ធតែដោយឧបាយនេះឯង ។

[១២២] សម័យនោះឯង មានកូនក្រមុំនៃស្រីមេម៉ាយម្នាក់ជាប្រពន្ធហោរាចាស់ មានរូបឆោមស្រស់បស់គួរគេគន់មើលនាំឲ្យជ្រះថ្លា ។ ពួកសាវករបស់អាជីវកនៅស្រុកក្រៅបានចូលមកនិយាយនឹងប្រពន្ធហោរានោះថា ម្នាលអ្នកស្រី អ្នកចូរឲ្យនាងកុមារីនេះមកកុមាររបស់យើងទៅ ។ ប្រពន្ធហោរាក៏និយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំឯងមិនធ្លាប់ស្គាល់អស់អ្នកថា អ្នកទាំងឡាយជាអ្វីទេ ឬជាកូនចៅអ្នកណាទេ ម្យ៉ាងទៀតធីតានេះ ជាធីតាតែមួយរបស់ខ្ញុំ ហើយថាត្រូវទៅស្រុកក្រៅផងទៀត

នាហំ ទស្សាមីតិ ។ មនុស្សា តេ អាជីវកសាវកា ឯតទវោចុំ កិស្ស តុម្ហេ អយ្យា អាគតត្ថាតិ ។ ឥធ មយំ អយ្យា អមុកំ នាម គណកិំ ធីតរំ យាចិម្ហា អមុកស្ស កុមារកស្ស សា ឯវមាហ អហំ ខ្វយ្យា តុម្ហេ ន ជានាមិ កេ វា ឥមេ កស្ស វាតិ អយញ្ច មេ ឯកធីតិកា តិរោគាមោ ច គន្តព្វោ នាហំ ទស្សាមីតិ ។ កិស្ស តុម្ហេ អយ្យា តំ គណកិំ ធីតរំ យាចិត្ថ ននុ អយ្យោ ឧទាយិ វត្តព្វោ អយ្យោ ឧទាយិ ទាបេស្សតីតិ ។ អថ ខោ តេ អាជីវកសាវកេ យេនាយស្មា ឧទាយិ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោចុំ ឥធ មយំ ភន្តេ អមុកំ នាម គណកិំ ធីតរំ យាចិម្ហា អមុកស្ស កុមារកស្ស សា ឯវមាហ អហំ ខ្វយ្យា តុម្ហេ ន ជានាមិ កេ វា ឥមេ កស្ស វាតិ អយញ្ច មេ ឯកធីតិកា តិរោគា-មោ ច គន្តព្វោ នាហំ ទស្សាមីតិ សាធុ ភន្តេ

ខ្ញុំមិនឲ្យទេ ។ មនុស្សទាំងឡាយសួរទៅពួកសាវករបស់អាជីវកនោះថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ទាំងឡាយ អស់អ្នកមកនេះមានការអ្វី ។ ពួកសាវករបស់អាជីវកនោះប្រាប់ថា យើងមកដណ្តឹងធីតារបស់អ្នកស្រីប្រពន្ធហោរា ឈ្មោះឯណោះក្នុងស្រុកនេះ ឲ្យកុមាររបស់យើង តែនាងនោះនិយាយថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំឯងមិនធ្លាប់ស្គាល់អស់អ្នកថា អ្នកទាំងឡាយជាអ្វីទេ ឬជាកូនចៅអ្នកណាទេ ម្យ៉ាងទៀតធីតានេះ ជាធីតាតែមួយរបស់ខ្ញុំ ហើយថាត្រូវទៅស្រុកក្រៅផងទៀត ខ្ញុំមិនឲ្យទេ ។ មនុស្សទាំងឡាយនោះប្រាប់ទៅពួកសាវករបស់អាជីវកវិញថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ទាំងឡាយ ថ្វីបានជាអ្នកទៅដណ្តឹងធីតារបស់ប្រពន្ធហោរានោះ ក្រែងត្រូវអ្នកទាំងឡាយពិតលោកម្ចាស់ឧទាយិ លោកម្ចាស់ឧទាយិនឹងបង្គាប់ឲ្យគេឲ្យទេឬ ។ គ្រានោះឯង ពួកសាវករបស់អាជីវក ក៏ចូលទៅឯទីដែលឧទាយិភិក្ខុនៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន យើងមកដណ្តឹងធីតារបស់ប្រពន្ធហោរា ឈ្មោះឯណោះក្នុងស្រុកនេះ ឲ្យកុមាររបស់យើង តែនាងនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឯងមិនធ្លាប់ស្គាល់អស់អ្នកថា អ្នកទាំងឡាយជាអ្វីទេ ឬជាកូនចៅអ្នកណាទេ ម្យ៉ាងទៀតធីតានេះ ជាធីតាតែមួយរបស់ខ្ញុំ ហើយថាត្រូវទៅស្រុកក្រៅផងទៀត ខ្ញុំមិនឲ្យទេ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន

អយ្យោ តំ គណកឹ ធីតរំ យាចតុ អម្ហាកំ កុមារស្សាតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ យេន សា គណកី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ គណកឹ ឯតទវោច កិស្ស ឥមេសំ ធីតរំ ន ទេសីតិ ។ អហំ ខ្វយ្យ ឥមេ ន ជានាមិ កេ វា ឥមេ កស្ស វាតិ អយញ្ច មេ ឯកធីតិកា តិរោគាមោ ច គន្តព្វោ នាហំ ទស្សាមីតិ ។ ទេហិ ឥមេសំ អហំ ឥមេ ជានាមីតិ ។ សចេ ភន្តេ អយ្យោ ជានាតិ ទស្សាមីតិ ។ អថខោ សា គណកី តេសំ អាជីវកសាវកានំ ធីតរំ អទាសិ ។ អថខោ តេ អាជីវកសាវកា តំ កុមារិកំ នេត្វា មាសំយេវ សុណិសាភោគេន ភុញ្ជឹសុ តតោ អបរេន ទាសីភោគេន ភុញ្ជន្តិ ។

(១៦៣) អថខោ សា កុមារិកា មាតុយា សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ អហំ ហិ ទុគ្គតា ទុក្ខិតា ន សុខំ លភាមិ មាសំយេវ មំ សុណិសាភោគេន

យើងសូមពឹងលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់និយាយនឹងប្រពន្ធហោរ ឲ្យៗកូនស្រីមកកុមាររបស់យើងទៅ ៗ គ្រានោះឯង ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ ក៏ចូលទៅត្រង់ទីដែលប្រពន្ធហោរនៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបនិ-យាយពាក្យនេះនឹងប្រពន្ធហោរនោះថា ហេតុអ្វីបានជានាងមិនឲ្យធីតាដល់អ្នកអស់នេះ ៗ ប្រពន្ធហោរក៏ឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះករុណា មិនធ្លាប់ស្គាល់អ្នកអស់នេះថា អ្នកទាំងនេះជាអ្វីទេ ឬជាកូនចៅអ្នកណាទេ ម្យ៉ាងទៀត ធីតានេះជាធីតាតែមួយរបស់ខ្ញុំ ហើយថាត្រូវទៅស្រុកក្រៅផង ទៀត ខ្ញុំមិនឲ្យទេ ៗ ឧទាយិភិក្ខុក៏និយាយថា នាងចូរឲ្យទៅអ្នកទាំងនេះចុះ អាត្មាធ្លាប់ស្គាល់គេដែរ ៗ ប្រពន្ធហោរនិយាយថា បពិត្រ លោកដ៏ចំរើន បើលោកម្ចាស់ស្គាល់ ខ្ញុំព្រះករុណានឹងឲ្យ ៗ គ្រានោះឯង ប្រពន្ធហោរនោះ ក៏បានឲ្យធីតាទៅពួកសាវករបស់អាជីវកនោះ ៗ លំដាប់ នោះ ពួកសាវករបស់អាជីវកនោះឯង ក៏បាននាំនាងកុមារីនោះទៅ ហើយ ប្រើប្រាស់នាងដោយការបម្រើជាកូនប្រសាបានតែត្រឹម១ខែ តពីនោះមក ប្រើប្រាស់នាងដោយការបម្រើ**ជាទាសីទៅវិញ ៗ**

(១២៣) គ្រានេះឯង នាងកុមារីនោះក៏ផ្ញើបម្រើទៅឯសំណាក់ម្ដាយ ដោយពាក្យថា ខ្ញុំនខ្ញុំដល់នូវសេចក្ដីក្រីក្រលំបាក មិនបានសេចក្ដីសុខទេ ព្រោះពួកសាវករបស់អាជីវក ប្រើប្រាស់ខ្ញុំ ដោយការបម្រើជាកូនប្រសា

ភុញ្ជឹសុ តតោ អបរេន ទាសីភោគេន ភុញ្ជន្តិ អាគច្ឆតុ មេ មាតា មំ(១) នេស្សតូតិ ។ អថខោ សា គណកី យេន តេ អាជីវកសាវកា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ អាជីវកសាវកេ ឯតទវោច មាយ្យោ ឥមំ កុមារិកំ ទាសីភោគេន ភុញ្ជិត្ថ សុណិសាភោ-គេន ឥមំ កុមារិកំ ភុញ្ជថាតិ ។ តេ ឯវមាហំសុ នត្ថម្ហាកំ តយា សទ្ធឹ អាហារូបហារោ សមណេន សទ្ធឹ អម្ហាកំ អាហារូបហារោ គច្ឆ ត្វំ ន មយន្តំ ជានាមាតិ ។ អថខោ សា គណកី តេហិ អាជីវក-សាវកេហិ អបសាទិតា បុនទេវ សាវត្ថឹ បច្ចាគញ្ឆិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ សា កុមារិកា មាតុយា សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ អហំ ហិ ទុគ្គតា ទុក្ខិតា ន សុខំ លភាមិ មាសំយេវ មំ សុណិសាភោគេន ភុញ្ជឹសុ តតោ អបរេន ទាសីភោគេន ភុញ្ជន្តិ អាគច្ឆតុ មេ មាតា មំ នេស្សតូតិ ។ អថខោ សា គណកី

---

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ មន្តិ បាឋោ ន ហោតិ ។

បានតែត្រឹម ១ ខែទេ តពីនោះមកក៏ប្រើប្រាស់ខ្ញុំ ដោយការបម្រើជាទាសីទៅវិញ សូមឲ្យអ្នកម្ដាយខ្ញុំ មកនាំយកខ្ញុំទៅផង ។ គ្រានោះឯងប្រពន្ធបោរាណនោះ ក៏ចូលទៅត្រង់ទីដែលពួកសាវករបស់អាជីវកនៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងពួកសាវករបស់អាជីវកនោះថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយកុំប្រើប្រាស់នាងកុមារីនេះដោយការបម្រើជាទាសីឡើយ ត្រូវប្រើប្រាស់នាងកុមារីនេះ ដោយការបម្រើជាកូនប្រសាវិញ ។ ពួកសាវករបស់អាជីវកក៏និយាយថា យើងគ្មានទាក់ទងជាមួយនឹងនាងឯងទេ យើងមានទាក់ទងតែនឹងសមណរបស់យើងទេតើ នាងឯងទៅៗ យើងមិនស្គាល់នាងឯងទេ ។ ឯប្រពន្ធបោរាណនោះកាលបើពួកសាវករបស់អាជីវកទាំងនោះធ្វើមិនឲ្យជ្រះថ្លាហើយ ក៏ត្រឡប់មកក្រុងសាវត្ថីវិញ ។ នាងកុមារីក៏ប្រើបម្រើទៅឯសំណាក់ម្ដាយ ក្នុងលើកទី ២ ទៀតថា ខ្លួនខ្ញុំដល់នូវសេចក្ដីក្រីក្រលំបាកមិនបានសេចក្ដីសុខទេ ព្រោះពួកសាវករបស់អាជីវកប្រើប្រាស់ខ្ញុំដោយការបម្រើជាកូនប្រសាបានតែត្រឹម ១ ខែទេ តពីនោះមកក៏ប្រើប្រាស់ខ្ញុំដោយការបម្រើជាទាសីទៅវិញ សូមអ្នកម្ដាយខ្ញុំ មកនាំយកខ្ញុំទៅផង ។ ឯប្រពន្ធបោរាណ

តេរសកណ្ឌេ បញ្ចមសង្ឃាទិសេសស្ស ឧទាយិភិក្ខុវត្ថុ

យេនាយស្មា ឧទាយិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច សា កិរ ភន្តេ កុមារិកា ទុគ្គតា ទុក្ខិតា ន សុខំ លភតិ មាសំយេវ នំ សុណិសាភោគេន ភុញ្ជឹសុ តតោ អបរេន ទាសីភោគេន ភុញ្ជន្តិ វទេយ្យាថ ភន្តេ មា អយ្យា ឥមំ កុមារិកំ ទាសីភោគេន ភុញ្ជិត្ថ សុណិសាភោគេន ឥមំ កុមារិកំ ភុញ្ជថាតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ យេន តេ អាជីវកសាវកា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ អាជីវកសាវកេ ឯតទវោច មា អយ្យា ឥមំ កុមារិកំ ទាសីភោគេន ភុញ្ជិត្ថ សុណិសាភោគេន ឥមំ កុមារិកំ ភុញ្ជថាតិ ។ តេ ឯវមាហំសុ នាម្ហាកំ តយា សទ្ធឹ អាហារូបហារោ គណាកិយា សទ្ធឹ អម្ហាកំ អាហារូបហារោ សមណេន ភវិតព្វំ អព្យាវដេន សមណោ អស្ស សុស្សមណោ គច្ឆ ត្វំ ន មយន្តំ ជានាមាតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ តេហិ អាជីវកសាវកេហិ អបសាទិតោ

ក៏ចូលទៅត្រង់ទីដែលឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុនៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ និយាយពាក្យនេះ នឹងឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ឮដំណឹងថានាងកុមារីនោះ ដល់នូវសេចក្តីក្រីក្រលំបាក មិនបានសេចក្តីសុខសោះ ព្រោះពួកសាវករបស់អាជីវកប្រើប្រាស់វា ដោយការបម្រើជាកូនប្រសាបានតែត្រឹម ១ ខែទេ តពីនោះមក ក៏ប្រើប្រាស់ដោយការបម្រើជាទាសីទៅវិញ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់និយាយនឹងគេដូច្នេះថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងអស់គ្នា កុំប្រើប្រាស់នាងកុមារីនេះ ដោយការបម្រើជាទាសីឡើយ ចូរប្រើប្រាស់នាងកុមារីនេះដោយការបម្រើជាកូនប្រសាវិញ ។ គ្រានោះឯង ឧទាយិដ៏មានអាយុចូលទៅត្រង់ទីដែលពួកសាវករបស់អាជីវកនៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងពួកសាវករបស់អាជីវកនោះថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងអស់គ្នា កុំប្រើប្រាស់នាងកុមារីនេះដោយការបម្រើជាទាសីឡើយ ចូរប្រើប្រាស់នាងកុមារីនេះដោយការបម្រើជាកូនប្រសាវិញ ។ ពួកសាវករបស់អាជីវកនោះឆ្លើយថា យើងគ្មានទាក់ទងជាមួយនឹងលោកទេ យើងមានទាក់ទងតែនឹងប្រពន្ធហោភាទេតើ សមណមិនត្រូវខ្វល់ខ្វាយទេ សមណត្រូវតែជាសមណល្អ លោកចូរទៅវិញទៅ យើងមិនស្គាល់លោកទេ ។ ឯឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ កាលដែលពួកសាវករបស់អាជីវកមិនឲ្យជ្រះថ្លា

បុនទេវ សាវត្ថឹ បច្ចាគញ្ឆិ ។ តតិយម្បិ ខោ សា កុមារិកា មាតុយា សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ អហំ ហិ ទុគ្គតា ទុក្ខិតា ន សុខំ លភាមិ មាសំយេវ មំ សុណិសាភោគេន ភុញ្ជឹសុ តតោ អបរេន ទាសីភោគេន ភុញ្ជន្តិ អាគច្ឆតុ មេ មាតា មំ នេស្សតូតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ សា គណកី យេនាយស្មា ឧទាយិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច សា កិរ ភន្តេ កុមារិកា ទុគ្គតា ទុក្ខិតា ន សុខំ លភតិ មាសំយេវ នំ សុណិសាភោគេន ភុញ្ជឹសុ តតោ អបរេន ទាសីភោគេន ភុញ្ជន្តិ វទេយ្យាថ ភន្តេ មា អយ្យា ឥមំ កុមារិកំ ទាសីភោគេន ភុញ្ជិត្ថ សុណិសាភោគេន ឥមំ កុមារិកំ ភុញ្ជថាតិ ។ បឋមំ ចាហំ តេហិ អាជីវកសាវកេហិ អបសាទិតោ គច្ឆ ត្វំ នាហំ គមិស្សាមីតិ ។

ហើយក៏ត្រឡប់មកកាន់ត្រកូលសាវត្ថីវិញ ។ នាងកុមារីនោះក៏ប្រើបម្រើទៅឯសំណាក់ម្តាយក្នុងលើកទី ៣ ទៀតថា ខ្លួនខ្ញុំដល់នូវសេចក្តីក្រីក្រលំបាកណាស់ មិនបានសេចក្តីសុខទេ ព្រោះពួកសាវករបស់អាជីវកប្រើប្រាស់ខ្ញុំ ដោយការបម្រើជាកូនប្រសាបានតែត្រឹម ១ ខែទេ តពីនោះមកក៏ប្រើប្រាស់ ដោយការបម្រើជាទាសីវិញ សូមឲ្យអ្នកម្តាយខ្ញុំអញ្ជើញមកនាំយកខ្ញុំទៅផង ។ ប្រពន្ធហោរានោះចូលទៅឯទីដែលឧទាយិភិក្ខុនៅ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏និយាយពាក្យនេះ នឹងឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុក្នុងលើកទី ២ ថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ឮដំណឹងថានាងកុមារីនោះ ជាស្រីដល់នូវសេចក្តីក្រីក្រលំបាកណាស់ មិនបានសេចក្តីសុខទេ ព្រោះពួកសាវករបស់អាជីវកប្រើប្រាស់វា ដោយការបម្រើជាកូនប្រសាបានតែត្រឹម ១ ខែទេ តពីនោះមកក៏ប្រើប្រាស់ដោយការបម្រើជាទាសីវិញ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន គួរលោកម្ចាស់ទៅនិយាយនឹងគេថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយអ្នកទាំងអស់គ្នាកុំប្រើប្រាស់នាងកុមារីនេះ ដោយការបម្រើជាខ្ញុំស្រី ចូរប្រើប្រាស់នាងកុមារីនេះ ដោយការបម្រើជាកូនប្រសាវិញ ។ ឧទាយិភិក្ខុឆ្លើយថា កាលពីមុន ពួកសាវករបស់អាជីវក ធ្វើអាត្មាមិនឲ្យជ្រះថ្លាម្តងទៅហើយ ឥឡូវនេះនាងចូរទៅចុះ អាត្មាមិនទៅទៀតទេ ។

(១២៤) អថខោ សា គណកី ឧជ្ឈាយតិ ខិយតិ វិបាចេតិ ឯវំ ទុគ្គតោ ហោតុ អយ្យោ ឧទាយិ ឯវំ ទុក្ខិតោ ហោតុ អយ្យោ ឧទាយិ ឯវំ មា សុខំ លភតុ អយ្យោ ឧទាយិ យថា មេ កុមារិកា ទុគ្គតា ទុក្ខិតា ន សុខំ លភតិ បាបិកាយ សស្សុយា បាបកេន សស្សុរេន បាបកេន សាមិកេនាតិ ។ សាបិ ខោ កុមារិកា ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ ឯវំ ទុគ្គតោ ហោតុ អយ្យោ ឧទាយិ ឯវំ ទុក្ខិតោ ហោតុ អយ្យោ ឧទាយិ ឯវំ មា សុខំ លភតុ អយ្យោ ឧទាយិ យថាហំ ទុគ្គតា ទុក្ខិតា ន សុខំ លភាមិ បាបិកាយ សស្សុយា បាបកេន សស្សុរេន បាបកេន សាមិកេនាតិ ។ អញ្ញាបិ ឥត្ថិយោ អសន្តុដ្ឋា សស្សូហិ វា សស្សុរេហិ វា សាមិកេហិ វា តា ឯវំ ឱយាចន្តិ ឯវំ ទុគ្គតោ ហោតុ អយ្យោ ឧទាយិ ឯវំ ទុក្ខិតោ ហោតុ អយ្យោ ឧទាយិ ឯវំ មា សុខំ លភតុ អយ្យោ ឧទាយិ យថា មយំ ទុគ្គតា ទុក្ខិតា ន សុខំ លភាម បាបិកាហិ សស្សូហិ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៥ និទានឧទាយិភិក្ខុ

(១២៨) គ្រានោះឯង ប្រពន្ធហោកនោះ ក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ឧទាយិភិក្ខុថា នាងកុមារីកូនអញ ដល់នូវសេចក្តីក្រីក្រលំបាក មិនបានសេចក្តីសុខយ៉ាងណា ៗ ក៏ព្រោះតែម្តាយក្មេកអាក្រក់ ព្រោះតែអាពុកក្មេកអាក្រក់ ព្រោះតែប្តីអាក្រក់ ចូរឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិក្រីក្រដូចយ៉ាងកូនអញ ចូរឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិលំបាកដូចយ៉ាងកូនអញ ចូរឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិកុំបានសេចក្តីសុខដូចយ៉ាងកូនអញទៅចុះ ទាំងនាងកុមារីសោត ក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ឧទាយិភិក្ខុថា អញដល់នូវសេចក្តីក្រីក្រលំបាក មិនបានសេចក្តីសុខយ៉ាងណា ៗ ក៏ព្រោះតែម្តាយក្មេកអាក្រក់ ព្រោះតែអាពុកក្មេកអាក្រក់ ព្រោះតែប្តីអាក្រក់ ឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិក្រីក្រដូចយ៉ាងអញ ឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិលំបាកដូចយ៉ាងអញ ឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិកុំបានសេចក្តីសុខដូចយ៉ាងអញទៅចុះ ។ ទាំងពួកស្រីដទៃ ដែលម្តាយក្មេកក្តី អាពុកក្មេកក្តី ប្តីក្តី មិនត្រេកអរ ស្រីទាំងនោះក៏ផ្តន្ទាថា យើងដល់នូវសេចក្តីក្រីក្រលំបាកមិនបានសេចក្តីសុខយ៉ាងណា ៗ ក៏ព្រោះតែម្តាយក្មេកអាក្រក់ ព្រោះតែអាពុកក្មេកអាក្រក់ ព្រោះតែប្តីអាក្រក់ ឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិក្រីក្រដូចយ៉ាងយើង ឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិលំបាកដូចយ៉ាងយើង ឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិ

ឆាបកេហិ សស្សុរេហិ ឆាបកេហិ សាមិកេហីតិ ។ យា បន តា ឥត្ថិយោ សន្តុដ្ឋា សស្សូហិ វា សស្សុរេហិ វា សាមិកេហិ វា តា ឯវំ អាយាចន្តិ ឯវំ សុខិតោ ហោតុ អយ្យោ ឧទាយិ ឯវំ សជ្ជិតោ ហោតុ អយ្យោ ឧទាយិ ឯវំ សុខមេធតុ អយ្យោ ឧទាយិ យថា មយំ សុខិតា សជ្ជិតា សុខមេធាម ភទ្ទកាហិ សស្សូហិ ភទ្ទកេហិ សស្សុរេហិ ភទ្ទកេហិ សាមិកេហីតិ ។

(១២៥) អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ ឯកច្ចានំ ឥត្ថីនំ ឱយាចន្តីនំ ឯកច្ចានំ ឥត្ថីនំ អាយាចន្តីនំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧទាយិ សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧទាយិ សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជសីតិ ។

កុំបានសេចក្ដីសុខដូចយ៉ាងយើងទៅចុះ ។ ឯពួកស្រីណាដែលម្ដាយក្មេកក្ដី អាពុកក្មេកក្ដី ប្ដីក្ដី ត្រេកអរហើយ ពួកស្រីទាំងនោះក៏បន់ស្រន់យ៉ាងនេះថា យើងដល់នូវសេចក្ដីសុខបរិបូណ៌ដោយគ្រឿងស្អិតស្អាង ដល់នូវសេចក្ដីសប្បាយយ៉ាងណា ៗ ក៏ព្រោះតែម្ដាយក្មេកល្អ ព្រោះតែអាពុកក្មេកល្អ ព្រោះតែប្ដីល្អ សូមឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិដល់នូវសេចក្ដីសុខដូចយ៉ាងយើង សូមឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិបរិបូណ៌ដោយគ្រឿងស្អិតស្អាងដូចយ៉ាងយើង សូមឲ្យលោកម្ចាស់ឧទាយិដល់នូវសេចក្ដីសប្បាយដូចយ៉ាងយើងចុះ ។

[១២៥] ភិក្ខុទាំងឡាយឮស្រីខ្លះកាលផ្ដន្ទាឲ្យវិនាស ស្រីខ្លះកាលបន់ស្រន់ឲ្យចំរើន (ដល់ឧទាយិភិក្ខុនោះ) ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច មានសេចក្ដីសន្ដោស ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនោះក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្ទុះបង្អាប់ថា មិនសមបើឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំស្រីឲ្យប្រុស ដឹកនាំប្រុសឲ្យស្រីសោះ ។ គ្រានោះឯងភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ក្រាបទូលរឿងនុ៎ះ ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃមកក្នុងពេលនោះ ហើយទ្រង់សួរបញ្ជាក់ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលឧទាយិ ឮថាអ្នកឯង ប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំស្រីប្រុសពិតមែនឬ ។

សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ
មោឃបុរិស អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ
អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃ-
បុរិស សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជិស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន
ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន
ភិក្ខុ សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជេយ្យ ឥត្ថិយា វា បុរិស-
មតឹ បុរិសស្ស វា ឥត្ថិមតឹ ជាយត្តនេ វា
ជារត្តនេ វា សង្ឃាទិសេសោតិ ។ ឯវញ្ចិទំ
ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(១២៦) តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា
ធុត្តា ឧយ្យានេ បរិចារេន្តា អញ្ញតរិស្សា វេសិយា
សន្តិកេ ទូតំ បាហេសុំ អាគច្ឆតុ ឧយ្យានេ
បរិចារេស្សាមាតិ ។ សា ឯវមាហ អហំ ខ្វយ្យា តុម្ហេ
ន ជានាមិ កេ វា ឥមេ កស្ស វាតិ អហញ្ចម្ហិ

ឧទាយិភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោសពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនុ៎ះមិនសមគួរ មិនត្រូវទំនង មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណ មិនគួរសោះ មិនគប្បីធ្វើសោះឡើយ ម្នាលមោឃបុរស គួរបើដែរអ្នកឯង ហ៊ានប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំស្រីប្រុស ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លានោះទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំគឺប្រាប់សេចក្ដីប្រាថ្នាប្រុសដល់ស្រីក្ដី ប្រាប់សេចក្ដីប្រាថ្នាស្រីដល់ប្រុសក្ដី ឲ្យបានគ្នាជាប្រពន្ធក្ដី ជាប្ដីឬជាសហាយក្ដី ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដោយប្រការដូច្នេះឯង ។

(១២៦) សម័យនោះឯង មានពួកអ្នកលេងច្រើនអ្នក ជាអ្នកញុំាងស្រីឲ្យបម្រើក្នុងឧទ្យាន បានប្រើបម្រើទៅឯសំណាក់ស្រីផ្កាមាសម្នាក់ថា ឲ្យនាងមកយើងទាំងឡាយ នឹងឲ្យនាងបម្រើយើងក្នុងឧទ្យាន ។ ស្រីផ្កាមាសនោះ បាននិយាយតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ ខ្ញុំឯងឥតស្គាល់អស់អ្នកពល់គ្នាថា អ្នកទាំងនេះជាអ្វីទេ ឬជាកូនចៅអ្នកណាទេ ម្យ៉ាងទៀត

ពហុភណ្ឌា ពហុបរិក្ខារា ពហុធនធញ្ញា គន្តុំ នា-
ហំ គមិស្សាមីតិ ។ អថខោ សោ ទូតោ តេសំ
ធុត្តានំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ
បុរិសោ តេ ធុត្តេ ឯតទវោច កិស្ស តុម្ហេ អយ្យា
តំ វេសិំ យាចិត្ថ ននុ អយ្យោ ឧទាយិ
វត្តព្វោ អយ្យោ ឧទាយិ ឧយ្យោជេស្សតីតិ ។ ឯវំ
វុត្តេ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ តំ បុរិសំ ឯតទវោច
មា អយ្យោ ឯវំ អវច ន កប្បតិ សមណានំ
សក្យបុត្តិយានំ ឯវរូបំ កាតុំ នាយ្យោ ឧទាយិ ឯវរូបំ
ករិស្សតីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ករិស្សតិ ន ករិស្សតីតិ
អព្ភុតំ អកំសុ ។ អថខោ តេ ធុត្តា យេនាយស្មា
ឧទាយិ តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ
ឧទាយិំ ឯតទវោចុំ ឥធ មយំ ភន្តេ ឧយ្យានេ បរិចារេន្តា
អមុកាយ នាម វេសិយា សន្តិកេ ទូតំ បហិណិម្ហា
អាគច្ឆតុ ឧយ្យានេ បរិចារេស្សាមាតិ សា ឯវមាហ

ខ្ញុំជាអ្នកមានទ្រព្យច្រើន មានបរិក្ខារច្រើន ទាំងមានកិច្ចត្រូវទៅខាងក្រៅក្រុងផង ខ្ញុំនឹងទៅមិនបានទេ ។ លំដាប់នោះឯង អ្នកបម្រើនោះក៏បានប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ពួកអ្នកលេងទាំងនោះវិញ ។ កាលបើអ្នកបម្រើប្រាប់យ៉ាងនេះហើយ មានបុរសម្នាក់និយាយពាក្យនេះ នឹងពួកអ្នកលេងនោះថា នែអ្នកទាំងឡាយ បុះអ្នកទាំងអស់គ្នាអង្វរស្រីផ្កាមាសនោះធ្វើអ្វី គួរតែអ្នកទាំងឡាយនិយាយនឹងលោកម្ចាស់ឧទាយិទេតើ លោកម្ចាស់ឧទាយិនឹងបញ្ជូន (ស្រីផ្កាមាសនោះ) មកឲ្យ ។ កាលបើបុរសនោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ មានឧបាសកម្នាក់ពោលពាក្យនេះនឹងបុរសនោះថា អ្នកកុំនិយាយយ៉ាងនេះ កិរិយាធ្វើនូវអំពើមានសភាពយ៉ាងនេះមិនគួរដល់ពួកសមណជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រទេ លោកម្ចាស់ឧទាយិក៏មិនធ្វើអំពើយ៉ាងនេះដែរ ។ កាលបើឧបាសកនោះ ពោលដូច្នេះហើយ ជនទាំងឡាយក៏តាំងភ្នាល់គ្នាថា លោកម្ចាស់ឧទាយិនឹងធ្វើអំពើនេះ នឹងមិនធ្វើអំពើនេះ ។ គ្រានោះឯង ពួកអ្នកលេងក៏ចូលទៅត្រង់ទីដែលឧទាយិភិក្ខុនៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ពួកយើងកាលឲ្យស្រីបម្រើក្នុងឧទ្យាននេះ បានប្រើបម្រើទៅឯសំណាក់ស្រីផ្កាមាសឈ្មោះឯណោះថា ឲ្យស្រីផ្កាមាសមក យើងនឹងឲ្យនាងបម្រើក្នុងឧទ្យាន តែស្រីផ្កាមាសនោះឆ្លើយ

តេរសកណ្ឌេ បញ្ចមសង្ឃាទិសេសស្ស អនុប្បញ្ញត្តិ

អហំ ខ្វយ្យា តុម្ហេ ន ជានាមិ កេ វា ឥមេ កស្ស វាតិ អហញ្ហិ ពហុភណ្ឌា ពហុបរិក្ខារា ពហិនគរញ្ច គន្តុំ នាហំ គមិស្សាមីតិ សាធុ ភន្តេ អយ្យោ តំ វេសឹ ឧយ្យោជេតូតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ យេន សា វេសី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ វេសឹ ឯតទវោច កិស្ស ឥមេសំ ន គច្ឆសីតិ ។ អហំ ខ្វយ្យ ឥមេ ន ជានាមិ កេ វា ឥមេ កស្ស វាតិ អហញ្ហិ ពហុភណ្ឌា ពហុបរិក្ខារា ពហិនគរញ្ច គន្តុំ នាហំ គមិស្សាមីតិ ។ គច្ឆ ឥមេសំ អហំ ឥមេ ជានាមីតិ ។ សចេ ភន្តេ អយ្យោ ជានាតិ គមិស្សាមីតិ ។ អថខោ តេ ធុត្តា តំ វេសឹ អាទាយ ឧយ្យានំ អគមំសុ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម អយ្យោ ឧទាយិ

តបយ៉ាងនេះថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ ខ្ញុំមិនធ្លាប់ស្គាល់អ្នកទាំងឡាយថា អ្នកទាំងនេះជាអ្វីទេ ឬជាកូនចៅអ្នកណាទេ ម្យ៉ាងទៀតខ្ញុំជាអ្នកមានទ្រព្យច្រើន មានគ្រឿងបរិក្ខារច្រើន ទាំងមានកិច្ចត្រូវទៅខាងក្រៅស្រុកផង ខ្ញុំនឹងមិនទៅទេ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន យើងសូមពឹងលោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់បញ្ជូនស្រីផ្កាមាសនោះមកឲ្យយើង ។ គ្រានោះឯងឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុក៏ចូលទៅត្រង់ទីដែលស្រីផ្កាមាសនោះនៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងស្រីផ្កាមាសនោះថា ហេតុដូចម្ដេចបានជានាងឯងមិនទៅរកអ្នកលេងទាំងនេះ ។ ស្រីផ្កាមាសនោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះករុណាមិនស្គាល់អ្នកអស់នេះថា អ្នកទាំងនេះជាអ្វីទេ ឬជាកូនចៅអ្នកណាទេ ម្យ៉ាងទៀតខ្ញុំព្រះករុណាជាអ្នកមានទ្រព្យច្រើន មានគ្រឿងបរិក្ខារច្រើន ទាំងមានកិច្ចត្រូវទៅខាងក្រៅស្រុកផង ខ្ញុំនឹងមិនទៅទេ ។ ឧទាយិភិក្ខុឆ្លើយថា នាងចូរទៅរកអ្នកទាំងនេះចុះអាត្មាធ្លាប់ស្គាល់អ្នកទាំងនេះដែរ ។ ស្រីផ្កាមាសឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ បើលោកម្ចាស់ស្គាល់គេ ខ្ញុំព្រះករុណានឹងទៅ ។ គ្រានោះឯង ពួកអ្នកលេងនោះ ក៏នាំស្រីផ្កាមាសនោះទៅឯឧទ្យាន ។ វេលានោះឧបាសកនោះក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើលោកម្ចាស់ឧទាយិ

តំខណិកំ សម្មន្និត្វា សមាបជ្ជិស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តស្ស ឧបាសកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ តំខណិកំ សម្មន្និត្វា សមាបជ្ជិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ តំខណិកំ សម្មន្និត្វា សមាបជ្ជសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិស អននុលោមិកំ ។ បេ ។ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស តំខណិកំ សម្មន្និត្វា សមាបជ្ជិស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ សម្មន្និត្វា

ប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំស្រី ដែលបុរសគប្បីសេពមួយរំពេចនោះសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យ ឧបាសកនោះពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះ) ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនោះ ពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើឧទាយិដ៏មានអាយុប្រព្រឹត្ត និយាយដឹកនាំស្រីដែលបុរសគប្បីសេពមួយរំពេចនោះសោះ ។ គ្រានោះ ឯង ពួកភិក្ខុនោះ ក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ឲ្យ ប្រជុំភិក្ខុសង្ឃក្នុងពេលនោះ ហើយទ្រង់សួរបញ្ជាក់ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ ទៀតថា ម្នាលឧទាយិ ឮថាអ្នកឯង ប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំស្រីដែល បុរសគប្បីសេពមួយរំពេចនោះមែនឬ ។ ឧទាយិភិក្ខុនោះក្រាបទូល ថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោសពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មាន ភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ មិនសមគួរទេ មិនត្រូវទំនងទេ ។ បេ ។ ម្នាលមោឃបុរស គួរបើ ដែរ អ្នកឯង ប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំស្រីដែលបុរសគប្បីសេពមួយរំពេចនោះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំ

សមាបជ្ជេយ្យ ឥត្ថិយា វា បុរិសមតឹ បុរិសស្ស វា ឥត្ថីមតឹ ជាយត្តនេ វា ជារត្តនេ វា អន្តមសោ តំខ-ណិកាយបិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(១២៧) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជេយ្យាតិ ឥត្ថិយា វា បហិតោ បុរិសស្ស សន្តិកេ គច្ឆតិ បុរិសេន វា បហិតោ ឥត្ថិយា សន្តិកេ គច្ឆតិ ។ ឥត្ថិយា វា បុរិសមតិន្តិ បុរិសស្ស មតឹ ឥត្ថិយា វា អារោចេតិ ។ បុរិសស្ស វា ឥត្ថីមតិន្តិ ឥត្ថិយា មតឹ បុរិសស្ស វា អារោចេតិ ។ ជាយត្តនេ វាតិ ជាយា ភវិស្សសិ ។ ជារត្តនេ វាតិ ជារី ភវិស្សសិ ។ អន្តមសោ តំខណិកាយបីតិ មុហុត្តិកា ភវិស្សសិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិ-សេសោតិ ។

គឺប្រាប់សេចក្តីប្រាថ្នាប្រុសដល់ស្រីក្តី ប្រាប់សេចក្តីប្រាថ្នាស្រីដល់ប្រុសក្តី ឲ្យបានគ្នាជាប្រពន្ធក្តីជាប្តីប្តូជាសហាយក្តី ដោយហោចទៅសូម្បីតែស្រីដែលបុរសគប្បីនៅរួមអស្ចន្ទមួយរំពេច[1]នោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(១២៧) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបឋមបារាជិករួចហើយ ។ ត្រង់ពាក្យថា ប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំសេចក្តីថា ភិក្ខុដែលស្រីបង្គាប់ឲ្យទៅកាន់សំណាក់ប្រុសក្តី ភិក្ខុដែលប្រុសបង្គាប់ឲ្យទៅកាន់សំណាក់ស្រីក្តី ។ ត្រង់ពាក្យថា ប្រាប់សេចក្តីប្រាថ្នាប្រុសដល់ស្រីក្តី គឺប្រាប់បំណងរបស់ប្រុសដល់ស្រីក្តី ។ ត្រង់ពាក្យថា ប្រាប់សេចក្តីប្រាថ្នាស្រីដល់ប្រុសក្តី គឺប្រាប់គំនិតរបស់ស្រីដល់ប្រុសក្តី ។ ត្រង់ពាក្យថា ឲ្យបានគ្នាជាប្រពន្ធក្តី គឺប្រាប់ថា នាងឯងនឹងជាប្រពន្ធគេ ។ ត្រង់ពាក្យថា ជាប្តីប្តូជាសហាយក្តី គឺប្រាប់ថា អ្នកឯងនឹងជាសហាយគេ ។ ត្រង់ពាក្យថា ដោយហោចទៅសូម្បីតែស្រីដែលបុរសគប្បីសេពមួយរំពេចនោះ គឺប្រាប់ថា នាងឯងនឹងជាស្រីដែលបុរសគប្បីសេពមួយស្របក់ ៗ ត្រង់ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស បានអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសទី១រួចហើយ ។

---

១ បានដល់ស្រីអ្នកលេង គឺស្រីឈ្នួល ស្រីផ្កាមាស ។

(១២៨) ទស ឥត្ថិយោ មាតុរក្ខិតា បិតុរក្ខិតា មាតាបិតុរក្ខិតា ភាតុរក្ខិតា ភគិនីរក្ខិតា ញាតិរក្ខិតា គោត្តរក្ខិតា ធម្មរក្ខិតា សារក្ខា សបរិទណ្ឌា ។

(១២៩) ទស ភរិយាយោ ធនក្កីតា ឆន្ទវាសិនី ភោគវាសិនី បដវាសិនី ឱទបត្តកិនី ឱភតចុម្ពដា ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា មុហុត្តិកា ។

(១៣០) មាតុរក្ខិតា នាម មាតា រក្ខតិ គោបេតិ ឥស្សរិយំ ការេតិ វសំ វត្តេតិ ។ បិតុរក្ខិតា នាម បិតា រក្ខតិ គោបេតិ ឥស្សរិយំ ការេតិ វសំ វត្តេតិ ។ មាតាបិតុរក្ខិតា នាម មាតាបិតរោ រក្ខន្តិ គោបេន្តិ ឥស្សរិយំ ការេន្តិ វសំ វត្តេន្តិ ។ ភាតុរក្ខិតា នាម ភាតា រក្ខតិ គោបេតិ ឥស្សរិយំ ការេតិ វសំ វត្តេតិ ។ ភគិនីរក្ខិតា នាម ភគិនី រក្ខតិ គោបេតិ ឥស្សរិយំ ការេតិ វសំ វត្តេតិ ។ ញាតិរក្ខិតា នាម ញាតកា រក្ខន្តិ គោបេន្តិ ឥស្សរិយំ ការេន្តិ វសំ វត្តេន្តិ ។ គោត្តរក្ខិតា នាម សគោត្តា រក្ខន្តិ គោបេន្តិ ឥស្សរិយំ ការេន្តិ វសំ វត្តេន្តិ ។ ធម្មរក្ខិតា នាម សហធម្មិកា

(១២៨) ស្រីមាន១០ពួក គឺ មាតុរក្ខិតា ១ បិតុរក្ខិតា១ មាតាបិតុរក្ខិតា១ ភាតុរក្ខិតា១ ភគិនីរក្ខិតា១ ញាតិរក្ខិតា១ គោត្តរក្ខិតា១ ធម្មរក្ខិតា១ សារក្ខា១ សបរិទណ្ឌា១ ។

(១២៩) ភរិយាមាន១០ពួកគឺ ធនក្កីតា១ ឆន្ទវាសិនី១ ភោគវាសិនី១ បដវាសិនី១ ឱទបត្តកិនី១ ឱភតចុម្ពដា១ ទាសីភរិយា១ កម្មការីភរិយា១ ធជាហដា១ មុហុត្តិកា១ ។

(១៣០) ស្រីដែលម្តាយថែរក្សាគ្រប់គ្រងជាធំត្រួតត្រាលើ ហៅថា មាតុរក្ខិតា ។ ស្រីដែលឪពុកថែរក្សាគ្រប់គ្រងជាធំត្រួតត្រាលើ ហៅថា បិតុរក្ខិតា ។ ស្រីដែលម្តាយឪពុកថែរក្សាគ្រប់គ្រងជាធំត្រួតត្រាលើ ហៅថា មាតាបិតុរក្ខិតា ។ ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសថែរក្សាគ្រប់គ្រងជាធំត្រួតត្រាលើ ហៅថា ភាតុរក្ខិតា ។ ស្រីដែលបងប្អូនស្រីថែរក្សាគ្រប់គ្រងជាធំត្រួតត្រាលើ ហៅថា ភគិនីរក្ខិតា ។ ស្រីដែលពួកញាតិថែរក្សាគ្រប់គ្រងជាធំត្រួតត្រាលើ ហៅថា ញាតិរក្ខិតា ។ ស្រីដែលជនមានគោត្រវង្សស្មើគ្នាថែរក្សាគ្រប់គ្រងជាធំត្រួតត្រាលើ ហៅថា គោត្តរក្ខិតា ។ ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នាថែរក្សាគ្រប់គ្រងជាធំត្រួតត្រាលើ

រក្ខន្តិ គោបេន្តិ ឥស្សរិយំ ការេន្តិ វសំ វត្តេន្តិ ។ សារក្ខា នាម គព្ភេ បរិគ្គហិតា ហោតិ មយ្ហំ ឯសាតិ អន្តមសោ មាលាគុឡបរិក្ខិត្តាបិ ។ សបរិទណ្ឌា នាម កេនចិ ទណ្ឌោ ឋបិតោ ហោតិ យោ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថឹ គច្ឆតិ ឯត្តកោ ទណ្ឌោតិ ។

(១៣១) ធនក្កីតា នាម ធនេន កីណិត្វា វាសេតិ ។ ឆន្ទវាសិនី នាម បិយោ បិយំ វាសេតិ ។ ភោគវាសិនី នាម ភោគំ ទត្វា វាសេតិ ។ បដវាសិនី នាម បដំ ទត្វា វាសេតិ ។ ឱទបត្តកិនី នាម ឧទកបត្តំ អាមសិត្វា វាសេតិ ។ ឱភដចុម្ពដា នាម ចុម្ពដំ ឱរោបេត្វា វាសេតិ ។ ទាសី នាម ទាសី ចេវ ហោតិ ភរិយា ច ។ កម្មការី នាម កម្មការី ចេវ ហោតិ ភរិយា ច ។ ធជាហដា នាម ករមរានីតា វុច្ចតិ ។ មុហុត្តិកា នាម តង្ខណិកា វុច្ចតិ ។

ហៅថា ធម្មរក្ខិតា ។ ស្រីដែលប្រុសថែរក្សាទុកតាំងពីក្នុងផ្ទៃដោយតាំងចិត្តថានាងនេះជារបស់អញ ដោយហោចទៅសូម្បីតែស្រីដែលប្រុសបំពាក់ផ្កាកម្រងឲ្យ (ស្រីនេះឯង) ហៅថា សារក្ខា ។ អាជ្ញាដែលស្ដេចអង្គណា ១ ទ្រង់តាំងទុកដូច្នេះថា បើបុរសណាមករួមនឹងស្រីឈ្មោះនេះ នឹងត្រូវពិន័យប៉ុណ្ណេះដល់បុរសនោះ (ស្រីនេះ) ហៅថា សបរិទណ្ឌា ។

(១៣១) កិរិយាដែលបុរសលោះនឹងទ្រព្យហើយឲ្យនៅរួមជាមួយ ហៅថា ធនក្កីតា ។ ប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់ស្រី ឲ្យស្រីជាទីស្រឡាញ់នៅរួមជាមួយ ហៅថា ឆន្ទវាសិនី ។ កិរិយាដែលប្រុសឲ្យភោគ[1] ហើយឲ្យនៅរួមជាមួយ ហៅថា ភោគវាសិនី ។ កិរិយាដែលប្រុសឲ្យសម្ពត់ស្លៀកដណ្ដប់ ហើយឲ្យនៅរួមជាមួយ ហៅថា បដវាសិនី ។ កិរិយាដែលញាតិចាប់ដៃផ្គុមជាមួយនឹងបុរសជ្រលក់ក្នុងភាជនទឹក ហើយគេផ្សំឲ្យនៅរួមជាមួយ ហៅថា ឱទបត្តកិនី ។ កិរិយាដែលប្រុសដាក់ទ្រនូលឲ្យ ហើយឲ្យនៅរួមជាមួយគ្នា ហៅថា ឱភតចុម្ពដា ។ ស្រីដែលប្រើប្រាស់ជាខ្ញុំផងជាភរិយាផង ហៅថា ទាសីភរិយា ។ ស្រីដែលធ្វើការឈ្នួលផងជាភរិយាផង ហៅថា កម្មការីភរិយា ។ ស្រីដែលគេចាប់ពីកងទ័ពយកមកធ្វើជាភរិយា ហៅថា ធជាហដា ។ ស្រីដែលប្រុសបាននៅរួមគ្នាមួយរំពេចនោះ ហៅថា មុហុត្តិកា ។

---

១ គ្រឿងឧបករណសម្រាប់ផ្ទះ មានត្បាល់អង្រែជាដើម ។

(១៣២) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ហោតុ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ បិតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ។បេ។ មាតាបិ-តុរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ ភាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ ភគិនីរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ ញាតិរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ គោត្តរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ ធម្មរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ សារក្ខំ ព្រូហិ ។ សបរិទណ្ឌំ ព្រូហិ ហោតុ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

និក្ខេបបទានិ ។

[១៣៤] បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតារក្សាដូច្នេះថា គេថានាងឯងចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ)វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិ-សេស ។ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលបិតារក្សា ។ បេ ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលមាតានឹងបិតារក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលញាតិរក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលជនមានគោត្រវង្សស្មើគ្នារក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលប្រុសប្រកាន់ទុក ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលមានអាជ្ញាស្តេចតាំងទុកដូច្នេះថា គេថា នាងឯងចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយវិលមក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

និក្ខេបបទទាំងឡាយ ចប់ ។

[១៣៣] បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ។ បេ ។ មាតុរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ខណ្ឌចក្កំ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៤ បទភាជនីយ និយាយអំពីវណ្ណចក្ក

(១៣៣) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបិតារក្សាផងថា គេថា នាងទាំងពីរនាក់ ចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតារក្សាផងនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតាបិតារក្សាផង ។ បេ ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផងស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផងស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផងស្រីដែលញាតិរក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផងស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផង ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផង ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលមាតារក្សាផងនឹងស្រីដែលស្ដេចដាក់អាជ្ញាផង ដូច្នេះថា គេថា នាងទាំងពីរនាក់ចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

វណ្ណចក្ក ចប់ ។

(១៣៤) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ បិតុរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ បិតុរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ បិតុរក្ខិតញ្ច មាតុរក្ខិតញ្ច

(១៣៤) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបិតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតាបិតារក្សាផង ដូច្នេះថា គេថា នាងទាំងពីរនាក់ចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ។ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបិតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ។ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ។ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ។ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ។ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាផង ដូច្នេះថា គេថា នាងទាំងពីរនាក់ចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលបិតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះ

ព្រូហិ ហោន្តុ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ពទ្ធចក្កំ(១) ។

[១៣៨] បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ។ មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ភគិនិរក្ខិតញ្ច ។ មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច ។ មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ។ មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ។ មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច ។ មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ។ មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច មាតុរក្ខិតញ្ច ។ មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោន្តុ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ អបសាទេតោ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ទុតិយំ ពទ្ធចក្កំ ។

---

១ ២ ម. ពទ្ធចក្កំ មូលំ សង្ខិត្តំ ។ ឥតោ បរំ តត្ថ ទុតិយពទ្ធចក្កាទីនិ អភិរុចិតា អវសានពទ្ធចក្កមេវ វិភត្តំ ។ វិសេសត្ថំ ឥច្ឆន្តេន តត្ថ ឱលោកេតព្វំ ។

នេះដែលមាតារក្សាផង ដូច្នេះថា គេថានាងទាំងពីរនាក់ ចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្ក ចប់ ។

(១៣៥) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតាបិតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ។ ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាផង ។ ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ស្រីដែលមាតារក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ស្រីដែលបិតារក្សាផង ដូច្នេះថា គេថា នាងទាំងពីរនាក់ចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់ដល់បុរសនោះ)វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្កទី ២ ចប់ ។

(១៣៦) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ភាតុរក្ខិតញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ។ ភាតុរក្ខិតញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច ។ ភាតុរក្ខិតញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ។ ភាតុរក្ខិតញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ។ ភាតុរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច ។ ភាតុរក្ខិតញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ។ ភាតុរក្ខិតញ្ច មាតុរក្ខិតញ្ច ។ ភាតុរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ។ ភាតុរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ពតិយំ ពទ្វបក្កំ ។ .

(១៣៧) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ភគិនីរក្ខិតញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច ។

[១៣៦] បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ។ ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ។ ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ។ ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ស្រីដែលស្ដេចដាក់អាជ្ញាផង ។ ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ស្រីដែលមាតារក្សាផង ។ ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ស្រីដែលបិតារក្សាផង ។ ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ដូច្នេះថា គេថា នាងទាំងពីរនាក់ចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពន្ធបក្កទី ៣ បប់ ។

[១៣៧] បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះ

ភគិនីរក្ខិតញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ។ ភគិនីរក្ខិតញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ។ ភគិនីរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច ។ ភគិនីរក្ខិតញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ។ ភគិនីរក្ខិតញ្ច មាតុរក្ខិតញ្ច ។ ភគិនីរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ។ ភគិនីរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ។ ភគិនីរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ពហិ ហោន្តុ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា-យោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ចតុត្ថំ ពទ្ធចក្កំ ។

(១៣៨) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ញាតិរក្ខិតញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ។ ញាតិរក្ខិតញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ។ ញាតិរក្ខិតញ្ច

ដែលញាតិរក្សាផង ៗ ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ៗ ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ៗ ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ៗ ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ៗ ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ស្រីដែលមាតារក្សាផង ៗ ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ស្រីដែលបិតារក្សាផង ៗ ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ៗ ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ដូច្នេះថា **គេជានាងទាំងពីរនាក់ ចូរ**ជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ៗ

ពទ្ធចក្កទី ៤ ចប់ ។

(១៣៨) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលញាតិរក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ៗ ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ៗ ស្រីដែលញាតិរក្សាផង

សារក្ខញ្ច ។ ញាតិរក្ខិតញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ។ ញាតិរក្ខិតញ្ច មាតុរក្ខិតញ្ច ។ ញាតិរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ។ ញាតិរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ។ ញាតិរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ។ ញាតិរក្ខិតញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បញ្ចមំ ពទ្ធបក្កំ ។

(១៣៩) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ គោត្តរក្ខិតញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ។ គោត្តរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច ។ គោត្តរក្ខិតញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ។ គោត្តរក្ខិតញ្ច មាតុរក្ខិតញ្ច ។ គោត្តរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ។ គោត្តរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ។

ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ។ ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ។ ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ស្រីដែលមាតារក្សាផង ។ ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ស្រីដែលបិតារក្សាផង ។ ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ។ ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ។ ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ដូច្នេះថា គេថានាងតាំងពីនោក ចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទូបក្កទី ៤ ចប់ ។

(១៣៩) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ។ ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ។ ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ស្រីដែលមាតារក្សាផង ។ ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ស្រីដែលបិតារក្សាផង ។ ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ។

គោត្តរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ។ គោត្តរក្ខិតញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ។ គោត្តរក្ខិតញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោតុ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឆដ្ឋំ ពទ្ធចក្កំ ។

[១៤០] បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ធម្មរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច ។ ធម្មរក្ខិតញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ។ ធម្មរក្ខិតញ្ច មាតុរក្ខិតញ្ច ។ ធម្មរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ។ ធម្មរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ។ ធម្មរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ។ ធម្មរក្ខិតញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ។ ធម្មរក្ខិតញ្ច

ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ។ ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ។ ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ដូច្នេះថា គេថានាងទាំងពីរនាក់ ចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្កទី ៦ ចប់ ។

[១៨០] បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលប្រុសហួងហែងផង ។ ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ។ ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ស្រីដែលមាតារក្សាផង ។ ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ស្រីដែលបិតារក្សាផង ។ ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ។ ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ។ ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ។ ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង

ញាតិរក្ខិតញ្ច ។ ធម្មរក្ខិតញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

សត្តមំ ពទ្ធចក្កំ ។

(១៨១) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ សារក្ខញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ។ សារក្ខញ្ច មាតុរក្ខិតញ្ច ។ សារក្ខញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ។ សារក្ខញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ។ សារក្ខញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ។ សារក្ខញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ។ សារក្ខញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច ។ សារក្ខញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ។ សារក្ខញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

អដ្ឋមំ ពទ្ធចក្កំ ។

ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ៗ ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ដូច្នេះថា គេថា នាងទាំងពីរនាក់ចូរជាធនក្កីតា-ភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បួងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ)វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្កទី ៧ ចប់ ។

(១៨១) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលប្រុសហួងហែងផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលស្ដេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ៗ ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ស្រីដែលមាតារក្សាផង ៗ ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ស្រីដែលបិតារក្សាផង ៗ ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ស្រីដែលមាតាគារក្សាផង ៗ ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ៗ ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ៗ ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ៗ ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ៗ ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ដូច្នេះថា គេថានាងទាំងពីរនាក់ ចូរជាធនក្កីតា-ភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បួងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្កទី ៨ ចប់ ។

(១៤២) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ សបរិទណ្ឌញ្ច មាតុរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌញ្ច សារក្ខញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

នវមំ ពទ្ធចក្កំ ។

ឯកមូលកំ និដ្ឋិតំ ។

(១៤៣) ទុមូលកំ តិមូលកំ ចតុមូលកំ បញ្ចមូលកំ ឆមូលកំ សត្តមូលកំ អដ្ឋមូលកំ នវមូលកំ ឯវមេវ កាតព្វំ[1] ។

---

១ ឯវំ ទុមូលកំបិ តិមូលកំបិ យាវនវមូលកំ កាតព្វន្តិ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ លិខិតំ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៤ បទភាជនីយ និយាយអំពីពទ្ធចក្ក

[១៨២] បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផងនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលមាតារក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលបិតារក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ដូច្នេះថា គេថា នាងទាំងពីរចូរជាធនក្កីតាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្កមានមូល ៩ ចប់ ។

ចក្កមានមូល ១ ចប់ ។

[១៨៣] ចក្កមានមូល ២ មូល ៣ មូល ៤ មូល ៥ មូល ៦ មូល ៧ មូល ៨ មូល ៩ ត្រូវធ្វើដូចចក្កមានមូល ១ ផងចុះ ។

ឆដ្ឋំ ទសមូលកំ ។

(១៤៤) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ភគិនិរក្ខិតញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ព្រូហិ ហោន្តុ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ធនក្កីតាចក្កំ[១] និដ្ឋិតំ ។

(១៤៥) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ភោគវាសិនី បដវាសិនី ឱទបត្តកិនី ឱភដចុម្ពដា ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា មុហុត្តិកាតិ

១ ឱ. ម. ធនក្កីតាឥត្ថីចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

នេះបក្ខមានមូល ១០ (ដូចមានសេចក្តីតទៅនេះ)

[១៨៨] បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបិតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតាបិតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលញាតិរក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលប្រុសហួងហែងផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ដូច្នេះថា គេថានាងទាំងអស់គ្នា **ចូរជាធនក្កីតាភរិយា** របស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ធនក្កីតាបក្ខ ចប់ ។

[១៨៩] បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតារក្សា ដូច្នេះថា គេថានាងចូរជាឆន្ទវាសិនីភរិយា ជាភោគវាសិនីភរិយា ជាបដវាសិនីភរិយា ជាឱទបត្តកិនីភរិយា ជាឱភដចុម្ពដាភរិយា ជាទាសីផង ជាភរិយាផង ជាកម្មការីផង ជាភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយា ជាមុហុត្តិកាភរិយារបស់បុរសឈ្មោះនេះទៅ

បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បេ ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ បិតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ មាតាបិតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ ភាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ ញាតិរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ គោត្តរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ ធម្មរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ សារក្ខំ ព្រូហិ ។ សបរិទណ្ឌំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

និក្ខេបបទានិ ។

(១៨៦) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបិតារក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលមាតាបិតារក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលញាតិរក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សា ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលប្រុសហួងហែង ។ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកថាដូច្នេះគេថានាងចូរជាមុហុត្តិកាករិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

និក្ខេបបទទាំងឡាយ ចប់ ។

(១៨៦) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបិតារក្សាផង ថាដូច្នេះ គេថានាងទាំងពីរនាក់ ចូរជាមុហុត្តិកាករិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច ។ មាតុរក្ខិតញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ខណ្ឌចក្កំ ។

(១៤៧) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ បិតុរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតាបិតារក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផង ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផង ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផង ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផង ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ។ ស្រីដែលមាតារក្សាផង ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ថាដូច្នេះ **គេជានាងកល់គ្នា** ចូរជាមុហុត្តិកាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ខណ្ឌចក្ក ចប់ ។

(១៤៧) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបិតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតាបិតារក្សាផង ថាដូច្នេះ **គេជានាងកល់គ្នា** ចូរជាមុហុត្តិកាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស

បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ បិតុរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច ភគិនី-រក្ខិតញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច ។ បិតុរក្ខិ-តញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច សបរិទ-ណ្ឌញ្ច ។ បិតុរក្ខិតញ្ច មាតុរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោតុ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ពទ្ធចក្កំ ។

មូលំ សង្ខិត្តំ ។

(១៤៨) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ សបរិទណ្ឌញ្ច មាតុរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោតុ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ

បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបិតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ៗ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ៗ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ៗ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ៗ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ៗ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលបុរសហួងហែងផង ៗ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលស្ដេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ៗ ស្រីដែលបិតារក្សាផង ស្រីដែលមាតារក្សាផង ថាដូច្នេះ គេថា នាងរាល់គ្នាចូរជាមុហុត្តិកាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បួងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ៗ

ពទ្ធចក្ក ចប់ ។

នេះជាមូលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងដោយសង្ខេប ។

(១៤៨) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលស្ដេចដាក់អាជ្ញាទុកផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតារក្សាផង ថាដូច្នេះ គេថានាងទាំងពីរនាក់ ចូរជាមុហុត្តិកា-ភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បួងមើល

បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ សបរិទណ្ឌាញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌាញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌាញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌាញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌាញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌាញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌាញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច ។ សបរិទណ្ឌាញ្ច សារក្ខញ្ច [ព្រូហិ] ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ មុហុត្តិកាតិ បដិគណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឯកមូលកំ និដ្ឋិតំ ។

(១៤៩) ទុមូលកំ តិមូលកំ ចតុមូលកំ បញ្ចមូលកំ ឆមូលកំ សត្តមូលកំ អដ្ឋមូលកំ នវមូលកំ ឯវមេវ កាតព្វំ ។

ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបិតារក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលមាតាបិតារក្សាផង។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលញាតិរក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង ។ ស្រីដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ស្រីដែលប្រុសហួងហែងផង ថាដូច្នេះ គេថា នាងពល់គ្នាចូរជាមុហុត្តិកាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ចក្កមានមូល ១ ចប់ ។

[១៨៩] ចក្កមានមូល ២ មានមូល ៣ មានមូល ៤ មានមូល ៥ មានមូល ៦ មានមូល ៧ មានមូល ៨ មានមូល ៩ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើដូចចក្កដែលមានមូល ១ ផងចុះ ។

ឥទំ ទសមូលកំ ។

(១៨០) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច គោត្តរក្ខិ-តញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេ-សស្ស ។

មុហុត្តិកាចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

(១៨១) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នា-មស្ស ភរិយា ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ

នេះ ចក្កមានមូល ១០ (ដូចមានសេចក្តីតទៅនេះ)

(១៩០) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបិតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតាបិតារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបងប្អូនប្រុសរក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលបងប្អូនស្រីរក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលញាតិរក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលជនមានគោត្រស្មើគ្នារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារក្សាផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលប្រុសហួងហែងផង នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលស្តេចដាក់អាជ្ញាទុកផង ថាដូច្នេះ គេថានាងរាល់គ្នា ចូរជាមុហុត្តិកា-ភរិយានៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

មុហុត្តិកាចក្ក ចប់ ។

(១៩១) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមាតារក្សា ថាដូច្នេះ គេថានាងចូរជាធនក្កីតាភរិយានៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយ

ហោតិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ភោ-គវាសិនី បដវាសិនី ឱទបត្តកិនី ឱភតចុម្ពដា ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

និក្ខេបបទានិ ។

[១៥២] បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ហោតិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ហោតិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ភោគវាសិនី ច ។ ធនក្កីតា ច បដវាសិនី ច ។ ធនក្កីតា ច ឱទបត្តកិនី ច ។ ធនក្កីតា ច ឱភតចុម្ពដា ច ។ ធនក្កីតា ច ទាសី ច ភរិយា ច ។ ធនក្កីតា ច

នឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមានគេរក្សា ថាដូច្នេះ គេថានាង ចូរជាឆន្ទវាសិនីភរិយា ចូរជាភោគវាសិនីភរិយា ចូរជាបដវាសិនីភរិយា ចូរជាឱទបត្តកិនីភរិយា ចូរជាឱភតចុម្ពដាភរិយា ចូរជាទាសីផង ភរិយាផង ចូរជាកម្មការីផង ជាភរិយាផង ចូរជាធជាហដាភរិយា ចូរជាមុហុត្តិកាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

និក្ខេបបទទាំងឡាយ ចប់ ។

[១៥២] បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលមានគេរក្សា ថាដូច្នេះ គេថានាង ចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះដែលមានគេរក្សា ថាដូច្នេះ គេថា នាងចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាបដវាសិនីភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឱទបត្តកិនីភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឱភតចុម្ពដាភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង នឹងជាទាសីផង ភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង

កម្មការី ច ភរិយា ច ។ ធនក្កីតា ច ធជាហដា ច ។ ធនក្កីតា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ខណ្ឌចក្កំ និដ្ឋិតំ ។

(១៩៣) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច ។ បេ ។ ឆន្ទវាសិនី ច មុហុត្តិកា ច ។ ឆន្ទវាសិនី ច ធនក្កីតា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ពទ្ធចក្កំ ។

មូលំ សង្ខិត្តំ ។

(១៩៤) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា មុហុត្តិកា ច ធនក្កីតា ច ។

ទឹងជាកម្មការីផង ភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផងជាធជាហដាភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ខណ្ឌចក្ក ចប់ ។

(១៥៣) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលមាតារក្សា ថាដូច្នេះ គេថានាង ចូរជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ។ បេ ។ ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ។ ជាឆន្ទវា-សិនីភរិយាផង ជាធនក្កីតាភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្ក ចប់ ។

នេះជាមូលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងដោយសង្ខេប ។

(១៥៤) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលមាតារក្សា ថាដូច្នេះ គេថា នាងចូរជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ជាធនក្កីតាភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ។

មុហុត្តិកា ច ឆន្ទវាសិនី ច ។ បេ ។ មុហុត្តិកា ច ធជាហដា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឯកមូលកំ និដ្ឋិតំ ។

(១៥៥) ទុមូលកំ តិមូលកំ ចតុមូលកំ បញ្ចមូលកំ ឆមូលកំ សត្តមូលកំ អដ្ឋមូលកំ នវមូលកំ ឯវមេវ កាតព្វំ ។

ឥទំ ទសមូលកំ ។

(១៥៦) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច បដវាសិនី ច ឱទបត្តកិនី ច ឱភតចុម្ពដា ច ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ជាមុហុត្តិកាករិយាផង ជាធន្នកសិទីករិយាផង ។បេ។ ជាមុហុត្តកាករិយាផង ជាធជាហជាករិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ចក្កមានមូល ១ ចប់ ។

[១៥៥] ចក្កមានមូល ២ មានមូល ៣ មានមូល ៤ មានមូល ៥ មានមូល ៦ មានមូល ៧ មានមូល ៨ មានមូល ៩ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើដូចចក្កមានមូល ១ ផងចុះ ។

នេះចក្កមានមូល ១០ (ដូចមានសេចក្តីតទៅនេះ) ។

[១៥៦] បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ដែលម្តាយរក្សា ថាដូច្នេះ គេថា នាងចូរជាធនក្កីតាករិយាផង ជាធន្នកសិទីករិយាផង ជាគោគកសិទីករិយាផង ជាបដកសិទីករិយាផង ជាឧទបត្តកិទីករិយាផង ជាឧភតបុម្ពជាករិយាផង នឹងជាទាសីផងករិយាផង នឹងជាកម្មការីផងករិយាផង ជាធជាហជាករិយាផង ជាមុហុត្តិកាករិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(១៥៧) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ បិតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ មាតាបិតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ ភាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ ភគិនីរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ ញាតិរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ គោត្តរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ ធម្មរក្ខិតំ ព្រូហិ ។ សារក្ខំ ព្រូហិ ។ សបរិទណ្ឌំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ សបរិទណ្ឌំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ភោគវាសិនី បដវាសិនី ឱទបត្តកិនី ឱភតចុម្ពដា ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

និក្ខេបបទានិ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៥ បទភាជនីយ និយាយអំពីនិក្ខេបបទ

[១៥៧] បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីបិតុរក្ខិតា(១)ឈ្មោះនេះ ៗ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីមាតាបិតុរក្ខិតា ៗ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីភាតុរក្ខិតា ៗ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីភគិនីរក្ខិតា ៗ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីញាតិរក្ខិតា ៗ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីគោត្តរក្ខិតា ៗ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីធម្មរក្ខិតា ៗ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីសារក្ខា ៗ សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីសបរិទណ្ឌា ឈ្មោះនេះ ជាដូច្នេះ គេថា នាងចូរជាធនក្កីតាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ៗ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីសបរិទណ្ឌាឈ្មោះនេះ ជាដូច្នេះ គេថានាងចូរជាឆន្ទវាសិនីភរិយា ជាភោគវាសិនីភរិយា ជាបដវាសិនីភរិយា ជាឱទបត្តកិនីភរិយា ជាឱភតចុម្ពដាភរិយា ទាំងជាទាសីផងភរិយាផង ទាំងជាកម្មការីផងភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយា ជាមុហុត្តិកាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ៗ

និក្ខេបបទទាំងឡាយចប់ ។

---

១ ស្រីទាំង ១០ ចំពួក យើងបានប្រែជាសេចក្តីពីខាងដើមរៀងមកហើយ តពីត្រឹមនេះទៅ មិនបាច់ប្រែទៀតទេ ត្រូវហៅជាបាឡីវិញ ដើម្បីឲ្យសាធុជនហៅជាបាឡីផងក៏បាន ។

(១៩៨) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ សបរិទណ្ឌំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ សបរិទណ្ឌំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ភោគវាសិនី ច ។ ធនក្កីតា ច បដវាសិនី ច ។ ធនក្កីតា ច ឱទបត្តកិនី ច ។ ធនក្កីតា ច ឱភតចុម្ពដា ច ។ ធនក្កីតា ច ទាសី ច ភរិយា ច ។ ធនក្កីតា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ។ ធនក្កីតា ច ធជាហដា ច ។ ធនក្កីតា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ខណ្ឌចក្កំ ។

(១៩៩) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ សបរិទណ្ឌំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស

(១៩៨) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីសបរិទណ្ឌាឈ្មោះនេះ ថាដូច្នេះ គេថានាង ចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីសបរិទណ្ឌាឈ្មោះនេះ ថាដូច្នេះ គេថា នាងចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាបដវាសិនីភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឱទបត្តកិនីភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឱភតចុម្ពដាភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង នឹងជាទាសីផងភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង នឹងជាកម្មការីផងភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាមុហុត្តិកា-ភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក(ប្រាប់បុរសនោះ)វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ខណ្ឌចក្ក ចប់ ។

(១៩៩) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីសបរិទណ្ឌាឈ្មោះនេះ ថាដូច្នេះ គេថា នាង

ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច ឆន្ទវាសិនី ច បដវាសិនី ច ។ បេ ។ ឆន្ទវាសិនី ច មុហុត្តិកា ច ឆន្ទវាសិនី ច ធនក្កីតា ជានាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ពទ្ធចក្កំ ។

មូលំ សង្ខិត្តំ ។

[១៦០] បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ សបរិទណ្ឌំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា មុហុត្តិកា ច ធនក្កីតា ច ។ បេ ។ មុហុត្តិកា ច ធជាហដា ជានាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឯកមូលកំ និដ្ឋិតំ ។

[១៦១] ទុមូលកំ តិមូលកំ ចតុមូលកំ បញ្ចមូលកំ ឆមូលកំ សត្តមូលកំ អដ្ឋមូលកំ នវមូលកំ ឯវមេវ កាតព្វំ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៨ បទភាជនីយ និយាយអំពីចក្កពោពន្ធកមូល

ចូរជាឆន្ទូកសិទីករិយាផង ជាភោគកសិទីករិយាផង ជាឆន្ទូកសិទីករិយាផង ជាបដកសិទីករិយាផង ។ បេ ។ ជាឆន្ទូកសិទីករិយាផង ជាមុហុត្តិកា-ករិយាផង ជាឆន្ទូកសិទីករិយាផង ជាធនក្កីតាករិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពន្ធចក្ក ចប់ ។

នេះជាមូលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងដោយសង្ខេប ។

(១៦០) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីសបរិទណ្ឌាឈ្មោះនេះ ថាដូច្នេះ គេថា នាងចូរជាមុហុត្តិកាករិយាផង ជាធនក្កីតាករិយាផង ។ បេ ។ ជាមុហុត្តិកាករិយាផង ជាធជាហដាករិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ចក្កមានមូល ១ ចប់ ។

(១៦១) ចក្កមានមូល ២ មានមូល ៣ មានមូល ៤ មានមូល ៥ មានមូល ៦ មានមូល ៧ មានមូល ៨ មានមូល ៩ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើដូចចក្កមានមូល ១ ផងចុះ ។

ឥទំ ទសមូលកំ ។

(១៦២) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ សបរិទណ្ឌំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច បដវាសិនី ច ឱទបត្តកិនី ច ឱភតចុម្ពដា ច ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(១៦៣) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតំ ព្រូហិ ហោហិ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោន្តុ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណតិ

នេះចក្កមានមូល ១០ (ដូចមានសេចក្តីតទៅនេះ) ។

(១៦២) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីសបរិទណ្ឌាឈ្មោះនេះ ថាដូច្នេះ គេថានាង ចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង ជាបដវាសិនីភរិយាផង ជាឱទបត្តកិនីភរិយាផង ជាឱភតចុម្ពដាភរិយាផង នឹងជាទាសីផងភរិយាផង នឹងជាកម្មការីផងភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក(ប្រាប់បុរសនោះ)វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(១៦៣) បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីមាតុរក្ខិតាឈ្មោះនេះ ថាដូច្នេះ គេថា នាងចូរជាធនក្កីតាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក(ប្រាប់បុរសនោះ)វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីមាតុរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង បិតុរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង ថាដូច្នេះ គេថានាងពល់គ្នាចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា

គច្ឆ ភណេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឯវំ ឧភតោពទ្ធកំ[1] កាតព្វំ ។

ឥទំ[2] សព្វមូលកំ ។

(១៦៤) បុរិសោ ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភណេ ឥត្ថន្នាមំ មាតុរក្ខិតញ្ច បិតុរក្ខិតញ្ច មាតាបិតុរក្ខិតញ្ច ភាតុរក្ខិតញ្ច ភគិនីរក្ខិតញ្ច ញាតិរក្ខិតញ្ច គោត្តរក្ខិតញ្ច ធម្មរក្ខិតញ្ច សារក្ខញ្ច សបរិទណ្ឌញ្ច ព្រូហិ ហោថ កិរ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយាយោ ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច បដវាសិនី ច ឱទបត្តកិនី ច ឱភតចុម្ពដា ច ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច

---

១ អម្ហាកំ កត្ថចិ ពោត្ថកេ ច មរម្មពោត្ថកេ ច ឧភតោវឌ្ឍកន្តិ ទិស្សតិ ។ ២ មរម្មពោត្ថកេ ឥទំ វាក្យំ ន ហោតិ ។

បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីមាតុរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង បិតុរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង ស្រីមាតាបិតុរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង ជាដូច្នេះ គេថា នាងពល់គ្នាចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ឧភតោពទ្ធក បណ្ឌិតគប្បីធ្វើយ៉ាងនេះ ។

នេះបក្កមានមូលគ្រប់ទាំងអស់[១] (ដូចមានសេចក្ដីតទៅនេះ) ។

[១៦៤] បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីមាតុរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង បិតុរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង មាតាបិតុរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង ភាតុរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង ភគិនីរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង ញាតិរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង គោត្តរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង ធម្មរក្ខិតាឈ្មោះនេះផង សារក្ខាឈ្មោះនេះផង សបរិទណ្ឌាឈ្មោះនេះផង ជាដូច្នេះ គេថានាងពល់គ្នា ចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង ជាបដវាសិនីភរិយាផង ជាឱទបត្តកិនីភរិយាផង ជាឱភតចុម្ពដាភរិយាផង នឹងជាទាសីផងភរិយាផង នឹងជាកម្មការីផងភរិយាផង

---

១ ស្រី ១០ បំពូក ហៅថាមានមូល ១០ ភរិយា ១០ បំពូក ហៅថាមានមូល ១០ រួមមូលទាំងពីរពួក ហៅថាមានមូលគ្រប់ទាំងអស់ ។

ភរិយា ច ធជាហដា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឧភតោពទ្ធកំ និដ្ឋិតំ ។

(១៦៨) បុរិសស្ស មាតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ បេ ។ បុរិសស្ស បិតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ បេ ។ បុរិសស្ស មាតាបិតរោ ភិក្ខុំ បហិណន្តិ ។ បេ ។ បុរិសស្ស ភាតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ បេ ។ បុរិសស្ស ភគិនី ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ បេ ។ បុរិសស្ស ញាតកា ភិក្ខុំ បហិណន្តិ ។ បេ ។ បុរិសស្ស គោត្តា ភិក្ខុំ បហិណន្តិ ។ បេ ។ បុរិសស្ស សហធម្មិកា ភិក្ខុំ បហិណន្តិ ។ (បុរិសស្ស បេយ្យាលោ វិត្ថារេតព្វោ ។ ឧភតោពទ្ធកំ យថា បុរិមនយេន តថេវ វិត្ថារេតព្វំ[១] ។

១ មរម្មពោត្ថកេ បុរិសស្ស បេយ្យាលោត្យាទយោ ឥមេ បាឋា ន ហោន្តិ ។

ជាធជាហជាកិរិយាផង ជាមុហុត្តិកាកិរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុនោះក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់បុរសនោះ) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ឧភតោពទ្ធក ចប់ ។

(១៦៥) ម្តាយបុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ បេ ។ ឪពុកបុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ បេ ។ ម្តាយឪពុកបុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ បេ ។ បងប្អូនប្រុសរបស់បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ បេ ។ បងប្អូនស្រីរបស់បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ បេ ។ ពួកញាតិរបស់បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ បេ ។ ពួកគោត្ររបស់បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ បេ ។ ពួកជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារបស់បុរសបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ (សេចក្តីបំប្រួញអំពីរឿងបុរស បណ្ឌិតគប្បីឲ្យពិស្តារចុះ ។ ឧភតោពទ្ធក[1]ដែលព្រះសង្គីតិកាចារ្យឲ្យពិស្តារហើយយ៉ាងណា បណ្ឌិតគប្បីឲ្យពិស្តារយ៉ាងនោះផងចុះ) ។

---

១ ប្រែថា បទជាប់គ្នាដោយមូលទាំងពីរ ឯមូលទាំងពីរនោះគឺ ស្រី ១០ បំពួកមានមាតុរក្ខិតាជាដើម ហៅថាមូល ១ ភរិយា ១០ បំពួក មានធនក្កីតាជាដើម ហៅថាមូល ១ រួមមូលទាំងពីរនេះចូលគ្នាជាន័យ ១ ហៅថា ឧភតោពទ្ធក ។

(១៦៦) មាតុរក្ខិតាយ មាតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ មាតុរក្ខិតាយ មាតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ភោគវាសិនី បដវាសិនី ឱទបត្តកិនី ឱភតចុម្ពដា ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

និក្ខេបបទានិ ។

(១៦៧) មាតុរក្ខិតាយ មាតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៥ និយាយអំពីនិក្ខេបបទ

(១៦៦) ម្ដាយរបស់ស្រីមាតុរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាធនក្កីតាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ម្ដាយរបស់ស្រីមាតុរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាឆន្ទវាសិនីភរិយា ជាភោគវាសិនីភរិយា ជាបដវាសិនីភរិយា ជាឱទបត្តកិនីភរិយា ជាឱភតចុម្ពដាភរិយា និងជាទាសីផងភរិយាផង ជាកម្មការីផងភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយា ជាមុហុត្តិកាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

និក្ខេបបទទាំងឡាយ ចប់ ។

(១៦៧) ម្ដាយរបស់ស្រីមាតុរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក(ប្រាប់) វិញ

អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ មាតុរក្ខិតាយ មាតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ភោគវាសិនី ច ។ ធនក្កីតា ច បដវាសិនី ច ។ ធនក្កីតា ច ឱទបត្តកិនី ច ។ ធនក្កីតា ច ឱភដចុម្ពដា ច ។ ធនក្កីតា ច ទាសី ច ភរិយា ច ។ ធនក្កីតា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ។ ធនក្កីតា ច ធជាហដា ច ។ ធនក្កីតា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ខណ្ឌចក្កំ ។

(១៦៨) មាតុរក្ខិតាយ មាតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច ។ បេ ។ ឆន្ទវាសិនី ច មុហុត្តិកា ច ។

ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ម្តាយរបស់ស្រីមាតុរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាបដវាសិនីភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឱទបត្តកិនីភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឱភតចុម្ពដាភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ទាំងជាទាសីផងភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ទាំងជាកម្មការីផងភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយាផង ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ខណ្ឌចក្ក ចប់ ។

(១៦៨) ម្តាយរបស់ស្រីមាតុរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ។ បេ ។ ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ។

ឆន្ទវាសិនី ច ធនក្កីតា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ពទ្ធចក្កំ ។

មូលំ សង្ខិត្តំ ។

(១៦៩) មាតុរក្ខិតាយ មាតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា មុហុត្តិកា ច ធនក្កីតា ច ។ បេ ។ មុហុត្តិកា ច ធជាហដា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឯកមូលកំ និដ្ឋិតំ ។

ឯវំ ទុមូលកម្បិ យាវ ទសមូលកំ កាតព្វំ ។

ឥទំ ទសមូលកំ ។

(១៧០) មាតុរក្ខិតាយ មាតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច

ជាធនុគ្គហសិទ្ធិកិរិយាផង ជាធនក្កីតាកិរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្ក ចប់ ។

នេះជាមូលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងដោយសង្ខេប ។

(១៦៩) ម្ដាយរបស់ស្រីមាតុរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាមុហុត្តិកាកិរិយាផង ជាធនក្កីតាកិរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ។ បេ ។ ជាមុហុត្តិកាកិរិយាផង ជាធជាហដាកិរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ចក្កមានមូល ១ ចប់ ។

តាំងពីចក្កមានមូល ២ ដរាបដល់ចក្កមានមូល ៩ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើដូចចក្កមានមូល ១ ផងចុះ ។

នេះចក្កមានមូល ១០ (ដូចមានសេចក្ដីតទៅនេះ) ។

(១៧០) ម្ដាយរបស់ស្រីមាតុរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាធនក្កីតាកិរិយាផង ជាធនុគ្គហសិទ្ធិកិរិយាផង ជាគោគ្គហសិទ្ធិកិរិយាផង

បដវាសិនី ច ឱទបត្តកិនី ច ឱភដចុម្ពដា ច ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(១៧១) បិតុរក្ខិតាយ បិតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ មាតាបិតុរក្ខិតាយ មាតាបិតរោ ភិក្ខុំ បហិណន្តិ ។ ភាតុរក្ខិតាយ ភាតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ ភគិនីរក្ខិតាយ ភគិនី ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ ញាតិរក្ខិតាយ ញាតកា ភិក្ខុំ បហិណន្តិ ។ គោត្តរក្ខិតាយ គោត្តា ភិក្ខុំ បហិណន្តិ ។ ធម្មរក្ខិតាយ សហធម្មិកា ភិក្ខុំ បហិណន្តិ ។ សារក្ខាយ យេន បរិក្ខិតា ហោតិ សោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ សបរិទណ្ឌាយ យេន ទណ្ឌោ ឋបិតោ ហោតិ សោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ [ព្រូហិ] ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សបរិទណ្ឌាយ យេន ទណ្ឌោ

ជាបដវាសិនីភរិយាផង ជាឱទបត្តកិនីភរិយាផង ជាឱភតចុម្ពដាភរិយាផង និងជាទាសីផងភរិយាផង និងជាកម្មការីផងភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(១៧១) បិតារបស់ស្រីបិតុរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ មាតាបិតារបស់ស្រីមាតាបិតុរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ បងប្អូនប្រុសរបស់ស្រីភាតុរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ បងប្អូនស្រីរបស់ស្រីភគិនីរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ពួកញាតិរបស់ស្រីញាតិរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ពួកគោត្ររបស់ស្រីគោត្តរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ពួកជនប្រព្រឹត្តធម៌ត្រូវគ្នារបស់ស្រីធម្មរក្ខិតា បញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ស្រីដែលអ្នកណាបានប្រកាន់ទុកហើយ អ្នកនោះបញ្ជូនភិក្ខុទៅដើម្បីស្រីដែលខ្លួនប្រកាន់ទុក (នោះ) ។ អាជ្ញាដែលស្ដេចអង្គណាបានដាក់កំហិតហើយ ស្ដេចអង្គនោះបញ្ជូនភិក្ខុទៅដើម្បីស្រីដែលព្រះអង្គដាក់កំហិតហើយ (នោះ) ថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាធនក្កីតាភរិយានៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ អាជ្ញាដែលស្ដេចអង្គណា

បហិតោ ហោតិ សោ ភិក្ខុ បដិគណ្ហាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ភោគវាសិនី បដវាសិនី ឱទបត្តកិនី ឱភដចុម្ពដា ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

និក្ខេបបទានិ ។

[១៧២] សបរិទណ្ឌាយ យេន ទណ្ឌោ បហិតោ ហោតិ សោ ភិក្ខុ បដិគណ្ហាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ច ។ បេ ។ ធនក្កីតា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ខណ្ឌចក្កំ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៥ និយាយអំពីខណ្ឌចក្ក

បានដាក់កំហិតហើយ ស្តេចអង្គនោះបញ្ជូនភិក្ខុទៅដើម្បីស្រីដែលទ្រង់បានដាក់កំហិតហើយ (នោះ) ថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាឆន្ទវាសិនីភរិយា ជាភោគវាសិនីភរិយា ជាបដវាសិនីភរិយា ជាឱទបត្តកិនីភរិយា ជាឱភតចុម្ព-ដាភរិយា នឹងជាទាសីផងភរិយាផង នឹងជាកម្មការីផងភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយា ជាមុហុត្តិកាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

និក្ខេបបទទាំងឡាយ ចប់ ។

(១៧២) អាជ្ញាដែលស្តេចអង្គណាបានដាក់កំហិតហើយ ស្តេចអង្គនោះបញ្ជូនភិក្ខុទៅដើម្បីស្រីដែលទ្រង់ដាក់កំហិតហើយ (នោះ) ថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ។ បេ ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ខណ្ឌចក្ក ចប់ ។

(១៧៣) សបរិទណ្ឌាយ យេន ទណ្ឌោ ឋបិតោ ហោតិ សោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច ។ បេ ។ ឆន្ទវាសិនី ច មុហុត្តិកា ច ។ ឆន្ទវាសិនី ច ធនក្កីតា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ពទ្ធចក្កំ ។

មូលំ សំខិត្តំ ។

(១៧៤) សបរិទណ្ឌាយ យេន ទណ្ឌោ ឋបិតោ ហោតិ សោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា មុហុត្តិកា ច ធនក្កីតា ច ។ បេ ។ មុហុត្តិកា ច ធជាហដា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឯកមូលកំ និដ្ឋិតំ ។

ឯវំ ទុមូលកំបិ យាវទសមូលកំ កាតព្វំ ។

[១៧៣] អាជ្ញាដែលស្តេចអង្គណាបានដាក់កំហិតហើយ ស្តេចអង្គនោះបញ្ជូនភិក្ខុទៅដើម្បីស្រីដែលទ្រង់ដាក់កំហិតហើយ (នោះ) ថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ។ បេ ។ ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ។ ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាធនក្កីតាភរិយាផង ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្ក ចប់ ។

នេះជាមូលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងដោយសង្ខេប ។

[១៧៤] អាជ្ញាដែលស្តេចអង្គណាបានដាក់កំហិតហើយ ស្តេចអង្គនោះបញ្ជូនភិក្ខុទៅដើម្បីស្រីដែលទ្រង់ដាក់កំហិតហើយ (នោះ) ថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ជាធនក្កីតាភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះ ។ បេ ។ ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយាផង ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ចក្កមានមូល ១ ចប់ ។

តាំងពីចក្កមានមូល ២ ដរាបដល់ចក្កមានមូល ៩ បណ្ឌិតគប្បីធ្វើដូចចក្កមានមូល ១ នុះចុះ ។

ឥទំ ទសមូលកំ ។

(១៧៥) សបរិទណ្ឌាយ យេន ទណ្ឌោ ឋបិតោ ហោតិ សោ ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោតុ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច បដវាសិនី ច ឱទបត្តកិនី ច ឱភតចុម្ពដា ច ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(១៧៦) មាតុរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ មាតុរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ភោគវាសិនី បដវាសិនី ឱទបត្តកិនី ឱភតចុម្ពដា ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៥ និយាយអំពីចក្កមានមូល ១០ ជាដើម

នេះចក្កមានមូល ១០ (ដូចមានសេចក្ដីតទៅនេះ) ។

[១៧៥] អាជ្ញាដែលស្ដេចអង្គណា បានដាក់កំហិតហើយ ស្ដេចអង្គនោះបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងស្រីឈ្មោះនេះថា នាងដ៏ចំរើន ចូរជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង ជាបដវាសិនីភរិយាផង ជាឱទបត្តកិនីភរិយាផង ជាឱភតចុម្ពដាភរិយាផង នឹងជាទាសីផងភរិយាផង នឹងជាកម្មការីផងភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

[១៧៦] ស្រីមាតុរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងបុរសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាធនក្កីតាភរិយានៃបុរសឈ្មោះនេះ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ស្រីមាតុរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងបុរសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាឆន្ទវាសិនីភរិយា ជាភោគវាសិនីភរិយា ជាបដវាសិនីភរិយា ជាឱទបត្តកិនី-ភរិយា ជាឱភតចុម្ពដាភរិយា នឹងជាទាសីផងភរិយាផង នឹងជាកម្មការីផង

ភរិយា ច ធជាហដា មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

និក្ខេបបទានិ ។

[១៧៧] មាតុរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ច ។បេ។ ធនក្កីតា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ខណ្ឌចក្កំ ។

[១៧៨] មាតុរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច ។បេ។ ឆន្ទវាសិនី ច មុហុត្តិកា ច ។ ឆន្ទវាសិនី ច ធនក្កីតា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ពទ្ធចក្កំ ។

មូលំ សង្ខិត្តំ ។

ភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយា ជាមុហុត្តិកាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

និក្ខេបបទទាំងឡាយ ចប់ ។

(១៧៧) ស្រីមាតុរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងប្រុសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះ ។ បេ ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ខណ្ឌចក្ក ចប់ ។

(១៧៨) ស្រីមាតុរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងបុរសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះ ។ បេ ។ ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ។ ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាធនក្កីតាភរិយាផង ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្ក ចប់ ។

នេះជាមូលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងដោយសង្ខេប ។

(១៧៩) មាតុរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា មុហុត្តិកា ច ធនក្កីតា ច ។ បេ ។ មុហុត្តិកា ច ធជាហដា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឯកមូលកំ និដ្ឋិតំ ។

ទុមូលកាទីនិបិ ឯវំ កាតព្វានិ ។

ឥទំ ទសមូលកំ ។

(១៨០) មាតុរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច បដវាសិនី ច ឱទបត្តកិនី ច ឱភដចុម្ពដា ច ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៥ និយាយអំពីពទ្ធចក្ក

(១៧៩) ស្រីមាតុរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងប្រុសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ជាធនក្កីតាភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះ ។ បេ ។ ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយាផង ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ចក្កមានមូល ១ ចប់ ។

ចក្កដ៏សេសមានចក្កមានមូល ២ ជាដើម បណ្ឌិតគប្បីធ្វើឲ្យដូចចក្កមានមូល ១ ផងចុះ ។

នេះចក្កមានមូល ១០ (ដូចមានសេចក្តីតទៅនេះ) ។

(១៨០) ស្រីមាតុរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងប្រុសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង ជាបដវាសិនីភរិយាផង ជាឱទបត្តកិនីភរិយាផង ជាឱភតចុម្ពដាភរិយាផង ទាំងជាទាសីផងភរិយាផង ទាំងជាកម្មការីផងភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះទៅ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(១៨១) បិតុរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ មាតាបិតុរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ ភាតុរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ ភគិនីរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ ញាតិរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ គោត្តរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ ធម្មរក្ខិតា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ សារក្ខា ភិក្ខុំ បហិណាតិ ។ សបរិទណ្ឌា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សបរិទណ្ឌា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ភោគវាសិនី បដវាសិនី ឱទបត្តកិនី ឱភតចុម្ពដា ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា មុហុត្តិកាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

និក្ខេបបទានិ ។

(១៨១) ស្រីបិតុរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ស្រីមាតាបិតុរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ស្រីភាតុរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ស្រីភគិនីរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ស្រីញាតិរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ស្រីគោត្តរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ស្រីធម្មរក្ខិតាបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ស្រីសារក្ខាបញ្ជូនភិក្ខុទៅ ។ ស្រីសបរិទណ្ឌាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងប្រុសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាធនក្កីតាភរិយា របស់បុរសឈ្មោះនេះ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ស្រីសបរិទណ្ឌាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងប្រុសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាឆន្ទវាសិនីភរិយា ជាភោគវាសិនីភរិយា ជាបដវាសិនីភរិយា ជាឱទបត្តកិនីភរិយា ជាឱភតចុម្ពដាភរិយា នឹងជាទាសីផងភរិយាផង នឹងជាកម្មការីផងភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយា ជាមុហុត្តិកាភរិយា នៃបុរសឈ្មោះនេះ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

និក្ខេបបទទាំងឡាយ ចប់ ។

(១៨២) សបរិទណ្ឌា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ច ។បេ។ ធនក្កីតា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ខណ្ឌចក្កំ ។

(១៨៣) សបរិទណ្ឌា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច ។បេ។ ឆន្ទវាសិនី ច មុហុត្តិកា ច ។ ឆន្ទវាសិនី ច ធនក្កីតា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ពទ្ធចក្កំ ។

មូលំ សង្ខិត្តំ ។

(១៨៤) សបរិទណ្ឌា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា មុហុត្តិកា ច ធនក្កីតា ច ។បេ។ មុហុត្តិកា ច

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៩ និយាយអំពីទណ្ឌចក្កជាដើម

(១៨២) ស្រីសបរិទណ្ឌាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងប្រុសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះ ។ បេ ។ ជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ទណ្ឌចក្ក ចប់ ។

(១៨៣) ស្រីសបរិទណ្ឌាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងប្រុសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះ ។ បេ ។ ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ។ ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាធនក្កីតាភរិយាផង ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ពទ្ធចក្ក ចប់ ។

នេះជាមូលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគសំដែងដោយសង្ខេប ។

(១៨៤) ស្រីសបរិទណ្ឌាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងប្រុសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាមុហុត្តិកាភរិយាផង ជាធនក្កីតាភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះ ។ ប ។ ជាមុហុត្តិកាភរិយាផង

ធជាហដា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឯកមូលកំ និដ្ឋិតំ ។

ទុមូលកាទីនិ ឯវមេវ កាតព្វានិ ។

ឥទំ ទសមូលកំ ។

(១៨៥) សបរិទណ្ឌា ភិក្ខុំ បហិណាតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ព្រូហិ ហោមិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភរិយា ធនក្កីតា ច ឆន្ទវាសិនី ច ភោគវាសិនី ច បដវាសិនី ច ឱទបត្តកិនី ច ឱភតចុម្ពដា ច ទាសី ច ភរិយា ច កម្មការី ច ភរិយា ច ធជាហដា ច មុហុត្តិកា ចាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

សព្វំ ចក្កបេយ្យាលំ និដ្ឋិតំ ។

(១៨៦) បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ នប្បច្ចាហរតិ

ជាធជាហដាភរិយាផង ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ចក្កមានមូល ១ ចប់ ។

ចក្កមានមូល ២ ជាដើម បណ្ឌិតគប្បីធ្វើដូចចក្កមានមូល ១ ផងចុះ ។

នេះចក្កមានមូល ១០ (ដូចមានសេចក្ដីតទៅនេះ) ។

[១៨៥] ស្រីសបរិទណ្ឌាបញ្ជូនភិក្ខុទៅថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយនឹងបុរសឈ្មោះនេះថា ខ្ញុំជាធនក្កីតាភរិយាផង ជាឆន្ទវាសិនីភរិយាផង ជាភោគវាសិនីភរិយាផង ជាបដវាសិនីភរិយាផង ជាឱទបត្តកិនីភរិយាផង ជាឱភដចុម្ពដាភរិយាផង នឹងជាទាសីផងភរិយាផង នឹងជាកម្មការីផងភរិយាផង ជាធជាហដាភរិយាផង ជាមុហុត្តិកា-ភរិយាផង នៃបុរសឈ្មោះនេះ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ចក្កបេយ្យាលគ្រប់ទាំងអស់ ចប់ ។

[១៨៦] ភិក្ខុទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល តែមិនបានវិលមក (ប្រាប់) វិញ

អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ បដិគ្គណ្ហាតិ ន វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ បដិគ្គណ្ហាតិ ន វីមំសតិ នប្បច្ចាហរតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ នប្ប-ដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ នប្បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ នប្បច្ចាហរតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ នប្បដិគ្គណ្ហាតិ ន វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ នប្បដិគ្គណ្ហាតិ ន វីមំសតិ នប្បច្ចាហរតិ អនាបត្តិ ។

(១៨៧) បុរិសោ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អាណាបេតិ គច្ឆថ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថឹ វីមំសថាតិ សព្វេ បដិ-គ្គណ្ហន្តិ សព្វេ វីមំសន្តិ សព្វេ បច្ចាហរន្តិ អាបត្តិ សព្វេសំ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អាណាបេតិ គច្ឆថ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថឹ វីមំសថាតិ សព្វេ

ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុទទួលពាក្យ រួចមិនបាននិយាយល្បងមើលឡើយ គ្រាន់តែត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុទទួលពាក្យ តែមិនបាននិយាយល្បងមើល មិនបានត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញឡើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមិនទទួលពាក្យ តែបាននិយាយល្បងមើល ហើយនាំសេចក្តីមក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុមិនបានទទួលពាក្យ តែបាននិយាយល្បងមើល ហើយមិនបានត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញឡើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមិនបានទទួលពាក្យ មិនបាននិយាយល្បងមើល តែបាននាំសេចក្តីមក (ប្រាប់) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមិនទទួលពាក្យ មិនបាននិយាយល្បងមើល មិនបានត្រឡប់មក (ប្រាប់) វិញទេ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

[១៨៧] បុរសបង្គាប់ភិក្ខុច្រើនរូបថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ សូមលោកគ្រប់អង្គទៅនិយាយល្បងមើលនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ភិក្ខុទាំងអស់ក៏ទទួលពាក្យ ភិក្ខុទាំងអស់និយាយល្បងមើល ភិក្ខុទាំងអស់នាំសេចក្តីមក (ប្រាប់) វិញ ភិក្ខុទាំងអស់ (នោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបង្គាប់ភិក្ខុច្រើនរូបថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ សូមលោកគ្រប់អង្គទៅនិយាយល្បងមើលនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ភិក្ខុទាំងអស់ក៏ទទួលពាក្យ

បដិគ្គណ្ហន្តិ សព្វេ វីមំសន្តិ ឯកំ បច្ចាហរាបេន្តិ អាបត្តិ សព្វេសំ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អាណាបេតិ គច្ឆថ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថឹ វីមំសថាតិ សព្វេ បដិគ្គណ្ហន្តិ ឯកំ វីមំសាបេត្វា សព្វេ បច្ចាហរន្តិ អាបត្តិ សព្វេសំ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អាណាបេតិ គច្ឆថ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថឹ វីមំសថាតិ សព្វេ បដិគ្គណ្ហន្តិ ឯកំ វីមំសាបេត្វា ឯកំ បច្ចាហរាបេន្តិ អាបត្តិ សព្វេសំ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ អាណាបេតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថឹ វីមំសាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ អាណាបេតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថឹ វីមំសាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ វីមំសតិ អន្តេវាសឹ បច្ចាហរាបេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ

ភិក្ខុទាំងអស់ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយបានឲ្យភិក្ខុមួយរូបវិលមក (ប្រាប់) វិញ ភិក្ខុទាំងអស់ (នោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបង្គាប់ភិក្ខុច្រើនរូបថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ សូមលោកគ្រប់អង្គទៅនិយាយល្បងមើលនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ភិក្ខុទាំងអស់ក៏ទទួលពាក្យ បានឲ្យភិក្ខុមួយរូបទៅនិយាយល្បងមើល ហើយភិក្ខុទាំងអស់ក៏វិលមក (ប្រាប់) វិញ ភិក្ខុទាំងអស់ (នោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបង្គាប់ភិក្ខុច្រើនរូបថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ សូមលោកគ្រប់អង្គទៅនិយាយល្បងនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ភិក្ខុទាំងអស់ក៏ទទួលពាក្យ បានចាត់ភិក្ខុមួយរូបឲ្យទៅនិយាយល្បងមើល ហើយឲ្យភិក្ខុមួយរូបនាំដំណឹងមក (ប្រាប់) វិញ ភិក្ខុទាំងអស់ (នោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបង្គាប់ភិក្ខុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយល្បងមើលនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយវិលមក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបង្គាប់ភិក្ខុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយល្បងមើលនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយប្រើកូនសិស្សឲ្យវិលមក (ប្រាប់) វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបង្គាប់ភិក្ខុថា

ភិក្ខុំ អាណាបេតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថឹ វីមំសាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អន្តេវាសី វីមំសាបេត្វា អត្តនា បច្ចាហរតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បុរិសោ ភិក្ខុំ អាណាបេតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថឹ វីមំសាតិ បដិគ្គណ្ហាតិ អន្តេវាសី វីមំសាបេតិ អន្តេវាសី វីមំសិត្វា ពហិទ្ធា បច្ចាហរតិ អាបត្តិ ឧភិន្នំ ថុល្លច្ចយស្ស ។

(១៨៨) គច្ឆន្តោ សម្បាទេតិ អាគច្ឆន្តោ វិសំវាទេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ គច្ឆន្តោ វិសំវាទេតិ អាគច្ឆន្តោ សម្បាទេតិ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ គច្ឆន្តោ សម្បាទេតិ អាគច្ឆន្តោ សម្បាទេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ គច្ឆន្តោ វិសំវាទេតិ អាគច្ឆន្តោ វិសំវាទេតិ អនាបត្តិ ។

បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយល្បងមើលនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ រួចប្រើកូនសិស្សឲ្យទៅនិយាយល្បងមើល ហើយវិលមក (ប្រាប់) ដោយខ្លួនឯងវិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុរសបង្គាប់ភិក្ខុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយល្បងមើលនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ភិក្ខុក៏ទទួលពាក្យ បានប្រើកូនសិស្សឲ្យទៅនិយាយល្បងមើល ឯកូនសិស្សនោះបាននិយាយល្បងមើល ហើយក៏ត្រឡប់មកទៅប្រាប់បុរសដើមក្រៅពីអាចារ្យដែលប្រើនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងពីររូប ។

(១៨៨) ភិក្ខុទទួលពាក្យ ទៅនិយាយល្បងមើល ហើយត្រឡប់មកប្រាប់វិញដោយពាក្យកុហក[១] ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុកាលទៅមិនទទួលបង្គាប់ តែបាននិយាយល្បងផង វិលមកប្រាប់វិញផង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ភិក្ខុកាលទៅក៏បានទទួលពាក្យបង្គាប់ និយាយល្បងមើល ហើយវិលមកប្រាប់វិញ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុកាលទៅក៏មិនបានទទួលបង្គាប់ កាលមកមិននាំដំណឹងមកប្រាប់វិញ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

---

១ តាមន័យក្នុងអដ្ឋកថាថា មិនបានវិលមកប្រាប់វិញទេ ។

[១៨៩] អនាបត្តិ សង្ឃស្ស វា ចេតិយស្ស វា គិលានស្ស វា ករណីយេន គច្ឆតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

[១៩០] សុត្តា មតា ច និក្ខន្តា
អនិត្ថី ឥត្ថីបណ្ឌកា
កលហំ កត្វាន សម្មោទិ
សញ្ចរិត្តញ្ច បណ្ឌកេតិ ។

[១៩១] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ បុរិសោ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អាណាបេតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថី វីមំសាតិ ។ សោ គន្ត្វា មនុស្សេ បុច្ឆិ កហំ ឥត្ថន្នាមាតិ ។ សុត្តា ភន្តេតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ កច្ចិ នុ ខោ អហំ សង្ឃាទិសេសំ អាបត្តឹ អាបន្នោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៨៩) ភិក្ខុដែលទៅ (កាន់សំណាក់ស្រីនឹងប្រុស) ដោយកិច្ច ដែលត្រូវធ្វើ ចំពោះសង្ឃក្តី ចំពោះចេតិយក្តី ចំពោះបុគ្គលឈឺក្តី ភិក្ខុឆ្កួត ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(១៩០) (មាតិកានុក្រម គឺបញ្ជីរឿងតាមលំដាប់ហូរហែដែលនឹងសំដែងតទៅ ដូចមានខាងក្រោមនេះគឺ)

រឿងស្រីដេកលក់ រឿងស្រីស្លាប់ រឿងស្រីចេញពីលំនៅទៅ
រឿងប្រុសប្រឡំជាស្រី រឿងស្រីខ្ទើយ រឿងឈ្លោះគ្នា ភិក្ខុ
បាននិយាយផ្សះផ្សា រឿងភិក្ខុនាំការឲ្យមនុស្សខ្ទើយ ។

(១៩១) សម័យនោះឯង បុរសម្នាក់បង្គាប់ភិក្ខុមួយរូបថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយល្បងមើលនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ៗ ភិក្ខុនោះក៏ទៅហើយសួរមនុស្សទាំងឡាយថា ស្រីឈ្មោះនេះនៅឯណា ។ មនុស្សទាំងឡាយឆ្លើយថា នាងនោះដេកលក់ទៅហើយ លោកម្ចាស់ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យថា អញត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយដឹង ។ ភិក្ខុនោះក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាសថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

តេរសកណ្ឌេ បញ្ចមសង្ឃាទិសេសស្ស វិនីតវត្ថុ

តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ បុរិសោ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អាណាបេតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថឹ វីមំសាតិ ។ សោ គន្ត្វា មនុស្សេ បុច្ឆិ កហំ ឥត្ថន្នាមាតិ ។ មតា ភន្តេតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ បុរិសោ អញ្ញតរំ ភិក្ខុំ អាណាបេតិ គច្ឆ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ ឥត្ថឹ វីមំសាតិ ។ សោ គន្ត្វា មនុស្សេ បុច្ឆិ កហំ ឥត្ថន្នាមាតិ ។ និក្ខន្តា ភន្តេតិ ។ បេ ។ អនិក្ខន្តា ភន្តេតិ ។ បេ ។ ឥត្ថីបណ្ឌកា ភន្តេតិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៥ វិនីតវត្ថុ

សម័យនោះឯង បុរសម្នាក់បង្គាប់ភិក្ខុមួយរូបថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយល្បងមើលនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ៗ ភិក្ខុនោះក៏ទៅ ហើយសួរមនុស្សទាំងឡាយថា ស្រីឈ្មោះនេះនៅឯណា ៗ មនុស្សទាំងឡាយឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ស្រីនោះស្លាប់ហើយ ៗ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃា-ទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ សម័យនោះឯង មានបុរសម្នាក់បង្គាប់ភិក្ខុមួយរូបថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទៅនិយាយល្បងមើលនឹងស្រីឈ្មោះនេះ ៗ ភិក្ខុនោះក៏ទៅ ហើយសួរមនុស្សទាំង-ឡាយថា ស្រីឈ្មោះនេះនៅឯណា ៗ មនុស្សទាំងឡាយឆ្លើយថា នាងនោះចេញពីទីនេះទៅហើយ លោកម្ចាស់ ។ បេ ។ មនុស្សនោះមិនមែនជាស្រីទេ លោកម្ចាស ។ បេ ។ មនុស្សនោះជាស្រីខ្ទើយទេ លោកម្ចាស់ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៩២] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី សាមិកេន សហ ភណ្ឌិត្វា មាតុឃរំ អគមាសិ ។ កុលូបកោ ភិក្ខុ សម្មោទនីយំ អកាសិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អលំវចនីយា ភិក្ខូតិ ។ នាលំវចនីយា ភគវាតិ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ នាលំវចនីយេតិ ។

[១៩៣] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ បណ្ឌកេ សញ្ចរិត្តំ សមាបជ្ជិ ។ តស្ស កុក្កុច្ចំ អហោសិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

បញ្ចមសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

[១៩២] សម័យនោះឯង ស្រីម្នាក់ឈ្មោះគ្នានឹងប្តីហើយរត់ទៅផ្ទះម្តាយ ។ ភិក្ខុជាអ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូលបាននិយាយផ្សះផ្សា ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ ស្រីនោះប្តីបានលែងលះគ្នាដាច់ខាតហើយឬ ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស មិនទាន់លែងដាច់ទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនមានអាបត្តិទេ ព្រោះគេមិនទាន់លែងគ្នាដាច់ខាត ។

[១៩៣] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបប្រព្រឹត្តនិយាយដឹកនាំការឲ្យមនុស្សខ្ទើយទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ មិនត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេ ត្រូវតែត្រឹមអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

សង្ឃាទិសេស ទី ៥ ចប់ ។

ឆដ្ឋសង្ឃាទិសេសំ

(១៩៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាឡវិកា[១] ភិក្ខូ សញ្ញាចិកាយោ កុដិកាយោ[២] ការាបេន្តិ អស្សាមិកាយោ អត្តុទ្ទេសិកាយោ អប្បមាណិកាយោ ។ តាយោ ន និដ្ឋានំ គច្ឆន្តិ ។ តេ យាចនពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរន្តិ បុរិសំ ទេថ បុរិសត្ថករំ ទេថ គោណំ ទេថ សកដំ ទេថ វាសឹ ទេថ បរសុំ ទេថ កុឋារឹ ទេថ កុទ្ទាលំ ទេថ និខាទនំ ទេថ វល្លឹ ទេថ វេឡុំ ទេថ មុញ្ជំ ទេថ បព្វជំ ទេថ តិណំ ទេថ មត្តិកំ ទេថាតិ ។ មនុស្សា ឧបទ្ទុតា យាចនាយ ឧបទ្ទុតា វិញ្ញត្តិយា ភិក្ខូ ទិស្វា ឧព្វិជ្ជន្តិបិ ឧត្តសន្តិបិ បលាយន្តិបិ អញ្ញេនបិ គច្ឆន្តិ អញ្ញេនបិ មុខំ ករោន្តិ ទ្វារំបិ ថកេន្តិ គាវីបិ ទិស្វា បលាយន្តិ ភិក្ខូតិ មញ្ញមានា ។

---

១ ឱ. ម. អាឡវកា ។ ២ ឱ. ម. សំយាចិកាយោ កុដិយោ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៦

(១៩៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគ ទ្រង់គង់នៅវត្តវេឡុវ័ន កលន្ទកនិវាបស្ថាន (កន្លែងដែលស្ដេចប្រទានអភ័យនឹងចំណីដល់សត្វកង្ហែន) ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនៅក្នុងដែនអាឡវី ប្រើគេឲ្យសាងនូវកុដិទាំងឡាយ ដែលមានគ្រឿងឧបករណ (គ្រឿងប្រដាប់សង់ផ្ទះ) សូមពីគេមកខ្លួនឯង ឥតមានទាយកជាម្ចាស់របស់ ចំពោះជាទីនៅរបស់ខ្លួន ធំហួសប្រមាណ ។ កុដិទាំងនោះមិនទាន់សម្រេច ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ចេះតែសូមញឹក ៗ ញយ ៗ ដោយពាក្យសូមថា អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យនូវបុរស ឲ្យគ្រឿងហត្ថកម្មនៃបុរស ឲ្យគោ ឲ្យរទេះ ឲ្យកាំបិត ឲ្យពូថៅ ឲ្យដឹង ឲ្យចប ឲ្យពន្លាក ឲ្យវល្លិ៍ ឲ្យឫស្សី ឲ្យស្មៅយ៉ាប្លង់ ឲ្យស្មៅដំណេកទន្សាយ ឲ្យស្មៅ ឲ្យដីស្អិត (ដល់យើងទាំងឡាយ) ។ ពួកមនុស្សដែលភិក្ខុទាំងនោះចេះតែបៀតបៀនដោយការសូមញឹកញយហួសពេក លុះដល់ឃើញពួកភិក្ខុហើយ ក៏ភ្ញាក់ផ្អើលខ្លះ តក់ស្លុតខ្លះ លបរត់ទៅខ្លះ គេចទៅទីដទៃខ្លះ បែរមុខទៅទីដទៃខ្លះ បិទទ្វារផ្ទះខ្លះ សូម្បីគ្រាន់តែឃើញនូវគោញីទាំងឡាយក៏គេប្រត់ដោយស្មានថាជាពួកភិក្ខុ ។

[១៩៥] អថខោ អាយស្មា មហាកស្សបោ រាជ-
គហេ វស្សំ វុត្ថោ យេន អាឡវី តេន បក្កាមិ
អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ(១) យេន អាឡវឹ
តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ អាយស្មា មហាកស្សបោ
អាឡវិយំ វិហរតិ អគ្គាឡវេ ចេតិយេ ។ អថខោ
អាយស្មា មហាកស្សបោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា
បត្តចីវរមាទាយ អាឡវឹ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។
មនុស្សា អាយស្មន្តំ មហាកស្សបំ បស្សិត្វា
ឧត្រស្តន្តិបិ ឧក្កសន្តិបិ បលាយន្តិបិ អញ្ញេនបិ គច្ឆន្តិ
អញ្ញេនបិ មុខំ ករោន្តិ ទ្វារំបិ ថកេន្តិ ។ អថខោ
អាយស្មា មហាកស្សបោ អាឡវិយំ បិណ្ឌាយ ចរិត្វា
បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតបដិក្កន្តោ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ បុព្វាយំ
អាវុសោ អាឡវី សុភិក្ខា អហោសិ សុលភបិណ្ឌា
សុករា ឧញ្ឆេន បគ្គហេន យាបេតុំ ឯតរហិ ខោ(២)
បនាយំ អាឡវី ទុព្ភិក្ខា ទុល្លភបិណ្ឌា ន សុករា
ឧញ្ឆេន បគ្គហេន យាបេតុំ កោ នុ ខោ អាវុសោ

១ ឥទំ បទទ្វយំ សព្វត្ថ ន ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ អយំ បាឋោ ន ហោតិ ។

(១៩៨) ខណៈនោះ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ គង់ចាំវស្សាក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ (គ្រប់ត្រៃមាស) ហើយ ក៏និមន្តចេញទៅឯដែនអាឡវី ត្រាច់ទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ សំដៅទៅកាន់ដែនអាឡវីនោះ ៗ មានសេចក្ដីដំណាលថា ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ សម្រេចឥរិយាបថនៅនាអគ្គាឡវចេតិយក្នុងដែនអាឡវីនោះ ៗ គ្រានោះជាវេលាព្រឹក ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ ស្លៀកស្បង់ទ្រង់បាត្រនិងចីវរចូលទៅកាន់ដែនអាឡវីដើម្បីបិណ្ឌបាត ៗ មនុស្សទាំងឡាយបានឃើញព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ ក៏ភ្ញាក់ផ្អើលខ្លះ តក់ស្លុតខ្លះ លបរត់ទៅខ្លះ គេចទៅទីដទៃខ្លះ បែរមុខទៅទីដទៃខ្លះ បិទទ្វារផ្ទះខ្លះ ៗ គ្រានោះ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតក្នុងដែនអាឡវីធ្វើភត្តកិច្ចស្រេចហើយ ដល់កាលជាខាងក្រោយអំពីភត្តកិច្ច ក៏ហៅពួកភិក្ខុមកហើយសួរថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ កាលពីដើមដែនអាឡវីនេះសម្បូណ៌ចង្ហាន់ បិណ្ឌបាតបានងាយ ងាយនឹងព្យាយាមស្វែងរកការចិញ្ចឹមជីវិត ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ដែនអាឡវីនេះ ប្រែជាកើតទុរ្ភិក្ស បិណ្ឌបាតបានដោយកម្រ លំបាកនឹងព្យា-យាមស្វែងរកការចិញ្ចឹមជីវិតទៅវិញ ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ

ហោតុ កោ បច្ចយោ យេនាយំ អាឡវី ទុព្ភិក្ខា ទុល្លភបិណ្ឌា ន សុករា ឧញ្ឆេន បគ្គហេន យាបេតុន្តិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ មហាកស្សបស្ស ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

(១៩៦) អថខោ ភគវា រាជគហេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន អាឡវី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន អាឡវី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា អាឡវិយំ វិហរតិ អគ្គាឡវេ ចេតិយេ ។ អថខោ អាយស្មា មហាកស្សបោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា មហាកស្សបោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាឡវកេ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ សញ្ញាចិកាយោ កុដិកាយោ ការាបេថ អស្សាមិកាយោ អត្តុទ្ទេសិកាយោ អប្បមាណិកាយោ

អ្វីហ្ន៎ជាហេតុ អ្វីជាបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យដែនអាឡវីនេះប្រែជាកើតទុរ្ភិក្ស បិណ្ឌបាតបានដោយកម្រ លំបាកនឹងព្យាយាមស្វែងរកការចិញ្ចឹមជីវិតទៅវិញ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះពិតរឿងនុះដល់ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ ។

(១៩៦) គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះគួរដល់ពុទ្ធអធ្យាស្រ័យ ហើយក៏យាងចេញទៅឯដែនអាឡវី យាងទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ សំដៅទៅកាន់ដែនអាឡវីនោះ ។ មានសេចក្តីដំណាលថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្រេចឥរិយាបថនៅនាអគ្គាឡវចេតិយក្នុងដែនអាឡវីនោះ ។ ខណៈនោះ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះអង្គ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយអង្គុយខាងទីដ៏សមគួរ ។ លុះអង្គុយក្នុងទីដ៏សម-គួរហើយ ព្រះមហាកស្សបដ៏មានអាយុបានក្រាបទូលរឿងនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយទ្រង់ត្រាស់សួរបញ្ជាក់ពួកភិក្ខុដែនអាឡវីថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា អ្នករាល់គ្នាឲ្យគេធ្វើនូវកុដិទាំងឡាយដែលមានគ្រឿងឧបករណ៍សូមអំពីគេមកដោយខ្លួនឯង មិនមានទាយកជាម្ចាស់របស់ ចំពោះជាទីនៅរបស់ខ្លួន ធំហួសប្រមាណ

តាយោ ន និដ្ឋានំ គច្ឆន្តិ តេ តុម្ហេ យាចនពហុ-
លា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរថ បុរិសំ ទេថ បុរិសត្ថករំ
ទេថ គោណំ ទេថ សកដំ ទេថ វាសឹ ទេថ
ផរសុំ ទេថ កុឋារឹ ទេថ កុទ្ទាលំ ទេថ និខាទនំ
ទេថ វល្លឹ ទេថ វេឡុំ ទេថ មុញ្ជំ ទេថ បព្វជំ
ទេថ តិណំ ទេថ មត្តិកំ ទេថាតិ មនុស្សា
ឧបទ្ទុតា យាចនាយ ឧបទ្ទុតា វិញ្ញត្តិយា ភិក្ខូ ទិស្វា
ឧព្វិជ្ជន្តិបិ ឧត្តសន្តិបិ បលាយន្តិបិ អញ្ញេនបិ គច្ឆន្តិ
អញ្ញេនបិ មុខំ ករោន្តិ ទ្វារំបិ ថកេន្តិ គាវឹបិ ទិស្វា
បលាយន្តិ ភិក្ខូតិ មញ្ញមានាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិសា ។ បេ ។
អករណីយំ កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិ-
សា សញ្ញាចិកាយោ កុដិកាយោ ការាបេស្សថ
អស្សាមិកាយោ អត្តុទ្ទេសិកាយោ អប្បមាណិកាយោ
តាយោ ន និដ្ឋានំ គច្ឆន្តិ តេ តុម្ហេ យាចនពហុលា
វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរិស្សថ បុរិសំ ទេថ បុរិសត្ថករំ
ទេថ គោណំ ទេថ សកដំ ទេថ វាសឹ ទេថ

កុដិទាំងនោះមិនទាន់សម្រេច អ្នកពល់គ្នាចេះតែសូមគេញយ ៗ ថា អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យនូវបុរស ឲ្យគ្រឿងហត្ថកម្មនៃបុរស ឲ្យគោ ឲ្យរទេះ ឲ្យកាំបិត ឲ្យពូថៅ ឲ្យដឹង ឲ្យចប ឲ្យពន្លាក ឲ្យវល្លិ៍ ឲ្យឫស្សី ឲ្យស្មៅយាប្លង់ ឲ្យស្មៅដំណេកទន្សាយ ឲ្យស្មៅ ឲ្យដីស្អិត ពួកមនុស្ស ដែលអ្នកទាំងឡាយចេះតែបៀតបៀនដោយការសូមញឹកញយហួសពេក លុះដល់ឃើញភិក្ខុទាំងឡាយហើយ ក៏ភ្ញាក់ផ្អើលខ្លះ តក់ស្លុតខ្លះ លបរត់ទៅខ្លះ គេចទៅទីដទៃខ្លះ បែរមុខទៅទីដទៃខ្លះ បិទទ្វារផ្ទះខ្លះ សូម្បីគ្រាន់តែឃើញនូវគោញីទាំងឡាយហើយសំគាល់ថាភិក្ខុ ក៏គេចរត់ទៅ សេចក្តីនេះពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំង-ឡាយ ដំណើរនេះមិនសមគួរទេ ។បេ។ មិនមែនជាកិច្ចដែលត្រូវធ្វើទេ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ មិនសមបីបើ អ្នកឯងពល់គ្នាប្រើគេឲ្យសាងកុដិទាំង-ឡាយ ដែលមានគ្រឿងឧបករណ៍សូមពីគេមកខ្លួនឯង ឥតមានទាយកជាម្ចាស់របស់ បំពោះជាទីនៅរបស់ខ្លួន ធំហួសប្រមាណ កុដិទាំងនោះមិនទាន់សម្រេច អ្នកទាំងឡាយចេះតែសូមញយៗដោយពាក្យសូមថា អ្នកទាំង-ឡាយចូរឲ្យនូវបុរស ឲ្យគ្រឿងហត្ថកម្មនៃបុរស ឲ្យគោ ឲ្យរទេះ ឲ្យកាំបិត

ផរសុំ ទេថ កុឋារឹ ទេថ កុទ្ទាលំ ទេថ និខាទនំ ទេថ វល្លឹ ទេថ វេឡុំ ទេថ មុញ្ជំ ទេថ បព្វជំ ទេថ តិណំ ទេថ មត្តិកំ ទេថាតិ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ អញ្ញថត្តាយាតិ ។ អថខោ ភគវា អាឡវិកេ ភិក្ខូ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ។ បេ ។ ភិក្ខូនំ តទនុច្ឆវិកំ តទនុលោមិកំ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ(១) ។

(១៩៧) ភូតបុព្វំ ភិក្ខវេ ទ្វេ ភាតរោ ឥសយោ គង្គំ នទឹ ឧបនិស្សាយ វិហរឹសុ ។ អថខោ ភិក្ខវេ មណិកណ្ឋោ នាគរាជា គង្គំ នទឹ ឧត្តរិត្វា យេន កនិដ្ឋោ ឥសិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា កនិដ្ឋំ ឥសឹ សត្តក្ខត្តុំ ភោគេហិ បរិក្ខិបិត្វា ឧបរិ មុទ្ធនិ មហន្តំ ផណំ ករិត្វា អដ្ឋាសិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ កនិដ្ឋោ ឥសិ តស្ស នាគស្ស ភយា កិសោ អហោសិ លូខោ ទុព្វណ្ណោ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោ ។

១ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសីតិ ឧ. ម. ពោត្ថកេសុ ទិស្សតិ ។

ឲ្យពូថៅ ឲ្យដឹង ឲ្យចប ឲ្យពន្លាក ឲ្យវល្លិ៍ ឲ្យឫស្សី ឲ្យស្មៅយាប្លង់ ឲ្យស្មៅដំណេកទន្សាយ ឲ្យស្មៅ ឲ្យដីស្អិត (ដល់យើងទាំងឡាយ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលពួកអ្នកធ្វើនេះ មិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា (នោះ) ទេ ។ បេ ។ មានតែនាំឲ្យខូចចិត្ត ដល់ជនទាំងឡាយដែលមានសេចក្ដីជ្រះថ្លាហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលពួកភិក្ខុដែនអាឡវីដោយអនេកបរិយាយ ។ បេ ។ ហើយទ្រង់សំដែងធម្មីកថាតាមសមគួរដល់ហេតុនោះ ។ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហើយទ្រង់ហៅពួកភិក្ខុមកហើយ (ត្រាស់ថា) ។

(១៩៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងកាលពីដើមមានឥសីពីរនាក់ជាបងប្អូននឹងគ្នាសំណាក់នៅអាស្រ័យនឹងស្ទឹងគង្គា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វេលានោះ មានស្ដេចនាគមួយឈ្មោះមណិកណ្ឋ ឡើងមកអំពីស្ទឹងគង្គាហើយចូលមករកឥសីជាប្អូន លុះចូលមកដល់ហើយក៏ព័ទ្ធព័ន្ធឥសីប្អូនដោយខ្លួន ៧ ជុំ ហើយបើកពពារដ៏ធំបាំងពីខាងលើសិរ្សនៃឥសីប្អូននោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ឥសីប្អូនហេតុតែមានសេចក្ដីខ្លាចអំពីនាគនោះក៏ចេះតែស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុររាក្រក់ កើតទៅជាពេកលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនពេញដោយសរសៃ ។

អទ្ទសា ខោ ភិក្ខវេ ជេដ្ឋោ ឥសិ កនិដ្ឋំ ឥសឹ
កិសំ លូខំ ទុព្វណ្ណំ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតំ ធម-
និសន្ថតគត្តំ ទិស្វាន កនិដ្ឋំ ឥសឹ ឯតទវោច កិស្ស
ត្វំ ភោ កិសោ លូខោ ទុព្វណ្ណោ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុ-
កជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោតិ ។ ឥធ មេ ភោ
មណិកណ្ឋោ នាគរាជា គង្គំ នទឹ ឧត្តរិត្វា យេនាហំ
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ សត្តក្ខត្តុំ ភោគេហិ
បរិក្ខិបិត្វា ឧបរិ មុទ្ធនិ មហន្តំ ផណំ ករិត្វា អដ្ឋាសិ
សោ ខ្វាហំ ភោ តស្ស នាគស្ស ភយា កិសោ លូខោ ទុព្វ-
ណ្ណោ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោតិ ។
ឥច្ឆសិ បន ត្វំ ភោ តស្ស នាគស្ស អនាគមនន្តិ ។ ឥ-
ច្ឆាមហំ ភោ តស្ស នាគស្ស អនាគមនន្តិ ។ អបិ បន
ត្វំ ភោ តស្ស នាគស្ស កិញ្ចិ បស្សសីតិ ។ បស្សាម-
ហំ ភោ មណិមស្ស កណ្ឋេ បិឡន្ធនន្តិ ។ តេនហិ
ត្វំ ភោ តំ នាគំ មណឹ យាច មណឹ មេ ភោ ទេហិ
មណិនា មេ អត្ថោតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ មណិកណ្ឋោ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥសីជាបង បានឃើញឥសីប្អូន ស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ លុះឃើញហើយក៏សួរទៅឥសីប្អូនថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ហេតុអ្វី ក៏អ្នកស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ (ដូច្នេះ) ។ ឥសីជាប្អូនប្រាប់ថា បពិត្រលោកបងដ៏ចំរើន នាគរាជឈ្មោះមណិកណ្ឋ ឡើងមកអំពីស្ទឹងគង្គា ហើយចូលមករកខ្ញុំក្នុងទីនេះ លុះចូលមកដល់ហើយក៏ព័ទ្ធព័ន្ធខ្ញុំដោយភេន ៧ជុំ ហើយបើកពពារដ៏ធំបាំងពីខាងលើក្បាលខ្ញុំ ព្រោះសេចក្តីខ្លាចនាគរាជនោះ បានជាខ្ញុំស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ ឥសីបងសួរថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន អ្នកចង់មិនឲ្យនាគរាជនោះមកដែរឬ ។ ឥសីប្អូនតបថា បពិត្រលោកបងដ៏ចំរើន ខ្ញុំចង់មិនឲ្យនាគរាជនោះមកទេ ។ ឥសីបងសួរថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ចុះអ្នកឯងបានឃើញវត្ថុអ្វីជារបស់នាគរាជនោះខ្លះ ។ ឥសីប្អូនតបថា បពិត្រលោកបងដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានឃើញកែវមណីជាគ្រឿងប្រដាប់ព្ធក៏នៃនាគរាជនោះ ។ ឥសីបងក៏បង្គាប់ថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ អ្នកចូរសូមកែវមណីចំពោះនាគរាជនោះថា អ្នកដ៏ចំរើនសូមអ្នកឲ្យកែវមណីដល់អាត្មា អាត្មាត្រូវការដោយកែវមណី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ខណៈនោះ មណិកណ្ឋ-

នាគរាជា គង្គំ នទឹ ឧត្តរិត្វា យេន កនិដ្ឋោ ឥសិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ ភិក្ខវេ មណិកណ្ឋំ នាគរាជានំ កនិដ្ឋោ ឥសិ ឯតទវោច មណឹ មេ ភោ ទេហិ មណិនា មេ អត្ថោតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ មណិកណ្ឋោ នាគរាជា ភិក្ខុ មណឹ យាចតិ ភិក្ខុស្ស មណិនា អត្ថោតិ ខិប្បមេវ អគមាសិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភិក្ខវេ មណិកណ្ឋោ នាគរាជា គង្គំ នទឹ ឧត្តរិត្វា យេន កនិដ្ឋោ ឥសិ តេនុបសង្កមិ ។ អទ្ទសា ខោ ភិក្ខវេ កនិដ្ឋោ ឥសិ មណិកណ្ឋំ នាគរាជានំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន មណិកណ្ឋំ នាគរាជានំ ឯតទវោច មណឹ មេ ភោ ទេហិ មណិនា មេ អត្ថោតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ មណិកណ្ឋោ នាគរាជា ភិក្ខុ មណឹ យាចតិ ភិក្ខុស្ស មណិនា អត្ថោតិ តតោវ បដិនិវត្តិ ។ តតិយម្បិ ខោ ភិក្ខវេ មណិកណ្ឋោ នាគរាជា គង្គំ នទឹ ឧត្តរតិ ។ អទ្ទសា ខោ ភិក្ខវេ កនិដ្ឋោ ឥសិ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៦ និយាយអំពីរឿងមណិកណ្ឋនាគរាជ

នាគរាជក៏ឡើងមកអំពីស្ទឹងគង្គា ហើយចូលមករកឥសីប្អូន លុះចូលមកដល់ហើយ ក៏ស្ថិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥសីប្អូនក៏បានពោលពាក្យនេះនឹងមណិកណ្ឋនាគរាជដែលស្ថិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ហើយថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន សូមអ្នកឲ្យកែវមណីដល់អាត្មា អាត្មាត្រូវការដោយកែវមណី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះឯង មណិកណ្ឋនាគរាជគិតថា ភិក្ខុបេះតែសូមកែវមណី ភិក្ខុត្រូវការដោយកែវមណី គិតដូច្នេះហើយក៏វិលទៅវិញយ៉ាងឆាប់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រាទី ២ មណិកណ្ឋនាគរាជឡើងមកអំពីស្ទឹងគង្គា ហើយចូលមករកឥសីប្អូន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥសីប្អូនបានឃើញមណិកណ្ឋនាគរាជមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ពោលពាក្យសូមកែវមណីនឹងមណិកណ្ឋនាគរាជថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន សូមអ្នកឲ្យកែវមណីដល់អាត្មា អាត្មាត្រូវការដោយកែវមណី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះឯង មណិកណ្ឋនាគរាជក៏រំពឹងថា ភិក្ខុបេះតែសូមកែវមណី ភិក្ខុត្រូវការដោយកែវមណី ហើយត្រឡប់អំពីទីនោះបាត់ទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រាទី ៣ មណិកណ្ឋនាគរាជក៏ឡើងមកអំពីស្ទឹងគង្គា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥសីប្អូន

មណិកណ្ឋំ នាគរាជានំ តង្គំ នទឹ ឧត្តរន្តំ ទិស្វាន មណិកណ្ឋំ នាគរាជានំ ឯតទវោច មណឹ មេ ភោ ទេហិ មណិនា មេ អត្ថោតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ មណិកណ្ឋោ នាគរាជា កនិដ្ឋំ ឥសឹ គាថាហិ អជ្ឈភាសិ ។

មមន្នបានំ វិបុលំ ឧឡារំ
ឧប្បជ្ជតីមស្ស មណិស្ស ហេតុ
តន្តេ ន ទស្សំ អតិយាចកោសិ
ន ចាបិ តេ អស្សមមាគមិស្សំ ។
សុសូ យថា សក្ខរធោតបាណី
តាសេសិ មំ សេលយាចមានោ[១]
តន្តេ ន ទស្សំ អតិយាចកោសី
ន ចាបិ តេ អស្សមមាគមិស្សន្តិ ។

---

១ សេលំ មំ យាចមានោតិ បមរ្មេ ។

បានឃើញមណិកណ្ឋនាគរាជឡើងមកអំពីស្ទឹងគង្គា លុះឃើញហើយក៏ពោលពាក្យសូមកែវមណីនឹងមណិកណ្ឋនាគរាជថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន សូមអ្នកឲ្យកែវមណីដល់អាត្មា អាត្មាត្រូវការដោយកែវមណី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះឯង មណិកណ្ឋនាគរាជពោលនឹងឥសីប្អូន ដោយគាថាទាំងឡាយថា

> បាយនឹងទឹកដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ជាច្រើន តែងកើតឡើងដល់ខ្ញុំ
> ព្រោះអាស្រ័យកែវមណីនេះ ខ្ញុំនឹងឲ្យកែវមណីនោះ
> ដល់លោកមិនបានទេ លោកជាអ្នកសួរសូមហួសពេក
> ខ្ញុំនឹងលែងមកកាន់អាស្រមរបស់លោកទៀតហើយ ។
> មនុស្សកំឡោះដែលមានដាវសំលៀងដោយថ្មខ្មៅយ៉ាងមុត
> ក្នុងដៃ ទ៏ងគប្បីធ្វើនរណា ៗ ឲ្យស្លុតខ្លាចបានដូចម្តេចមិញ
> លោកសូមកែវមណីនឹងខ្ញុំ ធ្វើខ្ញុំឲ្យស្លុតខ្លាចក៏ដូច្នោះដែរ
> ខ្ញុំនឹងឲ្យកែវមណីនោះដល់លោកមិនបានទេ លោកជាអ្នក
> សួរសូមហួសពេក ខ្ញុំនឹងលែងមកកាន់អាស្រមរបស់លោក
> ទៀតហើយ ។

តេរសកណ្ឌេ ឆដ្ឋសង្ឃាទិសេសស្ស មណិកណ្ឋនាគរាជវត្ថុ

អថខោ ភិក្ខវេ មណិកណ្ឋោ នាគរាជា ភិក្ខុ មណឹ យាចតិ ភិក្ខុស្ស មណិនា អត្ថោតិ បក្កាមិ ។ តថា បក្កន្តោ វ អហោសិ ន បុន បច្ចាគញ្ឆិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ កនិដ្ឋោ ឥសិ តស្ស នាគស្ស ទស្សនីយស្ស អទស្សនេន ភិយ្យោសោ មត្តាយ កិសោ អហោសិ លូខោ ទុព្វណ្ណោ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោ ។ អទ្ទសា ខោ ភិក្ខវេ ជេដ្ឋោ ឥសិ កនិដ្ឋំ ឥសឹ ភិយ្យោសោ មត្តាយ កិសំ លូខំ ទុព្វណ្ណំ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតំ ធមនិសន្ថតគត្តំ ទិស្វាន កនិដ្ឋំ ឥសឹ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ ភោ ភិយ្យោសោ មត្តាយ កិសោ លូខោ ទុព្វណ្ណោ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោតិ ។ តស្សាហំ ភោ នាគស្ស ទស្សនីយស្ស អទស្សនេន ភិយ្យោសោ មត្តាយ កិសោ លូខោ ទុព្វណ្ណោ ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតោ ធមនិសន្ថតគត្តោតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ ជេដ្ឋោ ឥសិ កនិដ្ឋំ ឥសឹ គាថាយ អជ្ឈភាសិ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះឯង មណិកណ្ឋនាគរាជក៏រំពឹងថា ភិក្ខុនេះតែសូមកែវមណី ភិក្ខុត្រូវការដោយកែវមណី ហើយចៀសចេញទៅ ។ មណិកណ្ឋនាគរាជ កាលដែលចៀសចេញទៅដូច្នោះហើយក៏លែងត្រឡប់មកវិញទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះកាលតមកឥសីប្អូន ព្រោះមិនបានឃើញនាគដែលគួរឃើញនោះ ក៏រឹងរឹតតែស្គាំងស្គមសៅហ្មងមានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឥសីបងបានឃើញឥសីប្អូនរឹងរឹតតែស្គាំងស្គមសៅហ្មងមានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ លុះឃើញហើយបានសួរឥសីប្អូនថា ម្នាលអ្នកដ៏ចំរើន ហេតុអ្វីបានជាអ្នករឹងរឹតតែស្គាំងស្គមសៅហ្មងមានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ ។ ឥសីប្អូនឆ្លើយថា បពិត្រលោកបងដ៏ចំរើន ព្រោះមិនបានឃើញនាគនោះដែលគួរឃើញ បានជាខ្ញុំរឹងរឹតតែស្គាំងស្គមសៅហ្មងមានសម្បុរអាក្រក់ កើតជារោគលឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនរវាមដោយសរសៃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ឥសីបងបានពោលគាថានឹងឥសីប្អូនថា

ន តំ យាចេ យស្ស បិយំ ជិគីសេ
ទេស្សោ ច(១) ហោតិ អតិយាចនាយ
នាគោ មណឹ យាចិតោ ព្រាហ្មណេន
អទស្សនញ្ញេវ តទជ្ឈគមាតិ ។

តេសំ ហិ នាម ភិក្ខវេ តិរច្ឆានគតានំ បាណានំ អមនាបា ភវិស្សតិ យាចនា អមនាបា វិញ្ញត្តិ កិមង្គំ បន មនុស្សភូតានំ ។

(១៩៨) ភូតបុព្វំ ភិក្ខវេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ហិមវន្តបស្សេ វិហរតិ អញ្ញតរស្មឹ វនសណ្ឌេ ។ តស្ស ខោ បន(២) ភិក្ខវេ វនសណ្ឌស្ស អវិទូរេ មហន្តំ និន្នំ បល្លលំ ។ អថខោ ភិក្ខវេ មហាសកុណសង្ឃោ តស្មឹ បល្លលេ ទិវសំ គោចរំ ចរិត្វា សាយំ តំ វនសណ្ឌំ វាសាយ ឧបគច្ឆតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ សោ ភិក្ខុ តស្ស សកុណសង្ឃស្ស សទ្ទេន ឧព្វាឡ្ហោ យេនាហំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា

១ ម. វិទ្វេស្សោ ហោតិ អតិយាចនាយ ។ ២ ឱ. ម. ពោត្ថកេសុ បនោ ន បញ្ញាយតិ ។

បុគ្គលដឹងថារបស់ណាជាទីស្រឡាញ់របស់គេមិនគួរ
សូមរបស់នោះអំពីគេ បុគ្គលជាទីស្អប់ខ្ពើមរបស់គេ
ក៏ព្រោះសូមហួសពេក នាគដែលព្រាហ្មណ៍សូមកែវមណី
ហើយលែងត្រឡប់មកកាន់ទីនោះឲ្យឃើញទៀត ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អម្បាលយ៉ាងពួកសត្វតិរច្ឆានទាំងនោះ ក៏មិនពេញចិត្តនឹងការសូម មិនពេញចិត្តនឹងការរែអង្គាស នឹងបាច់ពោលថ្វីដល់មនុស្ស ។

[១៩៨] (រឿងទី២ថា) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រឿងដែលមានអំពីអតីតកាលថា មានភិក្ខុមួយរូប សម្រេចឥរិយាបថនៅក្នុងដងព្រៃមួយនាខាងក្នុំហិមវន្ត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងទីជិតដងព្រៃនោះឯង មានបឹងមួយជាទំនាបធំ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះឯង មានហ្វូងសត្វស្លាបជាច្រើន វេលាថ្ងៃត្រាច់រកអាហារឰដ៏បឹងដែលនៅជិតដងព្រៃនោះ ដល់វេលាល្ងាចនាំគ្នាមកអាស្រ័យនៅនាដងព្រៃនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនោះធុញទ្រាន់អផ្សុកដោយសំឡេងនៃហ្វូងសត្វស្លាបនោះ ក៏ចូលមករកតថាគត លុះចូលមកដល់ហើយថ្វាយបង្គំតថាគត

តេរសកណ្ឌេ ឆដ្ឋសង្ឃាទិសេសស្ស សកុណសង្ឃវត្ថុ

ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អហំ ភិក្ខវេ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោចំ កច្ចិ ភិក្ខុ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិសិ អប្បកិលមថេន អទ្ធានំ អាគតោ កុតោ ច ត្វំ ភិក្ខុ អាគច្ឆសីតិ ។ ខមនីយំ ភគវា យាបនីយំ ភគវា អប្បកិលមថេន ចាហំ ភន្តេ អទ្ធានំ អាគតោ អត្ថិ ភន្តេ ហិមវន្តបស្សេ មហាវនសណ្ឌោ តស្ស ខោ បន ភន្តេ វនសណ្ឌស្ស អវិទូរេ មហន្តំ និន្នំ បល្លលំ អថខោ ភន្តេ មហាសកុណសង្ឃោ តស្មឹ បល្លលេ ទិវសំ គោចរំ ចរិត្វា សាយំ តំ វនសណ្ឌំ វាសាយ ឧបគច្ឆតិ តតោ អហំ ភគវា អាគច្ឆាមិ តស្ស សកុណសង្ឃស្ស សទ្ទេន ឧព្ពាឡ្ហោតិ ។ ឥច្ឆសិ បន ត្វំ ភិក្ខុ តស្ស សកុណសង្ឃស្ស អនាគមនន្តិ ។ ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ តស្ស សកុណសង្ឃស្ស អនាគមនន្តិ ។

ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លុះដល់ភិក្ខុនោះអង្គុយស៊ប់ហើយ តថាគតបានពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនោះថា ម្នាលភិក្ខុ ខ្លួនបញ្ចុកដែលមានចក្ក ៤ មានទ្វារ ៩ អ្នកល្មមអត់ធន់បានទេឬ ខ្លួនបញ្ចុកដែលមានចក្ក ៤ មានទ្វារ ៩ អ្នកល្មមឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបានទេឬ អ្នកជាបុគ្គលមកកាន់ផ្លូវឆ្ងាយដោយឥតមានលំបាកទេឬ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកមកអំពីទីណា ។ ភិក្ខុនោះពោលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្លួនបញ្ចុកដែលមានចក្ក៤មានទ្វារ៩ខ្ញុំព្រះអង្គល្មមអត់ធន់បាន បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះ-ភាគ ខ្លួនបញ្ចុកដែលមានចក្ក ៤ មានទ្វារ៩ ខ្ញុំព្រះអង្គល្មមឲ្យប្រព្រឹត្តទៅបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយសោត ខ្ញុំព្រះអង្គជាបុគ្គលមកកាន់ផ្លូវឆ្ងាយដោយឥតមានលំបាកឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខាងក្នុងហិមវន្តមានដងព្រៃមួយធំ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក៏ក្នុងទីជិតនៃដងព្រៃនោះមានបឹងជាទំនាបធំ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន គ្រានោះ មានហ្វូងសត្វស្លាបច្រើន វេលាថ្ងៃត្រាច់រកអាហារនៅបឹងនោះ លុះដល់វេលាល្ងាចនាំគ្នាមកអាស្រ័យនៅនាដងព្រៃនោះ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គបានជាមកអំពីទីនោះ ព្រោះអផ្សុកនឹងសំឡេងនៃហ្វូងសត្វស្លាបនោះ ៗ តថាគតបានសួរថា ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចង់មិនឲ្យហ្វូងសត្វស្លាបនោះមកទេឬ ភិក្ខុនោះពោលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនចង់ឲ្យហ្វូងសត្វស្លាបនោះមកទេ ។

តេនហិ ត្វំ ភិក្ខុ តត្ថ គន្ត្វា តំ វនសណ្ឌំ អជ្ឈោគាហេត្វា រត្តិយា បឋមំ យាមំ តិក្ខត្តុំ សទ្ទមនុស្សាវេហិ សុណន្តុ មេ ភោន្តោ សកុណា យាវតិកា ឥមស្មឹ វនសណ្ឌេ វាសំ ឧបគតា បត្តេន មេ អត្ថោ ឯកេកំ មេ ភោន្តោ បត្តំ ទទន្តុ រត្តិយា មជ្ឈិមំ យាមំ ។បេ។ រត្តិយា បច្ឆិមំ យាមំ តិក្ខត្តុំ សទ្ទមនុស្សាវេហិ សុណន្តុ មេ ភោន្តោ សកុណា យាវតិកា ឥមស្មឹ វនសណ្ឌេ វាសំ ឧបគតា បត្តេន មេ អត្ថោ ឯកេកំ មេ ភោន្តោ បត្តំ ទទន្តុ ។ អថខោ ភិក្ខវេ សោ ភិក្ខុ តត្ថ គន្ត្វា តំ វនសណ្ឌំ អជ្ឈោគាហេត្វា រត្តិយា បឋមំ យាមំ តិក្ខត្តុំ សទ្ទមនុស្សាវេសិ សុណន្តុ មេ ភោន្តោ សកុណា យាវតិកា ឥមស្មឹ វនសណ្ឌេ វាសំ ឧបគតា បត្តេន មេ អត្ថោ ឯកេកំ មេ ភោន្តោ បត្តំ ទទន្តុ រត្តិយា មជ្ឈិមំ យាមំ

ទើបតថាគតពោលថា ម្នាលភិក្ខុ បើដូច្នោះ អ្នកឯងទៅដល់ទៅទីនោះ ហើយ ៗ ចូលទៅកាន់ដងព្រៃនោះ ហើយប្រកាសនូវសំឡេងបីដង អស់បឋមយាមនៃរាត្រីថា នែសត្វស្លាបដ៏ចំរើនទាំងឡាយ បណ្ដាសត្វស្លាបដែលអាស្រ័យនៅក្នុងដងព្រៃនេះទាំងអម្បាលម៉ាណ ចូរស្ដាប់យើងៗត្រូវការដោយស្លាបរបស់សត្វស្លាបទាំងឡាយ អ្នកពល់គ្នាចូរឲ្យស្លាបមួយៗម្នាក់ដល់យើង (តពីនោះមក) ចូរប្រកាសនូវសំឡេងបីដង អស់មជ្ឈិមយាមនៃរាត្រីថា ។ បេ ។ រួចចូរប្រកាសនូវសំឡេងបីដង អស់បច្ឆិម-យាមនៃរាត្រីថា នែសត្វស្លាបដ៏ចំរើនទាំងឡាយ បណ្ដាសត្វស្លាបដែលអាស្រ័យនៅក្នុងដងព្រៃនេះទាំងអម្បាលម៉ាណ ចូរស្ដាប់យើងៗ ត្រូវការដោយស្លាបរបស់សត្វបក្សីទាំងឡាយ ម្នាលសត្វបក្សីដ៏ចំរើនទាំងឡាយ អ្នកពល់គ្នាចូរឲ្យស្លាបមួយម្នាក់ៗ ដល់យើង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រា-នោះ ភិក្ខុនោះក៏ទៅក្នុងទីនោះ ហើយទើបចូលទៅកាន់ដងព្រៃនោះហើយ ប្រកាសនូវសំឡេងបីដង អស់បឋមយាមនៃរាត្រីថា នែសត្វបក្សីដ៏ចំរើនទាំងឡាយ បណ្ដាសត្វបក្សីដែលអាស្រ័យនៅក្នុងដងព្រៃនេះទាំងអម្បាលម៉ាណ ចូរស្ដាប់យើងៗ ត្រូវការដោយស្លាបរបស់សត្វបក្សីទាំងឡាយ ម្នាលសត្វបក្សីដ៏ចំរើនទាំងឡាយ អ្នកពល់គ្នាចូរឲ្យស្លាបមួយៗ ម្នាក់ដល់យើង (តពីនោះមក) ក៏ប្រកាសនូវសំឡេងបីដង អស់មជ្ឈិមយាមនៃរាត្រី

។ បេ ។ រត្តិយា បច្ឆិមំ យាមំ តិក្ខត្តុំ សង្ឃមនុស្សាវេសិ សុណន្តុ មេ ភោន្តោ សកុណា យាវតិកា ឥមស្មឹ វនសណ្ឌេ វាសំ ឧបគតា បត្តេន មេ អត្ថោ ឯកេកំ មេ ភោន្តោ បត្តំ ទទន្តូតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ សោ សកុណសង្ឃោ ភិក្ខុ បត្តំ យាចតិ ភិក្ខុស្ស បត្តេន អត្ថោតិ តម្ហា វនសណ្ឌា បក្កាមិ តថា បក្កន្តោវ អហោសិ ន បុន បច្ចាគញ្ឆិ ។ តេសំ ហិ នាម ភិក្ខវេ តិរច្ឆានគតានំ បាណានំ អមនាបា ភវិស្សតិ យាចនា អមនាបា វិញ្ញត្តិ កិមង្គំ បន មនុស្សភូតានំ ។

(១៩៩) ភូតបុព្វំ ភិក្ខវេ រដ្ឋបាលស្ស កុលបុត្តស្ស បិតា រដ្ឋបាលំ កុលបុត្តំ គាថាយ អជ្ឈភាសិ

អបាហន្តេ ន ជានាមិ រដ្ឋបាល ពហូ ជនា[1]
យេ មំ សង្គម្ម យាចន្តិ កស្មា មំ ត្វំ ន យាចសីតិ ។

---

១ ឱ. ម. ពហុជ្ជនា ។

។ បេ ។ រួចបានប្រកាសនូវសំឡេងបីដង អស់បច្ឆិមយាមនៃរាត្រីថា នែសត្វបក្សីដ៏ចំរើនទាំងឡាយ បណ្តាសត្វបក្សីដែលអាស្រ័យនៅក្នុងដងព្រៃនេះទាំងអម្បាលម៉ាណ ចូរស្តាប់យើង ៗ ត្រូវការដោយស្លាបរបស់សត្វបក្សីទាំងឡាយ ម្នាលសត្វបក្សីដ៏ចំរើនទាំងឡាយ អ្នកពល់គ្នា ចូរឲ្យស្លាបមួយ ៗ ម្នាក់ដល់យើង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះហ្វូងសត្វបក្សីក៏គិតគ្នាថា ភិក្ខុចេះតែសូមស្លាប ភិក្ខុត្រូវការដោយស្លាប (លុះគិតហើយ) ក៏បៀសចេញទៅចាកដងព្រៃនោះ កាលដែលហ្វូងសត្វបក្សីបៀសចេញទៅដូច្នោះហើយ ក៏លែងត្រឡប់វិលមកទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អម្បាលយ៉ាងសត្វតិរច្ឆានទាំងឡាយនោះម្តេចគង់មិនពេញចិត្តនឹងការសូម មិនពេញចិត្តនឹងការរៃអង្គាស ចំណង់បើមនុស្សទាំង-ឡាយ នឹងបាច់និយាយទៅថ្វី ។

[១៩៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មានរឿងពីដើមមកថា បិតារបស់កុលបុត្តឈ្មោះរដ្ឋបាល បានពោលគាថានឹងរដ្ឋបាលកុលបុត្តថា

ម្នាលរដ្ឋបាល **ជនទាំងឡាយណាច្រើននាក់រមែងមកចោមសូមអ្វីៗ**
នឹងញោម តែញោមមិនស្គាល់ជនទាំងនោះឡើយ ហេតុអ្វី
បានជាអ្នកមិនសូមអ្វីៗនឹងញោមខ្លះ ។

យាចកោ អប្បិយោ ហោតិ យាចំ អទទមប្បិយោ
តស្មាហំ ន យាចាមិ មា មេ វិទេស្សនា អហុ ។
សោ ហិ នាម ភិក្ខវេ រដ្ឋបាលោ កុលបុត្តោ សកំ
បិតរំ ឯវំ វក្ខតិ កិមង្គំ បន ជនោ ជនំ ។

(២០០) គិហីនំ ហិ[១] ភិក្ខវេ ទុស្សំហរានិ ភោគានិ សម្ភតានិបិ ទុរនុរក្ខិយានិ តត្ថ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ឯវំ ទុស្សំហរេសុ ភោគេសុ សម្ភតេសុបិ ទុរនុរក្ខិយេសុ យាចនពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរិស្សថ បុរិសំ ទេថ បុរិសត្តករំ ទេថ គោណំ ទេថ សកដំ ទេថ វាសឹ ទេថ បរសុំ ទេថ កុឋារឹ ទេថ កុទ្ទាលំ ទេថ និខាទនំ ទេថ វល្លឹ ទេថ វេឡុំ ទេថ មុញ្ជំ ទេថ បព្វជំ ទេថ តិណំ ទេថ មត្តិកំ ទេថាតិ ។ នេតំ មោឃបុរិសា

---

១ ឱ. ម ពោត្ថកេសុ អយំ បាឋោ ន បញ្ញាយតិ ។

រដ្ឋបាលកុលបុត្តក៏និយាយថា

អ្នកសូមរមែងមិនជាទីស្រឡាញ់របស់អ្នកឲ្យ
អ្នកមិនឲ្យរបស់ដែលគេសូម ក៏មិនជាទីស្រឡាញ់
របស់អ្នកសូម ព្រោះហេតុនោះទើបខ្ញុំមិនសូមអ្វីៗ នឹងអ្នក
ដោយគិតថាមិនឲ្យជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ខ្ញុំ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អម្បាលយ៉ាងរដ្ឋបាលកុលបុត្តនោះម្តេចគង់បានពោលយ៉ាងនេះនឹងបិតារបស់ខ្លួន នឹងបាច់ពោលទៅថ្វីដល់ជននឹងជន (នឹងខានស្តីថាឲ្យគ្នាឯណាបាន) ។

[២០០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ភោគទាំងឡាយដែលពួកគ្រហស្ថសន្សំរកបានដោយកម្រ សូម្បីរកបានមកហើយក៏កម្រនឹងថែរក្សាទុកឲ្យគង់បាន ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ កាលបើភោគទាំងឡាយដែលពួកគ្រហស្ថសន្សំរកបានដោយកម្រ សូម្បីរកបានមកហើយក៏កម្រនឹងថែរក្សាយ៉ាងនេះ អ្នកទាំងឡាយប្រព្រឹត្តតែសូមហួសពេក វៃអង្គាសហួសពេក ចំពោះភោគទាំងនោះថា អ្នកទាំងឡាយសូមឲ្យបុរស ឲ្យគ្រឿងហត្ថកម្មនៃបុរស ឲ្យគោ ឲ្យរទេះ ឲ្យកាំបិតឲ្យពូថៅ ឲ្យដឹង ឲ្យចប ឲ្យពន្លាក ឲ្យវល្លិ៍ ឲ្យឫស្សី ឲ្យស្មៅយ៉ាបូង ឲ្យស្មៅដំណេកទន្សាយ ឲ្យស្មៅ (ធម្មតា) ឲ្យដីស្អិត ។ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែល

អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ សញ្ញាចិកាយ បន ភិក្ខុនា កុដឹ ការយមានេន អស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ បមាណិកា ការេតព្វា តត្រិទំ បមាណំ ទីឃសោ ទ្វាទស វិទត្ថិយោ សុគតវិទត្ថិយា តិរិយំ សត្តន្តរា ភិក្ខូ អភិនេតព្វា វត្ថុទេសនាយ ។ តេហិ ភិក្ខូហិ វត្ថុ ទេសេតព្វំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ សារម្ភេ ចេ ភិក្ខុ វត្ថុស្មឹ អបរិក្កមនេ សញ្ញាចិកាយ កុដឹ ការេយ្យ ភិក្ខូ វា អនភិនេយ្យ វត្ថុទេសនាយ បមាណំ វា អតិក្កាមេយ្យ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(២០១) សញ្ញាចិកា នាម សយំ យាចិត្វា បុរិសម្បិ បុរិសត្ថករម្បិ គោណម្បិ សកដម្បិ វាសិម្បិ ផរសុម្បិ កុឋារិម្បិ កុទ្ទាលម្បិ និខាទនម្បិ ។បេ។ តិណម្បិ មត្តិកម្បិ ។ កុដី[1] នាម ឧល្លិត្តា វា ហោតិ អវលិត្តា វា ឧល្លិត្តាវលិត្តា វា ។ ការយមានេនាតិ ករោន្តោ វា ការាបេន្តោ វា ។

---

១ ឱ. ម. កុដិ ។

អ្នកទាំងអស់គ្នាធ្វើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់បានជ្រះថ្លា ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលភិក្ខុឲ្យគេធ្វើកុដិដែលមិនមានទាយកជាម្ចាស់របស់ បំពោះជាទីនៅនៃខ្លួនដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍មកខ្លួនឯង គប្បីធ្វើឲ្យប្រកបដោយប្រមាណ ប្រមាណកុដិនោះគឺ បណ្ដោយ ១២ចំអាម ទទឹង៧ចំអាមដោយចំអាមព្រះសុគតខាងក្នុង ត្រូវនាំពួកភិក្ខុមកដើម្បីសំដែងទីឲ្យ ភិក្ខុទាំងនោះគប្បីសំដែងទីដែលមិនមានអន្ដរាយទាំងមានឧបចារ បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើកុដិដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍គេមកខ្លួនឯង ក្នុងទីដែលមានអន្ដរាយទាំងមិនមានឧបចារក្ដី មិនបាននាំពួកភិក្ខុមកដើម្បីសំដែងទីឲ្យក្ដី ធ្វើឲ្យកន្លងហួសប្រមាណក្ដី ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស។

(២០១) ភិក្ខុបានសូមបុរសក្ដី គ្រឿងហត្ថកម្មនៃបុរសក្ដី គោក្ដី រទេះក្ដី កាំបិតក្ដី ពូថៅក្ដី ដឹងក្ដី ចបក្ដី ពន្លាកក្ដី ។បេ។ ស្មៅក្ដី ដីស្អិតក្ដី ដោយខ្លួនឯង ឈ្មោះថាសូមគ្រឿងឧបករណ៍គេមកខ្លួនឯង ។ ដែលឈ្មោះថាកុដិនោះ គឺកុដិដែលលាបខាងក្នុងឬកុដិដែលលាបខាងក្រៅ ឬកុដិដែលលាបទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅ ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលឲ្យគេធ្វើ គឺធ្វើខ្លួនឯងក្ដី ឲ្យគេធ្វើក្ដី ។

អស្សាមិកន្តិ ន អញ្ញោ កោចិ សាមិកោ ហោតិ ឥត្ថី វា បុរិសោ វា គហដ្ឋោ វា បព្វជិតោ វា ។ អត្តុទ្ទេសន្តិ អត្តនោ អត្ថាយ ។ បមាណិកា ការេតព្វា តត្រិទំ បមាណំ ទីឃសោ ទ្វាទស វិទត្ថិយោ សុគត-វិទត្ថិយាតិ ពាហិរិមេន មានេន ។ តិរិយំ សត្តន្តរាតិ អព្ភន្តរិមេន មានេន ។

(២០២) ភិក្ខូ អភិនេតព្វា វត្ថុទេសនាយាតិ **តេន** កុដិការកេន ភិក្ខុនា កុដិវត្ថុំ សោធេត្វា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលិំ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ សញ្ញាចិកាយ កុដិំ កត្តុកាមោ អស្សាមិកំ អ-ត្តុទ្ទេសំ សោហំ ភន្តេ សង្ឃំ កុដិវត្ថុឱលោកនំ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ សចេ សព្វោ សង្ឃោ ឧស្សហតិ កុដិវត្ថុំ ឱលោកេតុំ សព្វេន សង្ឃេន ឱលោកេ-តព្វំ ។ នោ ចេ សព្វោ សង្ឃោ ឧស្សហតិ

ត្រង់ពាក្យថា មិនមានទាយកជាម្ចាស់របស់ សេចក្តីថា មិនមានអ្នកដទៃណាមួយទោះស្រ្តី ប្រុសក្តី គ្រហស្ថក្តី បព្វជិតក្តី ជាម្ចាស់របស់ ។ ត្រង់ពាក្យថា បំពោះជាទីនៅនៃខ្លួន គឺដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន ។ ត្រង់ពាក្យថា គប្បីធ្វើឲ្យប្រកបដោយប្រមាណ ប្រមាណកុដិនោះគឺបណ្តោយ ១២ ចំអាមដោយចំអាមព្រះសុគត គឺវាស់តាមទីដែលជាខាងក្រៅកុដិ ។ ត្រង់ពាក្យថា ទទឹង៧ចំអាម វាស់ខាងក្នុង គឺវាស់តាមទីដែលជាខាងក្នុងកុដិ ។

[២០២] ត្រង់ពាក្យថា ត្រូវនាំពួកភិក្ខុមកដើម្បីសំដែងទីឲ្យ សេចក្តីថា រូបភិក្ខុអ្នកធ្វើកុដិនោះ ត្រូវជំរះទីកុដិរួចចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើចីវរឆៀងស្មាម្ខាង ថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងប្រណម្យអញ្ជលី ពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ខ្ញុំករុណាចង់ធ្វើកុដិមិនមានទាយកជាម្ចាស់របស់ បំពោះជាទីនៅនៃខ្លួនដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍គេមកខ្លួនឯង បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ ខ្ញុំករុណាឯង សូមឲ្យសង្ឃពិនិត្យមើលទីធ្វើកុដិឲ្យផង ។ ភិក្ខុអ្នកធ្វើកុដិនោះ គប្បីសូមជាគំរប់ពីរដងផង គប្បីសូមជាគំរប់បីដងផង ។ បើសង្ឃទាំងអស់ អាចដើម្បីពិនិត្យមើលទីធ្វើកុដិបាន សង្ឃទាំងអស់គប្បីពិនិត្យមើល ។ បើសង្ឃទាំងអស់មិនអាច

កុដិវត្ថុំ ឱលោកេតុំ យេ តត្ថ ហោន្តិ ភិក្ខូ ព្យត្តា បដិពលា សារម្ភំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អបរិក្កមនំ ជានិតុំ តេ យាចិត្វា សម្មន្និតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សញ្ញាចិកាយ កុដឹ កត្តុកាមោ អស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ សោ សង្ឃំ កុដិវត្ថុឱលោកនំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខូ សម្មន្នេយ្យ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ កុដិវត្ថុំ ឱលោកេតុំ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សញ្ញាចិកាយ កុដឹ កត្តុកាមោ អស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ សោ សង្ឃំ កុដិវត្ថុឱលោកនំ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខូ សម្មន្នតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ កុដិវត្ថុំ ឱលោកេតុំ ។

ដើម្បីពិនិត្យមើលទីធ្វើកុដិបានទេ ភិក្ខុទាំងឡាយឯណា មានទៅក្នុងទីនោះ ជាអ្នកឆ្លាសអាចនឹងដឹងនូវទីដែលមានហេតុទាស់ នឹងទីដែលមិនមានហេតុទាស់ នឹងទីដែលមានឧបចារនឹងមិនមានឧបចារ សង្ឃគប្បីអាពធនា ហើយសម្មតិភិក្ខុទាំងនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវសម្មតិភិក្ខុទាំងនោះយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុដែលឆ្លាសប្រតិពល ត្រូវញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹង (ដោយញត្តិទុតិយកម្មវាចា) ថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុរូបនេះ ឈ្មោះនេះ ចង់ធ្វើកុដិដែលឥតមានទាយកជាម្ចាស់របស់ ចំពោះជាទីនៅនៃខ្លួន ដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍គេមកខ្លួនឯង ភិក្ខុនោះសូមការពិនិត្យមើលទីធ្វើកុដិនឹងសង្ឃ ។ បើការពិនិត្យមើលទីធ្វើកុដិមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសម្មតិភិក្ខុទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ៗ ដើម្បីឲ្យពិនិត្យមើលនូវទីធ្វើកុដិរបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ នេះជាវាចាសម្រាប់ញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុរូបនេះ ឈ្មោះនេះ ចង់ធ្វើកុដិដែលឥតមានទាយកជាម្ចាស់របស់ ចំពោះជាទីនៅនៃខ្លួន ដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍គេមកខ្លួនឯង ភិក្ខុនោះសូមការពិនិត្យមើលទីធ្វើកុដិនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃសម្មតិភិក្ខុទាំងឡាយមានឈ្មោះនេះផង ៗ ដើម្បីឲ្យពិនិត្យមើលទីធ្វើកុដិរបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។

យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ច ឥត្ថន្នាមស្ស ច ភិក្ខូនំ សម្មុតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ កុដិវត្ថុំ ឱលោកេតុំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ច ឥត្ថន្នាមោ ច ភិក្ខូ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ កុដិវត្ថុំ ឱលោកេតុំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(២០៣) តេហិ សម្មតេហិ ភិក្ខូហិ តត្ថ គន្ត្វា កុដិវត្ថុំ ឱលោកេតព្វំ សារម្ភំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អបរិក្កមនំ ជានិតព្វំ ។ សចេ សារម្ភំ ហោតិ អបរិក្កមនំ មា យិធ ករីតិ វត្តព្វោ ។ សចេ អនារម្ភំ ហោតិ សបរិក្កមនំ សង្ឃស្ស អារោចេតព្វំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនន្តិ ។ តេន កុដិការកេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ សញ្ញាចិកាយ កុដឹ កត្តុកាមោ

ការសម្មតិនូវភិក្ខុទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ ដើម្បីឲ្យពិនិត្យមើលទីធ្វើកុដិរបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីស្ងៀម (បើ) មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីពោល ។ ភិក្ខុទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ។ សង្ឃបានសម្មតិដើម្បីឲ្យពិនិត្យមើលទីធ្វើកុដិរបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ កិរិយាសម្មតិនេះសមគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះ សង្ឃទើបស្ងៀម ។ ខ្ញុំករុណាសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះដោយកិរិយាស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(២០៣) ពួកភិក្ខុដែលសង្ឃបានសម្មតិហើយទាំងនោះត្រូវទៅក្នុងទីនោះហើយពិនិត្យមើលទីធ្វើកុដិ រូបត្រូវដឹងថាជាទីមានហេតុទាស់ ទីឥតមានហេតុទាស់ ទីមានឧបចារ ទីឥតមានឧបចារ ។ បើទីមានហេតុទាស់ ទីមិនមានឧបចារ គប្បីប្រាប់ថា លោកកុំធ្វើក្នុងទីនេះឡើយ ។ បើទីឥតមានហេតុទាស់ ទីមានឧបចារ គប្បីប្រាប់សង្ឃថា ទីនេះឥតមានហេតុទាស់ មានឧបចារ ។ ភិក្ខុអ្នកធ្វើកុដិនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើចីវរឆៀងស្មាម្ខាង ថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងប្រណម្យអញ្ជលី ពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណាចង់ធ្វើកុដិមិនមានទាយកជាម្ចាស់របស់ ចំពោះជាទីនៅនៃខ្លួន ដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍គេមកខ្លួនឯង

តេរសកណ្ឌេ ឆដ្ឋសង្ឃាទិសេសស្ស កុដិវត្ថុទេសនា

អស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ សោហំ ភន្តេ សង្ឃំ កុដិ-វត្ថុទេសនំ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សញ្ញាចិកាយ កុដឹ កត្តុ-កាមោ អស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ សោ សង្ឃំ កុដិ-វត្ថុទេសនំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ កុដិវត្ថុំ ទេសេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សញ្ញាចិកាយ កុដឹ កត្តុកាមោ អស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ សោ សង្ឃំ កុដិវត្ថុទេសនំ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ កុដិវត្ថុំ ទេសេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ កុដិវត្ថុស្ស ទេសនា សោ តុណ្ហាស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទេសិតំ សង្ឃេន ឥត្ថន្នា-មស្ស ភិក្ខុនោ កុដិវត្ថុំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៦ និយាយអំពីការសំដែងទីសង់កុដិ

បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណាសូមការសំដែងទីធ្វើកុដិនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុអ្នកធ្វើកុដិនោះ គប្បីសូមជាគំរប់ពីរដងផង គប្បីសូមជាគំរប់បីដងផង ។ ភិក្ខុអ្នកឆ្លាសប្រតិពល គប្បីញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹង (ដោយញត្តិទុតិយកម្មវាចា)ថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុរូបនេះឈ្មោះនេះ ចង់ធ្វើកុដិឥតមានទាយកជាម្ចាស់របស់ បំពោះជាទីនៅនៃខ្លួន ដោយសូមគ្រឿងឧបករណ៍គេមកខ្លួនឯង ភិក្ខុនោះសូមការសំដែងទីធ្វើកុដិនឹងសង្ឃ ។ បើការសំដែងទីធ្វើកុដិមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសំដែងទីធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ (វាចាប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង) ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុរូបនេះឈ្មោះនេះ ចង់ធ្វើកុដិឥតមានទាយកជាម្ចាស់របស់ បំពោះជាទីនៅនៃខ្លួន ដោយការសូមគ្រឿងឧបករណ៍គេមកខ្លួនឯង ភិក្ខុនោះសូមការសំដែងទីធ្វើកុដិនឹងសង្ឃ សង្ឃសំដែងទីធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ការសំដែងទីធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុឈ្មោះនេះសមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីស្ងៀម (បើ) មិនសមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីពោល ។ សង្ឃបានសំដែងទីធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុឈ្មោះនេះហើយ ។ ការនេះសមគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះ សង្ឃទើបស្ងៀម ខ្ញុំករុណាសូមចាំទុកសេចក្តីនេះ ដោយកិរិយាស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(២០៦) សារម្ភំ នាម កិបិល្លិកានំ វា អាសយោ ហោតិ ឧបចិកានំ វា អាសយោ ហោតិ ឧន្ទុរានំ វា អាសយោ ហោតិ អហីនំ វា អាសយោ ហោតិ វិច្ឆិកានំ វា អាសយោ ហោតិ សតបទីនំ វា អាសយោ ហោតិ ហត្ថីនំ វា អាសយោ ហោតិ អស្សានំ វា អាសយោ ហោតិ សីហានំ វា អាសយោ ហោតិ ព្យគ្ឃានំ វា អាសយោ ហោតិ ទីបីនំ វា អាសយោ ហោតិ អច្ឆានំ វា អាសយោ ហោតិ តរច្ឆានំ វា អាសយោ ហោតិ យេសំ កេសញ្ចិ តិរច្ឆានគតានំ វា បាណានំ អាសយោ ហោតិ បុព្វណ្ណនិស្សិតំ វា ហោតិ អបរណ្ណនិស្សិតំ វា ហោតិ អព្ភាឃាតនិស្សិតំ វា ហោតិ អាឃាតននិស្សិតំ វា ហោតិ សុសាននិស្សិតំ វា ហោតិ ឧយ្យាននិស្សិតំ វា ហោតិ រាជវត្ថុនិស្សិតំ វា ហោតិ ហត្ថិសាលានិស្សិតំ វា ហោតិ អស្សសាលានិស្សិតំ វា ហោតិ ពន្ធនាគារនិស្សិតំ វា ហោតិ បានាគារនិស្សិតំ វា ហោតិ សូននិស្សិតំ វា ហោតិ រច្ឆានិស្សិតំ វា ហោតិ

[២០៤] ដែលហៅថាទីមានហេតុចាស់នោះ គឺបាននឹងកន្លែងជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសត្វស្រមោចក្រហមក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសត្វកណ្តៀរក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសត្វកណ្តុរក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសត្វពស់ក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសត្វខ្ទួយក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសត្វក្អែបក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកដំរីក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសេះក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសីហក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកខ្លាធំក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកខ្លាដំបងក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកខ្លាឃ្មុំក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកខ្លារខិនក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសត្វតិរច្ឆានណាមួយក្តី ជាទីតាំងនៅនៃបុព្វណ្ណ[១]ជាតិក្តី ជាទីតាំងនៅនៃអបរណ្ណ[២]ជាតិក្តី ជាទីដែលគេសម្លាប់ចោរក្តី ជាទីសម្រាប់ផ្ចាលទោស[៣]ក្តី ជាទីព្រៃស្មសានក្តី ជាទីឧទ្យានក្តី ជាទីស្រែចំការស្តេចក្តី ជាទីដែលគេសង់រោងដំរីក្តី ជាទីដែលគេសង់រោងសេះក្តី ជាទីដែលគេធ្វើគុកក្តី ជាទីដែលគេធ្វើរោងសុរាក្តី ជាទីអាស្រ័យនៅនៃផ្ទះលក់សាច់ក្តី ជាទីច្រកក្តី

---

១ វត្ថុសម្រាប់បរិភោគមុន បានដល់ស្រូវ ៧ យ៉ាងមានស្រូវសស្រូវក្រហមជាដើម ។ ២ វត្ថុសម្រាប់បរិភោគខាងក្រោយបានដល់ល្ង សណ្តែក ពេក អំពៅ ជាដើម ។ ៣ ទីសម្រាប់ផ្ចាលទោស គឺទីដែលគេសម្រាប់វាយមនុស្សផ្ចាល ។

ចច្ចរនិស្សិតំ វា ហោតិ សភានិស្សិតំ វា ហោតិ សំសរណនិស្សិតំ វា ហោតិ ឯតំ សារម្ភំ នាម ។

(២០៥) អបរិក្កមនំ នាម ន សក្កា ហោតិ យថាយុត្តេន សកដេន អនុបរិគន្តុំ សមន្តា និស្សេណិយា អនុបរិគន្តុំ ឯតំ អបរិក្កមនំ នាម ។

(២០៦) អនារម្ភំ នាម ន កិបិល្លិកានំ វា អាសយោ ហោតិ ន ឧបចិកានំ វា អាសយោ ហោតិ ន ឧន្ទូរានំ វា អាសយោ ហោតិ ន អហីនំ វា អាសយោ ហោតិ ន វិច្ឆិកានំ វា អាសយោ ហោតិ ន សតបទីនំ វា អាសយោ ហោតិ ។បេ។ ន សំសរណនិស្សិតំ វា ហោតិ ឯតំ អនារម្ភំ នាម ។

(២០៧) សបរិក្កមនំ នាម សក្កា ហោតិ យថាយុត្តេន សកដេន អនុបរិគន្តុំ សមន្តា និស្សេណិយា អនុបរិគន្តុំ ឯតំ សបរិក្កមនំ នាម ។

(២០៨) សញ្ញាចិកា នាម សយំ យាចិត្វា បុរិសំបិ បុរិសត្តករំបិ ។បេ។ និទានំបិ ។

ជាទីវាលសម្រាប់លេងក្តី ជាទីកេងប្រជុំក្តី ជាកន្លែងផ្លូវទៅមកក្តី ទីប៉ុណ្ណោះ ហៅថាទីមានហេតុទាស់ គឺទីមានសេចក្តីអន្តរាយ ។

(២០៥) ដែលហៅថា ទីមិនមានឧបចារនោះ គឺបានដល់ទីដែលមិនអាចនឹងបង្វិលរទេះ បង្វិលបង្អ្វែនជុំវិញដោយស្រួលបាន ទីប៉ុណ្ណោះ ហៅថាទីមិនមានឧបចារ ។

(២០៦) ដែលហៅថាទីមិនមានអន្តរាយនោះ គឺបានដល់ទីដែលមិនមែនជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសត្វស្រមោចក្រហមក្តី មិនមែនជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសត្វកណ្តៀរក្តី មិនមែនជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកសត្វកណ្តុរក្តី មិនមែនជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកពស់ក្តី មិនមែនជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកខ្ទួយក្តី មិនមែនជាទីអាស្រ័យនៅនៃពួកក្អែបក្តី ។ បេ ។ មិនមែនជាកន្លែងផ្លូវទៅមកក្តី ទីប៉ុណ្ណោះ ហៅថាទីមិនមានអន្តរាយ ។

(២០៧) ដែលហៅថាទីមានឧបចារនោះ គឺបានដល់ទីដែលអាចបង្វិលរទេះ បង្វិលបង្អ្វែនដោយជុំវិញតាមស្រួលបាន ទីប៉ុណ្ណោះ ហៅថាទីមានឧបចារ ។

(២០៨) ភិក្ខុសូមបុរសក្តី គ្រឿងហត្ថកម្មនៃបុរសក្តី ។ បេ ។ ពន្លាកក្តី ដោយខ្លួនឯង ហៅថាសូមគ្រឿងឧបករណ៍គេមកខ្លួនឯង ។

កុដី នាម ឧល្លិត្តា វា ហោតិ អវលិត្តា វា ឧល្លិត្តាវ-លិត្តា វា ។ ការយេយ្យាតិ ករោតិ វា ការាបេតិ វា ។ ភិក្ខូ វា អនភិនេយ្យ វត្ថុទេសនាយ បមាណំ វា អតិក្កាមេយ្យាតិ ញត្តិទុតិយេន កម្មេន កុដីវត្ថុំ ន ទេសាបេត្វា អាយាមតោ វា វិត្ថារតោ វា អន្តមសោ កេសគ្គមត្តម្បិ អតិក្កាមេត្វា ករោតិ វា ការាបេតិ វា បយោគេ(១) ទុក្កដំ ឯកំ បិណ្ឌំ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មិំ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេ-សស្ស ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។បេ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(២០៩) ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដ-ស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកំ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។

១ បយោគេ បយោគេតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ អាមេណ្ឌិតំ ទិស្សតិ ។

លំនៅរបស់ភិក្ខុដែលលាបខាងក្នុង ឬលាបខាងក្រៅ ឬដែលលាបទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅ ហៅថាកុដិ ។ ត្រង់ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ គឺធ្វើខ្លួនឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី ។ ត្រង់ពាក្យថា មិនបាននាំពួកភិក្ខុមកដើម្បីសំដែងទីឲ្យក្តី ធ្វើឲ្យកន្លងហួសប្រមាណក្តី សេចក្តីថា មិនបានឲ្យសង្ឃសំដែងទីធ្វើកុដិ ដោយបណ្តាយក្តី ដោយទទឹងក្តី ដោយញត្តិទុតិយកម្ម ហើយធ្វើខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី ឲ្យកន្លងហួសប្រមាណ សូម្បីប្រមាណប៉ុនចុងសក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពល់ប្រយោគ កាលនៅតែបូក ១ ដុំនឹងហើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ កាលបើបូក ១ ដុំនោះហើយស្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ត្រង់ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយពិស្តារក្នុងសង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទទី ១ រួចហើយ ។

(២០៩) ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ គឺទីមានអន្តរាយ មិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ តែមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មិនមានហេតុទាស់ មិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ ទេសិតវត្ថុកំ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ ទេសិតវត្ថុកំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

(២១០) ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ បមាណាតិក្កន្តំ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ បមាណាតិក្កន្តំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ បមាណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។

ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មិនមានហេតុទាស់ តែមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ មិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ តែមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មិនមានហេតុទាស់ មិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មិនមានហេតុទាស់ តែមានឧបចារ ជាអនាបត្តិ (មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ) ។

(២១០) ភិក្ខុធ្វើកុដិហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ មិនមានឧប-ចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ តែមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃា-ទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិហួសប្រមាណ មិនមានហេតុទាស់ នឹងមិនមានឧប-ចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិហួសប្រមាណ តែមិនមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិត្រូវប្រមាណ តែមានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។

ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ បមាណិកាំ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ បមាណិកាំ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ បមាណិកាំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

(២១១) ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកាំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ(១) ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកាំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកាំ បមាណាតិក្កន្តំ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកាំ បមាណាតិក្កន្តំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសានំ ។

---

១ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានន្តិ អាទីសុ ច ទ្វីហិ សង្ឃាទិសេសេហិ សទ្ធឹ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានន្តិអាទិនា នយេន អត្ថោ វេទិតព្វោតិ តព្វណ្ណនា ។

ភិក្ខុធ្វើកុដិត្រូវប្រមាណ តែមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិប្រកបដោយប្រមាណ ឥតមានហេតុទាស់ តែឥតមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិប្រកបដោយប្រមាណ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។

(២១១) ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឱ្យ ហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឱ្យ ហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដមួយនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឱ្យ ហួសប្រមាណ ឥតមានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដមួយនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឱ្យ ហួសប្រមាណ តែឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។

(២១២) ភិក្ខុ កុដឹ ការេតិ ទេសិតវត្ថុកំ បមាណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ភិក្ខុ កុដឹ ការេតិ ទេសិតវត្ថុកំ បមាណិកំ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ការេតិ ទេសិតវត្ថុកំ បមាណិកំ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ កុដឹ ការេតិ ទេសិតវត្ថុកំ បមាណិកំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

(២១៣) ភិក្ខុ សមាទិសតិ កុដឹ មេ ការេថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ការេន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។បេ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសតិ កុដឹ មេ ការេថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ការេន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៦ បទភាជនីយ និយាយអំពីកុដិដែលសង្ឃសំដែងទីឲ្យជាដើម

(២១២) ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយប្រមាណ តែមានហេតុចាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយប្រមាណ តែមានហេតុចាស់ មានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយប្រមាណ ឥតមានហេតុចាស់ តែមិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយប្រមាណ ឥតមានហេតុចាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។

(២១៣) ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថាអ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុចាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ មានហេតុចាស់ មានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ឥតមានហេតុចាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ឥតមានហេតុចាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុចាស់ ឥតមានទីឧបចារ

អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។ ភិក្ខុ សមាទិសតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ បមាណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។ ភិក្ខុ សមាទិសតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។បេ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ ឥតមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ ឥតមានហេតុទាស់មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។ ភិក្ខុបង្គាប់(ពួកភិក្ខុផងគ្នា)ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអា-បត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ មិនមានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ មិនមានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា)ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលប្រកបដោយប្រមាណ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអា-បត្តិទុក្កដពីរ ។បេ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ មិនមានហេតុទាស់មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ មិនមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។ ភិក្ខុបង្គាប់(ពួកភិក្ខុផងគ្នា)ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលមិនមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ

អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសានំ ។ ភិក្ខុ សមាទិសតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ បមាណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

(២១៤) ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ន ច សមាទិសតិ ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដមួយនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ បេ ។ មិនមានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដមួយនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ បេ ។ មិនមានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ ភិក្ខុបង្គាប់(ពួកភិក្ខុផងគ្នា)ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឱ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឱ្យ ប្រកបដោយប្រមាណ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ មិនមានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ មិនមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។

[២១៤] ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឱ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែមិនបានបង្គាប់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឱ្យផង មិនមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផងដូច្នេះឡើយ ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឱ្យ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។

អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ន ច សមាទិសតិ ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។បេ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ន ច សមាទិសតិ បមាណិកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។បេ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។បេ។

មិនមានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ មិនមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុបង្គាប់(ពួកភិក្ខុផងគ្នា)ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែមិនបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផងដូច្នេះឡើយ ។ ភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ(ភិក្ខុនោះ)ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។ ភិក្ខុបង្គាប់(ពួកភិក្ខុផងគ្នា)ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែមិនបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះត្រូវប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផងដូច្នេះឡើយ ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។

អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ន ច សមាទិសតិ បមាណិកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ បមាណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ន ច សមាទិសតិ ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ បមាណិកា ច អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។

ឥតមានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែមិនបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផងដូច្នេះឡើយ ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលប្រកបដោយប្រមាណ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែមិនបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផងដូច្នេះឡើយ ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលមិនមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ បេ ។ មិនមានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ បេ ។

អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសានំ ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ន ច សមាទិសតិ ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ បមាណិកា ច អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ បមាណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។បេ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

(២១៥) ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ សុណាតិ កុដី កិរ មេ កយិរតិ អទេសិតវត្ថុកា សារម្ភា អបរិក្កមនាតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ

មិនមានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ៗ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែមិនបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ប្រកបដោយប្រមាណផង មិនមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផងដូច្នេះឡើយ ៗ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយប្រមាណ តែមានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ៗ បេ ៗ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ បេ ៗ មិនមានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ បេ ៗ មិនមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ៗ

[២១៩] ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ៗ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ៗ ភិក្ខុនោះឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុធ្វើកុដិដែលមិនមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ដើម្បីអាត្មាអញ ៗ ភិក្ខុនោះ គប្បីទៅខ្លួនឯងក្តី ប្រើបម្រើទៅក្តី

ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ សោ ចេ សាមំ វា គច្ឆេយ្យ ទូតំ វា បហិណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ការោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ ។ សោ សុណាតិ កុដី កិរ មេ កយិរតិ អទេសិតវត្ថុកា សារម្ភា សបរិក្កមនាតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ចាតិ ។ សោ ចេ សាមំ វា គច្ឆេយ្យ ទូតំ វា បហិណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ការោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ សុណាតិ កុដី កិរ មេ កយិរតិ អទេសិតវត្ថុកា អនារម្ភា

ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានទៅខ្លួនឯងក្តី មិនបានប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះ ដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះឮដំណឹងថា ភិក្ខុធ្វើកុដិដើម្បីខ្លួនអញ ដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីទៅខ្លួនឯងក្តី ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុទាស់ផង ។ បើភិក្ខុនោះមិនទៅខ្លួនឯងក្តី មិនប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះ ដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យឥតមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុធ្វើកុដិដើម្បីខ្លួនអញដែលឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ឥតមានហេតុទាស់

អបរិក្កមនាតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ សបរិក្កមនា ចាតិ ។ នោ ចេ សាមំ វា គច្ឆេយ្យ ទូតំ វា បហិណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ ។ សោ សុណាតិ កុដី កិរ មេ កយិរតិ អទេសិតវត្ថុកា អនារម្ភា សបរិក្កមនាតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ ទេសិតវត្ថុកា ហោតូតិ ។ នោ ចេ សាមំ វា គច្ឆេយ្យ ទូតំ វា បហិណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ សុណាតិ

ឥតមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីទៅខ្លួនឯងក្តី ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង មានទីឧបចារផង ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានទៅខ្លួនឯងក្តី មិនបានប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះ ដែលមិនមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុធ្វើកុដិដើម្បីខ្លួនអញ ដែលមិនមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីទៅខ្លួនឯងក្តី ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានទៅខ្លួនឯងក្តី មិនបានប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះ ដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ តែមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះឮដំណឹងថា

កុដី កិរ មេ កយិរតិ ទេសិតវត្ថុកា សារម្ភា អបរិក្ក-
មនាតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តុំ ទូតោ វា
បាហេតព្វោ អនារម្ភា ច ហោតុ សបរិក្កមនា ចាតិ ។
នោ ចេ សាមំ វា គច្ឆេយ្យ ទូតំ វា បហិណេយ្យ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដី
មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច
ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដី
ករោន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ ។ សោ
សុណាតិ កុដី កិរ មេ កយិរតិ ទេសិតវត្ថុកា
សារម្ភា សបរិក្កមនាតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា
គន្តុំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ អនារម្ភា ហោតូតិ ។ នោ
ចេ សាមំ វា គច្ឆេយ្យ ទូតំ វា បហិណេយ្យ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដី មេ ក-
រោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា
ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដី ករោន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ

ពួកភិក្ខុធ្វើកុដិដើម្បីខ្លួនអញ ដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ តែមានហេតុចាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីទៅខ្លួនឯងក្តី ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិឥតមានហេតុចាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានទៅខ្លួនឯងក្តី មិនបានប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុចាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ តែមានហេតុចាស់ មានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវដំណឹងថា ពួកភិក្ខុធ្វើកុដិដើម្បីខ្លួនអញ ដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ តែមានហេតុចាស់ មានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះ ត្រូវទៅខ្លួនឯងក្តី ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិឥតមានហេតុចាស់ ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានទៅខ្លួនឯងក្តី មិនបានប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុចាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ

អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ សុណាតិ កុដី កិរ មេ កយិរតិ ទេសិតវត្ថុកា អនារម្ភា អបរិក្កមនាតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ សបរិក្កមនា ហោតូតិ ។ នោ ចេ សាមំ វា គច្ឆេយ្យ ទូតំ វា បហិណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដី មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដី ករោន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

[២១៦] ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដី មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច បមាណិកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដី ករោន្តិ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ សុណាតិ កុដី កិរ មេ កយិរតិ បមាណាតិក្កន្តា សារម្ភា អបរិក្កមនាតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ បមាណិកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ បេ ។

ឥតមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុធ្វើកុដិដើម្បីខ្លួនអញ មានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ឥតមានហេតុទាស់ តែឥតមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវទៅខ្លួនឯងក្តី ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិមានទីឧបចារ ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានទៅខ្លួនឯងក្តី មិនបានប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

[២១៦] ភិក្ខុបង្គាប់(ពួកភិក្ខុផងគ្នា)ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ថា កុដិនោះគួរជាកុដិប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិដើម្បីភិក្ខុនោះ ធំហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុធ្វើកុដិដើម្បីខ្លួនអញ ធំហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ មិនមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះ ត្រូវទៅខ្លួនឯងក្តី ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ បេ ។

បមាណិកា ច ហោតុ អនារម្ភា ចាតិ ។ បេ ។ បមាណិកា ច ហោតុ សបរិក្កមនា ចាតិ ។ បេ ។ បមាណិកា ហោតូតិ ។ នោ ចេ សាមំ វា គច្ឆេយ្យ ទូតំ វា បហិណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ការេថាតិ សមា-ទិសតិ ច បមាណិកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ បមា-ណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ សុណាតិ កុដី កិរ មេ កយិរតិ បមាណិកា សារម្ភា អបរិក្កមនាតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ អនារម្ភា ច ហោតុ សបរិក្កមនា ចាតិ ។ បេ ។ អនារម្ភា ហោតូតិ ។ បេ ។ សបរិក្កមនា ហោតូតិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ការេថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ បមាណិកា ច អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។

គួរប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង ។ បេ ។ គួរប្រកបដោយប្រមាណផង គួរមានទីឧបចារផង ។ បេ ។ គួរប្រកបដោយប្រមាណ ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានទៅខ្លួនឯងក្តី មិនបានប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់(ពួកភិក្ខុផងគ្នា)ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ថា កុដិនោះគួរប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ ប្រកបដោយប្រមាណ តែមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះឮដំណឹងថា ពួកភិក្ខុធ្វើកុដិឲ្យអាត្មាអញ ប្រកបដោយប្រមាណ មានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវទៅខ្លួនឯងក្តី ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ បេ ។ គួរជាកុដិឥតមានហេតុទាស់ ។ បេ ។ មានទីឧបចារ ។ បេ ។ ជាអនាបត្តិ ។ ភិក្ខុបង្គាប់(ពួកភិក្ខុផងគ្នា)ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ ជាកុដិឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។

សោ សុណាតិ កុដី កិរ មេ កយិរតិ អទេសិតវត្ថុកា បមាណាតិក្កន្តា សារម្ភា អបរិក្កមនាតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ បមាណិកា ច អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ បេ ។ ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ បមាណិកា ច អនារម្ភា ចាតិ ។ បេ ។ ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ បមាណិកា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ បេ ។ ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ បមាណិកា ចាតិ ។ នោ ចេ សាមំ វា គច្ឆេយ្យ ទូតំ វា បហិណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ បមាណិកា ច អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ បមាណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ សុណាតិ កុដី កិរ មេ កយិរតិ ទេសិតវត្ថុកា បមាណិកា សារម្ភា អបរិក្កមនាតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តព្វំ

ភិក្ខុនោះឮដំណើរថា ពួកភិក្ខុធ្វើកុដិឲ្យអាត្មាអញ ជាកុដិឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវទៅខ្លួនឯងក្ដី ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្ដី ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ បេ ។ គួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង ។ បេ ។ គួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ប្រកបដោយប្រមាណផង មានទីឧបចារផង ។ បេ ។ គួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ប្រកបដោយប្រមាណផង ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានទៅខ្លួនឯងក្ដី មិនបានប្រើបម្រើឲ្យទៅក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ថា កុដិនោះគួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ ជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយប្រមាណ តែមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះឮដំណើរថា ពួកភិក្ខុធ្វើកុដិឲ្យអាត្មាអញ ជាកុដិដែលមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយប្រមាណ តែមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវទៅខ្លួនឯងក្ដី

ទូតោ វា បាហេតព្វោ អនារម្ភា ច ហោតុ សបរិក្កមនា ចាតិ ។ បេ ។ អនារម្ភា ហោតូតិ ។ បេ ។ សបរិក្កមនា ហោតូតិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ។

[២១៧] ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ តិណ្ណំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សប-រិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។

ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ដោយពាក្យថា កុដិនោះគួរជាកុដិឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ ។ បេ ។ មានទីឧបចារ ។ បេ ។ ជាអនាបត្តិ ។

(២១៧) ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ថា កុដិនោះគួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ ជាកុដិឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដបី ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ថា កុដិនោះគួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ ជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ តែមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។

អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច បមាណិកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ តិណ្ណំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច បមាណិកា ច ហោតុ អនារម្ភា ច សបរីក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ បមាណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

ឥតមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ថា កុដិនោះគួរជាកុដិប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ ហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដបី ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ថា កុដិនោះគួរជាកុដិប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ ប្រកបដោយប្រមាណ តែមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ តែឥតមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។

កិញ្ចិ សមាទិសត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ បមាណិកា ច អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ចតុន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ តិណ្ណំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ តិណ្ណំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ កិញ្ចិ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកា ច ហោតុ បមាណិកា ច អនារម្ភា ច សបរិក្កមនា ចាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ បមាណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ថា កុដិនោះគួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ ឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៤ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដបី ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដបី ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ប៉ុន្តែបានពន្យល់ថា កុដិនោះគួរជាកុដិមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យផង ប្រកបដោយប្រមាណផង ឥតមានហេតុទាស់ផង មានទីឧបចារផង ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ មានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយប្រមាណ តែមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ តែឥតមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។

[២១៨] ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ ចេ វិប្បកតេ អាគច្ឆតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សា កុដី អញ្ញស្ស វា ទាតព្វា ភិន្ទិត្វា វា បុន កាតព្វា ។ នោ ចេ អញ្ញស្ស វា ទទេយ្យ ភិន្ទិត្វា វា បុន ការេយ្យ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ ។ សោ ចេ វិប្បកតេ អាគច្ឆតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សា កុដី អញ្ញស្ស វា ទាតព្វា ភិន្ទិត្វា វា បុន កាតព្វា ។ នោ ចេ អញ្ញស្ស វា ទទេយ្យ ភិន្ទិត្វា វា បុន ការេយ្យ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ... អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ... អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា

[២១៨] ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ ឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ កាលបើការដែលធ្វើកុដិមិនទាន់ស្រេច ក៏ស្រាប់តែភិក្ខុនោះមកដល់ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃ ឬត្រូវទំលាយបង់ហើយឲ្យធ្វើជាថ្មីទៀត ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃទេ ឬមិនបានទំលាយបង់ហើយឲ្យធ្វើជាថ្មីទៀតទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ ឥតមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ ។ កាលបើការដែលធ្វើកុដិមិនទាន់ស្រេច ក៏ស្រាប់តែភិក្ខុនោះមកដល់ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃ ឬត្រូវទំលាយបង់ហើយឲ្យធ្វើជាថ្មីទៀត ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃទេ ឬមិនបានទំលាយបង់ហើយឲ្យធ្វើជាថ្មីទៀតទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ តែឥតមានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា

បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ
ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ ចេ វិប្បកតេ
អាគច្ឆតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សា កុដី អញ្ញស្ស វា
ទាតព្វា ភិន្ទិត្វា វា បុន កាតព្វា ។ នោ ចេ
អញ្ញស្ស វា ទទេយ្យ ភិន្ទិត្វា វា បុន ការេយ្យ
អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ...
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ... អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។
ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ករោថាតិ ។
តស្ស កុដឹ ករោន្តិ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្ក-
មនំ ។ សោ ចេ វិប្បកតេ អាគច្ឆតិ ។ តេន ភិក្ខុនា
សា កុដី អញ្ញស្ស វា ទាតព្វា ភិន្ទិត្វា វា បុន កាតព្វា ។
នោ ចេ អញ្ញស្ស វា ទទេយ្យ ភិន្ទិត្វា វា បុន ការេយ្យ
អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ
សបរិក្កមនំ.. អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។

អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ មានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ តែមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ កាលបើការធ្វើកុដិមិនទាន់ស្រេច ក៏ស្រាប់តែភិក្ខុនោះមកដល់ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃ ឬគប្បីទំលាយបង់ហើយឲ្យធ្វើជាថ្មីទៀត ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃទេ ឬមិនបានទំលាយបង់ហើយឲ្យធ្វើជាថ្មីទៀតទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ តែឥតមានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។ ភិក្ខុបង្គាប់(ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំង-ឡាយ ចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ កាលបើការធ្វើកុដិមិនទាន់ស្រេច ក៏ស្រាប់តែភិក្ខុនោះមកដល់ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃ ឬគប្បីទំលាយបង់ហើយឲ្យធ្វើជាថ្មីទៀត ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃទេ ឬមិនបានទំលាយបង់ហើយឲ្យធ្វើជាថ្មីទៀតទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។

អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ... អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ... អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ការេថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ បមាណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ ចេ វិប្បកតេ អាគច្ឆតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សា កុដី អញ្ញស្ស វា ទាតព្វា ភិន្ទិត្វា វា បុន កាតព្វា ។ នោ ចេ អញ្ញស្ស វា ទទេយ្យ ភិន្ទិត្វា វា បុន ការេយ្យ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ... អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ... អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ការេថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ករោន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ បមាណាតិក្កន្តំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ ចេ វិប្បកតេ អាគច្ឆតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សា កុដី អញ្ញស្ស វា ទាតព្វា ភិន្ទិត្វា វា បុន កាតព្វា ។

ឥតមានហេតុទាស់ តែឥតមានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុបង្គាប់(ពួកភិក្ខុផងគ្នា)ថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំហើយចៀសចេញទៅ ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ ប្រកបដោយប្រមាណ មានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ កាលបើការធ្វើកុដិមិនទាន់ស្រេច ក៏ស្រាប់តែភិក្ខុនោះមកដល់ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃ ឬគប្បីទំលាយបង់ហើយឲ្យធ្វើជាថ្មីទៀត ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃទេ ឬមិនបានទំលាយបង់ហើយឲ្យធ្វើជាថ្មីទៀតទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ តែឥតមានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។ ភិក្ខុបង្គាប់(ពួកភិក្ខុផងគ្នា)ថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំហើយចៀសចេញទៅ ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ មិនមានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ហួសប្រមាណ មានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ កាលបើការធ្វើកុដិមិនទាន់ស្រេច ក៏ស្រាប់តែភិក្ខុនោះមកដល់ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃ ឬគប្បីឲ្យរុះរើធ្វើជាថ្មីទៀត ។

សោ ចេ អញ្ញស្ស វា ទទេយ្យ ភិន្ទិត្វា វា បុន ការេយ្យ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ... អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ... អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ... អាបត្តិ ទ្វិន្នំ សង្ឃាទិសេសានំ ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ កុដឹ មេ ការេថាតិ ។ តស្ស កុដឹ ការេន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ បមាណិកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ ចេ វិប្បកតេ អាគច្ឆតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សា កុដី អញ្ញស្ស វា ទាតព្វា ភិន្ទិត្វា វា បុន កាតព្វា ។ សោ ចេ អញ្ញស្ស វា ទទេយ្យ ភិន្ទិត្វា វា បុន ការេយ្យ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ... អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ... អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

បើភិក្ខុនោះមិនបានឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃទេ ឬមិនបានឲ្យរុះរើធ្វើជាថ្មីទៀតទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ បេ ។ ឥតមានហេតុទាស់ តែឥតមានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសពីរ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ (ពួកភិក្ខុផងគ្នា) ថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរធ្វើកុដិឲ្យខ្ញុំ រួចចៀសចេញទៅ ។ ពួកភិក្ខុក៏ធ្វើកុដិឲ្យភិក្ខុនោះ មានពួកភិក្ខុសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយប្រមាណ តែមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ ។ កាលបើការធ្វើកុដិមិនទាន់ស្រេច ក៏ស្រាប់តែភិក្ខុនោះមកដល់ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃ ឬគប្បីឲ្យរុះរើធ្វើជាថ្មីទៀត ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានឲ្យកុដិនោះដល់ភិក្ខុដទៃទេ ឬមិនបានឲ្យរុះរើធ្វើជាថ្មីទៀតទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ មានហេតុទាស់ តែមានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឥតមានហេតុទាស់ ឥតមានទីឧបចារ... ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឥតមានហេតុទាស់ មានទីឧបចារ ជាអនាបត្តិ ។

(២១៩) អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អត្តនា វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បរេហិ វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បរេហិ វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២២០) អនាបត្តិ លេណេ គុហាយ តិណកុដិកាយ អញ្ញស្សត្ថាយ វាសាគារំ ឋបេត្វា សព្វត្ថ អនាបត្តិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ឆដ្ឋសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

(៤១៩) ភិក្ខុធ្វើកុដិមិនទាន់ស្រេចដោយខ្លួនឯង ហើយធ្វើបង្ហើយដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើកុដិមិនទាន់ស្រេចដោយខ្លួនឯង ហើយឲ្យភិក្ខុដទៃធ្វើបង្ហើយ (ភិក្ខុអ្នកប្រើ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ពួកភិក្ខុដទៃធ្វើកុដិ (ឲ្យភិក្ខុរូបណា) មិនទាន់ស្រេច ហើយភិក្ខុ (រូបនោះ) ធ្វើបង្ហើយដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ពួកភិក្ខុដទៃធ្វើកុដិ (ឲ្យភិក្ខុរូបណា) មិនទាន់ស្រេច ហើយភិក្ខុ (រូបនោះ) ឲ្យពួកភិក្ខុដទៃទៀតធ្វើបង្ហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៤២០) ដំណើរដែលមិនត្រូវអាបត្តិនោះ គឺភិក្ខុធ្វើលេណ[១] គុហា[២] កុដិស្មៅ និងកុដិសម្រាប់ភិក្ខុដទៃ (មានឧបជ្ឈាយ៍ជាដើម) និងទីសេនាសនទាំងពួង (មានរោងឧបោសថជាដើម) វៀរលែងតែធ្វើកុដិសម្រាប់នៅរបស់ខ្លួន (ម្យ៉ាងទៀត) ដំណើរដែលមិនត្រូវអាបត្តិនោះ គឺភិក្ខុឆ្កួត និងភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ៦ ចប់ ។

---

១ ទីសម្រាប់ជ្រក ល្អមនៅបាន ។ ២ ទីបិទបាំង ល្អមនៅបាន ។ ពាក្យថា លេណ និងគុហា ទាំងពីរនេះ ជាវេវចន គឺពាក្យនិយាយផ្លាស់ប្តូរគ្នាបាន ។

សត្តមសង្ឃាទិសេសំ

[២២១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា កោសម្ពិយំ វិហរតិ ឃោសិតារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ ឆន្នស្ស ឧបដ្ឋាកោ គហបតិ អាយស្មន្តំ ឆន្នំ ឯតទវោច វិហារវត្ថុំ ភន្តេ ជានាហិ អយ្យស្ស វិហារំ ការាបេស្សាមីតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឆន្នោ វិហារវត្ថុំ សោធេន្តោ អញ្ញតរំ ចេតិយរុក្ខំ ឆេទាបេសិ គាមបូជិតំ និគមបូជិតំ នគរបូជិតំ ជនបទបូជិតំ រដ្ឋបូជិតំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ចេតិយរុក្ខំ ឆេទាបេស្សន្តិ គាមបូជិតំ និគមបូជិតំ នគរបូជិតំ ជនបទបូជិតំ រដ្ឋបូជិតំ ឯកិន្ទ្រិយំ សមណា សក្យបុត្តិយា ជីវំ វិហេឋេន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។

សង្ឃាទិសេស ទី ៧

[៤២១] សម័យនោះ ព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងឃោសិតារាម[១] ទៀបក្រុងកោសម្ពី ។ សម័យនោះឯង មានគហបតីជាឧបដ្ឋាកឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ជ្រាប ទីសម្រាប់សង់វិហារ[២] ខ្ញុំព្រះករុណានឹងឲ្យមនុស្សធ្វើវិហារប្រគេនលោកម្ចាស់ ។ ឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុកាលដែលជម្រះទីសម្រាប់សង់វិហារ ក៏ឲ្យមនុស្សកាប់ឈើមួយដើម ដែលគេសន្មតជាចេតិយ ជាឈើដែលអ្នកស្រុក អ្នកនិគម អ្នកក្រុង អ្នកជនបទ អ្នកដែនធ្លាប់គោរពបូជា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស និន្ទា តិះដៀលថា ចុះហេតុអ្វី បានជាសមណទាំងឡាយជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រ ឲ្យមនុស្សកាប់ឈើដែលគេសន្មតជាចេតិយ ជាឈើដែលអ្នកស្រុក អ្នកនិគម អ្នកក្រុង អ្នកជនបទ អ្នកដែនធ្លាប់គោរពបូជា សមណទាំងឡាយជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រ បៀតបៀនដើមឈើរស់ដែលមានឥន្ទ្រិយតែមួយ ។ ពួកភិក្ខុបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស និន្ទា តិះដៀល (ដូច្នោះ)

---

១ បានជាហៅថា ឃោសិតារាម ព្រោះអារាមនេះ ឃោសិតសេដ្ឋីសាងថ្វាយព្រះបរមគ្រូ ។
២ គឺទីសេនាសនសម្រាប់នៅរបស់ខ្លួន ដែលមានទាយកជាម្ចាស់របស់គេធ្វើឲ្យ ។

យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ
វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឆន្នោ ចេតិយរុក្ខំ
ឆេទាបេស្សតិ គាមបូជិតំ ។ បេ ។ រដ្ឋបូជិតន្តិ ។
អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។
សច្ចំ កិរ ត្វំ ឆន្ន ចេតិយរុក្ខំ ឆេទាបេសិ គាម-
បូជិតំ ។ បេ ។ រដ្ឋបូជិតន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ
ពុទ្ធោ ភគវា ។ បេ ។ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស
ចេតិយរុក្ខំ ឆេទាបេស្សសិ គាមបូជិតំ និគមបូជិតំ
នគរបូជិតំ ជនបទបូជិតំ រដ្ឋបូជិតំ ជីវសញ្ញិនោ ហិ
មោឃបុរិស មនុស្សា រុក្ខស្មឹ នេតំ មោឃបុរិស
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន
ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ មហល្លកំ បន
ភិក្ខុនា វិហារំ ការយមានេន សស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ

ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោសនិន្ទាតិះដៀលថា ចុះហេតុអ្វី បានជាឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុឲ្យមនុស្សកាប់ឈើដែលគេសន្មតជាចេតិយ ជាឈើដែលអ្នកស្រុកគេបូជា ។ បេ ។ អ្នកដែនធ្លាប់គោរពបូជា ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលឆន្ន ឮថាអ្នកឯងឲ្យមនុស្សកាប់ឈើដែលគេសន្មតជាចេតិយ ដែលអ្នកស្រុកគេបូជា ។ បេ ។ អ្នកដែនធ្លាប់គោរពបូជា មែនឬ ។ ឆន្នភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានជោគទ្រង់តិះដៀលថា ។ បេ ។ នែបុរសទទេ ចុះហេតុអ្វីបានជាអ្នកឯងឲ្យមនុស្សកាប់ដើមឈើ ដែលគេសន្មតជាចេតិយ ជាឈើដែលអ្នកស្រុក អ្នកនិគម អ្នកក្រុង អ្នកជនបទ អ្នកដែនតែងគោរពបូជា (ដូច្នោះ) ម្នាលមោឃបុរស ព្រោះមនុស្សទាំងឡាយ មានសេចក្តីសំគាល់ថា ឈើជាសភាវមានជីវិត នែបុរសសោះសូន្យ ហេតុនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុកាលឲ្យគេធ្វើវិហារ[1]មានម្ចាស់ ចំពោះជាទីនៅរបស់ខ្លួន

---

១ ពាក្យដែលហៅថាវិហារនោះ តាមភាសាបាឡី សំដៅយកទីនៅទាំងអស់របស់សង្ឃ គឺកុដិដែលធំ ៗ សម្រាប់សង្ឃនៅ ឬទីវត្តទាំងមូលនោះឯង ហៅថាវិហារ ។

ភិក្ខូ អភិនេត្វា វត្ថុទេសនាយ តេហិ ភិក្ខូហិ វត្ថុំ ទេសេតព្វំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ សារម្ភេ ចេ ភិក្ខុ វត្ថុស្មឹ អបរិក្កមនេ មហល្លកំ វិហារំ ការេយ្យ ភិក្ខូ វា អនភិនេយ្យ វត្ថុទេសនាយ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(២២២) មហល្លកោ នាម វិហារោ សស្សាមិកោ វុច្ចតិ ។ វិហារោ នាម ឧល្លិត្តោ វា ហោតិ អវលិត្តោ វា ឧល្លិត្តាវលិត្តោ វា ។ ការយមានោតិ ករោន្តោ វា ការាបេន្តោ វា ។ សស្សាមិកន្តិ អញ្ញោ កោចិ សាមិកោ ហោតិ ឥត្ថី វា បុរិសោ វា គហដ្ឋោ វា បព្វជិតោ វា ។ អត្តុទ្ទេសន្តិ អត្តនោ អត្ថាយ ។

(២២៣) ភិក្ខូ អភិនេត្វា វត្ថុទេសនាយាតិ តេន វិហារការកេន ភិក្ខុនា វិហារវត្ថុំ សោធេត្វា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ មហល្លកំ វិហារំ កត្តុកាមោ សស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ សោហំ ភន្តេ សង្ឃំ វិហារវត្ថុឱលោកនំ យាចាមីតិ ។

ត្រូវនាំភិក្ខុទាំងឡាយមកសំដែងទីឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនោះត្រូវសំដែងទីដែលមិនមានសេចក្ដីរង្កៀស មានឧបចារ ថាបើទីដីប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស មិនមានឧបចារហើយ ភិក្ខុគប្បីឲ្យធ្វើវិហារធំ ឬមិននាំភិក្ខុទាំងឡាយទៅដើម្បីសំដែងទីឲ្យ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(២២២) វិហារដែលមានម្ចាស់ តថាគតត្រាស់ហៅថាវិហារធំ ។ (ទីនៅរបស់សង្ឃ) គឺទីដែលលាបខាងក្នុងក្ដី លាបខាងក្រៅក្ដី លាបទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅក្ដី ហៅថាវិហារ ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលឲ្យគេធ្វើ សេចក្ដីថាធ្វើឯងក្ដី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យធ្វើក្ដី ។ ត្រង់ពាក្យថា មានម្ចាស់ គឺអ្នកណាមួយដទៃ ទោះស្រីក្ដី ប្រុសក្ដី គ្រហស្ថក្ដី អ្នកបួសក្ដី ជាម្ចាស់ ។ ត្រង់ពាក្យថា ចំពោះជាទីនៅរបស់ខ្លួន គឺដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន ។

(២២៣) ត្រង់ពាក្យថា ត្រូវនាំភិក្ខុទាំងឡាយមកសំដែងទីឲ្យ គឺត្រូវភិក្ខុអ្នកធ្វើវិហារនោះជម្រះទីសម្រាប់ធ្វើវិហារ រួចហើយចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើសម្ពត់ឧត្តរាសង្គ[១]ឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំជើងរបស់ភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលី ហើយពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើវិហារធំ មានទាយកជាម្ចាស់ ចំពោះជាទីនៅរបស់ខ្លួន បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណានោះ សូមសង្ឃត្រួតត្រាមើលទីសម្រាប់

---

១ សម្ពត់សម្រាប់ពាក់ព័ទ្ធឆៀងលើស្មាខាងឆ្វេងក្រោមស្មាស្ដាំ (ចីពរ) ។

ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ សចេ សព្វោ សង្ឃោ ឧស្សហតិ វិហារវត្ថុំ ឱលោកេតុំ សព្វេន សង្ឃេន ឱលោកេតព្វំ ។ នោ ចេ សព្វោ សង្ឃោ ឧស្សហតិ វិហារវត្ថុំ ឱលោកេតុំ យេ តត្ថ ហោន្តិ ភិក្ខូ ព្យត្តា បដិពលា សារម្ភំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អបរិក្កមនំ ជានិតុំ តេ យាចិត្វា សម្មន្និតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ មហល្លកំ វិហារំ កត្តុកាមោ សស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ សោ សង្ឃំ វិហារវត្ថុឱលោកនំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខូ សម្មន្នេយ្យ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ វិហារវត្ថុំ ឱលោកេតុំ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ

ធ្វើវិហារឲ្យ ។ ភិក្ខុអ្នកធ្វើវិហារត្រូវសូមជាគំរប់ពីរដងផង សូមជាគំរប់បីដងផង ។ បើសង្ឃទាំងអស់អាចត្រួតត្រាមើលទីសម្រាប់សង់វិហារបាន ត្រូវសង្ឃទាំងអស់ត្រួតមើល ។ បើសង្ឃទាំងអស់មិនអាចត្រួតមើលទីសម្រាប់សង់វិហារបានទេ ហើយក្នុងទីនោះមានភិក្ខុទាំងឡាយណា ឈ្លាសប្រតិពល ដឹងទីដែលមានសេចក្ដីរង្កៀស[១] ទីដែលមិនមានសេចក្ដីរង្កៀស ទីមានឧបចារ ទីមិនមានឧបចារ ភិក្ខុសង្ឃត្រូវសូមភិក្ខុទាំងឡាយនោះហើយសន្មតិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងនោះសង្ឃត្រូវសន្មតិយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពល ត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះចង់ធ្វើវិហារធំ មានទាយកជាម្ចាស់ បំពោះជាទីនៅរបស់ខ្លួន ភិក្ខុនោះសូមសង្ឃត្រួតមើលទីសម្រាប់សង់វិហារឲ្យ ។ បើការត្រួតមើលទីសម្រាប់សង់វិហារមានកាលដ៏គួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសន្មតនូវភិក្ខុទាំងឡាយឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង ដើម្បីត្រួតមើលនូវទីសម្រាប់សង់វិហាររបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះៗ ពាក្យនេះជាពាក្យសម្រាប់ញុំាងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន

---

១ សព្ទនេះប្រែមកពីបាឡីថា សារម្ភ ។ នេះប្រែថាប្រកបដោយសេចក្ដីអន្តរាយ ថាមានហេតុទាស់ ថាប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស ឬមានសេចក្ដីរង្កៀស ។

សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ មហល្លកំ វិហារំ កត្តុកាមោ សស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ សោ សង្ឃំ វិហារវត្ថុឱលោកនំ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខូ សម្មន្នតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ វិហារវត្ថុំ ឱលោកេតុំ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ច ឥត្ថន្នាមស្ស ច ភិក្ខូនំ សម្មុតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ វិហារវត្ថុំ ឱលោកេតុំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ច ឥត្ថន្នាមោ ច ភិក្ខូ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ វិហារវត្ថុំ ឱលោកេតុំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[២២៤] តេហិ សម្មតេហិ ភិក្ខូហិ តត្ថ គន្ត្វា វិហារវត្ថុំ ឱលោកេតព្វំ ។ សារម្ភំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អបរិក្កមនំ ជានិតព្វំ ។ សចេ សារម្ភំ ហោតិ អបរិក្កមនំ មា យិធ ករីតិ វត្តព្វោ ។ សចេ អនារម្ភំ ហោតិ សបរិក្កមនំ សង្ឃស្ស អារោចេតព្វំ

សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះចង់ធ្វើវិហារធំ មានទាយកជាម្ចាស់ ចំពោះជាទីនៅរបស់ខ្លួន ភិក្ខុនោះសូមការត្រួតមើលទីសម្រាប់ធ្វើវិហារនឹងសង្ឃ ៗ ព្រះសង្ឃសន្មតនូវភិក្ខុទាំងឡាយឈ្មោះនេះផងឈ្មោះនេះផង ដើម្បីត្រួតមើលទីសម្រាប់សង់វិហាររបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ៗ ការសន្មតិនូវភិក្ខុទាំងឡាយឈ្មោះនេះផងឈ្មោះនេះផង ដើម្បីត្រួតមើលទីសម្រាប់សង់វិហាររបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីស្ងៀម (បើ) មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះគប្បីពោលឡើង ភិក្ខុទាំងឡាយឈ្មោះនេះផងឈ្មោះនេះផង សង្ឃបានសន្មតហើយ ដើម្បីត្រួតមើលទីសម្រាប់សង់វិហាររបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ៗ (ការសន្មតិដើម្បីត្រួតមើលទីសម្រាប់សង់វិហាររបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ) គួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ៗ ខ្ញុំព្រះករុណាចាំទុកនូវដំណើរនេះដោយកិរិយាស្ងៀមយ៉ាងនេះ ៗ

(៤៤៨) ភិក្ខុទាំងឡាយដែលសង្ឃបានសន្មតហើយនោះ ត្រូវទៅក្នុងទីនោះ ហើយត្រួតមើលទីដីសម្រាប់សង់វិហារ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះត្រូវដឹងទីដែលមានសេចក្តីរង្កៀសនឹងទីដែលមិនមានសេចក្តីរង្កៀស ទីមានឧបចារ ទីមិនមានឧបចារ ៗ បើទីមានសេចក្តីរង្កៀស មិនមានឧបចារ គប្បីប្រាប់ថា លោកកុំធ្វើក្នុងទីនេះ ៗ បើទីមិនមានសេចក្តីរង្កៀស មានឧបចារ គប្បីប្រាប់

អនារម្ភំ សបរិក្កមនន្តិ ។ តេន វិហារការកេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ មហល្លកំ វិហារំ កត្តុកាមោ អស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ សោហំ ភន្តេ សង្ឃំ វិហារវត្ថុទេសនំ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ មហល្លកំ វិហារំ កត្តុកាមោ អស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ សោ សង្ឃំ វិហារវត្ថុទេសនំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ វិហារវត្ថុំ ទេសេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ មហល្លកំ វិហារំ កត្តុកាមោ អស្សាមិកំ អត្តុទ្ទេសំ សោ សង្ឃំ វិហារវត្ថុទេសនំ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ វិហារវត្ថុំ ទេសេតិ ។

ដល់សង្ឃថាទីមិនមានសេចក្ដីរង្កៀស មានឧបចារ ។ ភិក្ខុអ្នកធ្វើវិហារនោះ គប្បីចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើនូវចីពរឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំជើងនៃភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលី ពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាធ្វើវិហារធំ មានទាយកជាម្ចាស់ បំពោះជាទីនៅរបស់ខ្លួន បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណានោះ សូមសង្ឃសំដែងទីសម្រាប់សង់វិហារឲ្យ ។ ភិក្ខុអ្នកធ្វើវិហារ ត្រូវសូមជាគំរប់ពីរដងផង សូមជាគំរប់បីដងផង ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពល ត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះចង់ធ្វើវិហារធំ មានទាយកជាម្ចាស់ បំពោះជាទីនៅរបស់ខ្លួន ភិក្ខុនោះសូមឲ្យសង្ឃសំដែងទីសម្រាប់សង់វិហារឲ្យ ។ បើការសំដែងទីសម្រាប់សង់វិហារ មានកាលដ៏គួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសំដែងទីសម្រាប់ធ្វើវិហាររបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ពាក្យនេះជាពាក្យសម្រាប់ញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះចង់ធ្វើវិហារធំ មានទាយកជាម្ចាស់ បំពោះជាទីនៅរបស់ខ្លួន ភិក្ខុនោះសូមសង្ឃសំដែងទីសម្រាប់ធ្វើវិហារឲ្យ ។ ព្រះសង្ឃសំដែងទីសម្រាប់ធ្វើវិហារ ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។

យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ វិហារវត្ថុ-ទេសនា សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទេសិតំ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ វិហារវត្ថុ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(២២៥) សារម្ភំ នាម កិបិល្លិកានំ វា អាសយោ ហោតិ ឧបចិកានំ វា អាសយោ ហោតិ ឧន្ទូរានំ វា អាសយោ ហោតិ អហីនំ វា អាសយោ ហោតិ វិច្ឆិកានំ វា អាសយោ ហោតិ សតបទីនំ វា អាសយោ ហោតិ ហត្ថីនំ វា អាសយោ ហោតិ អស្សានំ វា អាសយោ ហោតិ ព្យគ្ឃានំ វា អាសយោ ហោតិ ទីបីនំ វា អាសយោ ហោតិ អច្ឆានំ វា អាសយោ ហោតិ តរច្ឆានំ វា អាសយោ ហោតិ យេសំ កេសញ្ចិ តិរច្ឆានគតានំ វា បាណានំ អាសយោ ហោតិ បុព្វណ្ណនិស្សិតំ វា ហោតិ អបរណ្ណនិស្សិតំ វា ហោតិ អព្ភាឃាតនិស្សិតំ វា ហោតិ អាឃាតននិស្សិតំ វា ហោតិ សុសាននិស្សិតំ វា ហោតិ

ការដែលសង្ឃសំដែងទីសម្រាប់ធ្វើវិហាររបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ គប្បីស្ងៀម (បើ) មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ គប្បីពោលឡើង ។ ទីសម្រាប់សង់វិហាររបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ សង្ឃបានសំដែងហើយ ។ ការសំដែងទីសម្រាប់សង់វិហារនេះ គួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំព្រះករុណា ចាំទុកនូវដំណើរនេះដោយកិរិយាស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(២២៥) ទីដែលហៅថា ប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស (នោះ) គឺទីជាលំនៅនៃពួកស្រមោចក្រហមក្ដី ជាលំនៅនៃពួកកណ្ដៀរក្ដី ជាលំនៅនៃពួកកណ្ដុរក្ដី ជាលំនៅនៃពួកពស់ក្ដី ជាលំនៅនៃពួកខ្ទួយក្ដី ជាលំនៅនៃពួកក្អែបក្ដី ជាលំនៅនៃពួកដំរីក្ដី ជាលំនៅនៃពួកសេះក្ដី ជាលំនៅនៃពួកខ្លាធំក្ដី ជាលំនៅនៃពួកខ្លាដំបងក្ដី ជាលំនៅនៃពួកខ្លាឃ្មុំក្ដី ជាលំនៅនៃពួកខ្លារខិន(១)ក្ដី ជាលំនៅរបស់ពួកសត្វតិរច្ឆានឯណានីមួយក្ដី ទីសម្រាប់ដាំបុព្វណ្ណ(២)ជាតិក្ដី ទីសម្រាប់ដាំអបរណ្ណ(៣)ជាតិក្ដី កន្លែងសម្រាប់សម្លាប់ចោរក្ដី កន្លែងសម្រាប់ផ្ដាលទោស(៤)ក្ដី កន្លែងព្រៃស្មសានក្ដី

---

១ តរច្ឆ ដួនប្រែថា ឆ្កែព្រៃ ។ ២ វត្ថុដែលត្រូវបរិភោគមុន បានដល់ស្រូវ ៧ យ៉ាង មានស្រូវសាលីជាដើម ហៅថា បុព្វណ្ណជាតិ ។ ៣ វត្ថុដែលត្រូវបរិភោគក្រោយបានដល់សណ្ដែកល្ងជាដើម ហៅថា អបរណ្ណជាតិ ។ ៤ គឺទីដែលគេចងកាយភ៌រ ។

ឧយ្យាននិស្សិតំ វា ហោតិ រាជវត្ថុនិស្សិតំ វា ហោតិ ហត្ថិសាលានិស្សិតំ វា ហោតិ អស្សសាលានិស្សិតំ វា ហោតិ ពន្ធនាគារនិស្សិតំ វា ហោតិ បានាគារនិស្សិតំ វា ហោតិ សូននិស្សិតំ វា ហោតិ រច្ឆានិស្សិតំ វា ហោតិ ចច្ចរនិស្សិតំ វា ហោតិ សភានិស្សិតំ វា ហោតិ សំសរណនិស្សិតំ វា ហោតិ ឯតំ សារម្ភំ នាម ។

(២២៦) អបរិក្កមនំ នាម ន សក្កា ហោតិ យថាយុត្តេន សកដេន អនុបរិគន្តុំ សមន្តា និស្សេណិយា អនុបរិគន្តុំ ឯតំ អបរិក្កមនំ នាម ។

(២២៧) អនារម្ភំ នាម ន កិបិល្លិកានំ វា អាសយោ ហោតិ ។បេ។ ន សំសរណនិស្សិតំ វា ហោតិ ឯតំ អនារម្ភំ នាម ។

(២២៨) សបរិក្កមនំ នាម សក្កា ហោតិ យថាយុត្តេន សកដេន អនុបរិគន្តុំ សមន្តា និស្សេណិយា អនុបរិគន្តុំ ឯតំ សបរិក្កមនំ នាម ។

កន្លែងឧទ្យានក្តី កន្លែងស្រែស្តបក្តី កន្លែងពេងដំរីក្តី កន្លែងពេងសេះក្តី កន្លែងសម្រាប់ឃុំខាំងមនុស្សទោសក្តី កន្លែងពេងសុរាក្តី កន្លែងផ្ទះលក់សាច់ក្តី កន្លែងផាប្រកល្ហកក្តី កន្លែងក់លសម្រាប់លេងក្តី កន្លែងពេងប្រជុំនិ-យាយក្តី កន្លែងផ្លូវជាទីដើរទៅមកក្តី ទីទាំងប៉ុន្មាននេះ ហៅថាទីប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស ។

(២២៦) ទីដែលហៅថា មិនមានឧបចារ (នោះ) គឺទីដែលរទេះគេទឹមស្រេចហើយបត់មិនបាន ឬបង្វិលបង្អោនជុំវិញមិនបាន ទីទាំងនេះហៅថាទីមិនមានឧបចារ ។

(២២៧) ទីដែលហៅថា មិនមានសេចក្តីរង្កៀស (នោះ) គឺទីដែលមិនមែនជាលំនៅនៃពួកស្រមោចក្រហមក្តី ។ បេ ។ ទីមិនមែនជាផ្លូវដែលគេដើរទៅមកក្តី ទីទាំងនេះហៅថាទីមិនមានសេចក្តីរង្កៀស ។

(២២៨) ទីដែលហៅថា មានឧបចារ (នោះ) គឺទីដែលរទេះគេទឹមស្រេចហើយបត់បាន ឬបង្វិលបង្អោនជុំវិញបាន ទីទាំងនេះហៅថាទីមានឧបចារ ។

[២២៩] មហល្លកោ នាម វិហារោ សស្សាមិកោ វុច្ចតិ ។ វិហារោ នាម ឧល្លិត្តោ វា ហោតិ អវលិត្តោ វា ឧល្លិត្តាវលិត្តោ វា ។ ការេយ្យាតិ ករោតិ វា ការាបេតិ វា ។ ភិក្ខូ វា អនភិនេយ្យ វត្ថុទេសនាយាតិ ញត្តិទុតិយេន កម្មេន វិហារវត្ថុំ ន ទេសាបេត្វា ករោតិ វា ការាបេតិ វា បយោគេ ទុក្កដំ ឯកបិណ្ឌំ អនាគតេ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស តស្មឹ បិណ្ឌេ អាគតេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

[២៣០] ភិក្ខុ វិហារំ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ភិក្ខុ វិហារំ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ វិហារំ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកំ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ វិហារំ ករោតិ អទេសិតវត្ថុកំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២២៩) វិហារដែលមានទាយកជាម្ចាស់ តថាគតហៅថាវិហារធំ ។ ទីដែលគេលាបខាងក្នុងក្តី លាបខាងក្រៅក្តី លាបទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅក្តី ហៅថាវិហារ ។ ត្រង់ពាក្យថា គប្បីឲ្យគេធ្វើ គឺធ្វើខ្លួនឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី ។ ត្រង់ពាក្យថា ឬមិននាំភិក្ខុទាំងឡាយទៅដើម្បីសំដែងទីឲ្យ សេចក្តីថា ភិក្ខុអ្នកធ្វើវិហារមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយសំដែងទីសម្រាប់សង់វិហារដោយកម្មមានញត្តិជាគំរប់ពីរ ហើយធ្វើខ្លួនឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ប្រយោគ នៅបាយអ១ដុំទៀតនឹងសម្រេច ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លុះយកដុំនោះបូកសម្រេច ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ត្រង់ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទទី១រួចហើយ ។

(២៣០) ភិក្ខុធ្វើវិហារដែលសង្ឃមិនបានសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស មិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើវិហារដែលសង្ឃមិនបានសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស តែជាទីមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើវិហារដែលសង្ឃមិនបានសំដែងទីឲ្យ ជាទីមិនមានសេចក្តីរង្កៀស តែមិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើវិហារដែលសង្ឃមិនបានសំដែងទីឲ្យ ជាទីមិនមានសេចក្តីរង្កៀស មានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

ភិក្ខុ វិហារំ ការេតិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ ភិក្ខុ វិហារំ ការេតិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ វិហារំ ការេតិ ទេសិតវត្ថុកំ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ វិហារំ ការេតិ ទេសិតវត្ថុកំ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

[២៣១] ភិក្ខុ សមាទិសតិ វិហារំ មេ ការេថាតិ ។ តស្ស វិហារំ ការេន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសតិ វិហារំ មេ ការេថាតិ ។ តស្ស វិហារំ ការេន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។

ភិក្ខុធ្វើវិហារដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យ ជាទីប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស មិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ ភិក្ខុធ្វើវិហារដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យ ជាទីប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស តែមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុធ្វើវិហារដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យ ជាទីមិនមានសេចក្ដីរង្កៀស តែមិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុធ្វើវិហារដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យ ជាទីមិនមានសេចក្ដីរង្កៀស មានឧបចារ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

២៣១) ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផងគ្នាថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើវិហារឲ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើវិហារឲ្យភិក្ខុនោះ ដែលសង្ឃមិនបានសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស មិនមានឧបចារ (ភិក្ខុអ្នកប្រើនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស តែមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសនឹងអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ មិនមានសេចក្ដីរង្កៀស មិនមានឧបចារ ត្រូវទុក្កដនឹងសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ មិនមានសេចក្ដីរង្កៀស តែមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផងគ្នាថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើវិហារឲ្យខ្ញុំ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើវិហារឲ្យភិក្ខុនោះ ដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យ ជាទីប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស មិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។

សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

(២៣២) ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ វិហារំ មេ ការេថាតិ ន ច សមាទិសតិ ទេសិតវត្ថុកោ ច ហោតុ អនារម្ភោ ច សបរិក្កមនោ ចាតិ ។ តស្ស វិហារំ ការេន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ វិហារំ មេ ការេថាតិ ន ច សមាទិសតិ ទេសិតវត្ថុកោ ច ហោតុ អនារម្ភោ ច សបរិក្កមនោ ចាតិ ។ តស្ស វិហារំ ការេន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។

ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស តែមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ មិនមានសេចក្តីរង្កៀស តែមិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ មិនមានសេចក្តីរង្កៀស មានឧបចារ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(២៣២) ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផងគ្នាថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើវិហារឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ តែមិនបានពន្យល់ថា វិហារនោះគួរជាវិហារដែលសង្ឃសំដែងទីឲ្យផង មិនមានសេចក្តីរង្កៀសផង មានទីឧបចារផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើវិហារឲ្យភិក្ខុនោះ ដែលសង្ឃមិនបានសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស មិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស តែមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងសង្ឃាទិសេស ។បេ។ មិនមានសេចក្តីរង្កៀស តែមិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងសង្ឃាទិសេស ។បេ។ មិនមានសេចក្តីរង្កៀស មានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផងគ្នាថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើវិហារឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ តែមិនបានពន្យល់ថា វិហារនោះគួរជាវិហារដែលសង្ឃសំដែងទីឲ្យផង មិនមានសេចក្តីរង្កៀសផង មានឧបចារផង ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើវិហារឲ្យភិក្ខុនោះ ដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស មិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។

សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។
អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។
អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

[២៣៣] ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ វិហារំ មេ ការេថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកោ ច ហោតុ អនារម្ភោ ច សបរិក្កមនោ ចាតិ ។ តស្ស វិហារំ ការេន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ សុណាតិ វិហារោ កិរ មេ កយិរតិ អទេសិតវត្ថុកោ សារម្ភោ អបរិក្កមនោតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ ទេសិតវត្ថុកោ ច ហោតុ អនារម្ភោ ច សបរិក្កមនោ ចាតិ ។ នោ ចេ សាមំ វា គច្ឆេយ្យ ទូតំ វា បហិណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ ទេសិតវត្ថុកោ ច ហោតុ អនារម្ភោ ចាតិ ។ បេ ។ ទេសិតវត្ថុកោ ច ហោតុ សបរិក្កមនោ ចាតិ ។ បេ ។ ទេសិតវត្ថុកោ ហោតូតិ ។

ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស តែមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ មិនមានសេចក្តីរង្កៀស តែមិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ មិនមានសេចក្តីរង្កៀស មានទីឧបចារ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(២៣៣) ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផងគ្នាថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើវិហារឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ តែបានពន្យល់ថាវិហារនោះ គួរជាវិហារមានសង្ឃសំដែងទីឲ្យផង មិនមានសេចក្តីរង្កៀសផង មានឧបចារផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើវិហារឲ្យភិក្ខុនោះ ដែលសង្ឃមិនបានសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស មិនមានឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះឮដំណឹងថា បានឮថាវិហារគេធ្វើឲ្យអាត្មាអញ សង្ឃមិនបានសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស មិនមានឧបចារ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវទៅដោយខ្លួនឯងក្តី បញ្ជូនបម្រើឲ្យទៅក្តី ដោយពាក្យថា វិហារនោះគួរជាវិហារ ដែលមានសង្ឃសំដែងទីឲ្យផង មិនមានសេចក្តីរង្កៀសផង មានទីឧបចារផង ។ បើភិក្ខុមិនទៅដោយខ្លួនឯងក្តី មិនបញ្ជូនបម្រើឲ្យទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ វិហារនោះគួរជាវិហារ ដែលសង្ឃសំដែងទីឲ្យផង មិនមានសេចក្តីរង្កៀសផង ។ បេ ។ វិហារនោះគួរជាវិហារដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យផង មិនមានឧបចារផង ។ បេ ។ វិហារនោះគួរជាវិហារដែលសង្ឃសំដែងទីឲ្យផង ។

នោ ចេ សាមំ វា គច្ឆេយ្យ ទូតំ វា បហិណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ វិហារំ មេ ការេថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកោ ច ហោតុ អនារម្ភោ ច សបរិក្កមនោ ចាតិ ។ តស្ស វិហារំ ការេន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ សុណាតិ វិហារោ កិរ មេ កយិរតិ ទេសិតវត្ថុកោ សារម្ភោ អបរិក្កមនោតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ អនារម្ភោ ច ហោតុ សបរិក្កមនោ ចាតិ ។ បេ ។ អនារម្ភោ ហោតូតិ ។ បេ ។ សបរិក្កមនោ ហោតូតិ ។ បេ ។ អនាបត្តិ ។

(២៣៤) ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ វិហារំ មេ ការេថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកោ ច ហោតុ អនារម្ភោ ច សបរិក្កមនោ ចាតិ ។ តស្ស វិហារំ ការេន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ តិណ្ណំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ

បើភិក្ខុមិនទៅដោយខ្លួនឯងក្តី មិនបញ្ជូនបម្រើឲ្យទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផងគ្នាថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើវិហារឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ តែភិក្ខុនោះបានពន្យល់ថា វិហារនោះគួរជាវិហារដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យផង មិនមានសេចក្តីរង្កៀសផង មានទីឧបចារផង ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើវិហារឲ្យភិក្ខុនោះ ជាវិហារដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យ តែប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស មិនមានទីឧបចារ ៗ ភិក្ខុនោះឮដំណឹងថាបានឮថា គេធ្វើវិហារឲ្យអាត្មាអញ ជាវិហារដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យតែប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស មិនមានទីឧបចារ ៗ ភិក្ខុនោះគប្បីទៅដោយខ្លួនឯង ឬប្រើបម្រើឲ្យទៅដោយពាក្យថា វិហារនោះគួរជាវិហារមិនមានសេចក្តីរង្កៀសផង មានទីឧបចារផង ៗ បេ ៗ គួរជាវិហារមិនមានសេចក្តីរង្កៀស ៗ បេ ៗ គួរជាវិហារមានទីឧបចារ ៗ បេ ៗ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ៗ

(២៣៨) ភិក្ខុបង្គាប់ពួកភិក្ខុផងគ្នាថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើវិហារឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ តែបានពន្យល់ថា វិហារនោះគួរជាវិហារដែលសង្ឃសំដែងទីឲ្យផង មិនប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀសផង មានទីឧបចារផង ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើវិហារឲ្យភិក្ខុនោះ ជាវិហារដែលសង្ឃមិនបានសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស មិនមានទីឧបចារ (ភិក្ខុទាំងឡាយអ្នកធ្វើ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដបី ៗ បេ ៗ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស

សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទុក្កដស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ វិហារំ មេ ការេថាតិ សមាទិសតិ ច ទេសិតវត្ថុកោ ច ហោតុ អនារម្ភោ ច សបរិក្កមនោ ចាតិ ។ តស្ស វិហារំ ការេន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ បេ ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ អាបត្តិ ការុកានំ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

(២៣៨) ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ វិហារំ មេ ការេថាតិ ។ តស្ស វិហារំ ការេន្តិ អទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ សោ ចេ វិប្បការេ អាគច្ឆតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សោ វិហារោ អញ្ញស្ស វា ទាតព្វោ ភិន្ទិត្វា វា បុន ការេតព្វោ ។ នោ ចេ អញ្ញស្ស វា

តែមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ មិនមានសេចក្តីរង្កៀស តែមិនមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ មិនមានសេចក្តីរង្កៀស មានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផងគ្នាថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើវិហារឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ តែបានពន្យល់ថា វិហារនោះគួរជាវិហារមានសង្ឃសំដែងទីឲ្យផង មិនមានសេចក្តីរង្កៀសផង មានទីឧបចារផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើវិហារឲ្យភិក្ខុនោះ ជាវិហារដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស មិនមានឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស តែមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ មិនមានសេចក្តីរង្កៀស មិនមានទីឧបចារ ពួកភិក្ខុអ្នកធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ មិនមានសេចក្តីរង្កៀស មានទីឧបចារ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(២៣៩) ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផងគ្នាថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើវិហារឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើវិហារឲ្យភិក្ខុនោះ ជាវិហារដែលសង្ឃមិនបានសំដែងទីឲ្យ ប្រកបដោយសេចក្តីរង្កៀស មិនមានទីឧបចារ បើវិហារនោះមិនទាន់ហើយ ស្រាប់តែភិក្ខុនោះមកដល់ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីឲ្យវិហារនោះទៅភិក្ខុដទៃឬរុះរើវិហារនោះធ្វើជាថ្មីទៀត ។ បើភិក្ខុនោះ

ទទេយ្យ ភិន្ទិត្វា វា បុន ការាបេយ្យ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។បេ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ... អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ... អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ... អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ សមាទិសិត្វា បក្កមតិ វិហារំ មេ ការេថាតិ ។ តស្ស វិហារំ ការេន្តិ ទេសិតវត្ថុកំ សារម្ភំ អបរិក្កមនំ ។ សោ ចេ វិប្បកតេ អាគច្ឆតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សោ វិហារោ អញ្ញស្ស វា ទាតព្វោ ភិន្ទិត្វា វា បុន កាតព្វោ ។ នោ ចេ អញ្ញស្ស វា ទទេយ្យ ភិន្ទិត្វា វា បុន ការាបេយ្យ អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។បេ។ សារម្ភំ សបរិក្កមនំ... អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ អបរិក្កមនំ... អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។បេ។ អនារម្ភំ សបរិក្កមនំ អនាបត្តិ ។

មិនឲ្យវិហារនោះដល់ភិក្ខុដទៃទេ ឬមិនឲ្យគេរុះរើធ្វើជាថ្មីទៀតទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ មិនប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស តែមិនមានឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ មិនមានសេចក្ដីរង្កៀស មានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុបង្គាប់ភិក្ខុផងគ្នាថា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើវិហារឲ្យខ្ញុំ ហើយចៀសចេញទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ធ្វើវិហារឲ្យភិក្ខុនោះ ជាវិហារដែលសង្ឃបានសំដែងទីឲ្យ តែប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស មិនមានទីឧបចារ ។ បើភិក្ខុនោះមកដល់ក្នុងពេលដែលវិហារមិនទាន់ហើយ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីឲ្យវិហារនោះទៅភិក្ខុដទៃ ឬរុះរើធ្វើជាថ្មីទៀត ។ បើភិក្ខុនោះមិនឲ្យវិហារនោះទៅភិក្ខុដទៃទេ មិនឲ្យគេរុះរើធ្វើជាថ្មីទៀតទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្ដីរង្កៀស តែមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ មិនមានសេចក្ដីរង្កៀស តែមិនមានទីឧបចារ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ មិនមានសេចក្ដីរង្កៀស មានទីឧបចារ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(២៣៦) អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អត្តនា វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បរេហិ វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បរេហិ វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៣៧) អនាបត្តិ លេណេ គុហាយំ តិណកុដិកាយ អញ្ញស្សត្ថាយ វាសាគារំ ឋបេត្វា សព្វត្ថ អនាបត្តិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

សត្តមសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

[២៣៦] ភិក្ខុធ្វើ (វិហារ) ដោយខ្លួនឯងមិនទាន់ហើយ (គ្រាក្រោយ) ក៏ធ្វើបង្ហើយដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុធ្វើ(វិហារ) ដោយខ្លួនឯងមិនទាន់ហើយ ឲ្យអ្នកដទៃធ្វើបង្ហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃា-ទិសេស ។ អ្នកដទៃធ្វើ(វិហារ)មិនទាន់ហើយ ភិក្ខុ (ម្ចាស់វិហារ) ធ្វើបង្ហើយដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ អ្នកដទៃធ្វើ(វិហារ) មិនទាន់ហើយ ភិក្ខុឲ្យអ្នកដទៃធ្វើបង្ហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

[២៣៧] ដំណើរដែលមិនត្រូវអាបត្តិនោះ គឺភិក្ខុធ្វើលេណ[១] (ទីសម្រាប់ជីកលុមនៅបាន) គុហា[២] (ទីបិទបាំងលុមនៅបាន) កុដិស្មៅ នឹងកុដិសម្រាប់ភិក្ខុដទៃមានឧបជ្ឈាយ៍ជាដើម ម្យ៉ាងទៀត ដំណើរដែលមិនត្រូវអាបត្តិដល់ភិក្ខុអ្នកធ្វើសេនាសនមានរោងឧបោសថជាដើម នឹងភិក្ខុឆ្កួត នឹងភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ វៀរលែងតែធ្វើទីសម្រាប់នៅរបស់ខ្លួនចេញ ។

សង្ឃាទិសេស ទី ៧ ចប់ ។

១-២ ពាក្យថា លេណ នឹងគុហានេះ ជាវេវចន គឺជាពាក្យនិយាយផ្លាស់ប្តូរគ្នា ជាជំនួសគ្នាបាន (អដ្ឋកថា) ។

អដ្ឋមសង្ឃាទិសេសំ

[២៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតា ទព្វេន មល្លបុត្តេន ជាតិយា សត្តវស្សេន អរហត្តំ សច្ឆិកតំ ហោតិ យំកិញ្ចិ សាវកេន បត្តព្វំ សព្វំ តេន អនុប្បត្តំ ហោតិ នត្ថិ ចស្ស កិញ្ចិ ឧត្តរឹ ករណីយំ កតស្ស វា បតិចយោ ។

[២៣៩] អថខោ អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ មយា ខោ ជាតិយា សត្តវស្សេន អរហត្តំ សច្ឆិកតំ យំកិញ្ចិ សាវកេន បត្តព្វំ សព្វំ មយា អនុប្បត្តំ នត្ថិ ច មេ កិញ្ចិ ឧត្តរឹ ករណីយំ កតស្ស វា បតិចយោ កិន្នុ ខោ អហំ សង្ឃស្ស វេយ្យាវច្ចំ ករេយ្យន្តិ ។ អថខោ

សង្ឃាទិសេស ទី ៨

(២៣៨) សម័យនោះ ព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅវត្តវេឡុវ័ន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ព្រះទព្វមល្លបុត្ត[១]ដ៏មានអាយុ មានអាយុ៧ឆ្នាំអំពីកំណើត បានសម្រេចព្រះអរហត្តផល គុណជាតឯណានីមួយដែលសាវកត្រូវដល់ គុណជាតទាំងអស់ (នោះ) ក៏ព្រះទព្វមល្លបុត្តនោះបានដល់ដោយលំដាប់ហើយ កិច្ចអ្វីបន្តិចបន្តួច(សោឡសកិច្ច)ដែលព្រះទព្វមល្លបុត្តនោះគប្បីធ្វើតទៅទៀត ឬកិច្ចដែលព្រះទព្វមល្លបុត្តបានធ្វើរួចហើយ នឹងធ្វើកិច្ចនោះឲ្យចំរើនឡើងទៅទៀតក៏មិនមានឡើយ ។

(២៣៩) លំដាប់នោះ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុទៅកាន់ទីស្ងាត់ សម្ងំនៅក្នុងកម្មដ្ឋាន មានចិត្តត្រិះរិះកើតឡើងយ៉ាងនេះថា អញកើតឡើងបាន៧ឆ្នាំ បានសម្រេចអរហត្តផល គុណជាតឯណានីមួយដែលសាវកត្រូវដល់ គុណជាតទាំងអស់ (នោះ) ក៏អញបានដល់ដោយលំដាប់ហើយ ម្យ៉ាងទៀត កិច្ចអ្វីនីមួយ ដែលអញត្រូវធ្វើតទៅទៀត ឬកិច្ចដែលអញបានធ្វើរួចហើយ នឹងធ្វើកិច្ចនោះឲ្យចំរើនឡើងទៅទៀតក៏មិនមានឡើយ (បើដូច្នោះ) អញគប្បីធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើដល់សង្ឃឬអ្វីហ្ន៎ ។ កាលនោះ

---

១ ព្រះទព្វត្ថេរ ជាបុត្តស្តេចមល្ល ហៅដោយរួបរួមថា ទព្វមល្លបុត្ត ។

អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ សង្ឃស្ស សេនាសនញ្ច បញ្ញាបេយ្យំ ភត្តានិ ច ឧទ្ទិសេយ្យន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ សាយណ្ហសមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ មយា ខោ ជាតិយា សត្តវស្សេន អរហត្តំ សច្ឆិកតំ យំកិញ្ចិ សាវកេន បត្តព្វំ សព្វំ មយា អនុប្បត្តំ នត្ថិ ច មេ កិញ្ចិ ឧត្តរឹ ករណីយំ កតស្ស វា បតិចយោ កិន្នុ ខោ អហំ សង្ឃស្ស វេយ្យាវច្ចំ ករេយ្យន្តិ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ សង្ឃស្ស សេនាសនញ្ច បញ្ញាបេយ្យំ ភត្តានិ ច ឧទ្ទិសេយ្យន្តិ ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ សង្ឃស្ស សេនាសនញ្ច

ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុបានត្រិះរិះដូច្នេះថា បើដូច្នោះមានតែអញត្រូវរៀបចំសេនាសនផង ត្រូវចាត់ចែងចង្ហាន់ទាំងឡាយផង ដល់ព្រះសង្ឃ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ក៏ចេញអំពីទីសម្ងំក្នុងកម្មដ្ឋាន នៅពេលសាយណ្ហសម័យ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងពេលនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ លុះព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរមួយហើយ ក៏ក្រាបទូលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គទៅក្នុងទីស្ងាត់ សម្ងំនៅក្នុងកម្មដ្ឋានក្នុងថ្ងៃនេះ មានចិត្តត្រិះរិះកើតឡើងយ៉ាងនេះថា អាត្មាឯងកើតបាន៧ឆ្នាំបានសម្រេចអរហត្តផល គុណជាតឯណានីមួយ ដែលសាវកត្រូវដល់ គុណជាតទាំងអស់ (នោះ) ក៏អាត្មាបានដល់ដោយលំដាប់ហើយ ម្យ៉ាងទៀត កិច្ចអ្វីនីមួយដែលអាត្មាគប្បីធ្វើតទៅទៀត ឬកិច្ចដែលអាត្មាបានធ្វើរួចហើយ ចង់ធ្វើកិច្ចនោះឲ្យចំរើនឡើងតទៅទៀតក៏មិនមានឡើយ (បើដូច្នោះ) អាត្មាគប្បីធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើដល់សង្ឃ ឬអ្វីហ្ន៎ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្ដីត្រិះរិះនេះកើតមានដល់ខ្ញុំព្រះអង្គនោះថា បើដូច្នោះមានតែអាត្មាត្រូវរៀបចំសេនាសនផង ត្រូវចាត់ចែងចង្ហាន់ទាំងឡាយផងដល់ព្រះសង្ឃ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គចង់រៀបចំសេនាសនផង

បញ្ញបេតុំ ភត្តានិ ច ឧទ្ទិសិតុន្តិ ។ សាធុ សាធុ ទព្វ តេនហិ ត្វំ សង្ឃស្ស សេនាសនញ្ច បញ្ញបេហិ ភត្តានិ ច ឧទ្ទិសាហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ ភគវតោ បច្ចស្សោសិ ។

(៤៤០) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ សង្ឃោ ទព្វំ មល្លបុត្តំ សេនាសនបញ្ញាបកញ្ច ភត្តុទ្ទេសកញ្ច សម្មន្នតុ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ បឋមំ ទព្វោ យាចិតព្វោ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ សេនាសនបញ្ញាបកញ្ច ភត្តុទ្ទេសកញ្ច សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ សេនាសនបញ្ញាបកញ្ច ភត្តុទ្ទេសកញ្ច សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស

ចាត់ចែងចង្ហាន់ទាំងឡាយផង ដល់ព្រះសង្ឃ ។ ព្រះបរមគ្រូទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលទព្វ ប្រពៃណាស់ហើយៗ បើដូច្នោះអ្នកចូររៀបចំសេនាសនៈផង ចូរចាត់ចែងចង្ហាន់ទាំងឡាយផង ដល់ព្រះសង្ឃចុះ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្ត ដ៏មានអាយុ ក៏ទទួលព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយពាក្យថា ករុណាព្រះអង្គ ។

(៤៩០) ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សំដែងធម្មីកថាហើយទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះសង្ឃចូរសម្មតិទព្វមល្លបុត្ត ឲ្យជាអ្នករៀបចំសេនាសនៈផង ជាអ្នកចាត់ចែងចង្ហាន់ផងចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទព្វភិក្ខុត្រូវសង្ឃសម្មតិយ៉ាងនេះ មុនដំបូងត្រូវសង្ឃអង្វរទព្វភិក្ខុ លុះអង្វររួចហើយ ត្រូវភិក្ខុមួយរូបដែលឆ្លាសវាងវៃផ្តៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ បើការសម្មតិ មានកាលដ៏គួរដល់សង្ឃហើយ សូមព្រះសង្ឃសម្មតិទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ឲ្យជាអ្នករៀបចំសេនាសនផង ជាអ្នកចាត់ចែងចង្ហាន់ផង ។ ពាក្យនេះជាពាក្យសម្រាប់ញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ព្រះសង្ឃសម្មតិទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ឲ្យជាអ្នករៀបចំសេនាសនៈផង ជាអ្នកចាត់ចែងចង្ហាន់ផង ។ ការសម្មតិទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ

សេនាសនបញ្ញាបកស្ស ច ភត្តុទ្ទេសកស្ស ច សម្មុតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ សេនាសនបញ្ញាបកោ ច ភត្តុទ្ទេសកោ ច ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(២៤១) សម្មតោ ច បនាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ សភាគានំ សភាគានំ(១) ភិក្ខូនំ ឯកជ្ឈំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ យេ តេ ភិក្ខូ សុត្តន្តិកា តេសំ ឯកជ្ឈំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ តេ អញ្ញមញ្ញំ សុត្តន្តំ សង្គាយិស្សន្តីតិ យេ តេ ភិក្ខូ វិនយធរា តេសំ ឯកជ្ឈំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ តេ អញ្ញមញ្ញំ វិនយំ វិនិច្ឆិនិស្សន្តីតិ(២) យេ តេ ភិក្ខូ អភិធម្មិកា(៣) តេសំ ឯកជ្ឈំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ តេ អញ្ញមញ្ញំ អភិធម្មំ(៤) សាកច្ឆិស្សន្តីតិ យេ តេ ភិក្ខូ

---

១ សព្វត្ថ អាមេណ្ឌិតំ អកតំ ហោតិ ។ ២ កត្ថចិ វិនិច្ឆិស្សន្តីតិ ទិស្សតិ ។ ៣ ឱ. ម. ធម្មកថិកា ។ ៤ ឱ. ម. ធម្មំ ។

ឲ្យជាអ្នករៀបចំសេនាសនផង ជាអ្នកចាត់ចែងបង្អាន់ផង គួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម (បើ) មិនគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុជាអ្នករៀបចំសេនាសនផង ជាអ្នកចាត់ចែងបង្អាន់ផង សង្ឃបានសន្មតរួចហើយ ។ ការសម្មតិនេះ គួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះ ព្រះសង្ឃទើបស្ងៀម ។ ខ្ញុំព្រះករុណា ចាំទុកនូវសេចក្តីស្ងៀមរបស់សង្ឃនេះយ៉ាងនេះ ។

[៤៤១] ទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុដែលសង្ឃបានសន្មតរួចហើយ ក៏រៀបចំសេនាសនក្នុងទីជាមួយគ្នា ដើម្បីភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានគុណធម៌ស្មើគ្នា ភិក្ខុទាំងឡាយឯណា ជាអ្នករៀនព្រះសូត្រ ទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុក៏រៀបចំសេនាសនក្នុងទីជាមួយគ្នា ដើម្បីភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ដោយគិតថា ភិក្ខុទាំងឡាយនោះនឹងរួបរួមគ្នាស្វាធ្យាយនូវព្រះសូត្រ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយឯណា ជាអ្នកទ្រទ្រង់វិន័យ ព្រះទព្វមល្លបុត្តក៏រៀបចំសេនាសនក្នុងទីជាមួយគ្នា សម្រាប់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ដោយគិតថា ភិក្ខុអ្នកទ្រទ្រង់វិន័យទាំងឡាយនោះ នឹងវិនិច្ឆ័យវិន័យជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ភិក្ខុទាំងឡាយឯណា ជាអ្នករៀនព្រះអភិធម្ម ព្រះទព្វមល្លបុត្តក៏រៀបចំសេនាសនក្នុងទីជាមួយគ្នា សម្រាប់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ដោយគិតថា ភិក្ខុអ្នករៀនព្រះអភិធម្ម នឹងសាកសួរព្រះអភិធម្មទៅវិញទៅមក ភិក្ខុទាំងឡាយឯណា

ឈាយិនោ តេសំ ឯកជ្ឈំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ តេ អញ្ញមញ្ញំ ន ព្យាពាធិស្សន្តីតិ យេ តេ ភិក្ខូ តិរច្ឆានកថិកា កាយទឡ្ហីពហុលា វិហរន្តិ តេសំបិ ឯកជ្ឈំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ ឥមាយបិមេ អាយស្មន្តោ[១] រតិយា អច្ឆិស្សន្តីតិ យេ តេ[២] ភិក្ខូ វិកាលេ អាគច្ឆន្តិ តេសំបិ តេជោធាតុំ សមាបជ្ជិត្វា តេនេវ អាលោកេន សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ ។ អបិស្សុ ភិក្ខូ សញ្ចិច្ច វិកាលេ អាគច្ឆន្តិ មយំ អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស ឥទ្ធិបាដិហារិយំ បស្សិស្សាមាតិ ។ តេ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វទេន្តិ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ សេនាសនំ បញ្ញាបេហីតិ ។ តេ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ ឯវំ វទេតិ កត្ថាយស្មន្តោ[៣] ឥច្ឆន្តិ កត្ថ បញ្ញាបេមីតិ ។ តេ សញ្ចិច្ច ទូរេ អបទិសន្តិ

១ កត្ថចិ អាយស្មន្តាតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. យេបិ តេ ។ ម. ភ. យេបិ ។ ៣ ឱ.ភ. កត្ថាយស្មន្តា ។

ជាអ្នកចំរើនឈាន ព្រះទព្វមល្លបុត្តក៏រៀបចំសេនាសនក្នុងទីជាមួយគ្នា សម្រាប់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ដោយគិតថា ភិក្ខុអ្នកចំរើនឈានទាំងឡាយនោះ មិនបៀតបៀនគ្នាទៅវិញទៅមក ភិក្ខុទាំងឡាយឯណាជាអ្នកពោលតិរច្ឆានកថា [១] ច្រើនដោយការថ្នមខ្លួន ព្រះទព្វមល្លបុត្ត ក៏រៀបចំសេនា-សនជាមួយគ្នា ដើម្បីភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ដោយគិតថា លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយនេះ នឹងនៅទាល់ក្តីដោយពោលនូវតិរច្ឆានកថានេះ ភិក្ខុទាំងឡាយឯណាមកដល់ក្នុងពេលដែលងងឹត ព្រះទព្វមល្លបុត្តក៏ចូលកាន់តេជោធាតុ [២] ហើយរៀបចំសេនាសនដោយពន្លឺនៃតេជោធាតុ ដើម្បីភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ៗ ជួនកាលមានភិក្ខុទាំងឡាយក្លែងក្លាយ ហើយមកក្នុងពេលងងឹត ដោយគិតថាយើងទាំងឡាយ នឹងឃើញឥទ្ធិបាដិហារិយ៍របស់ទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះចូលទៅរកព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនដើម្បីយើងទាំងឡាយ ៗ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ក៏ពោលនូវពាក្យយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះថា លោកទាំងឡាយដ៏មានអាយុចង់បានក្នុងទីណា ខ្ញុំត្រូវរៀបចំក្នុងទីដូចម្តេច ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ

---

១ ពាក្យពោលដូចជាពាក្យតិរច្ឆាន គឺនិយាយពាក្យឥតប្រយោជន៍ ជាពាក្យក្រៅធម៌វិន័យ ។

២ ព្រះទព្វមល្លបុត្តចូលឈានក្នុងពេលនោះយកភ្លើងជាអារម្មណ៍ ឬជាកសិណ ។

អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ[១] ចោរប្បបាតេ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ ឥសិគិលិបស្សេ កាឡសិលាយំ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ វេភារបស្សេ សត្តបណ្ណគុហាយំ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ សីតវនេ សប្បសោណ្ឌិកបព្ភារេ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ គោមដកកន្ទរាយំ[២] សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ តិន្ទុកកន្ទរាយំ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ កបោតកន្ទរាយំ[៣] សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ តបោទារាមេ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ ជីវកម្ពវនេ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ មទ្ទកុច្ឆិស្មឹ មិគទាយេ សេនាសនំ បញ្ញាបេហីតិ ។ តេសំ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ តេជោធាតុំ សមាបជ្ជិត្វា

---

១ ឥតោ បរំ ទព្វាលបនំ សព្វត្ថ ន ទិស្សតិ ។ ២ គោវិន្ទកន្ទរាយន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ម្ម គោតមកកន្ទរាយំ ។ ៣ តបោទកន្ទរាយំ ។

(ខុះ) ក៏ក្លុងបង្អុលទៅរកទីឆ្ងាយដោយពាក្យថា ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនលើភ្នំគិជ្ឈកូដ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនជិតជ្រោះសម្រាប់ទម្លាក់ចោរ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនលើកាឡសិលានាខាងភ្នំឥសិគិលិ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនក្នុងសត្តបណ្ណគុហានាខាងភ្នំវេភារ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនទៀបញកភ្នំឈ្មោះសប្បសោណ្ឌិកក្នុងព្រៃត្រជាក់ (ព្រៃជាំ) ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនទៀបច្រកភ្នំឈ្មោះគោមដ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនទៀបច្រកភ្នំឈ្មោះតិន្ទុក ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនទៀបច្រកភ្នំឈ្មោះកបោត ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនក្នុងតបោទារាម ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនក្នុងជីវកម្ពវន ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ម្នាលអាវុសោទព្វ លោកចូររៀបចំសេនាសនក្នុងព្រៃឈ្មោះមទ្ទកុច្ឆិ ជាទីឲ្យអភ័យដល់ម្រឹគ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ៗ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ក៏ចូលកាន់តេជោធាតុ

អង្គុលិយា ជលមានាយ បុរតោ បុរតោ គច្ឆតិ ។ តេបិ តេនេវ អាលោកេន អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ គច្ឆន្តិ ។ តេសំ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ ឯវំ សេនាសនំ បញ្ញបេតិ អយំ មញ្ចោ ឥទំ បីឋំ អយំ ភិសិ ឥទំ ពិម្ពោហនំ ឥទំ វច្ចដ្ឋានំ ឥទំ បស្សាវដ្ឋានំ ឥទំ បានីយំ ឥទំ បរិភោជនីយំ អយំ កត្តរទណ្ឌោ ឥទំ សង្ឃស្ស កតិកសណ្ឋានំ ឥមំ កាលំ បវិសិតព្វំ ឥមំ កាលំ និក្ខមិតព្វន្តិ ។ តេសំ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ ឯវំ សេនាសនំ បញ្ញបេត្វា បុនទេវ វេឡុវនំ បច្ចាគច្ឆតិ ។

(២៤២) តេន ខោ បន សមយេន មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ នវកា ចេវ ហោន្តិ អប្បបុញ្ញា ច យានិ សង្ឃស្ស លាមកានិ សេនាសនានិ តានិ តេសំ បាបុណន្តិ លាមកានិ ច ភត្តានិ ។ តេន ខោ បន សមយេន

(ចំរើនគេជោកសំណា) ហើយមានស្រាមដៃជីកុរុងរឿង ដើរទៅក្នុងទីខាងមុខ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ដើរទៅអំពីខាងក្រោយ ៗ នៃព្រះទព្វមល្លបុត្តដោយពន្លឺនោះឯង ៗ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ រៀបចំក្រាលសេនាសនដល់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះដោយរបៀបយ៉ាងនេះគឺ នេះគ្រែ នេះតាំង នេះពូក នេះខ្នើយ នេះទីសម្រាប់ដោះទុក្ខសត្វធំ នេះទីសម្រាប់ដោះទុក្ខសត្វតូច នេះទឹកសម្រាប់ផឹក នេះទឹកសម្រាប់ប្រើប្រាស់ នេះឈើច្រត់ នេះទីកតិកសញ្ញារបស់សង្ឃ ពេលនេះត្រូវអ្នកទាំងឡាយចូល ពេលនេះត្រូវអ្នកទាំងឡាយចេញ ៗ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ រៀបចំសេនាសនយ៉ាងនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ហើយក៏និមន្តត្រឡប់មកវត្តវេឡុវនវិញ ៗ

[៤៤២] សម័យនោះឯង មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជក[1]ភិក្ខុទាំងឡាយជាអ្នកបួសថ្មីផង មានបុណ្យតិចផង សេនាសនទាំងឡាយឯណាដែលថោកទាប ជាសេនាសនរបស់សង្ឃ សេនាសនទាំងឡាយនោះតែងបានមកមេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ទាំងភត្តណាដែលថោកទាប ក៏តែងបានមកភិក្ខុទាំងពីររូបនោះដែរ ៗ សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឡាយ

---

១ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុទាំងពីររូបនេះ ជាមេពួកមួយ ៗ រាប់បញ្ចូលក្នុងឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ប៉ុន្តែភិក្ខុពីររូបនេះជាមនុស្សរឹងត្អឹងក្លៀវក្លាជាងគេ ៗ

រាជគហេ មនុស្សា ឥច្ឆន្តិ ថេរានំ ភិក្ខូនំ អភិសំខារិកំ[១] ទាតុំ សប្បឹបិ តេលំបិ ឧត្តរិភង្គំបិ មេត្តិយភុម្មជកានំ បន ភិក្ខូនំ បាកតិកំ ទេន្តិ យថារន្ធំ កាណាជកំ ពិលង្គទុតិយំ ។ តេ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តា ថេរេ ភិក្ខូ បុច្ឆន្តិ តុម្ហាកំ អាវុសោ ភត្តគ្គេ កឹ អហោសិ តុម្ហាកំ អាវុសោ ភត្តគ្គេ កឹ អហោសីតិ ។ ឯកច្ចេ ថេរា ឯវំ វទន្តិ អម្ហាកំ អាវុសោ សប្បិ អហោសិ តេលំ អហោសិ ឧត្តរិភង្គំ អហោសីតិ ។ មេត្តិយភុម្មជកា បន ភិក្ខូ ឯវំ វទន្តិ អម្ហាកំ អាវុសោ ន កិញ្ចិ អហោសិ បាកតិកំ យថារន្ធំ កាណាជកំ ពិលង្គទុតិយន្តិ ។

(២៤៣) តេន ខោ បន សមយេន កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ សង្ឃស្ស ចតុក្កភត្តំ ទេតិ និច្ចភត្តំ ។

---

១ ឱ. ម. ពោត្ថកេសុ ឥតោ បរំ បិណ្ឌបាតន្តិបិ ទិស្សតិ ។

ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ចង់ឲ្យសប្បិផង ប្រេងផង សម្លឧត្តរិភង្គ(១)ផង ដែលគេតាក់តែងដើម្បីភិក្ខុទាំងឡាយជាថេរ តែមនុស្សទាំងឡាយនោះ ឲ្យបាយបុកអង្ករ មានទឹកជ្រក់ជាគំរប់ពីរ ដែលខ្លួនប្រារព្ធហើយយ៉ាងណាជាប្រក្រតី ដល់មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ។ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ឆាន់ចង្ហាន់រួចហើយក៏សួរភិក្ខុទាំងឡាយជាថេរថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ក្នុងពេលភត្តរបស់ពួកលោក មានអ្វីខ្លះ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ តើអ្វីខ្លះ មានក្នុងពេលភត្តរបស់លោកទាំងឡាយ ។ ព្រះថេរទាំងឡាយ ពួកខ្លះប្រាប់យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ក្នុងពេលយើងមានសប្បិ ក្នុងពេលយើងមានប្រេង ក្នុងពេលយើងមានសម្លឧត្តរិភង្គ ។ ឯមេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ និយាយប្រាប់យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ យើងគ្មានតែអ្វីបន្តិចបន្តួចទេ មានតែបាយបុកអង្ករនិងទឹកជ្រក់ជាគំរប់ពីរ តាមដំណើរដែលគេប្រារព្ធជាប្រក្រតីប៉ុណ្ណោះ ។

(២៤៣) សម័យនោះឯង មានគហបតី (ម្នាក់) ឈ្មោះកល្យាណភត្តិក(២)តែងប្រគេននិច្ចភត្ត (ក្នុងមួយថ្ងៃ) ៤ សម្រាប់ដល់ព្រះសង្ឃ ។

---

១ ប្រែតាមសព្ទថា សម្លកាប់បង់គួរសជាតិនៃសាច់ដ៏ក្រៃលែង ។ ជាឈ្មោះសម្លម្យ៉ាង ដែលអ្នកមជ្ឈិមប្រទេសប្រើក្នុងជាន់នោះ ។ ២ គហបតីនេះ មានបង្អាន់ឧត្តមប្រពៃ ឆ្ងាញ់ពិសារណាស់ ។

សោ ភត្តគ្គេ សបុត្តទារោ ឧបតិដ្ឋិត្វា បរិវិសតិ ។ អញ្ញេ ឱទនេន បុច្ឆន្តិ អញ្ញេ សូបេន បុច្ឆន្តិ អញ្ញេ តេលេន បុច្ឆន្តិ អញ្ញេ ឧត្តរិភង្គេន បុច្ឆន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន កល្យាណភត្តិកស្ស គហបតិនោ ភត្តំ ស្វាតនាយ មេត្តិយភុម្មជកានំ ភិក្ខូនំ ឧទ្ទិដ្ឋំ ហោតិ ។ អថខោ កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ អារាមំ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ សោ យេនាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ កល្យាណភត្តិកំ គហបតឹ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ អាយស្មតា ទព្វេន មល្លបុត្តេន ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ឯតទវោច កស្ស ភន្តេ អម្ហាកំ ឃរេ ស្វាតនាយ ភត្តំ ឧទ្ទិដ្ឋន្តិ ។ មេត្តិយភុម្មជកានំ ខោ គហបតិ ភិក្ខូនំ តុម្ហាកំ ឃរេ

គហបតីនោះ ព្រមទាំងកូនប្រពន្ធ ចូលទៅបម្រើអង្គាស (ព្រះសង្ឃ) ក្នុង
រោងភត្ត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយដទៃៗ ខ្លះសួររកបាយ ខ្លះសួររកសម្ល ខ្លះសួររក
ប្រេង ខ្លះសួររកសម្លឧត្តរិភង្គ ។ សម័យនោះឯង មេត្តិយនឹងភុម្មជកភិក្ខុត្រូវ
បានទទួលបង្អាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែករបស់គហបតីឈ្មោះកល្យាណភត្តិក ជាបង្អាន់
ដែលភត្តុទ្ទេសក[១]ភិក្ខុសំដែងឲ្យ ។ គ្រានោះគហបតីឈ្មោះកល្យាណភត្តិក
បានទៅកាន់អារាមដោយមានកិច្ចការអ្វីមួយដែលខ្លួនត្រូវធ្វើ ។ គហបតី
នោះចូលទៅរកព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏
ថ្វាយបង្គំព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។
ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ បាននិយាយពន្យល់គហបតីឈ្មោះកល្យាណ-
ភត្តិកឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យជឿជាក់ ឲ្យខ្មីឃ្មាត ឲ្យរីករាយព្រម ដោយពាក្យ
ដ៏ប្រកបដោយធម៌ ។ លំដាប់នោះ គហបតីឈ្មោះកល្យាណភត្តិក កាល
ដែលព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ និយាយពន្យល់ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យជឿ
ជាក់ ឲ្យខ្មីឃ្មាត ឲ្យរីករាយព្រម ដោយពាក្យដ៏ប្រកបដោយធម៌ (ដូច្នោះ)
ពោលនូវពាក្យនេះនឹងព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកម្ចាស់
ដ៏ចំរើន ភត្តក្នុងផ្ទះរបស់យើងក្នុងថ្ងៃស្អែក លោកម្ចាស់បានចាត់ឲ្យលោក
អង្គណា ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តឆ្លើយថា ម្នាលគហបតី ភត្តក្នុងផ្ទះរបស់អ្នក

---

១ ភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតឲ្យជាអ្នកសំដែងភត្តដល់ភិក្ខុទាំងពួង ។

ស្វាគតាយ ភត្តំ ឧទ្ទិដ្ឋន្តិ ។ អថខោ កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ អនត្តមនោ អហោសិ កថំ ហិ នាម បាប-ភិក្ខូ អម្ហាកំ ឃរេ ភុញ្ជិស្សន្តីតិ ឃរំ គន្ត្វា ទាសឹ អាណាបេសិ យេ ជេ ស្វេ ភត្តិកា អាគច្ឆន្តិ តេ កោដ្ឋកេ អាសនំ បញ្ញាបេត្វា កាណាជកេន ពិលង្គ-ទុតិយេន បរិវិសាតិ ។ ឯវំ អយ្យាតិ ខោ សា ទាសី កល្យាណភត្តិកស្ស គហបតិនោ បច្ចស្សោសិ ។ អថខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ ហិយ្យោ ខោ អាវុសោ អម្ហាកំ កល្យាណភត្តិកស្ស គហបតិនោ ឃរេ[១] ភត្តំ ឧទ្ទិដ្ឋំ ស្វេ អម្ហេ កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ សបុត្តទារោ ឧបតិដ្ឋិត្វា បរិវិសិស្សតិ អញ្ញេ ឱទនេន បុច្ឆិស្សន្តិ អញ្ញេ សូបេន បុច្ឆិស្សន្តិ អញ្ញេ តេលេន បុច្ឆិស្សន្តិ អញ្ញេ ឧត្តរិភង្គេន បុច្ឆិស្សន្តីតិ ។ តេ តេនេវ សោមនស្សេន ន ចិត្តរូបំ រត្តិយា សុបឹសុ ។ អថខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន កល្យាណភត្តិកស្ស គហបតិនោ

---

១ ឱ ម. ពោត្ថកេសុ ន ទិស្សតិ ។

ក្នុងថ្ងៃស្អែក អាត្មាបានចាត់ឲ្យដល់មេត្តិយនិងភុម្មជកភិក្ខុទាំងឡាយ ។ គ្រានោះគហបតីឈ្មោះកល្យាណភត្តិកក៏មានសេចក្តីអាក់អន់ចិត្ត ដោយគិតថា ចុះហេតុអ្វីបានជាភិក្ខុអាក្រក់ទាំងឡាយ នឹងត្រូវឆាន់បង្ហាន់ក្នុងផ្ទះយើងដែរ (លុះគិតដូច្នេះហើយ) ក៏ទៅផ្ទះបង្គាប់ទាសីថា នែហង ស្អែកត្រូវពួកលោកណាមកទទួលបង្ហាន់ ហងឯងចូរក្រាលអាសនក្នុងជង្រុក ហើយអង្គាសលោកទាំងនោះដោយបាយចុងអង្ករមានទឹកជ្រក់ជាគំរប់ពីរចុះ ។ ខ្ញុំស្រីនោះ ទទួលស្តាប់ពាក្យគហបតីឈ្មោះកល្យាណភត្តិកដោយពាក្យថា ចា៎ះ អ្នកម្ចាស់ ។ កាលនោះមេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុទាំងឡាយគិតគ្នាថា ម្នាលអាវុសោ បង្ហាន់ក្នុងផ្ទះគហបតីឈ្មោះកល្យាណភត្តិក សង្ឃបានសំដែងឡើងដល់យើងទាំងឡាយ អំពីថ្ងៃម្សិលមិញហើយ វេលាព្រឹកស្អែកគហបតីឈ្មោះកល្យាណភត្តិកព្រមទាំងកូនប្រពន្ធ នឹងចូលមកជិតបម្រើបម្រាស់អង្គាសយើង ភិក្ខុទាំងឡាយដទៃៗខ្លះនឹងសួររកបាយ ខ្លះនឹងសួររកសម្ល ខ្លះនឹងសួររកប្រេង ខ្លះនឹងសួររកសម្លឧត្តរិភង្គ ។ ដោយសេចក្តីសោមនស្សនោះឯង មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុនោះ ទុកជាចង់ដេកយ៉ាងណា ក៏ដេកមិនលក់អស់មួយយប់ ។ គ្រានោះ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុព្រឹកឡើងក៏ស្លៀកដណ្តប់ហើយទ្រង់បាត្រនិងចីវរចូលទៅកាន់ទីលំនៅ

និវេសនំ តេនុបសង្កមឹសុ ។ អទ្ទសា ខោ សា ទាសី មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តេ ទិស្វាន កោដ្ឋកេ អាសនំ បញ្ញបេត្វា មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច និសីទថ ភន្តេតិ ។ អថខោ មេត្តិយភុម្មជកានំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ និស្សំសយំ ខោ ន តាវ ភត្តំ សិទ្ធំ ភវិស្សតិ យថា មយំ កោដ្ឋកេ និសីទាបិយាមាតិ(១) ។ អថខោ សា ទាសី កាណាជកេន ពិលង្គទុតិយេន ឧបគញ្ឆិ ភុញ្ជថ ភន្តេតិ ។ មយំ ខោ ភគិនិ និច្ចភត្តិកាតិ ។ ជានាមិ អយ្យា និច្ចភត្តិកាតិ អបិចាហំ ហិយ្យោ វ គហបតិនា អាណត្តា យេ ជេ ស្វេ ភត្តិកា អាគច្ឆន្តិ តេ កោដ្ឋកេ អាសនំ បញ្ញបេត្វា កាណាជកេន ពិលង្គទុតិយេន បរិវិសាហិ ភុញ្ជថ ភន្តេតិ ។ អថខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ ហិយ្យោ ខោ អាវុសោ កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ អារាមំ អគមាសិ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស សន្តិកេ

---

១ សព្វត្ថ និសីទាបេយ្យាមាតិ ទិស្សតិ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៨ និទានមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុ

របស់គហបតីឈ្មោះកល្យាណភត្តិក ។ ខ្ញុំស្រីនោះបានឃើញមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុតាំងពីនិមន្តមកពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ក្រាលអាសនក្នុងជង្រុក ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុ (ទាំងពីររូប) ថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទាំងឡាយគង់ (ក្នុងទីនេះ) ចុះ ៗ កាលនោះ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុ មានសេចក្តីត្រិះរិះថា ប្រហែលជាចង្ហានមិនទាន់ឆ្អិនទេដឹង បានជាគេឲ្យយើងអង្គុយក្នុងជង្រុក (នេះ) ៗ ខ្ញុំស្រីនោះក៏លើកបាយចុងអង្ករជាគំរប់ពីរមុខនឹងទឹកជ្រក់ ហើយនិយាយនឹងមេត្តិយ-ភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុក្នុងពេលនោះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទាំងឡាយឆាន់ចុះៗ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលប្អូនស្រី យើងទាំងឡាយសុទ្ធតែជាអ្នកត្រូវវេនបាននិច្ចភត្ត ។ ខ្ញុំស្រីនោះឆ្លើយថា ខ្ញុំព្រះករុណាដឹងថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយជាអ្នកត្រូវវេនបាននិច្ចភត្តហើយ តែថាម្សិលមិញ គហបតីបង្គាប់ខ្ញុំព្រះករុណាថា នែហង លោកទាំងឡាយឯណាត្រូវការដោយចង្ហាន់និមន្តមកក្នុងថ្ងៃស្អែក ហងឯងចូរក្រាលអាសនក្នុងជង្រុកចុះ ហើយអង្គាសលោកទាំងនោះដោយបាយចុងអង្ករជាគំរប់ពីរមុខនឹងទឹកជ្រក់ (ហេតុនោះ) បពិត្រលោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយ សូមលោកឆាន់ចុះ ៗ លំដាប់នោះមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុគិតគ្នាថា ម្នាលអាវុសោ កាលពីថ្ងៃម្សិល គហបតីឈ្មោះកល្យាណភត្តិក បានទៅកាន់សំណាក់ព្រះទព្វមល្លបុត្ត

កិស្សំសយំ វោ មយំ ទព្វេន មល្លបុត្តេន គហបតិកោ សន្តិកេ បរិភិន្នាតិ ។ តេ តេនេវ ទោមនស្សេន ន ចិត្តរូបំ ភុញ្ជិំសុ ។ អថខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តា អារាមំ គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិសាមេត្វា ពហារាមកោដ្ឋកេ សង្ឃាដិបល្លត្ថិកាយ និសីទឹសុ តុណ្ហីភូតា មង្កុភូតា បត្តក្ខន្ធា អធោមុខា បជ្ឈាយន្តា អប្បដិភាណា ។

(៤៤៤) អថខោ មេត្តិយា ភិក្ខុនី យេន មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច វន្ទាមិ អយ្យាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ នាលបឹសុ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ មេត្តិយា ភិក្ខុនី មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច វន្ទាមិ អយ្យាតិ ។ តតិយម្បិ ខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ នាលបឹសុ ។ ក្យាហំ អយ្យានំ អបរជ្ឈាមិ កិស្ស មំ អយ្យា នាលបន្តីតិ ។ តថា ហិ បន ត្វំ ភគិនិ អម្ហេ ទព្វេន មល្លបុត្តេន វិហេឋិយមានេ អជ្ឈុបេក្ខសីតិ ។

ឯអារាមយើង ប្រាកដជាទព្វមល្លបុត្តញុះញង់ក្នុងសំណាក់នៃគហបតីនោះហើយ ។ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុទាំងនោះក៏ឆាន់បង្ហាន់ដ៏សមគួរដល់ចិត្តមិនបាន ព្រោះតែសេចក្តីទោមនស្សនោះឯង ។ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុឆាន់បង្ហាន់រួចហើយត្រឡប់ទៅអារាមក្នុងពេលនោះ ក៏រៀបទុកដាក់បាត្រនឹងចីវរហើយអង្គុយរបសង្ឃាដី ខាងក្រៅខ្លោងទ្វារវត្តវេឡុវ័នអង្គុយស្ងៀមមានសេចក្តីអៀនអន់ ឱនកសំយុងមុខចុះដ្រប់ឥតមាននិយាយពីអ្វីសោះ ។

(២៤៤) គ្រានោះ មេត្តិយាភិក្ខុនីចូលទៅរកមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏និយាយពាក្យនេះនឹងមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំម្ចាស់សូមថ្វាយបង្គំ ។ កាលបើមេត្តិយាភិក្ខុនី និយាយយ៉ាងនេះហើយ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុមិននិយាយតបតសោះឡើយ ។ មេត្តិយាភិក្ខុនីបាននិយាយពាក្យនេះនឹងមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុជាគំរប់ពីរដង ។បេ។ ជាគំរប់បីដងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំម្ចាស់សូមថ្វាយបង្គំ ។ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុមិននិយាយតជាគំរប់បីដងដែរ ។ ទើបមេត្តិយាភិក្ខុនីសួរថា ខ្ញុំម្ចាស់បានប្រទូស្តដល់លោកម្ចាស់ពល់អង្គដូចម្តេចខ្លះ បានជាលោកម្ចាស់ពល់អង្គមិននិយាយនឹងខ្ញុំម្ចាស់ ។ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលប្អូនស្រី បានជាយើងមិននិយាយនឹងនាង ព្រោះយើងទព្វមល្លបុត្តគេបៀតបៀន ហើយនាងឯងធ្វើព្រងើយកន្តើយ ។

ក្យាហំ អយ្យា ករោមីតិ ។ សចេ ខោ ត្វំ ភគិនិ ឥច្ឆេយ្យាសិ អជ្ជេវ ភគវា ទព្វំ មល្លបុត្តំ នាសាបេយ្យាតិ ។ ក្យាហំ អយ្យា ករោមិ កិំ មយា សក្កា កាតុន្តិ ។ ឯហិ ត្វំ ភគិនិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ ឯវំ វទេហិ ឥទំ ភន្តេ នច្ឆន្នំ នប្បតិរូបំ យាយំ ភន្តេ ទិសា អភយា អនីតិកា អនុបទ្ទវា សាយំ ទិសា សភយា សឦតិកា សឧបទ្ទវា យតោ និវាតំ តតោ បវាតំ ឧទកំ មញ្ញេ អាទិត្តំ អយ្យេនម្ហិ ទព្វេន មល្លបុត្តេន ទូសិតាតិ ។ ឯវំ អយ្យាតិ ខោ មេត្តិយា ភិក្ខុនី មេត្តិយភុម្មជកានំ ភិក្ខូនំ បដិស្សុត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ

មេត្តិយាភិក្ខុនីសួរថា (បើដូច្នោះ) លោកម្ចាស់ឲ្យខ្ញុំធ្វើដូចម្តេច ។ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលប្អូនស្រី បើនាងចង់ឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគធ្វើឲ្យទព្វមល្លបុត្តវិនាស (នោះ) ព្រះដ៏មានព្រះភាគនឹងធ្វើទព្វមល្លបុត្តឲ្យវិនាសក្នុងថ្ងៃនេះពុំខាន ។ មេត្តិយាភិក្ខុនីសួរថា ចុះលោកម្ចាស់ពល់អង្គឲ្យខ្ញុំធ្វើដូចម្តេច ខ្ញុំអាចធ្វើម្តេច ។ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលប្អូនស្រី ចូរនាងមក ចូរនាងចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅគាល់ហើយ ចូរនាងក្រាបទូលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការនេះមិនមែនជាការបិទបាំង មិនមែនជាការសមគួរសោះឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទិសណាដែលមិនមានភ័យ មិនមានចង្រៃ មិនមានឧបទ្រព ទិសនោះត្រឡប់ជាប្រកបដោយភ័យ ប្រកបដោយចង្រៃ ប្រកបដោយឧបទ្រពវិញ ទីកន្លែងណាដែលមិនធ្លាប់មានខ្យល់ ទីកន្លែងនោះត្រឡប់ជាមានខ្យល់ទៅវិញ ដូចជាទឹកធ្លាប់តែជាក់ប្រែជាក្តៅ ឥឡូវព្រះទព្វមល្លបុត្តជាម្ចាស់លោកប្រទូស្ត[1] នឹងខ្ញុំម្ចាស់ហើយ ។ មេត្តិយាភិក្ខុនីទទួលស្តាប់ពាក្យមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុ ដោយពាក្យថា យ៉ាងហ្នឹងហើយលោកម្ចាស់ រួចហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ

---

១ ជាពាក្យបញ្ចៀស សំដៅសេចក្តីថាសេពមេថុន ។

ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ មេត្តិយា ភិក្ខុនី ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥទំ ភន្តេ នច្ឆន្នំ នប្បដិរូបំ យាយំ ភន្តេ ទិសា អភយា អនីតិកា អនុបទ្ទវា សាយំ ទិសា សភយា សឦតិកា សឧបទ្ទវា យតោ និវាតំ តតោ បវាតំ ឧទកំ មញ្ញេ អាទិត្តំ អយ្យេនម្ហិ ទព្វេន មល្លបុត្តេន ទូសិតាតិ ។

(២៦៨) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ បដិបុច្ឆិ សរសិ ត្វំ ទព្វ ឯវរូបំ កត្តា យថាយំ ភិក្ខុនី អាហាតិ ។ យថា មំ ភន្តេ ភគវា ជានាតីតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភគវា ។បេ។ តតិយម្បិ ខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ឯតទវោច សរសិ ត្វំ ទព្វ ឯវរូបំ កត្តា យថាយំ ភិក្ខុនី អាហាតិ ។ យថា មំ ភន្តេ ភគវា ជានាតីតិ ។

ហើយស្ថិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ មេត្តិយាភិក្ខុនីលុះស្ថិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ហើយ ក៏ក្រាបទូលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការនេះមិនមែនជាការបិទបាំង មិនមែនជាការសមគួរសោះឡើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទិសណាដែលមិនធ្លាប់មានភ័យ មិនមានចង្រៃ មិនមានឧបទ្រព ទិសនោះត្រឡប់ជាប្រកបដោយភ័យ ប្រកបដោយចង្រៃ ប្រកបដោយឧបទ្រពវិញ ទឹកន្លែងណាដែលមិនធ្លាប់មានខ្យល់ ទឹកន្លែងនោះត្រឡប់ជាមានខ្យល់ទៅវិញ ដូចជាទឹកធ្លាប់ត្រជាក់ប្រែជាក្តៅ ឥឡូវព្រះទព្វមល្លបុត្តជាម្ចាស់លោកប្រទូស្តនឹងខ្ញុំព្រះអង្គហើយ ។

(២៤៥) ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយសួរបញ្ឆាក់ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុក្នុងពេលនោះថា ម្នាលទព្វ: អ្នករលឹកឃើញឬទេ នាងភិក្ខុនីនេះថាយ៉ាងណា អ្នកឯងបានធ្វើយ៉ាងនោះមែនឬទេ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គដោយពិតហើយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមានបន្ទូលសួរព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុជាគំរប់ពីរដង ។ បេ ។ ជាគំរប់បីដងថា ម្នាលទព្វ: អ្នករលឹកឃើញឬទេ នាងភិក្ខុនីនេះថាយ៉ាងណា អ្នកឯងបានធ្វើយ៉ាងនោះមែនឬទេ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស

ន ខោ ទព្ព ទព្ពា ឯវំ និព្ពេឋេន្តិ សចេ តយា កតំ
កតន្តិ វទេហិ សចេ តយា អកតំ អកតន្តិ វទេ-
ហីតិ ។ យតោហំ ភន្តេ ជាតោ នាភិជានាមិ សុបិ-
នន្តេនបិ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវិតា បគេវ ជាគរោតិ ។
អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ មេត្តិយំ
ភិក្ខុនឹ នាសេថ ឥមេ ច ភិក្ខូ អនុយុញ្ជថាតិ ។ ឥទំ
វត្វា ភគវា ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បាវិសិ ។ អថខោ តេ
ភិក្ខូ មេត្តិយំ ភិក្ខុនឹ នាសេសុំ ។ អថខោ មេត្តិយភុម្ម-
ជកា ភិក្ខូ តេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ មា អាវុសោ មេត្តិយំ
ភិក្ខុនឹ នាសេថ ន សា កិញ្ចិ អបរជ្ឈតិ អម្ហេហិ សា
ឧស្សាហិតា កុបិតេហិ អនត្តមនេហិ ចាវនាធិប្បាយេ-
ហីតិ ។ កឹ បន តុម្ហេ អាវុសោ អាយស្មន្តំ ទព្ពំ មល្លបុត្តំ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គដោយពិតហើយ ។ ព្រះបរមគ្រូត្រាស់ថា ម្នាលទព្វៈ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ មិនពោលបណ្ដោះបណ្ដៃយ៉ាងនេះទេ បើអំពើដែលអ្នកបានធ្វើហើយ អ្នកចូរប្រាប់ថា ខ្ញុំធ្វើហើយ បើអំពើដែលអ្នកមិនបានធ្វើទេ អ្នកចូរប្រាប់ថា ខ្ញុំមិនបានធ្វើទេ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គតាំងពីដួបកើតមក សូម្បីតែយល់សប្តិសេពមេថុនធម្មក៏មិនដែលស្គាល់សោះឡើយ នឹងបាច់ពោលទៅថ្វីដល់ការរលឹក (នោះ) ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរឲ្យមេត្តិយាភិក្ខុនីសឹកចេញ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកទាំងឡាយចូរសាកសួរភិក្ខុទាំងឡាយនេះមើល ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នេះហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈចូលទៅកាន់វិហារវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ឲ្យមេត្តិយាភិក្ខុនីសឹកក្នុងពេលនោះ ។ ទើបមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុនិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះថា ម្នាលអាវុសោ ចូរលោកកុំផ្សឹកមេត្តិយាភិក្ខុនីៗនោះ ឥតមានកំហុសសោះទេ (ហេតុដើមមកពី) យើងខឹងមិនសប្បាយចិត្ត (យើង) ចង់ឲ្យទព្វមល្លបុត្តឃ្លាតចាកសមណភេទ ទើបឲ្យមេត្តិយាភិក្ខុនីនោះប្រឹងប្រែងឡើង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយសួរថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកហ៊ានចោទព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ដោយអាបត្តិបារាជិក

អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេថាតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុំ ទុដ្ឋោ

មិនមានមូល[1] ឬ ៗ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ យ៉ាងហ្នឹងមែនហើយ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស និន្ទា តិះដៀលថា ចុះហេតុអ្វីបានជាមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុ ចោទព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូល (ដូច្នោះ) ៗ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ៗ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយសួរចំពោះមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា អ្នកទាំងឡាយចោទព្រះទព្វមល្លបុត្តដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូល ពិតមែនឬ ៗ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដំណើរនោះពិតមែន ៗ ព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធដ៏មានជោគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃៈបុរសទាំងឡាយ ចុះហេតុអ្វីបានជា អ្នកទាំងឡាយ ចោទព្រះទព្វមល្លបុត្តដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូល (ដូច្នោះ) ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ ហេតុនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លានោះទេ ៗ បេ ៗ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីក្រោធប្រទូស្ត មានចិត្តអាក់អន់

---

១ មិនបានឃើញ ឬមិនបានឮ ឬក៏ឥតមានរង្កៀសឡើយ ។

ទោសោ អប្បតីតោ អមូលកេន បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេយ្យ អប្បេវនាម នំ ឥមម្ហា ព្រហ្មចរិយា ចាវេយ្យន្តិ តតោ អបរេន សមយេន សមនុគ្គាហិយមានោ វា អសមនុគ្គាហិយមានោ វា អមូលកញ្ចេវ តំ អធិករណំ ហោតិ ភិក្ខុ ច ទោសំ បតិដ្ឋាតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(២៨៦) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ ភិក្ខុន្តិ អញ្ញំ ភិក្ខុំ ។ ទុដ្ឋោ ទោសោតិ កុបិតោ អនត្តមនោ អនភិរទ្ធោ អាហតចិត្តោ ខិលជាតោ ។ អប្បតីតោតិ តេន ច កោបេន តេន ច ទោសេន តាយ ច អនត្តមនតាយ តាយ ច អនភិរទ្ធិយា អប្បតីតោ ហោតិ ។ អមូលកំ នាម អទិដ្ឋំ អសុតំ អបរិសង្កិតំ ។ បារាជិកេន ធម្មេនាតិ ចតុន្នំ អញ្ញតរេន ។ អនុទ្ធំសេយ្យាតិ ចោទេតិ វា ចោទាបេតិ វា ។ អប្បេវនាម នំ ឥមម្ហា ព្រហ្មចរិយា ចាវេយ្យន្តិ ភិក្ខុភាវា ចាវេយ្យំ សមណធម្មា ចាវេយ្យំ សីលក្ខន្ធា ចាវេយ្យំ តបោគុណា ចាវេយ្យំ ។

ចោទភិក្ខុផងគ្នាដោយអាបត្តិបារាជិកមិនមានមូលដោយបំណងថា អញត្រូវធ្វើដូចម្តេចឲ្យភិក្ខុនោះឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌[1]នេះបាន លុះសម័យខាងក្រោយតពីនោះមក ទោះគេសាកសួរក្តី គេមិនសាកសួរក្តី អធិករណ៍នោះប្រាកដជាគ្មានមូល ភិក្ខុអ្នកចោទនោះក៏ប្តេជ្ញាទោស (ដោយខ្លួនឯង) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(២៤៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។ ត្រង់ពាក្យថា មានសេចក្តីក្រោធប្រទុស្ត អធិប្បាយថា ខឹងអន់ចិត្ត មិនត្រេកអរ មានចិត្តគំទោសខ្នាំងខ្នប់ មានចិត្តបង្អៀតបង្អល់ ។ ត្រង់ពាក្យថា មានចិត្តអាក់អន់ គឺមានចិត្តមិនរីករាយ ព្រោះសេចក្តីខឹងនោះផង ព្រោះទោសនោះផង ព្រោះសេចក្តីអន់ចិត្តនោះផង ព្រោះសេចក្តីមិនត្រេកអរនោះផង ។ ដែលហៅថាមិនមានមូល គឺមិនឃើញ មិនឮ មិនរង្កៀស ។ ត្រង់ពាក្យថា ដោយអាបត្តិបារាជិក គឺបណ្តាអាបត្តិបារាជិកទាំង ៤ អាបត្តិបារាជិកណាមួយ ។ ត្រង់ពាក្យថា ចោទ គឺចោទខ្លួនឯងក្តី ឲ្យអ្នកដទៃចោទក្តី ។ ពាក្យថា អញត្រូវធ្វើដូចម្តេច ឲ្យភិក្ខុនោះឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌នេះបាន អធិប្បាយថា អញគប្បីឲ្យភិក្ខុនោះឃ្លាតចាកភិក្ខុភាព ឃ្លាតចាកសមណធម៌ ឃ្លាតចាកកងសីល ឃ្លាតចាកតបោគុណ[2] ។

---

១ សាសនព្រហ្មចរិយ ។ ២ ក្នុងអភិធានប្បទីបិកាសូចិ មានវិគ្រោះថា "គុណធម៌ជាគ្រឿងដុតកិលេសឲ្យរីងស្ងួតទៅ" ។

(២៤៧) តតោ អបរេន សមយេនាតិ យស្មឹ ខណេ អនុទ្ធំសិតោ ហោតិ តំ ខណំ តំ លយំ តំ មុហុត្តំ វីតិវត្តេ ។ សមនុគ្គាហិយមានោ វាតិ យេន វត្ថុនា អនុទ្ធំសិតោ ហោតិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ សមនុគ្គាហិយមានោ វា ។ អសមនុគ្គាហិយមានោ វាតិ ន កេនចិ វុច្ចមានោ ។

(២៤៨) អធិករណំ នាម ចត្តារិ អធិករណានិ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ ។

(២៤៩) ភិក្ខុ ច ទោសំ បតិដ្ឋាតីតិ តុច្ឆកំ មយា ភណិតំ មុសា មយា ភណិតំ អភូតំ មយា ភណិតំ អជានន្តេន មយា ភណិតំ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(២៥០) អទិដ្ឋស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈា-បជ្ជន្តោ តញ្ចេ ចោទេតិ ទិដ្ឋោ មយា បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ នត្ថិ តយា សទ្ធឹ ឧបោសថោ វា បវារណា វា សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៤៨៧) ត្រង់ពាក្យថា លុះសម័យខាងក្រោយតពីនោះមក សេចក្តីថា (រូបភិក្ខុនោះ) ចោទគេក្នុងខណៈណា ក្នុងខណៈនោះ ស្របចក់នោះ ពេលនោះកន្លងទៅ ។ ត្រង់ពាក្យថា ទោះគេសាកសួរក្តី សេចក្តីថា (រូបភិក្ខុនោះ) គេចោទដោយវត្ថុណា គេសាកសួរក្នុងវត្ថុនោះក្តី ។ ត្រង់ពាក្យថា គេមិនសាកសួរក្តី សេចក្តីថា ឥតមានអ្នកណាមួយសាកសួរ ។

(៤៨៨) ដែលហៅថា អធិករណៈៗ នោះមាន ៤ យ៉ាងគឺ វិវាទាធិករណ ១ អនុវាទាធិករណៈ ១ អាបត្តាធិករណៈ ១ កិច្ចាធិករណៈ ១ ។

(៤៨៩) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុអ្នកចោទនោះក៏ប្តេជ្ញាទោស (ដោយខ្លួនឯង) សេចក្តីថា អញពោលពាក្យទទេ អញពោលពាក្យព្រាង អញពោលពាក្យមិនពិត អញមិនដឹងហើយពោល ។ ត្រង់ពាក្យថា អាបត្តិសង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទទី១រួចហើយ ។

(៤៩០) ភិក្ខុកាលត្រូវអាបត្តិបារាជិក តែភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនឃើញទេ បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះ ចោទភិក្ខុនោះថា ខ្ញុំបានឃើញអ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ មិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តទេ ឧបោសថកម្មក្តី បវារណាកម្មក្តី សង្ឃកម្មក្តី ជាមួយនឹងអ្នកឯងគ្មានទេ (ភិក្ខុចោទដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស

អស្សុតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ សុតោ មយា បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ នត្ថិ តយា សទ្ធឹ ឧបោសថោ វា បវារណា វា សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អបរិសង្កិតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ បរិសង្កិតោ មយា បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ នត្ថិ តយា សទ្ធឹ ឧបោសថោ វា បវារណា វា សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៩១) អទិដ្ឋស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ តញ្ចេ ចោទេតិ ទិដ្ឋោ មយា សុតោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អទិដ្ឋស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ តញ្ចេ ចោទេតិ ទិដ្ឋោ មយា

គ្រប់ ៗ មាត់ ៗ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ តែភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនបានឮ បើភិក្ខុអ្នកចោទ ចោទភិក្ខុនោះថា ខ្ញុំបានឮថាអ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណ មិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តទេ ឧបោសថកម្មក្តី បវារណាកម្មក្តី សង្ឃកម្មក្តី ជាមួយនឹងអ្នកឯងគ្មានទេ (ភិក្ខុចោទដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ មាត់ ៗ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ តែភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនមានសេចក្តីរង្កៀស បើភិក្ខុអ្នកចោទ ចោទភិក្ខុនោះថា ខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសថាអ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ មិនមែនជាជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តទេ ឧបោសថកម្មក្តី បវារណាកម្មក្តី សង្ឃកម្មក្តី ជាមួយនឹងអ្នកឯងគ្មានទេ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ មាត់ ៗ

(៤៥១) ភិក្ខុកាលត្រូវអាបត្តិបារាជិក តែភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនឃើញ បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំបានឃើញហើយផង បានឮផង ៗ បេ ៗ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ៗ ភិក្ខុកាលត្រូវអាបត្តិបារាជិក តែភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនឃើញ បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំបានឃើញហើយផង

បរិសង្កិតោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អទិដ្ឋស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ តញ្ចេ ចោទេតិ ទិដ្ឋោ មយា សុតោ ច បរិសង្កិតោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អស្សុតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ សុតោ មយា បរិសង្កិតោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អស្សុតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ សុតោ មយា ទិដ្ឋោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អស្សុតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ សុតោ មយា បរិសង្កិតោ ច ទិដ្ឋោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អបរិសង្កិតស្ស ហោតិ បារាជិកំ

រង្កៀសហើយផង អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។ ភិក្ខុកាលត្រូវអាបត្តិបារាជិក តែភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនឃើញ បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំឃើញហើយផង ឮហើយផង រង្កៀសហើយផង ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ តែភិក្ខុអ្នកចោទមិនបានឮ ព្រោះហេតុនោះ ថាបើភិក្ខុអ្នកចោទ ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ យើងបានឮផង រង្កៀសផង ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ តែភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនបានឮ បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះ ចោទភិក្ខុនោះថា យើងបានឮផង បានឃើញផងថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនបានឮ បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះ ចោទភិក្ខុនោះថា ខ្ញុំឮហើយផង រង្កៀសហើយផង ឃើញហើយផងថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ មិនបានរង្កៀស

ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ បរិសង្កិតោ មយា ទិដ្ឋោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អបរិសង្កិតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ បរិសង្កិតោ មយា សុតោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អបរិសង្កិតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ បរិសង្កិតោ មយា ទិដ្ឋោ ច សុតោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៥២) ទិដ្ឋស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ តញ្ចេ ចោទេតិ សុតោ មយា បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ទិដ្ឋស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ តញ្ចេ ចោទេតិ បរិសង្កិតោ មយា បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ តញ្ចេ ចោទេតិ សុតោ មយា បរិសង្កិតោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។

បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះ ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំរង្កៀសហើយផង ខ្ញុំឃើញហើយផង ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ មាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ មិនបានរង្កៀស បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះ ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំរង្កៀសហើយផង ខ្ញុំឮហើយផង ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ មាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនបានរង្កៀស បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះ ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំរង្កៀសហើយផង ខ្ញុំឃើញហើយផង ខ្ញុំឮហើយផង ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ មាត់ ។

[២៥២] ភិក្ខុកាលត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ បានឃើញមែន បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំបានឮហើយ ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ មាត់ ។ ភិក្ខុកាលត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុអ្នកចោទបានឃើញមែន បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំរង្កៀសហើយ ។ បេ ។ បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ

អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សុតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ បរិសង្កិតោ មយា បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ តញ្ចេ ចោទេតិ ទិដ្ឋោ មយា បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ តញ្ចេ ចោទេតិ បរិសង្កិតោ មយា ទិដ្ឋោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បរិសង្កិតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ ទិដ្ឋោ មយា បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ តញ្ចេ ចោទេតិ សុតោ មយា បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ តញ្ចេ ចោទេតិ ទិដ្ឋោ មយា សុតោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ នត្ថិ តយា សទ្ធឹ ឧបោសថោ វា បវារណា វា សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ខ្ញុំឮហើយផង រង្កៀសហើយផង ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ (ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) បានឮ បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះ ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំរង្កៀសហើយ ។ បេ ។ បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំឃើញហើយ ។ បេ ។ បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំរង្កៀសហើយផង ឃើញហើយផង ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទនោះបានរង្កៀស បើភិក្ខុអ្នកចោទនោះ ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំឃើញហើយ ។ បេ ។ បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំឮហើយ ។ បេ ។ បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទនោះ) ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំឃើញហើយផង ខ្ញុំឮហើយផង អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ មិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តទេ ឧបោសថកម្មក្តី បវារណាកម្មក្តី សង្ឃកម្មក្តី ជាមួយនឹងអ្នកឯងគ្មានទេ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។

(៤៩៣) ទិដ្ឋស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋេ វេមតិកោ ទិដ្ឋំ នោ កប្បេតិ ទិដ្ឋំ ន សរតិ ទិដ្ឋំ បមុដ្ឋោ(១) ហោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ ទិដ្ឋោ មយា សុតោ ច ។ បេ ។ ទិដ្ឋោ មយា បរិសង្កិតោ ច ។ បេ ។ ទិដ្ឋោ មយា សុតោ ច បរិសង្កិតោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ សុតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ សុតេ វេមតិកោ សុតំ នោ កប្បេតិ សុតំ ន សរតិ សុតំ បមុដ្ឋោ ហោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ សុតោ មយា បរិសង្កិតោ ច ។ បេ ។ សុតោ មយា ទិដ្ឋោ ច ។ បេ ។ សុតោ មយា បរិសង្កិតោ ច ទិដ្ឋោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ បរិសង្កិតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ បរិសង្កិតេ វេមតិកោ បរិសង្កិតំ នោ កប្បេតិ បរិសង្កិតំ ន សរតិ បរិសង្កិតំ បមុដ្ឋោ ហោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ បរិសង្កិតោ

---

១ ឱ. ប. សម្មុដ្ឋោ ។

(២៥៣) ភិក្ខុកាលត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុអ្នកចោទនោះបានឃើញមែន តែមានសេចក្តីសង្ស័យនឹងភិក្ខុដែលខ្លួនបានឃើញហើយ (គឺ) កំណត់មិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញហើយ រលឹកមិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញហើយ ភ្លេចនូវភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទ ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំបានឃើញផង ខ្ញុំបានឮផង ។ បេ ។ ខ្ញុំបានឃើញផង ខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសផង ។ បេ ។ ខ្ញុំបានឃើញផង ខ្ញុំបានឮផង ខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសផង ។ បេ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទនោះបានឮ តែមានសេចក្តីសង្ស័យនឹងភិក្ខុដែលខ្លួនបានឮហើយ (គឺ) កំណត់មិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនឮហើយ រលឹកមិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនឮហើយ ភ្លេចនូវភិក្ខុដែលខ្លួនឮហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទ ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ខ្ញុំបានឮផង ខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសផង ។ បេ ។ ខ្ញុំបានឮផង ខ្ញុំបានឃើញផង ។ បេ ។ ខ្ញុំបានឮផង ខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសផង ខ្ញុំបានឃើញផង ។ បេ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទនោះមានសេចក្តីរង្កៀស ក៏មានសេចក្តីសង្ស័យនឹងភិក្ខុដែលខ្លួនមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ កំណត់មិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនរង្កៀសហើយ រលឹកមិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនរង្កៀសហើយ ភ្លេចនូវភិក្ខុដែលខ្លួនរង្កៀសហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទ ចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ

មយា ទិដ្ឋោ ច ។បេ។ បរិសង្កិតោ មយា សុតោ ច ។បេ។ បរិសង្កិតោ មយា ទិដ្ឋោ ច សុតោ ច បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ នត្ថិ តយា សទ្ធឹ ឧបោសថោ វា បវារណា វា សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៥៤) អទិដ្ឋស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ ចោទាបេតិ ទិដ្ឋោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ នត្ថិ តយា សទ្ធឹ ឧបោសថោ វា បវារណា វា សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អសុតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទាបេតិ សុតោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។បេ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អបរិសង្កិតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទាបេតិ បរិសង្កិតោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។បេ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ខ្ញុំមានសេចក្ដីរង្កៀសផង ខ្ញុំបានឃើញផង ។ បេ ។ ខ្ញុំមានសេចក្ដីរង្កៀសផង ខ្ញុំបានឮផង ។ បេ ។ ខ្ញុំមានសេចក្ដីរង្កៀសផង ខ្ញុំបានឃើញផង ខ្ញុំបានឮផង អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ អ្នកឯងមិនមែនជាកូននៃព្រះពុទ្ធ ជាសក្យបុត្ត ឧបោសថកម្មក្ដី បវារណាកម្មក្ដី សង្ឃកម្មក្ដី ជាមួយនឹងអ្នកឯងគ្មានទេ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ មាត់ ។

[២៥៤] ភិក្ខុកាលត្រូវអាបត្តិបារាជិក តែភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនឃើញ បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទ) ប្រើបុគ្គលដទៃឲ្យចោទភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំឃើញហើយ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ឧបោសថកម្មក្ដី បវារណាកម្មក្ដី សង្ឃកម្មក្ដី ជាមួយនឹងអ្នកឯងគ្មានទេ (ភិក្ខុអ្នកចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទមិនបានឮ បើភិក្ខុអ្នកចោទ ប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំបានឮថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទមិនបានរង្កៀស បើភិក្ខុអ្នកចោទ ប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្ដីរង្កៀសថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។

(២៨៨) អទិដ្ឋស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ តញ្ចេ ចោទេតិ ទិដ្ឋោសិ សុតោសិ ។ បេ ។ ទិដ្ឋោសិ បរិសង្កិតោសិ ។ បេ ។ ទិដ្ឋោសិ សុតោសិ បរិសង្កិតោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អសុតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ តញ្ចេ ចោទេតិ សុតោសិ បរិសង្កិតោសិ ។ បេ ។ សុតោសិ ទិដ្ឋោសិ ។ បេ ។ សុតោសិ បរិសង្កិតោសិ ទិដ្ឋោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អបរិសង្កិតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ តញ្ចេ ចោទេតិ បរិសង្កិតោសិ ទិដ្ឋោសិ ។ បេ ។ បរិសង្កិតោសិ សុតោសិ ។ បេ ។ បរិសង្កិតោសិ ទិដ្ឋោសិ សុតោសិ បារាជិកំ

(៦៥៥) ភិក្ខុកាលត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុអ្នកចោទមិនឃើញទេ បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទ) ប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំបានឃើញហើយ អ្នកឯងខ្ញុំបានឮហើយ ។ បេ ។ អ្នកឯងខ្ញុំបានឃើញហើយ អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ ។ បេ ។ អ្នកឯងខ្ញុំបានឃើញហើយ អ្នកឯងខ្ញុំបានឮហើយ អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ មាត់ ៗ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទនោះមិនបានឮ បើភិក្ខុអ្នកចោទប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទថា អ្នកឯងខ្ញុំបានឮហើយ អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ ។ បេ ។ អ្នកឯងខ្ញុំបានឮហើយ អ្នកឯងខ្ញុំបានឃើញហើយ ។ បេ ។ អ្នកឯងខ្ញុំបានឮហើយ អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ អ្នកឯងខ្ញុំបានឃើញហើយ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ មាត់ ៗ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទមិនបានរង្កៀស បើភិក្ខុអ្នកចោទ ប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ អ្នកឯងខ្ញុំបានឃើញហើយ ។ បេ ។ អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ អ្នកឯងខ្ញុំបានឮហើយ ។ បេ ។ អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ អ្នកឯងខ្ញុំបានឃើញហើយ

ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៥៦) ទិដ្ឋស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្តោ តញ្ចេ ចោទេតិ សុតោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ បរិសង្កិតោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ សុតោសិ បរិសង្កិតោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សុតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ បរិសង្កិតោសិ ។ បេ ។ តញ្ចេ ចោទេតិ ទិដ្ឋោសិ ។ បេ ។ តញ្ចេ ចោទេតិ បរិសង្កិតោសិ ទិដ្ឋោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ បរិសង្កិតស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោតិ តញ្ចេ ចោទេតិ ទិដ្ឋោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។

អ្នកឯងខ្ញុំបានព្ទុំហើយ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។

[៥៩៦] ភិក្ខុកាលត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុអ្នកចោទនោះបានឃើញហើយ បើ (ភិក្ខុអ្នកចោទ) ប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំបានព្ទុំហើយ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ បេ ។ អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។បេ។ អ្នកឯងខ្ញុំបានព្ទុំហើយ អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។បេ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ (ភិក្ខុអ្នកចោទ) បានព្ទុំហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទ ប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ ។ បេ ។ បើ(ភិក្ខុអ្នកចោទ)ប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំបានឃើញហើយ ។ បេ ។ បើ(ភិក្ខុអ្នកចោទ) ប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំមានសេចក្តីរង្កៀសហើយ អ្នកឯងខ្ញុំបានឃើញហើយ អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទមានសេចក្តីរង្កៀស បើភិក្ខុអ្នកចោទ ប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំបានឃើញហើយថា អ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ បេ ។

អញ្ញេ ចោទាបេតិ ទិដ្ឋោសិ សុតោសិ ។ បេ ។ អញ្ញេ ចោទាបេតិ ទិដ្ឋោសិ សុតោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។ បេ ។ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៨៧) ទិដ្ឋស្ស ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋេ វេមតិកោ ទិដ្ឋំ នោកប្បេតិ ទិដ្ឋំ ន សរតិ ទិដ្ឋំ បមុដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ សុតេ វេមតិកោ សុតំ នោកប្បេតិ សុតំ ន សរតិ សុតំ បមុដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ បរិសង្កិតេ វេមតិកោ បរិសង្កិតំ នោកប្បេតិ បរិសង្កិតំ ន សរតិ បរិសង្កិតំ បមុដ្ឋោ ហោតិ អញ្ញេ ចោទាបេតិ បរិសង្កិតោសិ ទិដ្ឋោសិ ។ បេ ។ បរិសង្កិតោសិ សុតោសិ ។ បេ ។ បរិសង្កិតោសិ ទិដ្ឋោសិ សុតោសិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ

បើភិក្ខុអ្នកចោទ ប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំឃើញហើយ អ្នកឯងខ្ញុំឮហើយ ។ បេ ។ បើភិក្ខុអ្នកចោទ ប្រើភិក្ខុដទៃឲ្យចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំឃើញហើយ អ្នកឯងខ្ញុំឮហើយ ថាអ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ បេ ។ (ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗមាត់ ។

(២៨៧) ភិក្ខុកាលត្រូវអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុអ្នកចោទនោះក៏ឃើញមែន (តែភិក្ខុអ្នកចោទ) មានសេចក្តីសង្ស័យនឹងភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញហើយ កំណត់មិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញហើយ រលឹកមិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញហើយ ភ្លេចនូវភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញហើយ ។ បេ ។ មានសេចក្តីសង្ស័យនឹងភិក្ខុដែលខ្លួនឮហើយ កំណត់មិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនឮហើយ រលឹកមិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនឮហើយ ភ្លេចនូវភិក្ខុដែលខ្លួនឮហើយ ។ បេ ។ មានសេចក្តីសង្ស័យនឹងភិក្ខុដែលខ្លួនរង្កៀស កំណត់មិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនរង្កៀសហើយ រលឹកមិនបាននូវភិក្ខុដែលខ្លួនរង្កៀសហើយ ភ្លេចនូវភិក្ខុដែលខ្លួនរង្កៀសហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទ ប្រើបុគ្គលដទៃឲ្យចោទភិក្ខុនោះថា អ្នកឯងខ្ញុំរង្កៀសហើយ អ្នកឯងខ្ញុំឃើញហើយ ។ បេ ។ អ្នកឯងខ្ញុំរង្កៀសហើយ អ្នកឯងខ្ញុំឮហើយ ។ បេ ។ អ្នកឯងខ្ញុំរង្កៀសហើយ អ្នកឯងខ្ញុំឃើញហើយ អ្នកឯងខ្ញុំឮហើយ ថាអ្នកឯងត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណ

អសក្យបុត្តិយោសិ នត្ថិ តយា សទ្ធឹ ឧបោសថោ វា បវារណា វា សង្ឃកម្មំ វា ឥតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៥៨) អសុទ្ធោ សុទ្ធទិដ្ឋិ សុទ្ធោ អសុទ្ធទិដ្ឋិ អសុទ្ធោ អសុទ្ធទិដ្ឋិ សុទ្ធោ សុទ្ធទិដ្ឋិ ។

(២៥៩) អសុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ សុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ អនោកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ សង្ឃា-ទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ អសុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ សុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ ឱកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ

អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តឡើយ ។ ឧបោសថកម្មក្តី បវារណាកម្មក្តី សង្ឃកម្មក្តីជាមួយនឹងអ្នកឯងគ្មានទេ ភិក្ខុចោទគេដូច្នេះនេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ មាត់ ៗ

(មាតិកានុក្រម គឺបញ្ជីរឿងដែលនឹងត្រូវសំដែងតាមលំដាប់ហូរហែ ដូចមានខាងក្រោមនេះគឺ)

(២៥៨) ភិក្ខុយល់ឃើញថាបរិសុទ្ធក្នុងបុគ្គលដែលមិនបរិសុទ្ធ ១ យល់ឃើញថាមិនបរិសុទ្ធក្នុងបុគ្គលដែលបរិសុទ្ធ ១ យល់ឃើញថាមិនបរិសុទ្ធក្នុងបុគ្គលដែលមិនបរិសុទ្ធ១ យល់ឃើញថាបរិសុទ្ធក្នុងបុគ្គលដែលបរិសុទ្ធ ១ ។

(២៥៩) បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកឯណានីមួយ ជាអ្នកមិនបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ថាភិក្ខុនោះបរិសុទ្ធល្អទេ ហើយមិនឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានសេចក្តីប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុនោះឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ទើបពោលចោទភិក្ខុនោះ (ដោយអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុអ្នកចោទ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងសង្ឃាទិសេស ។ បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកណានីមួយ ជាអ្នកមិនបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ថាភិក្ខុនោះបរិសុទ្ធល្អទេ ហើយឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នានឹងឲ្យភិក្ខុនោះឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌

វទេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អសុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ សុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ អនោកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ឱមសវាទេន ទុក្កដស្ស ។ អសុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ សុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ ឱកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ឱមសវាទស្ស ។

(២៦០) សុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អនជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ អសុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ អនោកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អនជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ អសុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ ឱកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ វទេតិ អនាបត្តិ ។

ទើបពោលចោទភិក្ខុនោះ (ដោយអាបត្តិបារាជិក ភិក្ខុអ្នកចោទ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយ ជាអ្នកមិនបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ថាភិក្ខុនោះបរិសុទ្ធល្អទេ ហើយមិនឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នានឹងជេរភិក្ខុនោះ ទើបជេរ (ភិក្ខុអ្នកជេរ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹង-បាចិត្តិយៈ ។ បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយ ជាអ្នកមិនបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថា ភិក្ខុនោះបរិសុទ្ធល្អទេ ហើយឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នានឹងជេរភិក្ខុនោះ ទើបជេរ ភិក្ខុអ្នកជេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៦៦០] បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ថាភិក្ខុនោះមិនបរិសុទ្ធទេ ហើយមិនឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នានឹងឲ្យភិក្ខុនោះឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ទើបពោលចោទ ភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថាភិក្ខុនោះមិនបរិសុទ្ធល្អទេ ឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នានឹងឲ្យភិក្ខុនោះឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ទើបពោលចោទ ភិក្ខុអ្នកចោទ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

សុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អនជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ អសុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ អនោកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ឱមសវាទេន ទុក្កដស្ស ។ សុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អនជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ អសុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ ឱកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ឱមសវាទស្ស ។

[២៦១] អសុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ អសុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ អនោកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អសុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ អសុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ ឱកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ វទេតិ អនាបត្តិ ។ អសុទ្ធោ ហោតិ

បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាទីមួយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថា ភិក្ខុនោះមិនបរិសុទ្ធទេ មិនឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នាដើម្បីនឹងជេរភិក្ខុនោះ ទើបជេរ ភិក្ខុអ្នកជេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងបាចិត្តិយ ។ បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាទីមួយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថា ភិក្ខុនោះមិនបរិសុទ្ធ ឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នាដើម្បីនឹងជេរភិក្ខុនោះ ទើបជេរ ភិក្ខុអ្នកជេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៥៦១] បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាទីមួយ ជាអ្នកមិនបរិសុទ្ធហើយ ភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថា ភិក្ខុនោះមិនបរិសុទ្ធល្អទេ ហើយមិនឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នាដើម្បីឲ្យភិក្ខុនោះឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ទើបពោលចោទ ភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាទីមួយ ជាអ្នកមិនបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថា ភិក្ខុនោះមិនបរិសុទ្ធល្អទេ ហើយឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយប្រាថ្នាដើម្បីឲ្យភិក្ខុនោះឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ទើបពោលចោទ ភិក្ខុអ្នកចោទ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាទីមួយ

បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ អសុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ អនោកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ឱមសវាទេន ទុក្កដស្ស ។ អសុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ អសុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ ឱកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ឱមសវាទស្ស ។

(២៦២) សុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អនជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ សុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ អនោកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសេន ទុក្កដស្ស ។ សុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អនជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ សុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ ឱកាសំ ការាបេត្វា ចាវនាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អនជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ សុទ្ធទិដ្ឋិ

ជាអ្នកមិនបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថា ភិក្ខុនោះមិនបរិសុទ្ធល្អទេ មិនឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នាដើម្បីជេរភិក្ខុនោះ ទើបជេរ ភិក្ខុអ្នកជេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងបាចិត្តិយ ។ បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយ ជាអ្នកមិនបរិសុទ្ធហើយភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថា ភិក្ខុនោះមិនបរិសុទ្ធល្អទេ ហើយឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នាដើម្បីជេរភិក្ខុនោះ ទើបជេរ ភិក្ខុអ្នកជេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៦២) បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថា ភិក្ខុនោះបរិសុទ្ធល្អទេ មិនឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នាដើម្បីឲ្យភិក្ខុនោះឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ទើបចោទ ភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងសង្ឃាទិសេស ។ បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថា ភិក្ខុនោះបរិសុទ្ធល្អទេ ឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នាដើម្បីឲ្យភិក្ខុនោះឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ ទើបពោលចោទ ភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកណាមួយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថា ភិក្ខុនោះបរិសុទ្ធល្អទេ

សមានោ អនោកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ឱមសវាទេន ទុក្កដស្ស ។ សុទ្ធោ ហោតិ បុគ្គលោ អញ្ញតរំ បារាជិកំ ធម្មំ អនជ្ឈាបន្នោ តញ្ចេ សុទ្ធទិដ្ឋិ សមានោ ឱកាសំ ការាបេត្វា អក្កោសាធិប្បាយោ វទេតិ អាបត្តិ ឱមសវាទស្ស ។

(២៦៣) អនាបត្តិ សុទ្ធេ អសុទ្ធទិដ្ឋិស្ស អសុទ្ធេ អសុទ្ធទិដ្ឋិស្ស ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

អដ្ឋមសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

មិនឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នាដើម្បីជេរភិក្ខុនោះ ទើបជេរ ភិក្ខុអ្នកជេរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងបាចិត្តិយ ។ បុគ្គល គឺភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកណានីមួយ ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយ បើភិក្ខុអ្នកចោទយល់ឃើញថា ភិក្ខុនោះបរិសុទ្ធល្អទេ ឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើឱកាសដោយសមគួរជាមុន ហើយមានប្រាថ្នាដើម្បីជេរភិក្ខុនោះ ទើបជេរ ភិក្ខុអ្នកជេរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(២៦៣) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលយល់ឃើញថា មិនបរិសុទ្ធក្នុងបុគ្គលដែលបរិសុទ្ធ ដល់ភិក្ខុដែលយល់ឃើញថា មិនបរិសុទ្ធក្នុងបុគ្គលដែលមិនបរិសុទ្ធ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សង្ឃាទិសេស ទី ៨ ចប់ ។

នវមសង្ឃាទិសេសំ

[២៦៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ គិជ្ឈកូដា បព្វតា ឱរោហន្តា អទ្ទសំសុ ឆគលកំ អជិកាយ វិប្បដិបជ្ជន្តំ ទិស្វាន ឯវមាហំសុ ហន្ទ មយំ អាវុសោ ឥមំ ឆគលកំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ នាម ករោម ឥមំ អជិកំ មេត្តិយំ នាម ភិក្ខុនឹ ករោម ឯវំ មយំ វោហរិស្សាម បុព្វេ មយំ អាវុសោ ទព្វំ មល្លបុត្តំ សុតេន អវោចុម្ហា ឥទានិ បន អម្ហេហិ សាមំ ទិដ្ឋោ មេត្តិយាយ ភិក្ខុនិយា វិប្បដិបជ្ជន្តោតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី៩

[២៦៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ទ្រង់គង់នៅក្នុងអារាមវេឡុវ័ន[១] ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុទាំងឡាយ កាលនាំគ្នាចុះអំពីភ្នំគិជ្ឈកូដ បានឃើញពពែឈ្មោលកំពុងរួមសន្វាសនឹងពពែញី លុះឃើញហើយទើបនិយាយគ្នាយ៉ាងនេះថា អើអាវុសោ ពួកយើងនឹងសន្មតពពែឈ្មោលនេះឲ្យជាឈ្មោះទព្វមល្លបុត្ត (បុត្តមល្លក្សត្រ) សន្មតពពែញីនេះឲ្យជាឈ្មោះនាងមេត្តិយាភិក្ខុនី យើងនឹងនាំគ្នាហៅយ៉ាងនេះ ម្នាលអាវុសោ កាលអំពីដើមយើងបានចោទទព្វមល្លបុត្តដោយពាក្យថា យើងបានឮ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះទព្វមល្លបុត្តសេពមេថុនធម្មនឹងនាងមេត្តិយាភិក្ខុនី យើងបានឃើញដោយខ្លួនឯង ។

---

១ អារាមវេឡុវ័ន ប្រែតាមសព្ទថា វត្តព្រៃឫស្សី កន្លែងនេះពីដើមជាឧទ្យានព្រះរាជទ្រព្យព្រះបាទពិម្ពិសារ ។ ទ្រង់វេរថ្វាយដល់ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់កាលយាងចូលទៅកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះជាដំបូង ដើម្បីទ្រង់សំដែងព្រះធម៌ទេសនា ព្រះបាទពិម្ពិសារបានដល់សោតាបត្តិផល មានព្រះហឫទ័យជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏វេរឧទ្យានឈ្មោះវេឡុវ័ននោះថ្វាយជាព្រះអារាមសម្រាប់សង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធានជាអារាមដំបូងមុនអារាមទាំងអស់ ។ ដែលហៅថាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ព្រោះកន្លែងនោះឯងមនុស្សទាំងឡាយធ្លាប់ឲ្យអាហារចំណីដល់ពួកសត្វកន្ធែន មានរឿងដំណាលក្នុងអដ្ឋកថាវិន័យថា ពីដើមមកមានស្តេចមួយព្រះអង្គចេញទៅប្រពាតឧទ្យាននោះ ទ្រង់សោយសុរាស្រវឹងផ្ទំលក់ទៅ ។ ឯរាជបរិវារក៏នាំគ្នាទៅបេះផ្លែឈើ ផ្កាឈើ ក៏សាន្តតាមអធ្យាស្រ័យ ។ មានពស់វែកភពុំក្លិនសុរាក៏លូនចេញមកពីរន្ធឈើ ហើយបែរមុខទៅចំពោះស្តេច ។ មានរុក្ខទេវតា

តេ តំ ឆកលកំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ នាម អកំសុ តំ អជិកំ មេត្តិយំ នាម ភិក្ខុនឹ អកំសុ ។ តេ ភិក្ខូនំ អារោចេសុំ បុព្វេ មយំ អាវុសោ ទព្វំ មល្លបុត្តំ សុតេន អវោចុម្ហា ឥទានិ បន អម្ហេហិ សាមំ ទិដ្ឋោ មេត្តិយាយ ភិក្ខុនិយា វិប្បដិបជ្ជន្តោតិ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ មា អាវុសោ ឯវំ អវចុត្ថ នាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ ឯវំ ករិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ បដិបុច្ឆិ សរសិ ត្វំ ទព្វ ឯវរូបំ កត្តា យថយិមេ ភិក្ខូ អាហំសូតិ ។ យថា មំ ភន្តេ ភគវា ជានាតីតិ ។

ភិក្ខុទាំងពីររូបនោះក៏បានតាំងសន្មតពពែឈ្មោលនោះជាឈ្មោះទព្វមល្លបុត្ត សន្មតពពែញីនោះជាឈ្មោះនាងមេត្តិយាភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុទាំងនោះទៅនិយាយប្រាប់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអាវុសោ កាលពីដើមយើងបានចោទទព្វមល្លបុត្តដោយបានឮ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទព្វមល្លបុត្តសេពមេថុនធម្មនឹងនាងមេត្តិយាភិក្ខុនី យើងបានឃើញដោយខ្លួនឯង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឆ្លើយយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោ លោកកុំនិយាយយ៉ាងហ្នឹង ឯទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុមុខជានឹងមិនធ្វើដូចលោកថាទេ ។ គ្រានោះពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះដំណើរនេះ រឿងនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយទ្រង់សួរបញ្ជាក់ទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុថា នែទព្វៈ អ្នករលឹកឃើញឬទេ ពួកភិក្ខុទាំងនេះពោលយ៉ាងណា អ្នកបានធ្វើយ៉ាងនោះឬទេ ។ ទព្វមល្លបុត្តទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន (រឿងអ្វី ៗ) ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបខ្ញុំព្រះអង្គដោយពិតហើយ ។

នៅ ៗ ទីជិតនោះ ឃើញហេតុដូច្នោះ ចង់ជួយឲ្យស្តេចរួចអំពីមរណ ទើបនិរមិត្តជាសត្វកង្ហែនទៅស្រែកខាងព្រះកាណ៌ស្តេច ៗ តើនឡើងទ្រង់ឃើញសត្វទាំងពីរ ទ្រង់ត្រិះរិះថា សត្វកង្ហែនឲ្យជីវិតព្រះអង្គ តាំងពីនោះមកបានទ្រង់ប្រទានអភ័យ ប្រទានអាហារបំណាំដល់សត្វកង្ហែនទូទៅ ទើបមនុស្សទាំងឡាយហៅកន្លែងនោះថា កលន្ទកនិវាបស្ថាន រៀងមក ។

ទុតិយម្បិ ខោ ភគវា ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ
ភគវា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ឯតទវោច សរសិ
ត្វំ ទព្វ ឯវរូបំ កត្តា យថា ឥមេ ភិក្ខូ អាហំ-
សូតិ ។ យថា មំ ភន្តេ ភគវា ជានាតីតិ ។ ន
ខោ ទព្វ ទព្វា ឯវំ និព្វេឋេន្តិ សចេ តយា កតំ កតន្តិ
វទេហិ សចេ តយា អកតំ អកតន្តិ វទេហីតិ ។
យតោហំ ភន្តេ ជាតោ នាភិជានាមិ សុបិនន្តេនបិ
មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវិតា បគេវ ជាគរោតិ ។ អថខោ
ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ ឥមេ
ភិក្ខូ អនុយុញ្ជថាតិ ។ ឥទំ វត្វា ភគវា ឧដ្ឋា-
យាសនា វិហារំ បាវិសិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ
មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ អនុយុញ្ជឹសុ ។ តេ តេហិ
ភិក្ខូហិ អនុយុញ្ជិយមានា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អា-
រោចេសុំ ។ កឹ បន តុម្ហេ អាវុសោ អាយស្មន្តំ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៩ រឿងមេត្តិយនឹងភុម្មជកភិក្ខុ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់សួរពាក្យនេះ នឹងទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុជាគំរប់ពីរដងផង ៗ បេ ៗ ជាគំរប់បីដងផងថា នែទព្វៈ អ្នករលឹកបានឬទេ ពួកភិក្ខុទាំងនេះពោលយ៉ាងណា អ្នកបានធ្វើយ៉ាងនោះឬ ៗ ទព្វមល្លបុត្តក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបខ្ញុំព្រះអង្គដោយពិតហើយ ៗ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ត្រាស់ថា នែទព្វៈអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយមិនពោលបណ្ដោះបណ្ដោយយ៉ាងនេះទេ បើ(អំពើអ្វី) ដែលអ្នកបានធ្វើហើយ អ្នកចូរឆ្លើយថាខ្ញុំបានធ្វើហើយ បើអ្នកមិនបានធ្វើទេ អ្នកចូរឆ្លើយថាខ្ញុំមិនបានធ្វើទេ ៗ ទព្វមល្លបុត្តទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គតាំងពីដូចកើតមកវេលាណាមិនដែលសេពមេថុនធម្មទេ សូម្បីតែយល់សប្តិក៏មិនដែលឃើញទេ បាច់និយាយថ្វីដល់ការភ្ញាក់រលឹក ៗ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយចូរដំរះសួរភិក្ខុពួកនេះមើល ៗ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ទ្រង់ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ចូលទៅកាន់ព្រះវិហារ ៗ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយបានដំរះសួរមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះ កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយដំរះសួរ ទើបប្រាប់សេចក្ដីនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ (តាមពិតត្រង់) ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយសួរថា

ទព្វំ មល្លបុត្តំ អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេថាតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ទព្វំ មល្លបុត្តំ អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ

នែអាវុសោ អ្នកទាំងពីរកាន់យកហេតុបន្តិចបន្តួចរបស់អធិករណ៍ដ៏ជាចំណែកដទៃមកជាគ្រឿងអាង ហើយចោទទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុដោយអាបត្តិបារាជិកឬ ៗ ភិក្ខុទាំងពីររូបឆ្លើយថា យ៉ាងហ្នឹងហើយអាវុសោ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយណាជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ៗ បេ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល និន្ទាថា មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុមិនសមបីបើនឹងកាន់យកហេតុបន្តិចបន្តួចរបស់អធិករណ៍ដ៏ជាចំណែកខាងក្រៅមកជាគ្រឿងអាង ហើយចោទទព្វមល្លបុត្តដោយអាបត្តិបារាជិកសោះ ៗ ទើបភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនោះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ៗ បេ ៗ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា នែភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាអ្នករាល់គ្នា កាន់យកហេតុបន្តិចបន្តួចរបស់អធិករណ៍ដ៏ជាចំណែកខាងក្រៅមកជាគ្រឿងអាង ហើយចោទទព្វមល្លបុត្ត ដោយអាបត្តិបារាជិក ពិតមែនឬ ៗ ភិក្ខុទាំងពីររូបក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា នែមោឃបុរស អ្នករាល់គ្នាមិនសមបីបើនឹងកាន់យកហេតុបន្តិចបន្តួចរបស់អធិករណ៍ដ៏ជាចំណែកខាងក្រៅមកជាគ្រឿងអាង ហើយចោទទព្វមល្លបុត្តដោយអាបត្តិបារាជិកសោះ នែមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកបានធ្វើមកនេះ មិននាំឲ្យកើតជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ៗ បេ ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ឧទ្ធិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុំ ទុដ្ឋោ ទោសោ អប្បតីតោ អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្ស កិញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយ បារាជិកេន ធម្មេន អនុទ្ធំសេយ្យ អប្បេវនាម នំ ឥមម្ហា ព្រហ្មចរិយា ចាវេយ្យន្តិ តតោ អបរេន សមយេន សមនុគ្គាហិយមានោ វា អសមនុគ្គាហិយមានោ វា អញ្ញភាគិយញ្ចេវ តំ អធិករណំ ហោតិ កោចិ ទេសោ លេសមត្តោ ឧបាទិន្នោ ភិក្ខុ ច ទោសំ បតិដ្ឋាតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(២៦៥) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ ភិក្ខុន្តិ អញ្ញំ ភិក្ខុំ ។ ទុដ្ឋោ ទោសោតិ កុបិតោ អនត្តមនោ អនភិរទ្ធោ អាហតចិត្តោ ខិលជាតោ ។ អប្បតីតោតិ តេន ច កោបេន តេន ច ទោសេន តាយ ច អនត្តមនតាយ តាយ ច អនភិរទ្ធិយា(១) អប្បតីតោ ហោតិ ។

---

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ អនភិរតិយាតិបិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ មានទោសទ្រុស្តហើយ មានសេចក្តីក្រោធមានចិត្តមិនរីករាយបានកាន់យក ហេតុបន្តិចបន្តួចរបស់អធិករណ៍ជាចំណែកដទៃមកជាគ្រឿងអាង ហើយ ចោទភិក្ខុដោយអាបត្តិបារាជិក ដោយបំណងថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ អញគប្បី ញ៉ាំងភិក្ខុនោះឲ្យឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌ (សាសនា) នេះបាន លុះសម័យ ខាងក្រោយតពីនោះមក ភិក្ខុអ្នកចោទនោះមានគេសាកសួរក្តីមិនមានគេ សាកសួរក្តី តែអធិករណ៍នោះជាចំណែកដទៃទេ ភិក្ខុកាន់យកហេតុបន្តិច បន្តួចមកជាគ្រឿងអាង ហើយភិក្ខុប្តេជ្ញាទោស ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិ សង្ឃាទិសេស ។

(២៦៥) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទ ទី១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ គឺភិក្ខុដទៃ ។ ពាក្យថា មាន ទោសទ្រុស្តហើយ មានសេចក្តីក្រោធ គឺមានចិត្តក្រោធខឹង មានចិត្តមិនជា របស់ខ្លួន មិនត្រេកអរ មានចិត្តគុមគួន ចង្អៀតចង្អល់ ។ ពាក្យថា មានចិត្ត មិនរីករាយ គឺមានចិត្តអាក់អន់ ព្រោះក្រោធខឹងនោះផង ព្រោះទោសនោះ ផង ព្រោះសេចក្តីអន់ចិត្តនោះផង ព្រោះសេចក្តីមិនត្រេកអរនោះផង ។

(២៦៦) អញ្ញភាគិយស្ស អធិករណស្សាតិ អាបត្តញ្ញភាគិយំ វា ហោតិ អធិករណញ្ញភាគិយំ វា ។

(២៦៧) កថំ អធិករណំ អធិករណស្ស អញ្ញភាគិយំ ។ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណស្ស អាបត្តាធិករណស្ស កិច្ចាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយំ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណស្ស កិច្ចាធិករណស្ស វិវាទាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណស្ស វិវាទាធិករណស្ស អនុវាទាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយំ កិច្ចាធិករណំ វិវាទាធិករណស្ស អនុវាទាធិករណស្ស អាបត្តាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយំ ។ ឯវំ អធិករណំ អធិករណស្ស អញ្ញភាគិយំ ។

(២៦៨) កថំ អធិករណំ អធិករណស្ស តព្ភាគិយំ ។ វិវាទាធិករណំ វិវាទាធិករណស្ស តព្ភាគិយំ អនុវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណស្ស តព្ភាគិយំ អាបត្តាធិករណំ

(២៦៦) ពាក្យថា របស់អធិករណ៍ជាចំណែកដទៃ គឺចំណែកដទៃនៃអាបត្តិ ឬចំណែកដទៃនៃអធិករណ៍ ។

(២៦៧) (សួរថា) អធិករណ៍[1]ដែលមានចំណែកផ្សេងពីអធិករណ៍នោះដូចម្តេច ។ (ប្រាប់ថា) វិវាទាធិករណ៍[2] មានចំណែកផ្សេងអំពីអនុវាទាធិករណ៍[3] អាបត្តាធិករណ៍[4] និងកិច្ចាធិករណ៍[5] អនុវាទាធិករណ៍ចាត់ដោយឡែកផ្សេងអំពីអាបត្តាធិករណ៍ កិច្ចាធិករណ៍ និងវិវាទាធិករណ៍ អាបត្តាធិករណ៍ចាត់ដោយឡែកផ្សេងអំពីកិច្ចាធិករណ៍ វិវាទាធិករណ៍ និងអនុវាទាធិករណ៍ កិច្ចាធិករណ៍ចាត់ដោយឡែកផ្សេងអំពីវិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ និងអាបត្តាធិករណ៍ ។ អធិករណ៍យ៉ាងនេះ ហៅថា មានចំណែកផ្សេងគ្នាអំពីអធិករណ៍ ។

(២៦៨) (សួរថា) អធិករណ៍ដែលមានចំណែកដូចគ្នានឹងអធិករណ៍នោះដូចម្តេច ។ (ប្រាប់ថា) វិវាទាធិករណ៍មានចំណែកដូចគ្នានឹងវិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍មានចំណែកដូចគ្នានឹងអនុវាទាធិករណ៍ អាបត្តាធិករណ៍

---

១ រឿងដែលកើតឡើងហើយ ត្រូវតែចាត់ ត្រូវតែធ្វើឲ្យស្រេចទៅ ហៅថា អធិករណ៍ ។ ២ ការវិវាទគ្នាព្រោះធម្មវិន័យ ចាត់ជាវិវាទាធិករណ៍ ។ ៣ ការចោទគ្នាដោយរឿងអាបត្តិ ឬវិបត្តិចាត់ជា អនុវាទាធិករណ៍ ។ ៤ កិរិយាដែលត្រូវអាបត្តិ ចាត់ជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ ៥ កិច្ចធុរៈរបស់សង្ឃ មានកិច្ចឧបសម្បទាជាដើម ចាត់ជាកិច្ចាធិករណ៍ ។

អាបត្តាធិករណស្ស សិយា តព្ភាគិយំ សិយា អញ្ញភាគិយំ ។ កថំ អាបត្តាធិករណំ អាបត្តាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយំ ។ មេថុនធម្មបារាជិកាបត្តិ អទិន្នាទានបារាជិកាបត្តិយា មនុស្សវិគ្គហបារាជិកាបត្តិយា ឧត្តរិមនុស្សធម្មបារាជិកាបត្តិយា អញ្ញភាគិយា អទិន្នាទានបារាជិកាបត្តិ មនុស្សវិគ្គហបារាជិកាបត្តិយា ឧត្តរិមនុស្សធម្មបារាជិកាបត្តិយា មេថុនធម្មបារាជិកាបត្តិយា អញ្ញភាគិយា មនុស្សវិគ្គហបារាជិកាបត្តិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មបារាជិកាបត្តិយា មេថុនធម្មបារាជិកាបត្តិយា អទិន្នាទានបារាជិកាបត្តិយា អញ្ញភាគិយា ឧត្តរិមនុស្សធម្មបារាជិកាបត្តិ មេថុនធម្មបារាជិកាបត្តិយា អទិន្នាទានបារាជិកាបត្តិយា មនុស្សវិគ្គហបារាជិកាបត្តិយា អញ្ញភាគិយា ។ ឯវំ អាបត្តាធិករណំ អាបត្តាធិករណស្ស អញ្ញភាគិយំ ។ កថញ្ច អាបត្តាធិករណំ អាបត្តាធិករណស្ស តព្ភាគិយំ ។

មានចំណែកដូចគ្នានឹងអាបត្តាធិករណ៍ក៏មាន មានចំណែកផ្សេងអំពីគ្នាក៏មាន ។ (សួរថា) អាបត្តាធិករណ៍មានចំណែកផ្សេងគ្នាអំពីអាបត្តាធិករណ៍នោះដូចម្តេច ។ (ប្រាប់ថា) មេថុនធម្ម[១]បារាជិកាបត្តិមានចំណែកផ្សេងគ្នាអំពីអទិន្នាទាន[២]បារាជិកាបត្តិ មនុស្សវិគ្គហ[៣]បារាជិកាបត្តិនឹងឧត្តរិមនុស្សធម្ម[៤]បារាជិកាបត្តិ អទិន្នាទានបារាជិកាបត្តិមានចំណែកផ្សេងគ្នាអំពីមនុស្សវិគ្គហបារាជិកាបត្តិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មបារាជិកាបត្តិនឹងមេថុនធម្មបារាជិកាបត្តិ មនុស្សវិគ្គហបារាជិកាបត្តិមានចំណែកផ្សេងគ្នាអំពីឧត្តរិមនុស្សធម្មបារាជិកាបត្តិ មេថុនធម្មបារាជិកាបត្តិនឹងអទិន្នាទានបារាជិកាបត្តិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មបារាជិកាបត្តិមានចំណែកផ្សេងគ្នាអំពីមេថុនធម្មបារាជិកាបត្តិ អទិន្នាទានបារាជិកាបត្តិនឹងមនុស្សវិគ្គហបារាជិកាបត្តិ ។ អាបត្តាធិករណ៍យ៉ាងនេះ (ហៅថា) មានចំណែកផ្សេងគ្នាអំពីអាបត្តាធិករណ៍ ។ (សួរថា) អាបត្តាធិករណ៍មានចំណែកដូចគ្នានឹងអាបត្តាធិករណ៍នោះដូចម្តេច ៗ

---

១ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ព្រោះសេពមេថុនធម្ម ។ ២ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ព្រោះលួចទ្រព្យគេមានថ្លៃតាំងពី ៥ មាសកឡើងទៅ ។ ៣ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ព្រោះសម្លាប់មនុស្ស ។ ៤ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ព្រោះអួតគុណវិសេសដែលមិនមានក្នុងខ្លួន ។

មេថុនធម្មបារាជិកាបត្តិ មេថុនធម្មបារាជិកាបត្តិយា តព្ភាគិយា អទិន្នាទានបារាជិកាបត្តិ អទិន្នាទានបារា-ជិកាបត្តិយា តព្ភាគិយា មនុស្សវិគ្គហបារាជិកាបត្តិ មនុស្សវិគ្គហបារាជិកាបត្តិយា តព្ភាគិយា ឧត្តរិមនុស្ស-ធម្មបារាជិកាបត្តិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មបារាជិកាបត្តិយា តព្ភាគិយា ។ ឯវំ អាបត្តាធិករណំ អាបត្តាធិករណស្ស តព្ភាគិយំ ។ កិច្ចាធិករណំ កិច្ចាធិករណស្ស តព្ភា-គិយំ ។ ឯវំ អធិករណំ អធិករណស្ស តព្ភាគិយំ ។

(២៦៩) កញ្ចិ ទេសំ លេសមត្តំ ឧបាទាយាតិ លេសោ នាម ទស លេសា ជាតិលេសោ នាមលេសោ គោត្តលេសោ លិង្គលេសោ អាបត្តិលេសោ បត្តលេសោ ចីវរលេសោ ឧបជ្ឈាយលេសោ អាចរិយលេសោ សេនាសនលេសោ ។

(២៧០) ជាតិលេសោ នាម ខត្តិយោ ទិដ្ឋោ ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ អញ្ញំ ខត្តិយំ បស្សិត្វា ចោទេតិ ខត្តិយោ មយា ទិដ្ឋោ បារាជិកំ ធម្មំ

(ប្រាប់ថា) មេថុនធម្មបារាជិកាបត្តិមានចំណែកជាមួយគ្នានឹងមេថុនធម្មបារាជិកាបត្តិ អទិន្នាទានបារាជិកាបត្តិមានចំណែកជាមួយគ្នានឹងអទិន្នាទានបារាជិកាបត្តិ មនុស្សវិគ្គហបារាជិកាបត្តិមានចំណែកជាមួយគ្នានឹងមនុស្សវិគ្គហបារាជិកាបត្តិ ឧត្តរិមនុស្សធម្មបារាជិកាបត្តិមានចំណែកជាមួយគ្នានឹងឧត្តរិមនុស្សធម្មបារាជិកាបត្តិ ។ អាបត្តាធិករណ៍យ៉ាងនេះ (ហៅថា) មានចំណែកជាមួយគ្នានឹងអាបត្តាធិករណ៍ ។ កិច្ចាធិករណ៍ក៏មានចំណែកជាមួយគ្នានឹងកិច្ចាធិករណ៍ដែរ ។ អធិករណ៍យ៉ាងនេះ (ហៅថា) មានចំណែកជាមួយគ្នានឹងអធិករណ៍ ។

[៥៦៩] ត្រង់ពាក្យថា កាន់យកហេតុបន្តិចបន្តួចមកជាគ្រឿងអាង ដែលហៅថាគ្រឿងអាងនោះបានដល់គ្រឿងអាង ១០ យ៉ាង គឺគ្រឿងអាងជាតិ ១ នាម ១ គោត្រ ១ ភេទ ១ អាបត្តិ ១ បាត្រ ១ ចីវរ ១ ឧបជ្ឈាយ៍ ១ អាចារ្យ ១ សេនាសនៈ ១ ។

[៥៧០] ដែលហៅថា គ្រឿងអាងគឺជាតិនោះ បានដល់ភិក្ខុអកោទឃើញភិក្ខុជាក្សត្រត្រូវអាបត្តិបារាជិក (តែមិនបានចោទភិក្ខុជាក្សត្រនោះក្នុងខណៈនោះ) លុះបានឃើញភិក្ខុដទៃជាជាតិក្សត្រដែរ ហើយ (ក្លែង) ចោទថា ខ្ញុំបានឃើញលោកជាក្សត្រត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ

អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ នត្ថិ តយា សទ្ធឹ ឧបោសថោ វា បវារណា វា សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ព្រាហ្មណោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។បេ។ វេស្សោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។បេ។ សុទ្ទោ ទិដ្ឋោ ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ អញ្ញំ សុទ្ទំ បស្សិត្វា ចោទេតិ សុទ្ទោ មយា ទិដ្ឋោ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ ។បេ។ សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៧១) នាមលេសោ នាម ពុទ្ធរក្ខិតោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។បេ។ ធម្មរក្ខិតោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។បេ។ សង្ឃរក្ខិតោ ទិដ្ឋោ ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ អញ្ញំ សង្ឃរក្ខិតំ បស្សិត្វា ចោទេតិ សង្ឃរក្ខិតោ មយា ទិដ្ឋោ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ ។បេ។ សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

លោកមិនមែនជាសមណៈ លោកមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធបុត្តសក្យរាជ ឧបោសថកម្មក្តី បវារណាកម្មក្តី សង្ឃកម្មក្តី មិនមានជាមួយនឹងអ្នកទេ ដូច្នេះ ភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ វាចា ។ ភិក្ខុអ្នកចោទ ឃើញភិក្ខុជាតិជាព្រាហ្មណ៍ ។ បេ ។ ឃើញភិក្ខុជាវេស្ស (អ្នកជំនួញ) ។ បេ ។ ឃើញភិក្ខុជាសុទ្ទ (អ្នកធ្វើការគុលី) ត្រូវអាបត្តិបារាជិក (តែអ្នកចោទមិនបានចោទ) លុះបានឃើញភិក្ខុដទៃជាជាតិសុទ្ទដែរ ទើប(ក្លែង) ចោទថា ខ្ញុំបានឃើញអ្នកជាតិជាសុទ្ទ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធបុត្តសក្យរាជទេ ។ បេ ។ ដូច្នេះ ភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ វាចា ។

[២៧១] ដែលហៅថា គ្រឿងអាងគឺនាមនោះ គឺភិក្ខុអ្នកចោទឃើញភិក្ខុឈ្មោះពុទ្ធរក្ខិត ។ បេ ។ ឃើញភិក្ខុឈ្មោះធម្មរក្ខិត ។ បេ ។ ឃើញភិក្ខុឈ្មោះសង្ឃរក្ខិត ត្រូវអាបត្តិបារាជិក (តែភិក្ខុអ្នកចោទមិនបានចោទ) លុះបានឃើញភិក្ខុដទៃឈ្មោះសង្ឃរក្ខិតដែរ ហើយ (ក្លែង) ចោទថា ខ្ញុំឃើញអ្នកឈ្មោះសង្ឃរក្ខិត ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈទេ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តទេ ។ បេ ។ ដូច្នេះ ភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ វាចា ។

(២៧២) គោត្តលេសោ នាម គោតមោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។បេ។ មោគ្គល្លានោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។បេ។ កច្ចាយនោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។បេ។ វាសិដ្ឋោ ទិដ្ឋោ ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ អញ្ញំ វាសិដ្ឋំ បស្សិត្វា ចោទេតិ វាសិដ្ឋោ មយា ទិដ្ឋោ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ ។បេ។ សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៧៣) លិង្គលេសោ នាម ទីឃោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។បេ។ រស្សោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។បេ។ កណ្ហោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។បេ។ ឱទាតោ ទិដ្ឋោ ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ អញ្ញំ ឱទាតំ បស្សិត្វា ចោទេតិ ឱទាតោ មយា ទិដ្ឋោ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ ។បេ។ សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៧២) ដែលហៅថា គ្រឿងអាងគឺគោត្រនោះ គឺភិក្ខុអ្នកចោទ ឃើញភិក្ខុដែលមានគោត្រជាគោតម ។ បេ ។ ឃើញភិក្ខុមានគោត្រជាមោគ្គល្លាន ។ បេ ។ ឃើញភិក្ខុមានគោត្រជាកច្ចាយន ។ បេ ។ ឃើញភិក្ខុមានគោត្រជាវាសិដ្ឋ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក (តែមិនបានចោទ) លុះបានឃើញភិក្ខុដទៃមានគោត្រជាវាសិដ្ឋដែរ ហើយ (ក្លែង) ចោទថា ខ្ញុំបានឃើញអ្នកមានគោត្រជាវាសិដ្ឋ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈទេ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តទេ ។ បេ ។ ដូច្នេះ ភិក្ខុអ្នកចោទ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ វាចា ។

(២៧៣) ដែលហៅថា គ្រឿងអាងគឺភេទនោះ គឺភិក្ខុអ្នកចោទឃើញភិក្ខុមានរាងខ្ពស់ ។ បេ ។ ឃើញភិក្ខុមានរាងទាប ។ បេ ។ ឃើញភិក្ខុមានសម្បុរខ្មៅ ។ បេ ។ ឃើញភិក្ខុមានសម្បុរស ត្រូវអាបត្តិបារាជិក (តែមិនបានចោទ) លុះឃើញភិក្ខុដទៃមានសម្បុរសដែរ ហើយ (ក្លែង) ចោទថា ខ្ញុំបានឃើញអ្នកមានសម្បុរស ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈទេ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តទេ ។ បេ ។ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ វាចា ។

(២៧៨) អាបត្តិលេសោ នាម លហុកំ អាបត្តឹ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ ហោតិ តញ្ចេ បារាជិកេន ធម្មេន ចោទេតិ ទិដ្ឋោ មយា បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ ។ បេ ។ សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៧៩) បត្តលេសោ នាម លោហបត្តធរោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ មត្តិកាបត្តធរោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ សាដកបត្តធរោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ សុម្ភកបត្តធរោ ទិដ្ឋោ ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ អញ្ញំ សុម្ភកបត្តធរំ បស្សិត្វា ចោទេតិ សុម្ភកបត្តធរោ មយា ទិដ្ឋោ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ ។ បេ ។ សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៩ សិក្ខាបទវិភង្គ អំពីលេសគឺអាបត្តិជាដើម

(២៧៤) ដែលហៅថា គ្រឿងអាងគឺអាបត្តិនោះ គឺភិក្ខុអ្នកចោទឃើញភិក្ខុត្រូវអាបត្តិស្រាល បើភិក្ខុអ្នកចោទៗ ភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិបារាជិកថា ខ្ញុំបានឃើញលោកត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ។បេ។ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ វាចា ។

(២៧៥) ដែលហៅថា គ្រឿងអាងគឺបាត្រនោះ គឺភិក្ខុអ្នកចោទឃើញភិក្ខុប្រើបាត្រទង់ដែង ។បេ។ ឃើញភិក្ខុប្រើបាត្រដី ។បេ។ ឃើញភិក្ខុប្រើបាត្រសម្ពត់សាដក[១] ។បេ។ ឃើញភិក្ខុប្រើបាត្រដី[២]ដែលមានសម្បុរលើប ត្រូវអាបត្តិបារាជិក (តែមិនបានចោទ) លុះឃើញភិក្ខុដទៃប្រើបាត្រដីដែរ ហើយ (ក្លែង) ចោទថា ខ្ញុំឃើញអ្នកឯងប្រើបាត្រដី ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ។បេ។ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗវាចា ។

---

១ តាមអដ្ឋកថាសមន្តប្បាសាទិកា ថា បាត្រដីនោះឯង តែមានទ្រង់ទ្រាយល្អ មានសម្បុរលោងហាក់ដូចពណ៌សត្វកំភេម រលើងស្អាតដូចបាត្រទង់ដែងដែរ ។ ២ បាលីថា "សុម្ភកបត្ត" តាមអដ្ឋកថាថា បានដល់បាត្រដីតាមធម្មតានោះឯង ។

(២៧៦) ចីវរលោភោ នាម បំសុកូលិកោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ គហបតិចីវរធរោ ទិដ្ឋោ ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ អញ្ញំ គហបតិចីវរធរំ បស្សិត្វា ចោទេតិ គហបតិចីវរធរោ មយា ទិដ្ឋោ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ ។ បេ ។ សង្ឃកម្មំ ករោតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៧៧) ឧបជ្ឈាយលោភោ នាម ឥត្ថន្នាមស្ស សទ្ធិវិហារិកោ ទិដ្ឋោ ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ អញ្ញំ ឥត្ថន្នាមស្ស សទ្ធិវិហារិកំ បស្សិត្វា ចោទេតិ ឥត្ថន្នាមស្ស សទ្ធិវិហារិកោ មយា ទិដ្ឋោ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ ។ បេ ។ សង្ឃកម្មំ ករោតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៧៨) អាចរិយលោភោ នាម ឥត្ថន្នាមស្ស អន្តេវាសិកោ ទិដ្ឋោ ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ អញ្ញំ ឥត្ថន្នាមស្ស អន្តេវាសិកំ បស្សិត្វា ចោទេតិ ឥត្ថន្នាមស្ស អន្តេវាសិកោ មយា ទិដ្ឋោ បារាជិកំ

[២៧៦] ដែលហៅថា គ្រឿងអាងគឺចីវរនោះ គឺភិក្ខុអ្នកចោទឃើញភិក្ខុប្រើចីវរបង្សុកូល ។ បេ ។ ឃើញភិក្ខុប្រើចីវររបស់គហបតី ត្រូវអាបត្តិបារាជិក (តែមិនបានចោទ) លុះបានឃើញភិក្ខុដទៃប្រើចីវររបស់គហបតីដែរ ហើយ (ក្លែង) ចោទថា ខ្ញុំបានឃើញអ្នកឯងប្រើចីវររបស់គហបតី ត្រូវអាបត្តិបារាជិក អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ។ បេ ។ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ វាចា ។

[២៧៧] ដែលហៅថា គ្រឿងអាងគឺព្រះឧបជ្ឈាយ៍នោះ គឺភិក្ខុអ្នកចោទ បានឃើញសទ្ធិវិហារិករបស់ព្រះឧបជ្ឈាយ៍មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក (តែមិនបានចោទ) លុះបានឃើញភិក្ខុដទៃជាសទ្ធិវិហារិករបស់ព្រះឧបជ្ឈាយ៍មានឈ្មោះយ៉ាងហ្នឹងដែរ ហើយ (ក្លែង) ចោទថា ខ្ញុំបានឃើញអ្នកឯងជាសទ្ធិវិហារិករបស់ឧបជ្ឈាយ៍ឈ្មោះនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ។ បេ ។ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗវាចា ។

[២៧៨] ដែលហៅថា គ្រឿងអាងគឺអាចារ្យនោះ គឺភិក្ខុអ្នកចោទ បានឃើញអន្តេវាសិករបស់អាចារ្យឈ្មោះនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក (តែមិនចោទ) លុះឃើញភិក្ខុដទៃជាអន្តេវាសិករបស់លោកអាចារ្យឈ្មោះហ្នឹងដែរ ហើយ (ក្លែង) ចោទថា ខ្ញុំបានឃើញអ្នកឯងជាអន្តេវាសិករបស់លោកអាចារ្យ

ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ ។បេ។ សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៧៩) សេនាសនលេសោ នាម ឥត្ថន្នាមស្ស សេនាសនវាសិកោ ទិដ្ឋោ ហោតិ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ អញ្ញំ ឥត្ថន្នាមស្ស សេនាសនវាសិកំ បស្សិត្វា ចោទេតិ ឥត្ថន្នាមស្ស សេនាសនវាសិកោ មយា ទិដ្ឋោ បារាជិកំ ធម្មំ អជ្ឈាបន្នោសិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ នត្ថិ តយា សទ្ធឹ ឧបោសថោ វា បវារណា វា សង្ឃកម្មំ វាតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៨០) បារាជិកេន ធម្មេនាតិ ចតុន្នំ អញ្ញតរេន ។ អនុទ្ធំសេយ្យាតិ ចោទេតិ វា ចោទាបេតិ វា ។ អប្បេវនាម នំ ឥមម្ហា ព្រហ្មចរិយា ចាវេយ្យន្តិ ភិក្ខុភាវា ចាវេយ្យំ សមណធម្មា ចាវេយ្យំ សីលក្ខន្ធា ចាវេយ្យំ តបោគុណា ចាវេយ្យំ ។

ឈ្មោះនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ។ បេ ។ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(២៧៩) ដែលហៅថា គ្រឿងអាងគឺសេនាសនៈនោះ គឺភិក្ខុអ្នកចោទ ឃើញភិក្ខុនៅក្នុងសេនាសនៈរបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក (តែមិនចោទ) លុះឃើញភិក្ខុដទៃជាអ្នកនៅក្នុងសេនាសនៈរបស់ភិក្ខុឈ្មោះហ្នឹងដែរ ហើយ (ក្លែង) ចោទថា ខ្ញុំបានឃើញអ្នកឯងនៅក្នុងសេនាសនៈរបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ឧបោសថកម្មក្តី បវារណាកម្មក្តី សង្ឃកម្មក្តី មិនមានជាមួយនឹងអ្នកឯងទេ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(២៨០) ពាក្យថា ដោយអាបត្តិបារាជិក គឺបានដល់អាបត្តិបារាជិកទាំង ៤ អាបត្តិបារាជិកណាមួយ ។ ពាក្យថា ចោទ គឺចោទឯងក្តី ឲ្យអ្នកដទៃចោទក្តី ។ ពាក្យថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ អញគប្បីញ៉ាំងភិក្ខុនោះឲ្យឃ្លាតចាកព្រហ្មចរិយធម៌នេះ គឺថាអញគប្បីញ៉ាំងភិក្ខុនេះឲ្យឃ្លាតចាកភាវៈជាភិក្ខុ ឲ្យឃ្លាតចាកសមណធម៌ ឲ្យឃ្លាតចាកសីលក្ខន្ធ ឲ្យឃ្លាតចាកគុណគឺធម៌ជាគ្រឿងដុតកិលេស ។

(២៨១) តតោ អបរេន សមយេនាតិ យស្មឹ ខណេ អនុទ្ធំសិតោ ហោតិ តំ ខណំ តំ លយំ តំ មុហុត្តំ វីតិវត្តេ ។ សមនុគ្គាហិយមានោតិ យេន វត្ថុនា អនុទ្ធំសិតោ ហោតិ តស្មឹ វត្ថុស្មឹ សមនុគ្គាហិយមានោ ។ អសមនុគ្គាហិយមានោតិ ន កេនចិ វុច្ចមានោ ។

(២៨២) អធិករណំ នាម ចត្តារិ អធិករណានិ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ(១) អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ ។

(២៨៣) កោចិ ទេសោ លេសមត្តោ ឧបាទិន្នោតិ តេសំ ទសន្នំ លេសានំ អញ្ញតរោ លេសោ ឧបាទិន្នោ ហោតិ ។

(២៨៤) ភិក្ខុ ច ទោសំ បតិដ្ឋាតីតិ តុច្ឆកំ មយា ភណិតំ មុសា មយា ភណិតំ អភូតំ មយា ភណិតំ អជានន្តេន មយា ភណិតំ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

---

១ អយំ បាឋោ សព្វត្ថ ន ទិស្សតិ ។

(៥៨១) ពាក្យថា លុះសម័យខាងក្រោយតអំពីនោះមក គឺភិក្ខុពោទគេកងខណៈណា ខណៈនោះ ពេលនោះ ស្រប់តនោះកន្លងទៅហើយ ។ ពាក្យថា មានគេសាកសួរ គឺថាភិក្ខុពោទគេដោយវត្ថុណា គេសាកសួរចំពោះវត្ថុនោះ ។ ពាក្យថា មិនមានគេសាកសួរ គឺមិនមានអ្នកណាមួយនិយាយឡើយ ។

(៥៨២) ដែលហៅថា អធិករណ៍ បានដល់អធិករណៈ៤ គឺ វិវាទាធិករណៈ ១ អនុវាទាធិករណៈ១ អាបត្តាធិករណៈ១ កិច្ចាធិករណៈ១ ។

(៥៨៣) ពាក្យថា កាន់យកហេតុបន្តិចបន្តួចមកជាគ្រឿងអាង គឺបណ្តាគ្រឿងអាងទាំង ១០ យ៉ាងនោះ ភិក្ខុកាន់យកគ្រឿងអាងណាមួយ ។

(៥៨៤) ពាក្យថា ភិក្ខុប្រកាន់ទោស គឺ(ភិក្ខុប្រកាន់ថា) ខ្ញុំនិយាយពាក្យទទេសោះ ខ្ញុំនិយាយពាក្យកុហក ខ្ញុំនិយាយពាក្យមិនពិត ខ្ញុំនិយាយដោយមិនដឹង ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយពិស្តារកងសង្ឃាទិសេសសិក្ខាបទទី ១ រួចហើយ ។

តេរសកណ្ឌេ នវមសង្ឃាទិសេសស្ស ប ភាជនីយេ អាបត្តញ្ញភាគិយំ

(២៨៥) កិញ្ចិ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ ហោតិ សង្ឃាទិសេសេ សង្ឃាទិសេសទិដ្ឋិ ហោតិ តញ្ចេ បារាជិកេន ចោទេតិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ នត្ថិ តយា សទ្ធិំ ឧបោសថោ វា បវារណា វា សង្ឃកម្មំ វាតិ ឯវំបិ អាបត្តញ្ញភាគិយំ ហោតិ លេសោ ច ឧបាទិន្នោ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ កិញ្ចិ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ ហោតិ សង្ឃាទិសេសេ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិ ហោតិ តញ្ចេ បារាជិកេន ចោទេតិ អស្សមណោសិ ។បេ។ សង្ឃកម្មំ វាតិ ឯវំបិ អាបត្តញ្ញភាគិយំ ហោតិ លេសោ ច ឧបាទិន្នោ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ កិញ្ចិ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ ហោតិ សង្ឃាទិសេសេ បាចិត្តិយទិដ្ឋិ ហោតិ តញ្ចេ បារាជិកេន ចោទេតិ អស្សមណោសិ ។បេ។ សង្ឃកម្មំ វាតិ ឯវំបិ អាបត្តញ្ញភាគិយំ ហោតិ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ៩ បទភាជនីយ អំពីចំណែកដទៃនៃអាបត្តាធិករណៈ

(២៨៩) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុអ្នកចោទក៏បានឃើញនឹងមានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសថាជាអាបត្តិសង្ឃាទិសេសមែន តែបើក្លែងចោទភិក្ខុនោះ ដោយអាបត្តិបារាជិកវិញថា អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ឧបោសថកម្មក្តី បវារណាកម្មក្តី សង្ឃកម្មក្តី ជាមួយនឹងអ្នកឯងគ្មានទេ ឯអធិករណៈយ៉ាងនេះ ក៏ឈ្មោះថាចំណែកដទៃនៃអាបត្តាធិករណៈ ទាំងលេស[១] សោតភិក្ខុនោះក៏នៅប្រកាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ វាចា ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុអ្នកចោទក៏បានឃើញនឹងមានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសថាជាអាបត្តិថុល្លច្ច័យវិញ តែបើក្លែងចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិបារាជិកថា អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ ។ បេ ។ ឯអធិករណៈយ៉ាងនេះ ក៏ឈ្មោះថាចំណែកដទៃនៃអាបត្តាធិករណៈ ទាំងលេសសោតភិក្ខុនោះក៏នៅប្រកាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ ៗ វាចា ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុអ្នកចោទក៏បានឃើញនឹងមានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសថាជាអាបត្តិបាចិត្តិយវិញ តែបើក្លែងចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិបារាជិកថា អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ ។ បេ ។ ឯអធិករណៈយ៉ាងនេះ ក៏ឈ្មោះថាចំណែកដទៃ

---

១ លិសធាតុ ក្នុងអដ្ឋកថា តិច-តួច គឺការដាបន្ទាប់បន្សំ ។

លោសោ ច ឧទានិន្នោ អាបត្តិ ភវាយ ភវាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ កិញ្ចិ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាប-ន្នោ ទិដ្ឋោ ហោតិ សង្ឃាទិសេសេ បាដិទេសនីយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ សង្ឃាទិសេសេ ទុក្កដទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ សង្ឃាទិសេសេ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិ ហោតិ តញ្ចេ បាភដិកេន ចោទេតិ អស្សមណោសិ ។ បេ ។ សង្ឃកម្មំ ភតិ ឋវំបិ អាបត្តញ្ញភាតិយំ ហោតិ លោសោ ច ឧទានិន្នោ អាបត្តិ ភវាយ ភវាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(២៨៦) កិញ្ចិ ថុល្លច្ចយំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ថុល្លច្ចយេ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយេ បាចិត្តិយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយេ បាដិទេសនីយ-ទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយេ ទុក្កដទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយេ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ថុល្លច្ច-យេ សង្ឃាទិសេសទិដ្ឋិ តញ្ចេ បាភដិកេន ចោទេតិ អស្សមណោសិ ។ បេ ។ សង្ឃកម្មំ ភតិ ឋវំបិ

នៃអាបត្តាធិករណៈ ទាំងលេសសោតកភិក្ខុនោះក៏នៅប្រកាន់ ដូច្នេះ ត្រូវសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ ។ល។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុអ្នកចោទក៏បានឃើញនឹងមានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសថាជាអាបត្តិបាដិទេសនីយវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសថាជាអាបត្តិទុក្កដវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសថាជាអាបត្តិទុព្ភាសិតវិញ តែបើភិក្ខុចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិបារាជិកថា អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ ។ បេ ។ ឯអធិករណៈយ៉ាងនេះ ក៏ឈ្មោះថាចំណែកដទៃនៃអាបត្តាធិករណៈ ទាំងលេសសោតកភិក្ខុនោះក៏នៅប្រកាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗ ។ល។

(៤៨៦) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុអ្នកចោទក៏បានឃើញនឹងមានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិបាចិត្តិយវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិបាដិទេសនីយវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិទុក្កដវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិទុព្ភាសិតវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិសង្ឃាទិសេសវិញ បើភិក្ខុចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិបារាជិកថា អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈទេ ។ បេ ។ សូម្បី

អាបត្តញ្ញភាគិយំ ហោតិ លេសោ ច ឧបាទិន្នោ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ បាចិត្តិយំ អជ្ឈាបន្នោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ ភិក្ខុ បាដិទេសនីយំ អជ្ឈាបន្នោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ ភិក្ខុ ទុក្កដំ អជ្ឈាបន្នោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ ភិក្ខុ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ទុព្ភាសិតេ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតេ សង្ឃាទិសេសទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតេ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតេ បាចិត្តិយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតេ បាដិទេសនីយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតេ ទុក្កដទិដ្ឋិ ហោតិ តញ្ចេ បារាជិកេន ចោទេតិ អស្សមណោសិ ។ បេ ។ សង្ឃកម្មំ វាតិ ឯវំបិ អាបត្តញ្ញភាគិយំ ហោតិ លេសោ ច ឧបាទិន្នោ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

ឯកេកំ[១] មូលំ កាតូន ចក្កំ ពន្ធិតព្វំ ។

---

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ ចោទនបេយ្យាលំ និដ្ឋិតន្តិបិ បាឋោ ។

អធិករណៈយ៉ាងនេះ ក៏ឈ្មោះថាចំណែកដទៃនៃអាបត្តាធិករណៈ ទាំងលេសសោតភិក្ខុអ្នកចោទក៏នៅប្រកាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗពាក្យ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។បេ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាដិ-ទេសនីយ ។បេ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។បេ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ភិក្ខុអ្នកចោទ ក៏បានឃើញនឹងមានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិតថាជាអាបត្តិទុព្ភាសិត ។បេ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិតថាជាអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។បេ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិតថាជាអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។បេ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិតថាជាអាបត្តិបាចិត្តិយ ។បេ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិតថាជាអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។បេ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិតថាជាអាបត្តិទុក្កដទៅវិញ បើក្រែងចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិបារាជិកថា អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈទេ ។បេ។ សូម្បីអធិករណៈយ៉ាងនេះ ក៏ឈ្មោះថាចំណែកដទៃនៃអាបត្តាធិករណៈ ទាំងលេសសោតភិក្ខុនោះក៏នៅប្រកាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗពាក្យ ។

បណ្ឌិតគប្បីធ្វើអធិករណៈនោះៗ ឲ្យមានមូលមួយៗ ហើយចងជាចក្ក (ដូចគ្នា) ។

(៤៨៧) ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបន្នោ ទិដ្ឋោ ហោតិ សង្ឃាទិសេសេ សង្ឃាទិសេសទិដ្ឋិ ហោតិ តញ្ចេ បារាជិកេន ចោទេតិ អស្សមណោសិ ។ បេ ។ សង្ឃកម្មំ ភទិ ឃរំបិ អាបត្តញ្ញកាតិយំ ហោតិ លេសោ ច ឧទានិដ្ឋោ អាបត្តិ ភជាយ ភជាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបន្នោ ទិដ្ឋោ ហោតិ សង្ឃាទិសេសេ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ សង្ឃាទិសេសេ បាចិត្តិយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ សង្ឃាទិសេសេ បាដិទេសនីយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ សង្ឃាទិសេសេ ទុក្កដទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ សង្ឃាទិសេសេ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិ ហោតិ តញ្ចេ បារាជិកេន ចោទេតិ អស្សមណោសិ ។ បេ ។ សង្ឃកម្មំ ភទិ ឃរំបិ អាបត្តញ្ញកាតិយំ ហោតិ លេសោ ច ឧទានិដ្ឋោ អាបត្តិ ភជាយ ភជាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។

(៦៨៧) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុអ្នកចោទក៏បានឃើញ នឹងមានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសថា ជាអាបត្តិសង្ឃាទិសេសដែរ បើឲ្យអ្នកដទៃចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិបារាជិកថា អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈទេ ។ បេ ។ សូម្បីអធិករណៈយ៉ាងនេះ ក៏ឈ្មោះថាចំណែកដទៃនៃអាបត្តាធិករណៈ ទាំងលេសសោតភិក្ខុនោះក៏នៅប្រកាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស គ្រប់ ៗ វារៈ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ភិក្ខុអ្នកចោទក៏បានឃើញ នឹងមានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសថា ជាអាបត្តិថុល្លច្ច័យទៅវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសថាជាអាបត្តិបាចិត្តិយវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិ-សេសថាជាអាបត្តិបាដិទេសនីយទៅវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសថាជាអាបត្តិទុក្កដទៅវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិសង្ឃាទិសេសថាជាអាបត្តិទុព្ភាសិតទៅវិញ បើឲ្យអ្នកដទៃចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិបារាជិកថា អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈទេ ។ បេ ។ សូម្បីអធិករណៈយ៉ាងនេះ ក៏ឈ្មោះថាចំណែកដទៃនៃអាបត្តាធិករណៈ ទាំងលេសសោតភិក្ខុនោះក៏នៅប្រកាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស គ្រប់ ៗ វារៈ ។

(៤៨៨) ភិក្ខុ ថុល្លច្ចយំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ថុល្លច្ចយេ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយេ បាចិត្តិយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយេ បាដិទេសនីយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយេ ទុក្កដទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយេ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយេ សង្ឃាទិសេសទិដ្ឋិ ហោតិ តញ្ច បារាជិកេន ចោទាបេតិ អស្សមណោសិ ។ បេ ។ សង្ឃកម្មំ វាតិ ឥទំបិ អាបត្តញ្ញភាគិយំ ហោតិ លេសោ ច ឧបាទិន្នោ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ភិក្ខុ បាចិត្តិយំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ ភិក្ខុ បាដិទេសនីយំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ ភិក្ខុ ទុក្កដំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបជ្ជន្តោ ទិដ្ឋោ ហោតិ ទុព្ភាសិតេ ទុព្ភាសិតទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតេ សង្ឃាទិសេសទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតេ ថុល្លច្ចយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតេ បាចិត្តិយទិដ្ឋិ ហោតិ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតេ

(២៨៨) ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ភិក្ខុអ្នកចោទក៏បានឃើញនឹងមានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិបាចិត្តិយទៅវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិបាដិទេសនីយទៅវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិទុក្កដទៅវិញ ។បេ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិទុព្ភាសិតទៅវិញ ។បេ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិថុល្លច្ច័យថាជាអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទៅវិញ បើឲ្យអ្នកដទៃចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិបារាជិកថា អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ ។ បេ ។ សូម្បីអធិករណៈយ៉ាងនេះ ក៏ឈ្មោះថាចំណែកដទៃនៃអាបត្តាធិករណៈ តាំងលេសសោតភិក្ខុនោះក៏នៅប្រកាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗវាចា ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ អ្នកចោទក៏បានឃើញ ។បេ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ។ បេ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ភិក្ខុអ្នកចោទក៏បានឃើញនឹងមានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិតថាជាអាបត្តិទុព្ភាសិតដែរ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិតថាជាអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទៅវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិតថាជាអាបត្តិថុល្លច្ច័យទៅវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិតថាជាអាបត្តិបាចិត្តិយទៅវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិត

បាដិទេសនីយទិដ្ឋិ ហោតិ ។បេ។ ទុក្កដេ ទុក្កដទិដ្ឋិ ហោតិ តញ្ចេ បារាជិកេន ចោទេតិ អស្សមណោសិ អសក្យបុត្តិយោសិ នត្ថិ តយា សទ្ធឹ ឧបោសថោ វា បវារណា វា សង្ឃកម្មំ វាតិ ឯវំបិ អាបត្តញ្ញភាគិយំ ហោតិ លេសោ ច ឧទ្ទិដ្ឋោ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ សង្ឃាទិសេសស្ស[១] ។

(២៨៩) អនាបត្តិ តថាសញ្ញី ចោទេតិ វា ចោទាបេតិ វា ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

នវមសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

១ ឥតោ បរំ កត្ថចិ បោត្ថកេ យថា ចោទនបេយ្យាលំ ឯវំ ចោទាបនំ កាតព្វន្តិ បាឋោ ។

ថាជាអាបត្តិបាដិទេសនីយៈទៅវិញ ។ បេ ។ មានសេចក្តីយល់ក្នុងអាបត្តិទុព្ភាសិតថាជាអាបត្តិទុក្កដទៅវិញ បើឲ្យអ្នកដទៃចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិបារាជិកថា អ្នកឯងមិនមែនជាសមណៈ អ្នកឯងមិនមែនជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ឧបោសថកម្មក្តី បវារណាកម្មក្តី សង្ឃកម្មក្តី ជាមួយនឹងអ្នកឯងគ្មានទេ សូម្បីអធិករណៈយ៉ាងនេះ ក៏ឈ្មោះថាចំណែកដទៃនៃអាបត្តាធិករណៈ ទាំងលេសសោតភិក្ខុនោះក៏នៅប្រកាន់ ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសគ្រប់ៗវាចា ។

(២៨៩) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុអ្នកចោទមានសេចក្តីសំគាល់ពិត ហើយចោទឯង ឬឲ្យអ្នកដទៃចោទ ដល់ភិក្ខុខូចស្មារតី ដល់ភិក្ខុអាទិកម្មិក ។

សង្ឃាទិសេសទី ៩ ចប់ ។

ទសមសង្ឃាទិសេសំ

[២៩០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ ទេវទត្តោ យេន កោកាលិកោ កដមោរកតិស្សកោ ខណ្ឌទេវិយា បុត្តោ សមុទ្ទទត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា កោកាលិកំ កដមោរកតិស្សកំ ខណ្ឌទេវិយា បុត្តំ សមុទ្ទទត្តំ ឯតទវោច ឯថ មយំ អាវុសោ សមណស្ស គោតមស្ស សង្ឃភេទំ ករិស្សាម ចក្កភេទន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ កោកាលិកោ ទេវទត្តំ ឯតទវោច សមណោ ខោ អាវុសោ គោតមោ មហិទ្ធិកោ មហានុភាវោ កថំ មយំ សមណស្ស គោតមស្ស សង្ឃភេទំ ករិស្សាម ចក្កភេទន្តិ ។ ឯថ មយំ អាវុសោ សមណំ គោតមំ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ច វត្ថូនិ យាចិស្សាម ភគវា ភន្តេ អនេកបរិយាយេន អប្បិច្ឆស្ស សន្តុដ្ឋស្ស សល្លេខស្ស ធុតស្ស បាសាទិកស្ស អបចយស្ស

សង្ឃាទិសេសទី ១០

[៦៩០] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏ទ្រង់ជោគ ប្រថាប់នៅក្នុងអារាមវេឡុវ័ន ជាទីដែលស្តេចប្រទានចំណីដល់សត្វកង្ហែន ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុឈ្មោះទេវទត្តបានចូលទៅរកភិក្ខុឈ្មោះកោកាលិក ភិក្ខុឈ្មោះកដមោរកតិស្សក ភិក្ខុឈ្មោះខណ្ឌទេវីបុត្តនឹងភិក្ខុឈ្មោះសមុទ្ទទត្ត ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុឈ្មោះកោកាលិក ភិក្ខុឈ្មោះកដមោរ-កតិស្សក ភិក្ខុឈ្មោះខណ្ឌទេវីបុត្តនឹងភិក្ខុឈ្មោះសមុទ្ទទត្តថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកទាំងឡាយចូរមក ពួកយើងនឹងធ្វើការបំបែកសង្ឃ នឹងទំលាយចក្រ[1] របស់ព្រះសមណគោតម ។ កាលទេវទត្តពោលយ៉ាងនេះហើយ ទើបភិក្ខុឈ្មោះកោកាលិកនិយាយពាក្យនេះនឹងទេវទត្តថា អាវុសោ ព្រះសមណ-គោតមមានរិទ្ធិច្រើន មានអានុភាពធំ ពួកយើងនឹងធ្វើការបំបែកសង្ឃនឹងទំលាយចក្ររបស់ព្រះសមណគោតមដូចម្តេចបាន ។ ទេវទត្តឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកទាំងឡាយចូរមក ពួកយើងនាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះសម-ណគោតមទូលសូមវត្ថុ៥ប្រការថា បពិត្រព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សរសើរគុណនៃបុគ្គលអ្នកប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ជុសខាត់ចិត្ត ទ្រទ្រង់ធុតង្គវត្ត ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនចំរើនកិលេសវដ្ត

---

១ បំបែកផ្លូវប្រតិបត្តិផ្សេងចាកធម្មវិន័យរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ។

វិរិយារម្ភស្ស វណ្ណភាសី ឥមានិ ភន្តេ បញ្ច វត្ថូនិ អនេក-
បរិយាយេន អប្បិច្ឆតាយ សន្តុដ្ឋតាយ(១) សល្លេខាយ
ធុតាយ(២) បាសាទិកាយ(៣) អបចយាយ វិរិយារម្ភាយ
សំវត្តន្តិ សាធុ ភន្តេ ភិក្ខូ យាវជីវំ អារញ្ញកា អស្សុ យោ
គាមន្តំ ឱសរេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ យាវជីវំ បិណ្ឌបាតិកា
អស្សុ យោ និមន្តនំ សាទិយេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ
យាវជីវំ បំសុកូលិកា អស្សុ យោ គហបតិចីវរំ សាទិ-
យេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ យាវជីវំ រុក្ខមូលិកា អស្សុ យោ
ឆន្នំ ឧបគច្ឆេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ យាវជីវំ មច្ឆមំសំ
ន ខាទេយ្យុំ យោ មច្ឆមំសំ ខាទេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យាតិ
ឥមានិ សមណោ គោតមោ នានុជានិស្សតិ តេ មយំ
ឥមេហិ បញ្ចហិ វត្ថូហិ ជនំ សញ្ញាបេស្សាមាតិ ។
សក្កា ខោ អាវុសោ ឥមេហិ បញ្ចហិ វត្ថូហិ សមណ-
ស្ស គោតមស្ស សង្ឃភេទំ(៤) កាតុំ ចក្កភេទំ(៥)
លូខប្បសន្នា ហិ អាវុសោ មនុស្សាតិ ។

---

១ ឱ. ម. សន្តុដ្ឋិយា ។ ២ ឱ. ម. ធុតតាយ ។ ៣ ឱ. ម. បាសាទិកតាយ ។ ៤ ឱ. ម. សង្ឃភេទោ ។ ៥ ឱ. ម. ចក្កភេទោ ។

ប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ដោយបរិយាយជាច្រើន បពិត្រព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ វត្ថុ៥ប្រការនេះប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ដើម្បីសន្តោស ដើម្បីជុសខាត់ចិត្ត ដើម្បីធុតង្គវត្ត ដើម្បីសេចក្តីជ្រះថ្លា ដើម្បីមិនចំរើនកិលេសវដ្ត ដើម្បីប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាមដោយបរិយាយជាច្រើន បពិត្រព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាករុណាចុះ សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនៅតែក្នុងព្រៃជាវត្តអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណានៅក្នុងស្រុក ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយកាន់បិណ្ឌបាតជាវត្តអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាត្រេកអរដោយការនិមន្ត ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយប្រើប្រាស់សំពត់បង្សុកូលជាវត្តអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាត្រេកអរដោយគហបតិចីវរ ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនៅទៀបគល់ឈើជាវត្តអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាទៅនៅក្នុងទីប្រក់ទីបាំង ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមកុំឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយឆាន់ត្រីនឹងសាច់អស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាឆាន់ត្រីនឹងសាច់ ភិក្ខុនោះត្រូវទោស យើងសូមយ៉ាងនេះ ព្រះសមណគោតមមុខជានឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យទេ ហើយពួកយើងឯងនឹងពន្យល់ជន (ឲ្យត្រេកអរនឹងយើង) ដោយវត្ថុ៥ប្រការទាំងនេះ ។ ទើបកោកាលិកភិក្ខុពោលថា ម្នាលអាវុសោ ពួកយើងអាចនឹងធ្វើការបំបែកសង្ឃនឹងទំលាយចក្ររបស់ព្រះសមណគោតមដោយវត្ថុ៥ ប្រការនេះបាន ព្រោះមនុស្សទាំងឡាយដែលជ្រះថ្លាក្នុងវត្ថុសៅហ្មង(មានច្រើន)អាវុសោ ។

(២៩១) អថខោ ទេវទត្តោ សបរិសោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ទេវទត្តោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ភគវា ភន្តេ អនេកបរិយាយេន អប្បិច្ឆស្ស សន្តុដ្ឋស្ស សល្លេខស្ស ធុតស្ស បាសាទិកស្ស អបចយស្ស វីរិយារម្ភស្ស វណ្ណវាទី ឥមានិ ភន្តេ បញ្ច វត្ថូនិ អនេកបរិយាយេន អប្បិច្ឆតាយ សន្តុដ្ឋតាយ សល្លេខាយ ធុតតាយ បាសាទិកតាយ អបចយាយ វីរិយារម្ភាយ សំវត្តន្តិ សាធុ ភន្តេ ភិក្ខូ យាវជីវំ អារញ្ញិកា អស្សុ យោ គាមន្តំ ឱសរេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ យាវជីវំ បិណ្ឌបាតិកា អស្សុ យោ និមន្តនំ សាទិយេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ យាវជីវំ បំសុកូលិកា អស្សុ យោ គហបតិចីវរំ សាទិយេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ យាវជីវំ រុក្ខមូលិកា អស្សុ យោ ឆន្នំ ឧបគច្ឆេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ យាវជីវំ មច្ឆមំសំ ន ខាទេយ្យុំ យោ មច្ឆមំសំ ខាទេយ្យ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ១០ រឿងទេវទត្តភិក្ខុ

[៤៩១] គ្រានោះ ទេវទត្តភិក្ខុព្រមទាំងបរិសទ្យចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់ ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំរួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះទេវទត្តភិក្ខុអង្គុយស្រួលបួលហើយ ក៏ក្រាបទូលពាក្យនេះនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់ថា បពិត្រព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ ព្រះអង្គដ៏ទ្រង់ជោគ ទ្រង់សរសើរគុណរបស់បុគ្គលប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ជុសខាត់ចិត្ត ទ្រទ្រង់ធុតង្គ មានសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនចំរើនកិលេសវដ្ត ប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ដោយបរិយាយជាច្រើន បពិត្រព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ វត្ថុ៥ប្រការទាំងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីប្រាថ្នាតិច សន្តោស ជុសខាត់ចិត្ត កំចាត់ធម៌គ្រឿងសៅហ្មង ដើម្បីសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនចំរើនកិលេសវដ្ត ប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម បពិត្រព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ សូមទានទ្រង់ព្រះមេត្តាករុណាចុះ សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនៅតែក្នុងព្រៃជាវត្តអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាចូលមកកាន់ស្រុក ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយកាន់បិណ្ឌបាតជាវត្តអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាត្រេកអរដោយការនិមន្ត ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយប្រើប្រាស់សម្ពត់បង្សុកូលជាវត្តអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាត្រេកអរដោយគហបតិចីវរ ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនៅទៀបគល់ឈើអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាចូលជ្រកទីប្រក់ទីបាំង ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមកុំឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយឆាន់ត្រីនឹងសាច់អស់មួយជីវិត

វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យាតិ ។ អលំ ទេវទត្ត យោ ឥច្ឆតិ អារញ្ញកោ ហោតុ យោ ឥច្ឆតិ គាមន្តេ វិហរតុ យោ ឥច្ឆតិ បិណ្ឌបាតិកោ ហោតុ យោ ឥច្ឆតិ និមន្តនំ សាទិយតុ យោ ឥច្ឆតិ បំសុកូលិកោ ហោតុ យោ ឥច្ឆតិ គហបតិចីវរំ សាទិយតុ អដ្ឋមាសេ ខោ មយា ទេវទត្ត រុក្ខមូលសេនាសនំ អនុញ្ញាតំ តិកោដិបរិសុទ្ធំ មច្ឆមំសំ អទិដ្ឋំ អស្សុតំ អបរិសង្កិតន្តិ ។

[២៩២] អថខោ ទេវទត្តោ ន ភគវា ឥមានិ បញ្ច វត្ថូនិ អនុជានាតីតិ ហដ្ឋោ ឧទគ្គោ សបរិសោ ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ទេវទត្តោ សបរិសោ(១) រាជគហំ បវិសិត្វា បញ្ចហិ វត្ថូហិ ជនំ សញ្ញាបេសិ មយំ អាវុសោ សមណំ គោតមំ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ច វត្ថូនិ យាចិម្ហា ភគវា ភន្តេ អនេកបរិយាយេន

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ អយំ បាឋោ ន ហោតិ ។

ភិក្ខុណាឆាន់ត្រីនិងសាច់ ភិក្ខុនោះត្រូវទោស ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ថា កុំទេវទត្ត ភិក្ខុណាចង់នៅព្រៃ ភិក្ខុនោះចូរនៅចុះ ភិក្ខុណាចង់នៅស្រុក ភិក្ខុនោះចូរនៅចុះ ភិក្ខុណាចង់ប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាតជាវត្ត ភិក្ខុនោះចូរប្រព្រឹត្តចុះ ភិក្ខុណាត្រូវការដោយកិច្ចនិមន្ត ភិក្ខុនោះចូរត្រេកអរចុះ ភិក្ខុណាចង់ប្រើប្រាស់សំពត់បង្សុកូលភិក្ខុនោះចូរប្រើប្រាស់ចុះ ភិក្ខុណាចង់បានគហបតិចីវរ ភិក្ខុនោះចូរត្រេកអរនូវចីវរនោះចុះ នែទេវទត្ត តថាគតអនុញ្ញាតសេនាសនៈទៀបគល់ឈើអស់កាល ៨ ខែ អនុញ្ញាតត្រីសាច់ដែលបរិសុទ្ធដោយទីបំផុត ៣ ប្រការ គឺមិនបានឃើញ មិនបានឮ មិនបានរង្កៀស (ឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយឆាន់បាន) ។

[២៩២] លំដាប់នោះ ទេវទត្តភិក្ខុព្រមទាំងបរិសទ្យត្រេកអររីករាយថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនព្រមអនុញ្ញាតវត្ថុ ៥ ប្រការនេះទេ ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ ទើបទេវទត្តភិក្ខុព្រមទាំងបរិសទ្យចូលទៅក្រុងរាជគ្រឹះ ញុំាងជនឲ្យយល់ដោយវត្ថុ ៥ ប្រការហើយពោលថា អាវុសោទាំង-ឡាយ ពួកយើងបានចូលទៅគាល់ព្រះសមណគោតមហើយទូលសូមវត្ថុ ៥ ប្រការថា បពិត្រព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគមានប្រកើ

អប្បិច្ឆស្ស សន្តុដ្ឋស្ស សល្លេខស្ស ធុតស្ស បាសាទិកស្ស អប្បច្ចយស្ស វីរិយារម្ភស្ស វណ្ណវាទី ឥមានិ ភន្តេ បញ្ច វត្ថូនិ អនេកបរិយាយេន អប្បិច្ឆតាយ សន្តុដ្ឋតាយ សល្លេខាយ ធុតាយ បាសាទិកតាយ អប្បច្ចយាយ វីរិយារម្ភាយ សំវត្តន្តិ សាធុ ភន្តេ ភិក្ខូ យាវជីវំ អារញ្ញកា អស្សុ យោ គាមន្តំ ឱសរេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ យាវជីវំ បិណ្ឌបាតិកា អស្សុ យោ និមន្តនំ សាទិយេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ យាវជីវំ បំសុកូលិកា អស្សុ យោ គហបតិចីវរំ សាទិយេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ យាវជីវំ រុក្ខមូលិកា អស្សុ យោ ឆន្នំ ឧបគច្ឆេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យ យាវជីវំ មច្ឆមំសំ ន ខាទេយ្យុំ យោ មច្ឆមំសំ ខាទេយ្យ វជ្ជំ នំ ផុសេយ្យាតិ ឥមានិ សមណោ គោតមោ នានុជានាតិ តេ មយំ ឥមេហិ បញ្ចហិ វត្ថូហិ សមាទាយ វត្តាមាតិ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ១០ រឿងទេវទត្តភិក្ខុ

សរសើរគុណរបស់បុគ្គលអ្នកប្រាថ្នាតិច សន្តោស ជុសខាត់ចិត្ត កំចាត់ធម៌គ្រឿងសៅហ្មង មានសេចក្តីជ្រះថ្លា មិនចំរើនកិលេសវដ្ត ប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាមដោយបរិយាយជាច្រើន បពិត្រព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ វត្ថុ ៥ ប្រការនេះប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ដើម្បីសេចក្តីសន្តោស ដើម្បីសេចក្តីប្រតិបត្តិដ៏ផូរផង់ ដើម្បីកំចាត់កិលេសធម៌ ដើម្បីសេចក្តីជ្រះថ្លា ដើម្បីមិនចំរើនកិលេសវដ្ត ដើម្បីប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម បពិត្រព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តា សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនៅតែក្នុងព្រៃជាវត្តអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាចូលមកកាន់ស្រុក ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយត្រាច់បិណ្ឌបាតជាវត្តអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាត្រេកអរដោយការនិមន្ត ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយប្រើប្រាស់សម្ពត់បង្សុកូលជាវត្តអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាត្រេកអរចំពោះគហបតីចីវរ ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនៅក្បែរគល់ឈើជាវត្តអស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាចូលជ្រកទីប្រក់ទីបាំង ភិក្ខុនោះត្រូវទោស សូមឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយកុំឆាន់ត្រីនឹងសាច់អស់មួយជីវិត ភិក្ខុណាឆាន់ត្រីនឹងសាច់ ភិក្ខុនោះត្រូវទោស ព្រះសមណគោតមមិនទ្រង់អនុញ្ញាតវត្ថុ ៥ប្រការនេះទេ តែពួកយើងទាំងនោះនាំគ្នាសមាទានវត្ថុ ៥នេះវិញ ។

[៤៩៣] តត្ថ យេ តេ មនុស្សា អស្សទ្ធា អប្បសន្នា ទុព្ពុទ្ធិនោ តេ ឯវមាហំសុ ឥមេ ខោ សមណា សក្យបុត្តិយា ធុតា សល្លេខវុត្តិនោ សមណោ បន គោតមោ ពាហុល្លិកោ ពាហុល្លាយ ចេតេតីតិ ។ យេ បន តេ មនុស្សា សទ្ធា បសន្នា បណ្ឌិតា ពុទ្ធិមន្តោ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ទេវទត្តោ ភគវតោ សង្ឃភេទាយ បរក្កមិស្សតិ ចក្កភេទាយាតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ទេវទត្តោ សង្ឃភេទាយ បរក្កមិស្សតិ ចក្កភេទាយាតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ទេវទត្តំ បដិបុច្ឆិ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ទេវទត្ត សង្ឃភេទាយ បរក្កមសិ ចក្កភេទាយាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។

[២៩៧] បណ្តាមនុស្សទាំងនោះ មនុស្សទាំងឡាយណាជាអ្នកឥតសទ្ធា មិនជ្រះថ្លា មានប្រាជ្ញាថោកថយ ទើបមនុស្សទាំងនោះពោលយ៉ាងនេះថា ពួកសមណៈទាំងនេះឯងជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ជាអ្នកកំចាត់កិលេសធម៌ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តកុសលធម៌ដ៏ផូរផង់ ចំណែកព្រះសមណគោតមជាអ្នកប្រព្រឹត្តល្មោភដោយបច្ច័យមានចីវរបច្ច័យជាដើម តែងត្រិះរិះដោយបច្ច័យមានចីវរបច្ច័យជាដើមដ៏ច្រើន ។ ពួកមនុស្សណា ជាអ្នកមានសទ្ធាជ្រះថ្លា ជាបណ្ឌិតមានប្រាជ្ញា ពួកមនុស្សទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ទេវទត្តភិក្ខុមិនគួរសោះនឹងទំលាយសង្ឃ ទំលាយចក្ររបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់ ។ ពួកភិក្ខុបានឮពួកមនុស្សទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះ) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយឯណាជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ទេវទត្តភិក្ខុមិនសមបើនឹងខំខ្នះខ្នែងដើម្បីទំលាយសង្ឃ ដើម្បីទំលាយចក្រសោះ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលរឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះហេតុនេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏ទ្រង់ដោតឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយត្រាស់សួរបញ្ជាក់ទេវទត្តក្នុងពេលនោះ ។ បេ ។ នែទេវទត្ត គេថាអ្នកឯងព្យាយាមទំលាយសង្ឃ ទំលាយចក្រ ពិតមែនឬ ។ ទេវទត្តក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ សេចក្តីនោះពិតមែន ។

វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិស ។ បេ ។ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស សង្ឃភេទាយ បរក្កមិស្សសិ ចក្កភេទាយ នេតំ មោឃបុរិស អប្ប-សន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កមេយ្យ ភេទនសំវត្តនិកំ វា អធិករណំ សមាទាយ បគ្គយ្ហ តិដ្ឋេយ្យ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ ឯវមស្ស វចនីយោ មា អាយស្មា សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កមិ ភេទនសំវត្តនិកំ វា អធិករណំ សមាទាយ បគ្គយ្ហ អដ្ឋាសិ សមេតាយស្មា សង្ឃេន សមគ្គោ ហិ សង្ឃោ សម្មោទមានោ អវិវទមានោ ឯកុទ្ទេសោ ផាសុ វិហ-រតីតិ ។ ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ យាវតតិយំ សម-នុភាសិតព្វោ តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ

ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគតិះដៀលថា នែមោឃបុរស មិនសមគួរសោះ ។ បេ ។ មោឃបុរស ហេតុម្តេចហ្ន៎បានជាអ្នកឯងខំព្យាយាមទំលាយសង្ឃទំលាយចក្រ នែមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយព្យាយាមដើម្បីទំលាយសង្ឃដ៏ព្រមព្រៀងគ្នា ឬប្រកាន់ផ្គងឡើងនូវអធិករណៈដែលដឹកនាំឲ្យសង្ឃបែកគ្នាហើយតាំងនៅ ភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវពោល (ហាម) ភិក្ខុនោះដោយពាក្យយ៉ាងនេះថា លោកម្ចាស់កុំព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃដែលព្រមព្រៀងគ្នាឡើយ ឬប្រកាន់ផ្គងឡើងនូវអធិករណៈដែលដឹកនាំឲ្យសង្ឃបែកគ្នាហើយតាំងនៅ សូមលោកម្ចាស់ព្រមព្រៀងជាមួយនឹងសង្ឃទៅ ព្រោះថា ព្រះសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា មិនវិវាទគ្នា មានឧទ្ទេសជាមួយគ្នា តែងនៅជាសុខសប្បាយ ។ ភិក្ខុនោះកាលភិក្ខុទាំងឡាយពោល (ហាម) យ៉ាងនេះហើយ នៅប្រកាន់លទ្ធិយ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនោះត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម (ពោលប្រដៅហាមប្រាម) ជាកំណត់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់សង្ឃភេទកម្មនោះ ។ កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយ

សមនុភាសិយមានោ តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

[២៩៦] យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ សមគ្គោ នាម សង្ឃោ សមានសំវាសកោ សមានសីមាយ ឋិតោ ។ ភេទាយ បរក្កមេយ្យាតិ កថំ ឥមេ នានា អស្សុ វិនា អស្សុ វគ្គា អស្សូតិ បក្ខំ បរិយេសតិ គណំ ពន្ធតិ ។ ភេទនសំវត្តនិកំ វា អធិករណន្តិ អដ្ឋារសភេទករវត្ថូនិ ។ សមាទាយាតិ អាទាយ ។ បគ្គយ្ហាតិ ទីបេយ្យ ។ តិដ្ឋេយ្យាតិ ន បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ។

សូត្រសមនុភាសនកម្ម (ហាមប្រាម) ជាគំរប់បីដងហើយ ភិក្ខុនោះបានលះបង់សង្ឃភេទកម្មនោះចេញ ការលះបង់បាននេះ ជាការប្រពៃ បើភិក្ខុនោះមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(២៩៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយពិស្តារក្នុងបារាជិកកណ្ឌសិក្ខាបទទី ១ រួចហើយ ។ សង្ឃដែលមានសំវាសស្មើគ្នា ស្ថិតនៅក្នុងសីមាជាមួយគ្នា ហៅថាព្រមព្រៀងគ្នា ។ ពាក្យថា ព្យាយាមដើម្បីបំបែក គឺភិក្ខុស្វែងរកបក្ខពួកចងជាគណៈដោយចិត្តបំណងថា ធ្វើម្តេចឲ្យភិក្ខុពួកនេះនៅផ្សេងៗគ្នា បែកគ្នាជាពួកជាកង ។ ពាក្យថា អធិករណៈដែលដឹកនាំឲ្យសង្ឃបែកគ្នា គឺបានដល់រឿងដែលជាហេតុធ្វើឲ្យបែកគ្នាមាន ១៨ [1] ប្រការ ។ ពាក្យថា ប្រកាន់ គឺកាន់យក ។ ពាក្យថា ផ្គងឡើង គឺសំដែង ។ ពាក្យថា តាំងនៅ គឺមិនលះបង់ ។

---

១ សំដែងអធម៌ថាជាធម៌ ។ ២ សំដែងធម៌ថាជាអធម៌ ។ ៣ សំដែងអវិន័យថាជាវិន័យ ។ ៤ សំដែងវិន័យថាជាអវិន័យ ។ ៥ ពាក្យដែលព្រះតថាគតមិនបានសំដែងថាព្រះតថាគតបានសំ-ដែង ។ ៦ ពាក្យដែលព្រះតថាគតបានសំដែងថាព្រះតថាគតមិនបានសំដែង ។ ៧ អំពើដែលព្រះតថាគតមិនបានសន្សំទុកមកថាព្រះតថាគតបានសន្សំទុកមក ។ ៨ ដែលព្រះតថាគតបានសន្សំទុកមកថាព្រះតថាគតមិនបានសន្សំទុកមក ។ ៩ សេចក្តីដែលព្រះតថាគតមិនបានបញ្ញត្តថាព្រះតថាគតបានបញ្ញត្ត ។ ១០ ដែលព្រះតថាគតបានបញ្ញត្តថាមិនបានបញ្ញត្ត ។ ១១ សំដែងអំពីអនាបត្តិថាជាអាបត្តិ ។ ១២ សំដែងអំពីអាបត្តិថាអនាបត្តិ ។ ១៣ សំដែងលហុកាបត្តិថាជា

(២៩៨) សោ ភិក្ខូតិ យោ សោ សង្ឃភេទកោ ភិក្ខុ ។ ភិក្ខូហីតិ អញ្ញេហិ ភិក្ខូហិ ។ យេ បស្សន្តិ យេ សុណន្តិ តេហិ វត្តព្វោ មា អាយស្មា សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កមិ ភេទនសំវត្តនិកំ វា អធិករណំ សមាទាយ បគ្គយ្ហ អដ្ឋាសិ សមេតាយស្មា សង្ឃេន សមគ្គោ ហិ សង្ឃោ សម្មោទមានោ អវិវទមានោ ឯកុទ្ទេសោ ផាសុ វិហរតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វោ តតិយម្បិ វត្តព្វោ ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សោ ភិក្ខុ

(២៩៥) ពាក្យថា ភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុអ្នកបំបែកសង្ឃនោះឯង ។ ពាក្យថា ភិក្ខុទាំងឡាយ គឺភិក្ខុទាំងឡាយឯទៀត (ក្រៅពីភិក្ខុដែលបំបែកសង្ឃនោះ) ។ ភិក្ខុណាបានឃើញ ឬបានឮ ពួកភិក្ខុទាំងនោះត្រូវនិយាយនឹងភិក្ខុដែលបំបែកសង្ឃនោះថា លោកម្ចាស់ កុំព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃដ៏ព្រមព្រៀងគ្នា ឬប្រកាន់ផ្គងឡើងនូវអធិករណៈដែលដឹកនាំឲ្យសង្ឃបែកគ្នា សូមឲ្យលោកម្ចាស់ព្រមព្រៀងជាមួយនឹងសង្ឃទៅ ព្រោះសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា មិនវិវាទគ្នា មានឧទ្ទេសជាមួយគ្នា តែងនៅជាសុខសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវពោល (ហាម) ជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវពោល (ហាម) ជាគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះ ជាការល្អណាស់ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮហើយមិនពោល (ហាម) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនោះ ត្រូវតែភិក្ខុ

គរុកាបត្តិ ។ ១៤ សំដែងគរុកាបត្តិថាជាលហុកាបត្តិ ។ ១៥ សំដែងសាវសេសាបត្តិ (អាបត្តិ ៥ កង លើកអាបត្តិបារាជិកនឹងសង្ឃាទិសេសចេញ) ថាជាអនវសេសាបត្តិ (គឺបារាជិកនឹងសង្ឃាទិសេស) ។ ១៦ សំដែងអនវសេសាបត្តិថាជាសាវសេសាបត្តិ ។ ១៧ សំដែងទុដ្ឋុល្លាបត្តិថាជាអទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ។ ១៨ សំដែងអទុដ្ឋុល្លាបត្តិថាជាទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ។

(មានក្នុងគម្ពីរចុល្លវគ្គ ត្រង់សង្ឃភេទខន្ធក)

សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វោ មា អាយស្មា សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កមិ ភេទនសំវត្តនិកំ វា អធិករណំ សមាទាយ បគ្គយ្ហ អដ្ឋាសិ សមេតាយស្មា សង្ឃេន សមគ្គោ ហិ សង្ឃោ សម្មោទមានោ អវិវទមានោ ឯកុទ្ទេសោ ផាសុ វិហរតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វោ តតិយម្បិ វត្តព្វោ ។ សោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៩៦] សោ ភិក្ខុ សមនុភាសិតព្វោ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វោ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កមតិ ។ សោ តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ

ទាំងឡាយចាប់ទាញមកកាន់កណ្តាលជំនុំសង្ឃ ហើយពោល (ហាម)ថា លោកម្ចាស់កុំព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃដ៏ព្រមព្រៀងគ្នា ឬប្រកាន់ផ្គងឡើងនូវអធិករណៈដែលដឹកនាំឲ្យសង្ឃបែកគ្នាឡើយ សូមឲ្យលោកម្ចាស់ព្រមព្រៀងជាមួយនឹងសង្ឃទៅ ព្រោះសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា មិនវិវាទគ្នា មានឧទ្ទេសជាមួយគ្នា តែងនៅជាសុខសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវពោល (ហាម) ភិក្ខុជាអ្នកបំបែកសង្ឃនោះ ជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវពោល (ហាម) ជាគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះ ជាការប្រពៃ បើមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៩៦) ភិក្ខុទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុដែលឈ្លៀវឆ្លាសអង់អាចគប្បីប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុនេះ មានឈ្មោះនេះ ព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃដ៏ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុនោះមិនលះបង់រឿងនោះទេ ។ បើកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្ម

សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កាមតិ ។ សោ តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សមគ្គស្ស សង្ឃស្ស ភេទាយ បរក្កមតិ ។ សោ តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស

(ហាម) ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់រឿងនោះ ។ នេះជាញត្តិ (វាចាប្រកាសដល់សង្ឃ) ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុនេះ មានឈ្មោះនេះ ព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃដ៏ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុនោះមិនលះបង់រឿងនោះទេ ។ ព្រះសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម (ហាម) ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះដើម្បីឲ្យលះបង់រឿងនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនកម្មដល់ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះដើម្បីឲ្យលះបង់រឿងនោះ សមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនសមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា សូមឲ្យលោកម្ចាស់អង្គនោះពោលឡើង។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះជាគំរប់បីដងផង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ព្រះសង្ឃចូរស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុនេះ មានឈ្មោះនេះ ព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃដ៏ព្រមព្រៀងគ្នា ។ ភិក្ខុនោះមិនលះបង់រឿងនោះទេ ។ ព្រះសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម (ហាម) ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់រឿងនោះចេញ ។ ការសូត្រប្រាប់ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះដើម្បីឲ្យលះបង់រឿងនោះ សមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនសមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា

នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សមនុភដ្ឋោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(២៩៧) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(២៩៨) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកោ

លោកម្ចាស់អង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ព្រះសង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្មហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់រឿងនោះ ។ សមនុភាសនកម្មនេះ សមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះព្រះសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវពាក្យនេះដោយកិរិយាស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(២៩៧) (កាលសង្ឃ)សូត្រញត្តិចប់ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (កាលសង្ឃ) សូត្រកម្មវាចាពីរដង (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ (កាលសង្ឃ) សូត្រកម្មវាចាចប់ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ឯអាបត្តិទុក្កដដែលភិក្ខុនោះត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិក្តី នឹងអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយដែលភិក្ខុនោះត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាជាគំរប់ពីរដងក្តី ក៏តែងរំងាប់ទៅឯង ។ ពាក្យថា អាបត្តិសង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ សង្ឃាទិសេសខាងដើមមកហើយ ។

(២៩៨) ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកម្មដែលសង្ឃធ្វើត្រូវតាមធម៌ ថាកម្មធ្វើត្រូវតាមធម៌ តែមិនលះបង់ (សង្ឃភេទកម្មនោះ) ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្ម

នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្ម-កម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៩៩] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តស្ស បដិនិស្ស-ជ្ជន្តស្ស ឧម្មត្តកស្ស[១] អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ទសមសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ឥតោ បរំ ឧភោបិយោត្ថកេឃេវ ខិត្តចិត្តស្ស វេទនដ្ដស្សាតិ ទិស្សតិ ។

ដែលសង្ឃធ្វើត្រូវតាមធម៌ តែមិនលះបង់ (គឺនៅប្រកាន់) ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសដែរ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកម្មដែលសង្ឃធ្វើត្រូវតាមធម៌ថាកម្មមិនត្រូវតាមធម៌ មិនលះបង់ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកម្មដែលសង្ឃធ្វើមិនត្រូវតាមធម៌ថាកម្មធ្វើត្រូវតាមធម៌ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្មមិនមែនជាធម៌ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដដែរ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកម្មមិនមែនជាធម៌ ថាកម្មមិនមែនជាធម៌ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៩៩) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលសង្ឃមិនទាន់សូត្រប្រកាសហាម ដល់ភិក្ខុដែលបានលះបង់ (សង្ឃភេទកម្ម) ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិក ។

សង្ឃាទិសេសទី ១០ ចប់ ។

ឯកាទសមសង្ឃាទិសេសំ

[៣០០] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ទេវទត្តោ សង្ឃភេទាយ បរក្កមតិ ចក្កភេទាយ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ អធម្មវាទី ទេវទត្តោ អវិនយវាទី ទេវទត្តោ កថំ ហិ នាម ទេវទត្តោ សង្ឃភេទាយ បរក្កមិស្សតិ ចក្កភេទាយាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ កោកាលិកោ កដមោរកតិស្សកោ ខណ្ឌទេវិយា បុត្តោ សមុទ្ទទត្តោ តេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ មា អាយស្មន្តោ ឯវំ អវចុត្ថ ធម្មវាទី ទេវទត្តោ វិនយវាទី ទេវទត្តោ អម្ហាកញ្ច ទេវទត្តោ ឆន្ទញ្ច រុចិញ្ច អាទាយ វោហរតិ ជានាតិ នោ ភាសតិ អម្ហាកម្បេតំ ខមតីតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ ទេវទត្តស្ស សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តស្ស អនុវត្តកា ភវិស្សន្តិ វគ្គវាទកាតិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ១១

(៣០០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានឥស្សរិយយសទ្រង់ប្រថាប់ក្នុងវត្តវេឡុវន ជាទីដែលស្តេចប្រទានចំណីដល់សត្វកន្ហែនក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ទេវទត្តភិក្ខុព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ដើម្បីបំបែកចក្រ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះថា ទេវទត្តជាអ្នកពោលខុសធម៌ ទេវទត្តជាអ្នកពោលខុសវិន័យ ទេវទត្តមិនគួរបើនឹងព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ដើម្បីបំបែកចក្រ ។ កាលភិក្ខុទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះហើយ ទើបកោកាលិក-ភិក្ខុ កដមោរកតិស្សកភិក្ខុ ខណ្ឌទេវីបុត្តភិក្ខុនឹងសមុទ្ទទត្តភិក្ខុ ក៏ពោលពាក្យនេះនឹងពួកភិក្ខុទាំងនោះថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយកុំពោលយ៉ាងហ្នឹង ទេវទត្តពោលត្រូវតាមធម៌ ទេវទត្តពោលត្រូវតាមវិន័យ ម្យ៉ាងទៀត ទេវទត្តកាន់យកសេចក្តីពេញចិត្តនឹងសេចក្តីគាប់ចិត្តរបស់ពួកយើង ហើយទើបពោល លោកដឹង (សេចក្តីពេញចិត្តជាដើមរបស់ពួកយើង) ទើបពោលអំពើដែលលោកបានធ្វើមកនេះក៏សមគួរដល់យើងទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ហេតុម្តេចហ្ន៎ បានជាភិក្ខុទាំងឡាយប្រព្រឹត្តតាមទេវទត្ត ជាអ្នកព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ជាអ្នកពោលប្រកាន់ពួក ។

អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ទេវទត្តស្ស សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តស្ស អនុវត្តកា វគ្គវាទកាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ ភិក្ខវេ តេសំ មោឃបុរិសានំ ។បេ។ កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា ទេវទត្តស្ស សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តស្ស អនុវត្តកា ភវិស្សន្តិ វគ្គវាទកា នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ តស្សេវ ខោ បន ភិក្ខុស្ស ភិក្ខូ ហោន្តិ អនុវត្តកា វគ្គវាទកា ឯកោ វា ទ្វេ វា តយោ វា តេ ឯវំ វទេយ្យុំ មា អាយស្មន្តោ ឯតំ ភិក្ខុំ កិញ្ចិ អវចុត្ថ ធម្មវាទី ចេសោ ភិក្ខុ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ១១ សេចក្តីបញ្ញត្តិ

ខណៈនោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់ ។ ព្រោះហេតុនេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់ទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយត្រាស់សួរបញ្ជាក់ភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងខណៈនោះថា នែភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា មានពួកភិក្ខុប្រព្រឹត្តតាមទេវទត្តភិក្ខុ ជាអ្នកព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ជាអ្នកពោលប្រកាន់ពួក ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់មានឥស្សរិយយសទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលមោឃបុរសទាំងនោះបានធ្វើ មិនសមគួរទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុម្តេច ក៏ពួកមោឃបុរសទាំងនោះ ប្រព្រឹត្តតាមទេវទត្ត ជាអ្នកព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ជាអ្នកពោលប្រកាន់ពួក នែភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុទាំងឡាយមួយរូបក្តី ពីររូបក្តី បីរូបក្តី ជាអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុដែលបំបែកសង្ឃនោះឯង នឹងជាអ្នកពោលប្រកាន់ពួក ហើយពួកភិក្ខុទាំងនោះពោលហាម ភិក្ខុទាំងឡាយ (ដែលជាភិក្ខុបរិសុទ្ធ) យ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយកុំពោលពាក្យបន្តិចបន្តួចនឹងភិក្ខុនេះ ព្រោះភិក្ខុនេះជាអ្នកពោលត្រូវតាមធម៌ផង

វិនយវាទី ចេសោ ភិក្ខុ អម្ហាកញ្ចេសោ ភិក្ខុ ឆន្ទញ្ច រុចិញ្ច អាទាយ វោហរតិ ជានាតិ នោ ភាសតិ អម្ហាកម្បេតំ ខមតីតិ ។ តេ ភិក្ខូ ភិក្ខូហិ ឯវមស្សុ វចនីយា មា អាយស្មន្តោ ឯវំ អវចុត្ថ ន ចេសោ ភិក្ខុ ធម្មវាទី ន ចេសោ ភិក្ខុ វិនយវាទី មា អាយស្មន្តានម្បិ សង្ឃភេទោ រុច្ចិត្ថ សមេតាយស្មន្តានំ សង្ឃេន សមគ្គោ ហិ សង្ឃោ សម្មោទមានោ អវិវទមានោ ឯកុទ្ទេសោ ផាសុ វិហរតីតិ ។ ឯវញ្ច តេ ភិក្ខូ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានា តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យុំ តេ ភិក្ខូ ភិក្ខូហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វា តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានា តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យុំ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកពោលត្រូវតាមវិន័យផង ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុនេះកាន់យកសេចក្តីពេញចិត្តនិងសេចក្តីគាប់ចិត្តរបស់ពួកយើង ទើបពោល លោកដឹងសេចក្តីពេញចិត្តជាដើមរបស់ពួកយើង ទើបពោល អំពើនេះក៏គាប់ចិត្តដល់យើងទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះត្រូវតែភិក្ខុទាំងឡាយ (ដែលបរិសុទ្ធ) ពោលយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកកុំពោលយ៉ាងហ្នឹង ព្រោះភិក្ខុនេះមិនមែនជាអ្នកពោលត្រូវតាមធម៌ផង ភិក្ខុនេះមិនមែនជាអ្នកពោលត្រូវតាមវិន័យផង សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយកុំគាប់ចិត្តនឹងសង្ឃភេទឡើយ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយព្រមព្រៀងជាមួយនឹងសង្ឃទៅ ព្រោះព្រះសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយគ្នា មិនវិវាទគ្នា មានឧទ្ទេសជាមួយគ្នា តែងនៅសប្បាយ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយពោលហាមយ៉ាងនេះ ក៏នៅប្រកាន់លទ្ធិយ៉ាងនោះដដែល ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មអស់វារៈគំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវកម្មនោះ ។ កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយ សូត្រសមនុភាសនកម្មដល់គំរប់បីដងហើយ ពួកភិក្ខុទាំងនោះលះបង់នូវរឿងនោះចេញ ការលះបង់បានយ៉ាងនេះជាការល្អណាស់ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

តេរសកណ្ឌោ ឯកាទសមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

[៣០៧] តស្សេវ ខោ បនាតិ តស្ស សង្ឃភេ-ទកស្ស ភិក្ខុនោ ។ ភិក្ខូ ហោន្តីតិ អញ្ញេ ភិក្ខូ ហោន្តិ ។ អនុវត្តកាតិ យំទិដ្ឋិកោ ហោតិ យំខន្តិកោ យំរុចិកោ តេបិ តំទិដ្ឋិកា ហោន្តិ តំខន្តិកា តំរុចិកា ។ វគ្គវាទកាតិ តស្ស វណ្ណាយ បក្ខាយ ឋិតា ហោន្តិ ។ ឯកោ វា ទ្វេ វា តយោ វាតិ ឯកោ វា ហោតិ ទ្វេ វា តយោ វា ។ តេ ឯវំ វទេយ្យុំ មា អាយស្មន្តោ ឯតំ ភិក្ខុំ កិញ្ចិ អវចុត្ថ ធម្មវាទី ចេសោ ភិក្ខុ វិនយវាទី ចេសោ ភិក្ខុ អម្ហាកញ្ចេសោ ភិក្ខុ ឆន្ទញ្ច រុចិញ្ច អាទាយ វោហរតិ ជានាតិ នោ ភាសតិ អម្ហា-កម្បេតំ ខមតីតិ ។

[៣០៨] តេ ភិក្ខូតិ យេ តេ អនុវត្តកា ភិក្ខូ ។ ភិក្ខូហីតិ អញ្ញេហិ ភិក្ខូហិ ។ យេ បស្សន្តិ យេ សុណន្តិ តេហិ វត្តព្វា មា អាយស្មន្តោ ឯវំ អវចុត្ថ

(៣០១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុនោះឯង គឺភិក្ខុជាអ្នកបំបែកសង្ឃនោះ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុទាំងឡាយ បានដល់ពួកភិក្ខុដទៃ ។ ពាក្យថា ជាអ្នកប្រព្រឹត្តតាម គឺភិក្ខុអ្នកបំបែកសង្ឃយល់ឃើញ ត្រូវចិត្ត គាប់ចិត្តកម្មណា ភិក្ខុទាំងនោះក៏យល់តាម ត្រូវចិត្តតាម គាប់ចិត្តតាមនូវកម្មនោះដែរ ។ ពាក្យថា ជាអ្នកពោលប្រកាន់ពួក គឺតាំងនៅក្នុងសេចក្តីសរសើរនូវភិក្ខុជាអ្នកបំបែកសង្ឃនោះផង ក្នុងពួកនៃភិក្ខុនោះផង ។ ពាក្យថា មួយរូបក្តី ពីររូបក្តី បីរូបក្តី គឺភិក្ខុមួយរូបក្តី ពីររូបក្តី បីរូបក្តី ភិក្ខុទាំងនោះពោលនឹងភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកកុំពោលពាក្យបន្តិចបន្តួចនឹងភិក្ខុនេះ ភិក្ខុនេះជាអ្នកពោលត្រូវតាមធម៌ផង ភិក្ខុនេះជាអ្នកពោលត្រូវតាមវិន័យផង ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុនេះកាន់យកសេចក្តីពេញចិត្តនឹងសេចក្តីគាប់ចិត្តរបស់ពួកយើងហើយ ទើបពោល លោកដឹង (សេចក្តីពេញចិត្តជាដើម) របស់ពួកយើងហើយ ទើបពោល អំពើដែលលោកធ្វើនេះក៏សមគួរដល់ពួកយើង ។

(៣០២) ពាក្យថា ភិក្ខុទាំងនោះ គឺពួកភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តតាមអម្បាលនោះឯង ។ ពាក្យថា ភិក្ខុទាំងឡាយ បានដល់ភិក្ខុឯទៀត (ក្រៅពីសង្ឃភេទកភិក្ខុនោះ) ។ ពួកភិក្ខុដែលបានឃើញបានឮគប្បីពោលថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកកុំពោលយ៉ាងហ្នឹង

ន ចេសោ ភិក្ខុ ធម្មវាទី ន ចេសោ ភិក្ខុ វិនយវាទី មា អាយស្មន្តានម្បិ សង្ឃភេទោ រុច្ចិត្ថ សមេតាយស្មន្តានំ សង្ឃេន សមគ្គោ ហិ សង្ឃោ សម្មោទមានោ អវិវទមានោ ឯកុទ្ទេសោ ផាសុ វិហរតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជន្តិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ តេ ភិក្ខូ សង្ឃមជ្ឈំបិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វា មា អាយស្មន្តោ ឯវំ អវចុត្ថ ន ចេសោ ភិក្ខុ ធម្មវាទី ន ចេសោ ភិក្ខុ វិនយវាទី មា អាយស្មន្តានម្បិ សង្ឃភេទោ រុច្ចិត្ថ សមេតាយស្មន្តានំ សង្ឃេន សមគ្គោ ហិ សង្ឃោ សម្មោទមានោ អវិវទមានោ ឯកុទ្ទេសោ ផាសុ វិហរតីតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វា តតិយម្បិ វត្តព្វា ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជន្តិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ភិក្ខុនេះមិនមែនជាអ្នកពោលត្រូវតាមធម៌ផង ភិក្ខុនេះមិនមែនជាអ្នកពោលត្រូវតាមវិន័យផង **សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ កុំគាប់ចិត្តនឹងសង្ឃភេទ**ឡើយ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយព្រមព្រៀងជាមួយនឹងសង្ឃទៅ ព្រោះសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា មិនវិវាទគ្នា មានឧទ្ទេសជាមួយគ្នា តែងនៅជាសុខសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវពោលជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវពោលជាគំរប់បីដងផង ។ បើពួកភិក្ខុទាំងនោះលះបង់រឿងនោះបាន ការលះបង់បានយ៉ាងនេះ ជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពួកភិក្ខុឯទៀតឮហើយមិនពោលហាមប្រាម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវនាំគ្នាចាប់ទាញភិក្ខុទាំងនោះមកកាន់កណ្តាលជំនុំសង្ឃហើយពោលហាមថា នែលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកកុំពោលយ៉ាងហ្នឹង ភិក្ខុនេះមិនមែនជាអ្នកពោលត្រូវតាមធម៌ទេ ភិក្ខុនេះមិនមែនជាអ្នកពោលត្រូវតាមវិន័យទេ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយកុំគាប់ចិត្តនឹងសង្ឃភេទឡើយ សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយព្រមព្រៀងជាមួយនឹងសង្ឃទៅ ព្រោះសង្ឃព្រមព្រៀងគ្នា រីករាយរកគ្នា មិនទាស់ទែងគ្នា មានឧទ្ទេសជាមួយគ្នា តែងនៅជាសុខសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយគប្បីពោលហាមជាគំរប់ពីរដងផង ជាគំរប់បីដងផង ។ បើលោកទាំងនោះលះបង់រឿងនោះបាន ការលះបង់បាននេះ ជាការឥតទោស បើលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣០៣) តេ ភិក្ខូ ភិក្ខូហិ សមនុភាសិតព្វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមោ ច ឥត្ថន្នាមោ ច ភិក្ខូ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តស្ស អនុវត្តកា វគ្គវាទកា ។ តេ តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខូ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមោ ច ឥត្ថន្នាមោ ច ភិក្ខូ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តស្ស អនុវត្តកា វគ្គវាទកា ។ តេ តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខូ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ច ឥត្ថន្នាមស្ស ច ភិក្ខូនំ សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ១១ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម

(៣០៣) ភិក្ខុទាំងឡាយគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មហាមពួកភិក្ខុទាំងនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯភិក្ខុទាំងនោះ គឺភិក្ខុសង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុដែលឆ្លាសប្រតិពលគប្បីផ្តៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ ភិក្ខុទាំងឡាយមានឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង ជាអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ ជាអ្នកព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ហើយជាអ្នកពោលប្រកាន់ពួក ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះមិនលះបង់វត្ថុនោះទេ ។ បើសមនុភាសនកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មហាមពួកភិក្ខុមានឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង ដើម្បីឲ្យលះលែងនូវរឿងនោះចេញ ។ វាចានេះសម្រាប់ញុំាងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ ភិក្ខុទាំងឡាយមានឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង ជាអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ ជាអ្នកព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ជាអ្នកពោលប្រកាន់ពួក ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះមិនលះបង់នូវរឿងនោះទេ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មហាមភិក្ខុមានឈ្មោះនេះផង មានឈ្មោះនេះផង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវរឿងនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនកម្មដល់ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវរឿងនោះ សមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា

សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមោ ច ឥត្ថន្នាមោ ច ភិក្ខូ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សង្ឃភេទាយ បរក្កមន្តស្ស អនុវត្តកា វគ្គវាទកា ។ តេ តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខូ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ច ឥត្ថន្នាមស្ស ច ភិក្ខូនំ សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សមនុភដ្ឋា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ច ឥត្ថន្នាមោ ច ភិក្ខូ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

សូមលោកម្ចាស់អង្គនោះស្ងៀមនៅ មិនសមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា សូមលោកម្ចាស់អង្គនោះពោលឡើង ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះជាគំរប់ពីរដងផង ។បេ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះជាគំរប់បីដងផង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង ជាអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ ជាអ្នកព្យាយាមដើម្បីបំបែកសង្ឃ ជាអ្នកពោលប្រកាន់ពួក ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះមិនលះបង់រឿងនោះទេ ។ ព្រះសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្មហាមភិក្ខុមានឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវរឿងនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនកម្មហាមភិក្ខុមានឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវរឿងនោះ សមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា សូមលោកម្ចាស់អង្គនោះស្ងៀមនៅ មិនសមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណា សូមលោកម្ចាស់អង្គនោះពោលឡើង ។ ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង គឺព្រះសង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្មរួចហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវរឿងនោះ ។ (សមនុភាសនកម្មនោះ) សមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះ ព្រះសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយកិរិយាស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៣០៨) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តានំ ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។ ទ្វេ តយោ ឯកតោ សមនុភាសិតព្វា តទុត្តរិ ន សមនុភាសិតព្វា ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(៣០៩) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកោ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ

(៣០៤) (កាលសង្ឃ)សូត្រញត្តិចប់(ភិក្ខុទាំងនោះ)ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (កាលសង្ឃ) សូត្រកម្មវាចាពីរដង ភិក្ខុទាំងនោះ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ (កាលសង្ឃ)សូត្រកម្មវាចាចប់ (ភិក្ខុទាំងនោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុទាំងនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ឯអាបត្តិទុក្កដដែលភិក្ខុទាំងនោះត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិក្តី ទឹងអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយដែលភិក្ខុទាំងនោះត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដងក្តី ក៏តែងរំងាប់ទៅឯង ។ សង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្មហាមប្រាមភិក្ខុពីរ (ឬ) បីអង្គក្នុងទីជាមួយគ្នាបាន បើភិក្ខុច្រើនជាងចំនួននោះឡើងទៅ សង្ឃមិនគប្បីសូត្រទេ ។ ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយពិស្តារក្នុងសិក្ខាបទទី ១ ខាងដើមរួចហើយ ។

(៣០៥) ភិក្ខុទាំងឡាយ(ជាអ្នកប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុបំបែកសង្ឃ) មានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកម្មដែលសង្ឃធ្វើត្រូវតាមធម៌ថា កម្មធ្វើត្រូវតាមធម៌ តែមិនលះបង់ចោល (គឺនៅប្រព្រឹត្តដដែល) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្មដែលត្រូវតាមធម៌ តែមិនលះបង់ចោល ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសដែរ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសំគាល់

អធម្មកម្មសញ្ញី នប្បដិនិស្សជ្ជន្តិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣០៦] អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តានំ បដិនិស្សជ្ជន្តានំ ឧម្មត្តកានំ ខិត្តចិត្តានំ វេទនដ្ដានំ អាទិកម្មិកានន្តិ ។

ឯកាទសមសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

ក្នុងកម្មដែលត្រូវតាមធម៌ថា កម្មមិនត្រូវតាមធម៌វិញ តែមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសដែរ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកម្មដែលមិនត្រូវតាមធម៌ថាកម្មត្រូវតាមធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្មមិនត្រូវតាមធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកម្មដែលមិនត្រូវតាមធម៌ថា កម្មមិនត្រូវតាមធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដដែរ ។

[៣០៦] អាបត្តិមិនមានដល់ពួកភិក្ខុដែលសង្ឃមិនទាន់សូត្រសមនុភាសនកម្ម ដល់ពួកភិក្ខុដែលបានលះបង់ ដល់ពួកភិក្ខុឆ្កួត ដល់ពួកភិក្ខុមានចិត្តរវើរវាយ ដល់ពួកភិក្ខុមានទុក្ខវេទនាគ្របសង្កត់ ដល់ពួកភិក្ខុជាអាទិកម្មិក ។

សង្ឃាទិសេស ទី ១១ ចប់ ។

ទ្វាទសមសង្ឃាទិសេសំ

(៣០៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា កោសម្ពិយំ វិហរតិ ឃោសិតារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឆន្នោ អនាចារំ អាចរតិ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ មា អាវុសោ ឆន្ន ឯវរូបំ អកាសិ នេតំ កប្បតីតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ កឹ នុ ខោ នាម តុម្ហេ អាវុសោ មំ វត្តព្ពំ មញ្ញថ អហំ ខោ នាម តុម្ហេ វទេយ្យំ អម្ហាកំ ពុទ្ធោ អម្ហាកំ ធម្មោ អម្ហាកំ អយ្យបុត្តេន ធម្មោ អភិសមិតោ សេយ្យ-ថាបិ នាម មហាវាតោ វាយន្តោ តិណកដ្ឋបណ្ណសដំ[១] ឯកតោ ឧស្សាទេយ្យ[២] សេយ្យថាបិ វា បន នទី បព្វតេយ្យា សង្ខសេវាលបណកំ ឯកតោ ឧស្សាទេយ្យ ឯវមេវ តុម្ហេ នានានាមា នានាគោត្តា នានាជច្ចា នានា-កុលា បព្វជិតា ឯកតោ ឧស្សាទិតា[៣] កឹ នុ ខោ នាម តុម្ហេ អាវុសោ មំ វត្តព្ពំ មញ្ញថ អហំ ខោ នាម

១ ឱ. ម. តិណកដ្ឋបណ្ណកសដំ ។ ២ ឧស្សារេយ្យ ។ ៣ ឱ. ម. ឧស្សារិតា ។

សង្ឃាទិសេសទី ១២

(៣០៧) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធអ្នកមានឥស្សរិយយស ទ្រង់ប្រ-ថាប់នៅឃោសិតារាម ក្បែរក្រុងកោសម្ពី ។ សម័យនោះឯង ឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុប្រព្រឹត្តអនាចារ (មារយាទមិនសមគួរផ្សេងៗ) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយពោលប្រដៅយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោឆន្ន លោកកុំធ្វើអំពើមានសភាពយ៉ាងនេះ អំពើនេះមិនសមគួរទេ ។ ឆន្នភិក្ខុនោះឆ្លើយទៅវិញថា អាវុសោ លោកទាំងឡាយសំគាល់ថាលោកត្រូវពោលប្រដៅខ្ញុំឬ ខ្ញុំឯងទេតើ ទើបត្រូវប្រដៅលោកទាំងឡាយ (ព្រោះថា) ព្រះពុទ្ធរបស់យើង ព្រះធម៌របស់យើង ព្រះអយ្យបុត្តរបស់យើង បានត្រាស់ដឹងនូវព្រះធម៌ ដូចខ្យល់ព្យុះធំបក់បោកប្រមូលយកស្មៅ កំណាត់ឈើ ស្លឹកឈើទាំងសំណាត់មកមូលជាមួយគ្នា ឬថាដូចជា ទឹកស្ទឹងដែលហូរចុះចាកភ្នំតែងប្រមូលគួចយកនូវចកធំសារាយទាំងចកបាយទាមករួមជាមួយគ្នាបាន មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ លោកទាំងឡាយមានឈ្មោះផ្សេងៗ មានគោត្រផ្សេងៗ មានជាតិផ្សេងៗ ចេញចាកត្រកូលផ្សេងៗហើយបួស គឺគេប្រមូលបកឲ្យមូលត្រកូលគ្នា ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង នែអាវុសោទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយនៅសំគាល់ថាលោកត្រូវពោលប្រដៅខ្ញុំឬ ខ្ញុំឯងទេតើ

តុម្ហេ វទេយ្យំ អម្ហាកំ ពុទ្ធោ អម្ហាកំ ធម្មោ អម្ហាកំ អយ្យបុត្តេន ធម្មោ អភិសមិតោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា លជ្ជិនោ កុក្កុច្ចកា សិក្ខាកាមា តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឆន្នោ ភិក្ខូហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ អត្តានំ អវចនីយំ ករិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ ឆន្នំ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឆន្ន ភិក្ខូហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ អត្តានំ អវចនីយំ ករោសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិស ។បេ។ អករណីយំ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស ភិក្ខូហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ អត្តានំ អវចនីយំ ករិស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

ទើបត្រូវប្រដៅលោកទាំងឡាយ (ព្រោះថា) ព្រះពុទ្ធរបស់យើង ព្រះធម៌របស់យើង ព្រះអយ្យបុត្តរបស់យើងបានត្រាស់ដឹងនូវព្រះធម៌ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច មានសេចក្ដីសន្ដោស មានសេចក្ដីអៀនខ្មាស មានសេចក្ដីរំខាន ប្រាថ្នាការសិក្សា ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបន្អាប់ថា ឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុ កាលភិក្ខុទាំងឡាយពោលប្រដៅដោយធម៌ ឬដោយសិក្ខាបទដែលព្រះពុទ្ធទ្រង់បញ្ញត្តទុក មិនសម្បើទឹងធ្វើខ្លួនឲ្យគេពោលប្រដៅមិនបាន ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់ ។ ព្រោះហេតុនេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយទ្រង់សួរបញ្ឆាក់ឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុក្នុងពេលនោះថា ឆន្ន ឮថា អ្នកឯង កាលពួកភិក្ខុពោលប្រដៅដោយធម៌ ត្រឡប់ធ្វើខ្លួនឲ្យគេប្រដៅមិនបានវិញ មែនឬ ។ ឆន្នភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធអ្នកមានឥស្សរិយយសទ្រង់តិះដៀលថា នែមោឃបុរស មិនទំនងសោះ ។ បេ ។ មិនគួរធ្វើសោះ នែមោឃបុរស ហេតុម្ដេចបានជាអ្នកឯង កាលពួកភិក្ខុពោលប្រដៅដោយធម៌ (ត្រឡប់) ជាធ្វើខ្លួនឲ្យគេពោលប្រដៅមិនបានទៅវិញ នែមោឃបុរស អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

តេរសកណ្ឌេ ទ្វាទសមសង្ឃាទិសេសស្ស បញ្ញត្តិ

ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ភិក្ខុ បនេវ ទុព្វចជាតិកោ ហោតិ ឧទ្ទេសបរិយាបន្នេសុ សិក្ខាបទេសុ ភិក្ខូហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ អត្តានំ អវចនីយំ ករោតិ មា មំ អាយស្មន្តោ កិញ្ចិ អវចុត្ថ កល្យាណំ វា បាបកំ វា អហម្បាយស្មន្តេ ន កិញ្ចិ វក្ខាមិ កល្យាណំ វា បាបកំ វា វិរមថាយស្មន្តោ មម វចនាយាតិ ។ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ ឯវមស្ស វចនីយោ មា អាយស្មា អត្តានំ អវចនីយំ អកាសិ វចនីយមេវ អាយស្មា អត្តានំ ករោតុ អាយស្មាបិ ភិក្ខូ វទេតុ សហធម្មេន ភិក្ខូបិ អាយស្មន្តំ វក្ខន្តិ សហធម្មេន ឯវំ សំវឌ្ឍា ហិ តស្ស ភគវតោ បរិសា យទិទំ អញ្ញមញ្ញវចនេន អញ្ញមញ្ញវុដ្ឋាបនេនាតិ ។ ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វោ តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ យាវតតិយញ្ចេ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ១២ រឿងបញ្ញត្តិ

អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុមានជាតិដែលគេប្រដៅក្រ កាលភិក្ខុទាំងឡាយពោលប្រដៅ (ខ្លួន) ដោយធម៌ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយដែលរាប់ចូលក្នុងឧទ្ទេស (បាតិមោក្ខ) ធ្វើខ្លួនឲ្យគេប្រដៅមិនបាន ដោយពាក្យថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកកុំនិយាយពាក្យបន្តិចបន្តួច ទោះល្អក្តី អាក្រក់ក្តី នឹងខ្ញុំឡើយ ចំណែកខ្ញុំក៏នឹងមិនពោលពាក្យបន្តិចបន្តួច ទោះល្អក្តី អាក្រក់ក្តី នឹងលោកម្ចាស់ទាំងឡាយដែរ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចូរលោកលែងនិយាយប្រដៅខ្ញុំទៅ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយពោល (ហាម) យ៉ាងនេះថា លោកម្ចាស់កុំធ្វើខ្លួនឲ្យគេប្រដៅមិនបានឡើយ លោកម្ចាស់ត្រូវតែធ្វើខ្លួនឲ្យគេពោលប្រដៅបានផង ចំណែកលោកម្ចាស់ ចូរប្រដៅភិក្ខុទាំងឡាយដោយសហធម៌ (ពុទ្ធប្បញ្ញត្តិ) សូម្បីពួកភិក្ខុក៏ពោលប្រដៅលោកម្ចាស់ដោយសហធម៌ដែរ ព្រោះបរិសទ្យរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់នោះ តែងចំរើនឡើងដោយពាក្យជាប្រយោជន៍ដល់គ្នានឹងគ្នា នឹងដោយញុំាងគ្នានឹងគ្នាឲ្យចេញចាកអាបត្តិយ៉ាងនេះ ។ កាលភិក្ខុទាំងឡាយពោលប្រដៅភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះ (ភិក្ខុនោះ)ក៏នៅប្រកាន់យ៉ាងហ្នឹងដដែល ភិក្ខុនោះ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម (ហាម) ជាគំរប់បីដង ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវកម្មនោះ

សមនុភាសិយមានោ តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(៣០៨) ភិក្ខុ បនេវ ទុព្វចជាតិកោ ហោតីតិ ទុព្វចោ ហោតិ ទោវចស្សករណេហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ អក្ខមោ អប្បទក្ខិណគ្គាហី អនុសាសនឹ ។ ឧទ្ទេសបរិយាបន្នេសុ សិក្ខាបទេសូតិ បាតិមោក្ខបរិយាបន្នេសុ សិក្ខាបទេសុ ។ ភិក្ខូហីតិ អញ្ញេហិ ភិក្ខូហិ ។ សហធម្មិកំ នាម យំ ភគវតា បញ្ញត្តំ សិក្ខាបទំ ឯតំ សហធម្មិកំ នាម ។ តេន វុច្ចមានោ អត្តានំ អវចនីយំ ករោតិ មា មំ អាយស្មន្តោ កិញ្ចិ អវចុត្ថ កល្យាណំ វា បាបកំ វា អហម្បាយស្មន្តេ ន កិញ្ចិ វក្ខាមិ កល្យាណំ វា បាបកំ វា វិរមថាយស្មន្តោ មម វចនាយាតិ ។

បើភិក្ខុនោះ កាលពួកភិក្ខុសូត្រសមនុភាសនកម្មជាគំរប់បីដង ហើយលះបង់រឿងនោះបាន ការលះបង់បានយ៉ាងនេះ ជាការរួចទោស បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

(៣០៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុមានជាតិដែលគេប្រដៅក្រ គឺជាអ្នកដែលគេស្តីប្រដៅបានដោយក្រ ប្រកបដោយធម៌ជាហេតុធ្វើឲ្យប្រដៅក្រ មិនអត់ធន់ មិនកាន់យកពាក្យប្រៀនប្រដៅដោយខាងស្តាំ (មិនកាន់យកពាក្យប្រៀនប្រដៅដោយគោរព) ។ ពាក្យថា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយដែលរាប់បញ្ចូលក្នុងឧទ្ទេស គឺក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ដែលរាប់បញ្ចូលក្នុងព្រះបាតិមោក្ខ ។ ពាក្យថា ពួកភិក្ខុ គឺភិក្ខុទាំងឡាយដទៃ ។ បទដែលឈ្មោះថា សហធម៌ គឺសិក្ខាបទណាដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគបញ្ញត្តទុក សិក្ខាបទនេះឈ្មោះថា សហធម៌ ។ ភិក្ខុនោះគេស្តីប្រដៅដោយសហធម៌នោះ ត្រឡប់ជាធ្វើខ្លួនមិនឲ្យគេស្តីប្រដៅបាន ដោយពាក្យថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ លោកទាំងឡាយកុំនិយាយពាក្យបន្តិចបន្តួច ទោះល្អក្តី អាក្រក់ក្តីនឹងខ្ញុំ ចំណែកខ្ញុំក៏មិននិយាយពាក្យបន្តិចបន្តួច ទោះល្អក្តី អាក្រក់ក្តីនឹងពួកលោកម្ចាស់ សូមពួកលោកម្ចាស់វៀរចាកការពោលប្រដៅខ្ញុំ ។

(៣០៩) សោ ភិក្ខូតិ យោ សោ ទុព្វចជាតិកោ ភិក្ខុ ។ ភិក្ខូហីតិ អញ្ញេហិ ភិក្ខូហិ ។ យេ បស្សន្តិ យេ សុណន្តិ តេហិ វត្តព្វោ មា អាយស្មា អត្តានំ អវចនីយំ អកាសិ វចនីយមេវ អាយស្មា អត្តានំ ករោតុ អាយស្មាបិ ភិក្ខូ វទេតុ សហធម្មេន ភិក្ខូបិ អាយស្មន្តំ វក្ខន្តិ សហធម្មេន ឯវំ សំវឌ្ឍា ហិ តស្ស ភគវតោ បរិសា យទិទំ អញ្ញមញ្ញវចនេន អញ្ញមញ្ញវុដ្ឋាបនេនាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វោ តតិយម្បិ វត្តព្វោ ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សោ ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈម្បិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វោ មា អាយស្មា អត្តានំ អវចនីយំ អកាសិ

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ១២ ការចែកសិក្ខាបទ

(៣០៩) ពាក្យថា ភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុមានជាតិដែលគេប្រដៅបានដោយក្រនោះឯង ។ ពាក្យថា ភិក្ខុទាំងឡាយ បានដល់ពួកភិក្ខុដទៃ ។ មានអធិប្បាយថា ពួកភិក្ខុណាឃើញ ពួកភិក្ខុណាបានស្តាប់ (ដំណឹង) ពួកភិក្ខុទាំងនោះត្រូវពោលថា លោកម្ចាស់កុំធ្វើខ្លួនឲ្យគេស្តីប្រដៅមិនបាន លោកម្ចាស់ត្រូវតែធ្វើខ្លួនឲ្យគេស្តីប្រដៅបាន សូម្បីលោកម្ចាស់សោតក៏ចូរពោលប្រដៅភិក្ខុទាំងឡាយដោយសហធម៌ សូម្បីភិក្ខុទាំងឡាយក៏នឹងពោលប្រដៅលោកម្ចាស់ដោយសហធម៌ដែរ ព្រោះបរិសទ្យរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់នោះតែងចំរើនឡើងដោយអាការយ៉ាងនេះ គឺដោយកិរិយាពោលជាប្រយោជន៍ដល់គ្នានឹងគ្នា ដោយញុំាងគ្នានឹងគ្នាឲ្យចេញចាកអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយពោល(ហាម) ជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវពោល (ហាម) ជាគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនោះលះបង់បាន ការលះបង់បានយ៉ាងនេះ ជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮហើយមិនពោល (ហាម) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយគប្បីចាប់ភិក្ខុនោះមកកាន់កណ្តាលប្រជុំសង្ឃ ហើយពោល (ហាម) ថា លោកម្ចាស់កុំធ្វើខ្លួនឲ្យគេស្តីប្រដៅមិនបាន

វចនីយមេវ អាយស្មា អត្តានំ ករោតុ អាយស្មាបិ ភិក្ខូ វទេតុ សហធម្មេន ភិក្ខូបិ អាយស្មន្តំ វក្ខន្តិ សហធម្មេន ឯវំ សំវឌ្ឍា ហិ តស្ស ភគវតោ បរិសា យទិទំ អញ្ញមញ្ញវចនេន អញ្ញមញ្ញវុដ្ឋាបនេនាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វោ តតិយម្បិ វត្តព្វោ ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣១០) សោ ភិក្ខុ សមនុភាសិតព្វោ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វោ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ អត្តានំ អវចនីយំ ករោតិ ។ សោ តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ សមនុភាសេយ្យ

លោកម្ចាស់ចូរធ្វើខ្លួនឲ្យគេស្តីប្រដៅបានផង សូមឲ្យលោកម្ចាស់សោតក៏ចូរពោលប្រដៅពួកភិក្ខុដោយសហធម៌ ចំណែកពួកភិក្ខុវិញក៏នឹងពោលប្រដៅលោកម្ចាស់ដោយសហធម៌ដែរ ព្រោះបរិសទ្យរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់នោះ តែងចំរើនដោយអាការយ៉ាងនេះ គឺដោយកិរិយាពោលពាក្យ ជាប្រយោជន៍ដល់គ្នានឹងគ្នា ដោយកិរិយាញុំាងគ្នីគ្នាឲ្យចេញចាកអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនោះ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយពោលហាមជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវពោលហាមជាគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុលះបង់បាន ការលះបង់យ៉ាងនេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣១០) ភិក្ខុនោះត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្ម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុត្រូវសូត្រសមនុភាសនកម្មយ៉ាងនេះ ។ គឺភិក្ខុដែលឆ្លាសអង់អាច គប្បីប្រកាសឲ្យសង្ឃជ្រាបដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ព្រះសង្ឃចូរស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ ភិក្ខុនេះមានឈ្មោះនេះ កាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពោលពាក្យប្រកបដោយធម៌ ត្រឡប់ជាធ្វើខ្លួនឲ្យគេស្តីប្រដៅមិនបានវិញ ។ ភិក្ខុនោះមិនលះបង់រឿងនោះទេ ។ ថាបើកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ ព្រះសង្ឃគប្បីសូត្រសមនុភាសនកម្ម(ហាម)

តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុ-
ណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ
សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ អត្តានំ អវចនីយំ ករោតិ ។
សោ តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ
ភិក្ខុំ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។
យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សមនុ-
ភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សោ តុណ្ហស្ស
យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ
វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ សុណាតុ
មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ
សហធម្មិកំ វុច្ចមានោ អត្តានំ អវចនីយំ ករោតិ ។
សោ តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ
សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សា-
យស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សមនុភាសនា

ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់រឿងនោះ ៗ នេះជាញត្តិ (គឺវាចាប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង) ៗ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ព្រះសង្ឃចូរស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ ភិក្ខុនេះមានឈ្មោះនេះ កាលភិក្ខុទាំងឡាយពោលពាក្យប្រកបដោយធម៌ ត្រឡប់ជាធ្វើខ្លួនឲ្យគេស្តីប្រដៅមិនបាន ៗ ភិក្ខុនោះមិនលះបង់រឿងនោះទេ ៗ ព្រះសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម (ហាម) ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់រឿងនោះ ៗ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម(ហាម) ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់រឿងនោះ គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា សូមលោកម្ចាស់អង្គនោះស្ងៀមនៅ មិនគាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា សូមលោកម្ចាស់អង្គនោះពោលឡើង ៗ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះជាគំរប់ពីរដងផង ៗ បេ ៗ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះជាគំរប់បីដងផង ៗ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ព្រះសង្ឃចូរស្តាប់ពាក្យរបស់ខ្ញុំ ភិក្ខុនេះមានឈ្មោះនេះ កាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពោលពាក្យប្រកបដោយធម៌ នៅធ្វើខ្លួនឲ្យគេស្តីប្រដៅមិនបាន ៗ ភិក្ខុនោះមិនលះបង់រឿងនោះទេ ៗ ព្រះសង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម (ហាម) ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវរឿងនោះ ៗ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម (ហាម) ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់នូវរឿងនោះ

តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សមនុភដ្ឋោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៣១១) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ បេ ។ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(៣១២) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកោ

គាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា សូមលោកម្ចាស់អង្គនោះស្ងៀមនៅ មិនគាប់ចិត្តដល់លោកម្ចាស់អង្គណា សូមលោកម្ចាស់អង្គនោះពោលឡើង ។ ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ គឺព្រះសង្ឃបានសូត្រសមនុភាសនកម្មហើយ ដើម្បីឲ្យលះបង់រឿងនោះ ។ សមនុភាសនកម្មនោះ គាប់ចិត្តដល់ព្រះសង្ឃ ហេតុនោះ ព្រះសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយកិរិយាស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៣១១) (កាលសង្ឃ) សូត្រញត្តិចប់ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (កាលសង្ឃ) សូត្រកម្មវាចាពីរដង (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ (កាលសង្ឃ) សូត្រកម្មវាចាចប់ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ឯអាបត្តិទុក្កដដែលភិក្ខុនោះត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិក្តី នឹងអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយដែលភិក្ខុនោះត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាពីរដងក្តី ក៏តែងរំងាប់ទៅឯង ។ ពាក្យថា អាបត្តិសង្ឃាទិសេស មានអធិប្បាយពិស្តារក្នុងសិក្ខាបទខាងដើមរួចហើយ ។

(៣១២) ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកម្មដែលប្រកបដោយធម៌ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ តែមិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្មដែលប្រកបដោយធម៌

នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣១៣) អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តស្ស បដិនិស្សជ្ជន្តស្ស ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ទ្វាទសមសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសដែរ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកម្មប្រកបដោយធម៌ ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសដែរ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ក្នុងកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដដែរ ។

(៣១៣) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលសង្ឃមិនទាន់សូត្រសមនុភាសនកម្ម ដល់ភិក្ខុលះបង់ស្រឡះ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិក ។

សង្ឃាទិសេសទី ១២ ចប់ ។

តេរសមសង្ឃាទិសេសំ

(៣១៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អស្សជិបុនព្វសុកា នាម កីដាគិរិស្មឹ អាវាសិកា ហោន្តិ អលជ្ជិនោ បាបភិក្ខូ ។ តេ ឯវរូបំ អនាចារំ អាចរន្តិ មាលាវច្ឆំ រោបេន្តិបិ រោបាបេន្តិបិ សិញ្ចន្តិបិ សិញ្ចាបេន្តិបិ ឱចិនន្តិបិ ឱចិនាបេន្តិបិ គន្ថេន្តិបិ គន្ថាបេន្តិបិ ឯកតោវណ្ដិកមាលំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ ឧភតោវណ្ដិកមាលំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ មញ្ជរិកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ វិធុតិកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ វដំសកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ អាវេឡំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ ឧរច្ឆទំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ១៣

(៣១៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានបុណ្យសិរី គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន ជារបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុពីររូបឈ្មោះអស្សជិនឹងបុនព្វសុកជាអ្នកនៅក្នុងអាវាសទៀបកិដាគិរីជនបទ ជាភិក្ខុលាមកឥតខ្មាស ។ អស្សជិភិក្ខុនឹងបុនព្វសុកភិក្ខុនោះ ប្រព្រឹត្តអនាចារ មានសភាពយ៉ាងនេះគឺ ដាំកូនឈើផ្កាដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យដាំខ្លះ ស្រោចខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យស្រោចខ្លះ បេះខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យបេះខ្លះ ក្រងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យក្រងខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងមានទងតែម្ខាងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងមានទងទាំងពីរខាងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាឈើចាក់រំលេចទង(១)ខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាឈើដែលដោតជាចង្កោម(២)ខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ក្បាលខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ត្រចៀកខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ទ្រូងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ។

---

១ តាមក្នុងអដ្ឋកថា គួរប្រែថា ក្បាច់ក្បូរផ្កាដែលគេធ្វើឲ្យដូចជាវល្លិ៍ដែលមានផ្កា ។ ២ ក្នុងអដ្ឋកថា ថាផ្កាកម្រងដែលគេដោតដោយម្ជុល ឬកន្ទះ ។

តេ កុលិត្ថីនំ កុលធីតានំ កុលកុមារីនំ កុលសុណ្ហានំ កុលទាសីនំ ឯកតោវណ្ដិកមាលំ ហរន្តិបិ ហារាបេន្តិបិ ឧភតោវណ្ដិកមាលំ ហរន្តិបិ ហារាបេន្តិបិ មញ្ជរិកំ ហរន្តិបិ ហារាបេន្តិបិ វិធុតិកំ ហរន្តិបិ ហារាបេន្តិបិ វដំសកំ ហរន្តិពិ ហារាបេន្តិបិ អាវេឡំ ហរន្តិបិ ហារាបេន្តិបិ ឧរច្ឆទំ ហរន្តិបិ ហារាបេន្តិបិ ។ តេ កុលិត្ថីហិ កុលធីតាហិ កុលកុមារីហិ កុលសុណ្ហាហិ កុលទាសីហិ សទ្ធឹ ឯកភាជនេបិ ភុញ្ជន្តិ ឯកថាលកេបិ បិវន្តិ ឯកាសនេបិ និសីទន្តិ ឯកមញ្ចេបិ តុវដ្ដេន្តិ ឯកត្ថរណាបិ តុវដ្ដេន្តិ ឯកបាវុរណាបិ[១] តុវដ្ដេន្តិ ឯកត្ថរណាបាវុរណាបិ តុវដ្ដេន្តិ វិកាលេបិ ភុញ្ជន្តិ មជ្ជំបិ បិវន្តិ មាលាគន្ធវិលេបនំបិ ធារេន្តិ នច្ចន្តិបិ គាយន្តិបិ

---

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ បាបុរណន្តិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ១៣ រឿងអស្សជិនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ

អស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុនោះ នាំផ្កាកម្រងមានទងតែម្ខាងទៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅខ្លះ ដើម្បីស្រីនៃត្រកូល ធីតានៃត្រកូល កុមារីនៃត្រកូល ស្រីជាកូនប្រសានៃត្រកូល ទាសីនៃត្រកូលទាំងឡាយ នាំផ្កាកម្រងមានទងទាំងពីរខាងទៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាឈើចាក់រំលេចទងទៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាឈើដែលដោតជាចង្កោមទៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ក្បាលទៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ត្រចៀកទៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាកម្រងប្រដាប់ទ្រូងទៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេនាំទៅឲ្យខ្លះ ។ អស្សជិភិក្ខុនិងបុនព្វសុកភិក្ខុនោះឆាន់ (ភោជន) ក្នុងភាជន៍មួយ ជាមួយនឹងស្រីនៃត្រកូល ធីតានៃត្រកូល កុមារីនៃត្រកូល ស្រីជាកូនប្រសានៃត្រកូល ទាសីនៃត្រកូលទាំងឡាយខ្លះ ផឹក (ទឹក) ក្នុងផ្តិលជាមួយគ្នាខ្លះ អង្គុយលើអាសនៈជាមួយគ្នាខ្លះ ដេកលើគ្រែជាមួយគ្នាខ្លះ ដេកលើកម្រាលជាមួយគ្នាខ្លះ ដេកដណ្តប់ជាមួយគ្នាខ្លះ ដេកលើកម្រាលនិងដណ្តប់ជាមួយគ្នាខ្លះ ស៊ីខុសពេលខ្លះ ផឹកទឹកស្រវឹងខ្លះ ទ្រទ្រង់ផ្កាកម្រងគ្រឿងក្រអូបនិងគ្រឿងលាបខ្លះ រាំខ្លះ ច្រៀងខ្លះ

វាទេន្តិបិ លាសេន្តិបិ នច្ចន្តិយាបិ នច្ចន្តិ នច្ចន្តិយាបិ គា-
យន្តិ នច្ចន្តិយាបិ វាទេន្តិ នច្ចន្តិយាបិ លាសេន្តិ គាយន្តិ-
យាបិ នច្ចន្តិ គាយន្តិយាបិ គាយន្តិ គាយន្តិយាបិ វាទេន្តិ
គាយន្តិយាបិ លាសេន្តិ វាទេន្តិយាបិ នច្ចន្តិ វាទេន្តិយាបិ
គាយន្តិ វាទេន្តិយាបិ វាទេន្តិ វាទេន្តិយាបិ លាសេន្តិ
លាសេន្តិយាបិ នច្ចន្តិ លាសេន្តិយាបិ គាយន្តិ លា-
សេន្តិយាបិ វាទេន្តិ លាសេន្តិយាបិ លាសេន្តិ អដ្ឋបទេបិ
កីឡន្តិ ទសបទេបិ កីឡន្តិ អាកាសេបិ កីឡន្តិ
បរិហារបថេបិ កីឡន្តិ សន្តិកាយបិ កីឡន្តិ ខលិ-
កាយបិ កីឡន្តិ ឃដិកាយបិ កីឡន្តិ សលាក-
ហត្ថេនបិ កីឡន្តិ អក្ខេនបិ កីឡន្តិ បង្គចីរេនបិ[១]
កីឡន្តិ វង្កកេនបិ កីឡន្តិ មោក្ខចិកាយបិ កី-
ឡន្តិ ចិង្គុលកេនបិ កីឡន្តិ បត្តាឡ្ហកេនបិ កីឡន្តិ

---

១ ឱ. ម. បង្គបីរេនបិ ។

ប្រគំខ្លះ កែក្រាយខ្លះ រាំជាមួយនឹងស្រីកំពុងរាំខ្លះ ច្រៀងជាមួយនឹងស្រីកំពុងរាំខ្លះ ប្រគំជាមួយនឹងស្រីកំពុងរាំខ្លះ កែក្រាយជាមួយនឹងស្រីកំពុងរាំខ្លះ រាំជាមួយនឹងស្រីកំពុងច្រៀងខ្លះ ច្រៀងជាមួយនឹងស្រីកំពុងច្រៀងខ្លះ ប្រគំជាមួយនឹងស្រីកំពុងច្រៀងខ្លះ កែក្រាយជាមួយនឹងស្រីកំពុងច្រៀងខ្លះ រាំជាមួយនឹងស្រីកំពុងប្រគំខ្លះ ច្រៀងជាមួយនឹងស្រីកំពុងប្រគំខ្លះ ប្រគំជាមួយនឹងស្រីកំពុងប្រគំខ្លះ កែក្រាយជាមួយនឹងស្រីកំពុងប្រគំខ្លះ រាំជាមួយនឹងស្រីកំពុងកែក្រាយខ្លះ ច្រៀងជាមួយនឹងស្រីកំពុងកែក្រាយខ្លះ ប្រគំជាមួយនឹងស្រីកំពុងកែក្រាយខ្លះ កែក្រាយជាមួយនឹងស្រីកំពុងកែក្រាយខ្លះ លេងបាស្កាមានក្រឡាប្រាំបី[១]ខ្លះ លេងបាស្កាមានក្រឡាដប់[២]ខ្លះ លេងបាស្កាក្នុងអាកាស[៣]ខ្លះ លេងផ្លូវវាងដែលខ្លួនគូរវាង[៤]ខ្លះ លេងផ្លាត់គ្រាប់មានក្រួសជាដើមខ្លះ លេងបាស្កាក្នុងលានសម្រាប់លេងខ្លះ លេងហ៊ឹងខ្លះ លេងដោយរលាស់ទឹកលាក់ឲ្យទាយរូបខ្លះ លេងអង្គញ់ខ្លះ លេងផ្លុំប៉ីស្លឹកខ្លះ លេងនង្គ័លតូចខ្លះ លេងដាំដូងខ្លះ លេងកង្ហារខ្លះ លេងវាល់ដីខ្សាច់ (បាយឡុកបាយឡ) ខ្លះ

---

១ បត្រង់មានក្រឡា ៨ ។ ២ បត្រង់មានក្រឡា ១០ ន័យខ្លះប្រែថាបាយទុំ ។ ៣ បត្រង់គ្មានក្តារ លេងថាតែមាត់ទទេ ។ ៤ ប្រហែលជាលេងបិទមុខ-បិទពួន ។

រថកេនបិ កីឡន្តិ ធនុកេនបិ កីឡន្តិ អក្ខរិកាយបិ កីឡន្តិ មនេសិកាយបិ កីឡន្តិ យថាវជ្ជេនបិ កីឡន្តិ ហត្ថិស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ អស្សស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ រថស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ ធនុស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ ថរុស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ ហត្ថិស្សបិ បុរតោ ធាវន្តិ អស្សស្សបិ បុរតោ ធាវន្តិ រថស្សបិ បុរតោ ធាវន្តិ ធាវន្តិបិ អាធាវន្តិបិ ឧស្សេឡេន្តិបិ អប្ផោដេន្តិបិ និព្ពុជ្ឈន្តិបិ មុដ្ឋីហិបិ យុជ្ឈន្តិ រង្គមជ្ឈេបិ សង្ឃាដឹ បត្ថរិត្វា នច្ចន្តឹ(១) ឯវំ វទេន្តិ(២) ឥធ ភគិនិ នច្ចស្សូតិ នលាដិកំបិ ទេន្តិ វិវិធម្បិ អនាចារំ អាចរន្តិ ។

(៣១៨) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ កាសីសុ វស្សំ វុត្ថោ សាវត្ថឹ គច្ឆន្តោ ភគវន្តំ ទស្សនាយ យេន កីដាគិរិ តទវសរិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ កីដាគិរឹ បិណ្ឌាយ បាវិសិ បាសាទិកេន អភិក្កន្តេន បដិក្ក-ន្តេន អាលោកិតេន វិលោកិតេន សម្មិញ្ជិតេន បសា-រិតេន ឱក្ខិត្តចក្ខុ ឥរិយាបថសម្បន្នោ ។ មនុស្សា

---

១ ឱ. ម. នច្ចកិំ ។ ២ ឱ. ម. ភ. វទន្តិ ។

លេងរថតូចខ្លះ លេងធ្នូតូចខ្លះ លេងសរសេរខ្យល់ឲ្យទាយខ្លះ លេងទាយចិត្ត (ស្តេចចង់) ខ្លះ លេងកំផ្លែងត្រាប់គេខ្លះ ហាត់ដំរីខ្លះ ហាត់សេះខ្លះ ហាត់រថខ្លះ ហាត់ធ្នូខ្លះ ហាត់ដងមានដងដាវជាដើមខ្លះ ស្ទុះរត់ពីមុខដំរីខ្លះ ស្ទុះរត់ពីមុខសេះខ្លះ ស្ទុះរត់ពីមុខរថខ្លះ ស្ទុះរត់ទៅខ្លះ ស្ទុះរត់មកខ្លះ ស្រែកហៅខ្លះ ទះដៃខ្លះ ចំបាប់គ្នាខ្លះ ដាល់គ្នាខ្លះ ក្រាលសង្ឃាដិក្នុងកណ្តាលពេងរាំ ហើយនិយាយនឹងស្រីដែលរាំ យ៉ាងនេះថា ម្នាលប្អូនស្រី នាងចូររាំក្នុងទីនេះខ្លះ ដាក់ម្រាមដៃលើថ្ងាសខ្លួននឹងលើថ្ងាសស្រីរបាំខ្លះ ប្រព្រឹត្តអនាចារផ្សេង ៗ ខ្លះ ។

(៣១៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបចាំវស្សាក្នុងដែនឈ្មោះកាសីរួចហើយទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ដើម្បីគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក៏ដើរទៅត្រង់កិដាគិរីជនបទ ។ ភិក្ខុនោះឯង ក៏ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនឹងចីវរក្នុងពេលព្រឹកព្រហាម មានដំណើរឈានដើរទៅមុខ ឈានថយក្រោយ ក្រឡេកមើលទៅមុខ ក្រឡេកមើលចំហៀង បត់ចូលនឹងលាចេញ គួរជាទីជ្រះថ្លា ព្រោះភិក្ខុអង្គនោះមានភ្នែកសង្រួមចុះនឹងមានឥរិយាបថរំទំចូលទៅកាន់កិដាគិរីជនបទ ដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ មនុស្សទាំងឡាយ

តំ ភិក្ខុំ បស្សិត្វា ឯវមាហំសុ ក្វាយំ អពលពលោ[១] វិយ មន្ទមន្ទោ វិយ កាកុដិកកាកុដិកោ វិយ កោ ឥមស្ស ឧបគតស្ស បិណ្ឌកំបិ ទស្សតិ អម្ហាកំ បន អយ្យា អស្សជិបុនព្វសុកា សណ្ហា សខិលា សុខសម្ភាសា មិហិតបុព្វង្គមា ឯហិស្វាគតវាទិនោ អព្ភាកុដិកា ឧត្តានមុខា បុព្វភាសិនោ តេសំ ខោ នាម បិណ្ឌោ ទាតព្វោតិ ។ អទ្ទសា ខោ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ តំ ភិក្ខុំ កីដាគិរិស្មឹ បិណ្ឌាយ ចរន្តំ ទិស្វាន យេន សោ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុំ អភិវាទេត្វា ឯតទវោច អបិ ភន្តេ បិណ្ឌោ លព្ភតីតិ ។ ន ខោ អាវុសោ បិណ្ឌោ លព្ភតីតិ ។ ឯហិ ភន្តេ ឃរំ គមិស្សាមាតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ តំ ភិក្ខុំ ឃរំ នេត្វា ភោជេត្វា ឯតទវោច កហំ ភន្តេ អយ្យោ គមិស្សតីតិ ។ សាវត្ថឹ ខោ អហំ អាវុសោ គមិស្សាមិ ភគវន្តំ ទស្សនាយាតិ ។ តេនហិ ភន្តេ មម វចនេន ភគវតោ បាទេ សិរសា វន្ទ ឯវញ្ច វទេហិ

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ អពឡពឡោតិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

ឃើញភិក្ខុនោះហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា លោកអ្វីនេះ ដូចជាសម្រឹមហួស ដូចជាទន់ល្វន់ពេក ដូចជាមុខស្រពោនពេក អ្នកណាគេនឹងឲ្យដុំបាយដល់លោកនេះដែលចូលទៅរក (គេនោះ) ចំណែកអស្សជិភិក្ខុនឹងបុនព្វសុកភិក្ខុជាម្ចាស់យើងពោលពាក្យផ្អែម ពោលពាក្យពីរោះ ពោលពាក្យជាសុខ មានញញឹមញញែមជាមុន តែងនិយាយថា អ្នកចូរមក អ្នកមកល្អហើយ មានមុខមិនស្រពោន មានមុខឆើប តែងនិយាយមុន យើងគួរប្រគេនដុំបាយដល់លោកម្ចាស់អស់នោះ ។ ឧបាសកមួយនាក់បានឃើញភិក្ខុនោះត្រាច់ទៅក្នុងកិដាគិរីជនបទ ដើម្បីបិណ្ឌបាត លុះឃើញហើយក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនោះ ថ្វាយបង្គំហើយនិយាយពាក្យនេះថា មេត្តាប្រោសលោកម្ចាស់បានអាហារបិណ្ឌបាតខ្លះដែរឬ ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា ម្នាលអាវុសោ អាហារបិណ្ឌបាតមិនទាន់បានទេ ។ ឧបាសកនោះនិយាយថា លោកម្ចាស់សូមនិមន្តមក យើងនឹងទៅផ្ទះ ។ ទើបឧបាសកនោះ នាំភិក្ខុនោះទៅផ្ទះ ឲ្យឆាន់ហើយនិយាយពាក្យនេះថា លោកម្ចាស់នឹងនិមន្តទៅក្នុងទីណា ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា ម្នាលអាវុសោ អាត្មានឹងទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ដើម្បីគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ឧបាសកនោះពោលថា បើដូច្នោះ សូមលោកម្ចាស់ថ្វាយបង្គំព្រះបាទនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយត្បូងតាមពាក្យនៃខ្ញុំ ម្យ៉ាងទៀត សូមលោកម្ចាស់ក្រាបទូលយ៉ាងនេះថា

ទុដ្ឋោ ភន្តេ កីដាគិរិស្មឹ អាវាសោ អស្សជិបុ-
នព្វសុកា នាម កីដាគិរិស្មឹ អាវាសិកា អលជ្ជិនោ
បាបភិក្ខូ តេ ឯវរូបំ អនាចារំ អាចរន្តិ មាលាវច្ឆំ
រោបេន្តិបិ រោបាបេន្តិបិ សិញ្ចន្តិបិ សិញ្ចាបេន្តិបិ ឱចិនន្តិបិ
ឱចិនាបេន្តិបិ គន្ថេន្តិបិ គន្ថាបេន្តិបិ ឯកតោវណ្ដិក(១)មា-
លំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ ឧភតោវណ្ដិកមាលំ ករោន្តិបិ
ការាបេន្តិបិ ។ បេ ។ វិវិធម្បិ អនាចារំ អាចរន្តិ យេបិ
តេ ភន្តេ មនុស្សា បុព្វេ សទ្ធា អហេសុំ បសន្នា តេបិ
ឯតរហិ អស្សទ្ធា អប្បសន្នា យានិបិ តានិ សង្ឃស្ស
បុព្វេ ទានបថានិ តានិបិ ឯតរហិ ឧបច្ឆិន្នានិ រិញ្ចន្តិ
បេសលា ភិក្ខូ និវសន្តិ បាបភិក្ខូ សាធុ ភន្តេ ភគវា
កីដាគិរឹ ភិក្ខូ បហិណេយ្យ យថាយំ កីដាគិរិស្មឹ
អាវាសោ សណ្ឋហេយ្យាតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ខោ សោ
ភិក្ខុ តស្ស ឧបាសកស្ស បដិស្សុត្វា(២) យេន សាវត្ថី
តេន បក្កាមិ អនុបុព្វេន យេន សាវត្ថី ជេតវនំ

---

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ វណ្ឌិកន្តិ បាឋោ ទិស្សតិ ។ ២ ឥតោ បរំ ឱរោបិយបោត្ថកេ ឧដ្ឋាយាសនាតិ ទិស្សតិ ។

គោរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ១៣ រឿងអស្សជិនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ

សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស អាវាសក្នុងកិដាគិរីជនបទខូចហើយ ព្រោះភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនឹងភិក្ខុឈ្មោះបុនព្វសុក ជាចៅអាវាស ក្នុងកិដាគិរីជនបទជាភិក្ខុលាមកឥតខ្មាស ភិក្ខុពីររូបនោះប្រព្រឹត្តអនាចារមានសភាពយ៉ាងនេះគឺ ដាំកូនឈើផ្កាខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យដាំខ្លះ ស្រោចខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យស្រោចខ្លះ បេះខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យបេះខ្លះ ក្រងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យក្រងខ្លះ ធ្វើផ្កាកំម្រងមានទងតែម្ខាងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងមានទងទាំងពីរខាងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ។បេ។ ប្រព្រឹត្តអនាចារមានប្រការផ្សេង ៗ ទៀត សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពួកមនុស្សណាមានសទ្ធាជ្រះថ្លាក្នុងកាលមុន ឥឡូវនេះមនុស្សអស់នោះគ្មានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លាហើយ ទានទាំងឡាយណា (ដែលគេធ្លាប់ឲ្យ) ដល់សង្ឃក្នុងកាលមុន ឥឡូវនេះទានទាំងនោះ គេឈប់ឲ្យហើយ ភិក្ខុមានសីលជាទីស្រឡាញ់ក៏រត់ខ្ចាត់ខ្ចាយ នៅតែពួកភិក្ខុលាមក សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ បញ្ជូនពួកភិក្ខុទៅកិដាគិរីជនបទ ប្រយោជន៍ឲ្យអាវាសក្នុងកិដាគិរីជនបទនេះរៀបរយល្អឡើងវិញ ។ ភិក្ខុនោះទទួលស្តាប់ពាក្យឧបាសកនោះហើយថា អើអាវុសោ រួចក៏ចៀសចេញទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី

អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

(៣១៦) អាចិណ្ណំ ខោ បនេតំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ អាគន្តុកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ បដិសម្មោទិតុំ ។ អថខោ ភគវា តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កច្ចិ ភិក្ខុ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិ អប្បកិលមថេន អទ្ធានំ អាគតោ កុតោ ច ត្វំ ភិក្ខុ អាគច្ឆសីតិ ។ ខមនីយំ ភគវា យាបនីយំ ភគវា អប្បកិលមថេន ចាហំ ភន្តេ អទ្ធានំ អាគតោ ឥធាហំ ភន្តេ កាសីសុ វស្សំ វុត្ថោ សាវត្ថឹ អាគច្ឆន្តោ ភគវន្តំ ទស្សនាយ យេន កិដាគិរិ តទវសរឹ អថខ្វាហំ ភន្តេ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមា-ទាយ កិដាគិរឹ បិណ្ឌាយ ចាវិសឹ អទ្ទសា ខោ មំ

ដោយលំដាប់ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគក្នុងវត្តព្រះជេតពនជារបស់អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ទៀបក្រុងសាវត្ថី លុះចូលទៅហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។

(៣១៦) ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គតែងធ្វើសេចក្តីរីករាយជាមួយនឹងភិក្ខុជាអាគន្តុកទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។ ហេតុដូច្នោះបានជាព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនោះថា ម្នាលភិក្ខុ សរីរយន្តអ្នកល្មមអត់ធន់បានឬទេ អ្នកល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួលឬទេ [១] អ្នកមកកាន់ផ្លូវឆ្ងាយដោយមិនសូវនឿយហត់ទេឬ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកទើបនឹងមកពីទីណា ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ សរីរយន្តខ្ញុំព្រះអង្គល្មមអត់ធន់បាន ខ្ញុំព្រះអង្គល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួលទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ម្យ៉ាងទៀតខ្ញុំព្រះអង្គមកកាន់ផ្លូវឆ្ងាយដោយមិនសូវនឿយហត់ទេ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គនៅចាំវស្សាក្នុងដែនកាសីនេះ ហើយមកកាន់ក្រុងសាវត្ថីដើម្បីគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានដើរទៅត្រង់កិដាគិរិជនបទ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ក្នុងគ្រានោះ ខ្ញុំព្រះអង្គ ស្លៀកស្បង់ហើយប្រដាប់ដោយបាត្រនឹងចីវរចូលទៅកាន់កិដាគិរិជនបទ ដើម្បីបិណ្ឌបាត ក្នុងពេលព្រឹកព្រហាម សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស

---

១ សួរសេចក្តីសុខទុក្ខ ។

តេរសកណ្ឌេ តេរសមសង្ឃាទិសេសស្ស អស្សជិបុនព្វសុកវត្ថុ

ភន្តេ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ កិដាគិរិស្មឹ បិណ្ឌាយ ចរន្តំ ទិស្វាន យេនាហំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯតទវោច អបិ ភន្តេ បិណ្ឌោ លព្ភតីតិ ន ខោ អាវុសោ បិណ្ឌោ លព្ភតីតិ ឯហិ ភន្តេ ឃរំ គមិស្សាមាតិ អថខោ ភន្តេ សោ ឧបាសកោ មំ ឃរំ នេត្វា ភោជេត្វា ឯតទវោច កហំ ភន្តេ អយ្យោ គមិស្សតីតិ សាវត្ថឹ ខោ អហំ អាវុសោ គមិស្សាមិ ភគវន្តំ ទស្សនាយាតិ តេនហិ ភន្តេ មម វចនេន ភគវតោ បាទេ សិរសា វន្ទ ឯវញ្ច វទេហិ ទុដ្ឋោ ភន្តេ កិដាគិរិស្មឹ អាវាសោ អស្សជិបុនព្វសុកា នាម កិដាគិរិស្មឹ អាវាសិកា អលជ្ជិនោ បាបភិក្ខូ តេ ឯវរូបំ អនាចារំ អាចរន្តិ មាលាវច្ឆំ រោបេន្តិបិ រោបាបេន្តិបិ សិញ្ចន្តិបិ សិញ្ចាបេន្តិបិ ។ បេ ។ វិវិធម្បិ អនាចារំ អាចរន្តិ

ឧបាសកមួយនាក់ បានឃើញខ្ញុំព្រះអង្គកំពុងត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតក្នុងកិដាគិរីជនបទ លុះឃើញហើយក៏ចូលមករកខ្ញុំព្រះអង្គ លុះចូលមកហើយថ្វាយបង្គំខ្ញុំព្រះអង្គ រួចនិយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់បានអាហារបិណ្ឌបាតខ្លះដែរឬ ខ្ញុំព្រះអង្គនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ អាត្មាមិនទាន់បានអាហារបិណ្ឌបាតទេ ឧបាសកនោះនិយាយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់ចូរនិមន្តមក យើងនឹងទៅផ្ទះ សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ទើបឧបាសកនោះ នាំខ្ញុំព្រះអង្គទៅផ្ទះ ហើយឲ្យឆាន់ រួចហើយប្រាប់ពាក្យនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់នឹងទៅក្នុងទីណា ខ្ញុំព្រះអង្គប្រាប់ថា ម្នាលអាវុសោ អាត្មានឹងទៅក្រុងសាវត្ថីដើម្បីគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ឧបាសកនោះពោលថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ សូមលោកម្ចាស់ថ្វាយបង្គំព្រះបាទនៃព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយត្បូងតាមពាក្យនៃខ្ញុំ ម្យ៉ាងទៀត សូមលោកម្ចាស់ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស អាវាសក្នុងកិដាគិរីជនបទវិនាសខូចអស់ហើយ ព្រោះភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនឹងបុនព្វសុកជាចៅអាវាសក្នុងកិដាគិរីជនបទជាភិក្ខុលាមកឥតខ្មាស ភិក្ខុពីររូបនោះប្រព្រឹត្តអនាចារមានសភាពយ៉ាងនេះគឺ ដាំកូនឈើផ្កាខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេដាំខ្លះ ស្រោចខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេស្រោចខ្លះ ។ បេ ។ ប្រព្រឹត្តអនាចារមានប្រការផ្សេងទៀត

យេបិ តេ ភន្តេ មនុស្សា ពុទ្ធេ សទ្ធា អហេសុំ បសន្នា តេបិ ឯតរហិ អស្សទ្ធា អប្បសន្នា យានិបិ តានិ សង្ឃស្ស ពុទ្ធេ ទានបថានិ តានិបិ ឯតរហិ ឧបច្ឆិន្នានិ រិញ្ចន្តិ បេសលា ភិក្ខូ និវសន្តិ បាបភិក្ខូ សាធុ ភន្តេ ភគវា កិដាគិរឹ ភិក្ខូ បហិណេយ្យ យថាយំ កិដាគិរិស្មឹ អាវាសោ សណ្ឋហេយ្យាតិ តតោ អហំ ភគវា អាគច្ឆាមីតិ ។

(៣១៧) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ អស្សជិបុនព្វសុកា នាម កិដាគិរិស្មឹ អាវាសិកា អលជ្ជិនោ បាបភិក្ខូ តេ ឯវរូបំ អនាចារំ អាចរន្តិ មាលាវច្ឆំ រោបេន្តិបិ រោបាបេន្តិបិ សិញ្ចន្តិបិ សិញ្ចាបេន្តិបិ ឱចិនន្តិបិ ឱចិនាបេន្តិបិ គន្ថេន្តិបិ គន្ថាបេន្តិបិ ឯកតោវណ្ដិកមាលំ ករោន្តិបិ ការា-បេន្តិបិ ឧភតោវណ្ដិកមាលំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ

សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស កាលមុន មនុស្សទាំងឡាយណា ធ្លាប់មានសទ្ធាជ្រះថ្លាហើយ ឥឡូវនេះមនុស្សអម្បាលនោះ មិនមានសទ្ធា មិនជ្រះថ្លាទេ ទានទាំងឡាយណា ដែលទាយកធ្លាប់ឲ្យ ដល់សង្ឃក្នុងកាលមុន ឥឡូវនេះទានទាំងនោះ គេឈប់ឲ្យហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសីលបរិសុទ្ធស្អាតចៀសចេញទៅ បំណែកពួកភិក្ខុលាមកក៏នៅ (ក្នុងទីនោះ) សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគបាត់ពួកភិក្ខុ (ពីសំណាក់ព្រះអង្គ) ទៅកិដាគិរីជនបទ ប្រយោជន៍ឲ្យអាវាសក្នុងកិដាគិរីជនបទបានរៀបរយល្អ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គទើបនឹងមកពីកិដាគិរីជនបទនោះ ។

(៣១៧) ព្រោះហេតុនេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយត្រាស់សួរបញ្ញាក់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុពីររូបឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុកជាចៅអាវាសក្នុងកិដាគិរីជនបទ ជាភិក្ខុលាមកឥតខ្មាស ភិក្ខុពីររូបនោះប្រព្រឹត្តអនាចារមានសភាពយ៉ាងនេះគឺ ដាំកូនឈើផ្កាខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យដាំខ្លះ ស្រោចខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យស្រោចខ្លះ បេះខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យបេះខ្លះ ក្រងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យក្រងខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងមានទងតែម្ខាងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងមានទងទាំងពីរខាងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ

មញ្ជរិកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ វិធុតិកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ វដំសកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ អាវេឡំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ ឧរច្ឆទំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ ។ បេ ។ វិវិធម្បិ អនាចារំ អាចរន្តិ យេបិ តេ(១) មនុស្សា បុព្វេ សទ្ធា អហេសុំ បសន្នា តេបិ ឯតរហិ អស្សទ្ធា អប្បសន្នា យានិបិ តានិ សង្ឃស្ស បុព្វេ ទានបថានិ តានិបិ ឯតរហិ ឧបច្ឆិន្នានិ រិញ្ចន្តិ បេសលា ភិក្ខូ និវសន្តិ បាបភិក្ខូតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ ភិក្ខវេ តេសំ មោឃបុរិសានំ ។ បេ ។ កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា ឯវរូបំ អនាចារំ អាចរិស្សន្តិ មាលាវច្ឆំ រោបេស្សន្តិបិ រោបាបេស្សន្តិបិ សិញ្ចិស្សន្តិបិ សិញ្ចាបេស្សន្តិបិ ឱចិនិស្សន្តិបិ ឱចិនាបេស្សន្តិបិ

---

១ ឥតោ បរំ ឱ. ម. ក. បោត្ថកេសុ ភិក្ខវេតិ បាឋោ បញ្ញាយតិ ។

ធ្វើផ្កាឈើចាក់រំលេចទង[១]ខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាឈើសម្រាប់សិតក្នុងអំពង់[២]ខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ក្បាលខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ត្រចៀកខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងប្រដាប់ទ្រូងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ៗបេៗ ប្រព្រឹត្តអនាចារផ្សេងទៀត មនុស្សទាំងឡាយណា ធ្លាប់មានសទ្ធាជ្រះថ្លាហើយក្នុងកាលមុន ឥឡូវនេះមនុស្សទាំងឡាយនោះ មិនមានសទ្ធាមិនជ្រះថ្លាទេ ទានទាំងឡាយណាដែលភាយកគេធ្លាប់ប្រគេនដល់សង្ឃក្នុងកាលមុន ឥឡូវនេះទានទាំងនោះ គេឈប់ឲ្យអស់ហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសីលស្អាតបរិសុទ្ធចៀសចេញទៅ ចំណែកខាងពួកភិក្ខុលាមកក៏នៅក្នុងទីនោះ ពិតមែនឬ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ រឿងនោះពិតមែន ៗ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើរបស់មោឃបុរសទាំងនោះមិនសមគួរទេ ៗបេៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្តេចឡើយ ពួកមោឃបុរសនោះប្រព្រឹត្តអនាចារមានសភាពយ៉ាងនេះគឺ ដាំកូនឈើផ្កាខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យដាំខ្លះ ស្រោចខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យស្រោចខ្លះ បេះខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យបេះខ្លះ

---

១ តាមក្នុងអដ្ឋកថា គួរប្រែថា ក្បាច់ក្បូរផ្កាដែលគេធ្វើឲ្យដូចជាវល្លិ៍ដែលមានផ្កា ។ ២ ក្នុងអដ្ឋកថា ថាផ្កាកម្រងដែលគេដោតដោយម្ជុល ឬកន្ទះ ។

គន្ថិស្សន្តិបិ គន្ថាបេស្សន្តិបិ ឯកតោវណ្ដិកមាលំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ ឧភតោវណ្ដិកមាលំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ មញ្ជរិកំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ វិធុតិកំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ វដំសកំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ អាវេឡំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ ឧរច្ឆទំ ករិស្សន្តិបិ ការាបេស្សន្តិបិ តេ កុលិត្ថីនំ កុលធីតានំ កុលកុមារីនំ កុលសុណ្ហានំ កុលទាសីនំ ឯកតោវណ្ដិកមាលំ ហរិស្សន្តិបិ ហរាបេស្សន្តិបិ ឧភតោវណ្ដិកមាលំ ហរិស្សន្តិបិ ហរាបេស្សន្តិបិ មញ្ជរិកំ ហរិស្សន្តិបិ ហរាបេស្សន្តិបិ វិធុតិកំ ហរិស្សន្តិបិ ហរាបេស្សន្តិបិ វដំសកំ ហរិស្សន្តិបិ ហរាបេស្សន្តិបិ អាវេឡំ ហរិស្សន្តិបិ ហរាបេស្សន្តិបិ ឧរច្ឆទំ ហរិស្សន្តិបិ ហរាបេស្សន្តិបិ តេ កុលិត្ថីហិ កុលធីតាហិ កុលកុមារីហិ កុលសុណ្ហាហិ កុលទាសីហិ សទ្ធឹ ឯកភាជនេបិ ភុញ្ជិស្សន្តិ ឯកថាលកេបិ បិវិស្សន្តិ

ក្រងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យក្រងខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងមានទងតែម្ខាងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាមានទងទាំងពីរខាងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាចាក់រំលេចទងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាឈើសម្រាប់ស៊កក្នុងបំពង់ខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាសម្រាប់ប្រដាប់ក្បាលខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាសម្រាប់ប្រដាប់ត្រចៀកខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងប្រដាប់ទ្រូងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ នាំផ្កាកម្រងមានទងតែម្ខាងទៅខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅខ្លះ ដើម្បីស្រីនៃត្រកូលទាំងឡាយ ធីតានៃត្រកូល កុមារីនៃត្រកូលស្រីជាកូនប្រសានៃត្រកូល ទាសីនៃត្រកូលទាំងឡាយ នាំផ្កាកម្រងមានទងទាំងពីរខាងទៅឲ្យខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាចាក់រំលេចទងទៅឲ្យខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាឈើសម្រាប់ស៊កក្នុងបំពង់ខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាសម្រាប់ប្រដាប់ក្បាលទៅឲ្យខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាសម្រាប់ប្រដាប់ត្រចៀកទៅឲ្យខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាកម្រងប្រដាប់ទ្រូងទៅឲ្យខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ ភិក្ខុអម្បាលនោះ ឆាន់ក្នុងភាជន៍មួយជាមួយនឹងពួកស្រីនៃត្រកូល ពួកធីតានៃត្រកូល ពួកកុមារីនៃត្រកូល ពួកស្រីជាកូនប្រសានៃត្រកូល ពួកទាសីនៃត្រកូលខ្លះ ផឹកក្នុងផ្តិលជាមួយគ្នាខ្លះ

ឯកាសនេបិ និសីទិស្សន្តិ ឯកមញ្ចេបិ តុវដ្ដេស្សន្តិ ឯកត្ថរណាបិ តុវដ្ដេស្សន្តិ ឯកបាវុរណាបិ តុវដ្ដេស្សន្តិ ឯកត្ថរណបាវុរណាបិ តុវដ្ដេស្សន្តិ វិកាលេបិ ភុញ្ជិស្សន្តិ មជ្ជំបិ បិវិស្សន្តិ មាលាគន្ធវិលេបនំបិ ធារេស្សន្តិ នច្ចិស្សន្តិបិ គាយិស្សន្តិបិ វាទេស្សន្តិបិ លាសេស្សន្តិបិ នច្ចន្តិយាបិ នច្ចិស្សន្តិ នច្ចន្តិយាបិ គាយិស្សន្តិ នច្ចន្តិយាបិ វាទេស្សន្តិ នច្ចន្តិយាបិ លាសេស្សន្តិ គាយន្តិយាបិ នច្ចិស្សន្តិ គាយន្តិយាបិ គាយិស្សន្តិ គាយន្តិយាបិ វាទេស្សន្តិ គាយន្តិយាបិ លាសេស្សន្តិ វាទេន្តិយាបិ នច្ចិស្សន្តិ វាទេន្តិយាំបិ គាយិស្សន្តិ វាទេន្តិយាបិ វាទេស្សន្តិ វាទេន្តិយាបិ លាសេស្សន្តិ លាសេន្តិយាបិ នច្ចិស្សន្តិ លាសេន្តិយាបិ គាយិស្សន្តិ លាសេន្តិយាបិ វាទេស្សន្តិ លាសេន្តិយាបិ លាសេស្សន្តិ អដ្ឋបទេបិ កីឡិស្សន្តិ ទសបទេបិ កីឡិស្សន្តិ អាកាសេបិ កីឡិស្សន្តិ បរិហារបថេបិ កីឡិស្សន្តិ សន្តិកាយបិ កីឡិស្សន្តិ ខលិកាយបិ កីឡិស្សន្តិ ឃដិកាយបិ កីឡិស្សន្តិ សលាកហត្ថេនបិ កីឡិស្សន្តិ

អង្គុយលើអាសនៈជាមួយគ្នាខ្លះ ដេកលើគ្រែជាមួយគ្នាខ្លះ ដេកលើកម្រាលជាមួយគ្នាខ្លះ ដេកដណ្តប់ជាមួយគ្នាខ្លះ មានគ្រឿងកម្រាលនឹងដេកដណ្តប់ជាមួយគ្នាខ្លះ ស៊ីខុសពេលខ្លះ ផឹកទឹកស្រវឹងខ្លះ ទ្រទ្រង់ផ្កាកម្រង់គ្រឿងក្រអូបនឹងគ្រឿងលាបខ្លះ រាំខ្លះ ច្រៀងខ្លះ ប្រគំខ្លះ កែក្រាយខ្លះ រាំជាមួយនឹងស្រីកំពុងរាំខ្លះ ច្រៀងជាមួយនឹងស្រីកំពុងរាំខ្លះ ប្រគំជាមួយនឹងស្រីកំពុងរាំខ្លះ កែក្រាយជាមួយនឹងស្រីកំពុងរាំខ្លះ រាំជាមួយនឹងស្រីកំពុងច្រៀងខ្លះ ច្រៀងជាមួយនឹងស្រីកំពុងច្រៀងខ្លះ ប្រគំជាមួយនឹងស្រីកំពុងច្រៀងខ្លះ កែក្រាយជាមួយនឹងស្រីកំពុងច្រៀងខ្លះ រាំជាមួយនឹងស្រីកំពុងប្រគំខ្លះ ច្រៀងជាមួយនឹងស្រីកំពុងប្រគំខ្លះ ប្រគំជាមួយនឹងស្រីកំពុងប្រគំខ្លះ កែក្រាយជាមួយនឹងស្រីកំពុងប្រគំខ្លះ រាំជាមួយនឹងស្រីកំពុងកែក្រាយខ្លះ ច្រៀងជាមួយនឹងស្រីកំពុងកែក្រាយខ្លះ ប្រគំជាមួយនឹងស្រីកំពុងកែក្រាយខ្លះ កែក្រាយជាមួយនឹងស្រីកំពុងកែក្រាយខ្លះ លេងបាស្កាមានក្រឡា ៨ ខ្លះ លេងបាស្កាមានក្រឡា ១០ ខ្លះ លេងបាស្កាក្នុងអាកាសខ្លះ លេងផ្លូវវង់ដែលខូនគូរវង់[1]ខ្លះ លេងផ្គាត់គ្រាប់មានគ្រួសជាដើមខ្លះ លេងបាស្កាក្នុងលានសម្រាប់លេងខ្លះ លេងហ៊ឹងខ្លះ លេងរលោស់ទឹកលាក់ឲ្យទាយរូបខ្លះ

---

១ ប្រហែលជាលេងបិទមុខ-បិទពួន ។

អក្ខេនបិ កីឡន្តិ បង្គចីរេនបិ កីឡន្តិ វង្កកេ-
នបិ កីឡន្តិ មោក្ខចិកាយបិ កីឡន្តិ ចិង្គុ-
លកេនបិ កីឡន្តិ បត្តាឡ្ហកេនបិ កីឡន្តិ
រថកេនបិ កីឡន្តិ ធនុកេនបិ កីឡន្តិ អក្ខ-
រិកាយបិ កីឡន្តិ មនេសិកាយបិ កីឡន្តិ
យថាវជ្ជេនបិ កីឡន្តិ ហត្ថិស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ អស្ស-
ស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ រថស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ ធនុស្មិម្បិ សិក្ខ-
ន្តិ ថរុស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ ហត្ថិស្សបិ បុរតោ ធាវន្តិ
អស្សស្សបិ បុរតោ ធាវន្តិ រថស្សបិ បុរតោ ធាវន្តិ
ធាវន្តិបិ អាធាវន្តិបិ ឧស្សេឡ្ហេន្តិបិ អប្ផោដេ-
ន្តិបិ(១) និព្វុជ្ឈន្តិបិ មុដ្ឋីហិបិ យុជ្ឈន្តិ រង្គមជ្ឈេបិ
សង្ឃាដឹ បត្ថរិត្វា នច្ចកឹ ឯវំ វទន្តិ ឥធ ភគិនិ នច្ចស្សូតិ ន-
លាដិកម្បិ ទេន្តិ វិវិធម្បិ អនាចារំ អាចរន្តិ នេតំ ភិក្ខ-
វេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ អញ្ញថត្តាយាតិ ។

(៣១៨) អថខោ ភគវា អស្សជិបុនព្វសុកេ ភិក្ខូ
អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា

---

១ ឱ. អប្ផោឋេន្តិ ។

លេងអង្គញ់ខ្លះ លេងផ្លុំប៉ីស្លឹកខ្លះ លេងកូននង្គ័លខ្លះ លេងដាំដូងខ្លះ លេងកង្ហារខ្លះ លេងវាល់ដីខ្សាច់ (បាយឡុកបាយឡ)ខ្លះ លេងដោយរថតូចខ្លះ លេងដោយធ្នូតូចខ្លះ លេងសរសេរអក្សរខ្យល់ឲ្យទាយខ្លះ លេងទាយចិត្ត (ស្តេចចង់)ខ្លះ លេងកំប្លែងត្រាប់គេខ្លះ ហាត់វិជ្ជាដំរីខ្លះ ហាត់វិជ្ជាសេះខ្លះ ហាត់វិជ្ជារថខ្លះ ហាត់វិជ្ជាធ្នូខ្លះ ហាត់ដងមានដងដាវជាដើមខ្លះ រត់ពីមុខដំរីខ្លះ រត់ទៅពីមុខសេះខ្លះ រត់ទៅពីមុខរថខ្លះ រត់ទៅខ្លះ រត់ត្រឡប់មកខ្លះ ស្រែកហ៊ោខ្លះ ទះដៃខ្លះ ចំបាប់ខ្លះ ដាល់គ្នាខ្លះ ក្រាលសង្ឃាដិក្នុងកណ្តាលរោងរាំ ហើយនិយាយនឹងស្រីដែលរាំយ៉ាងនេះថា នៃប្អូនស្រី នាងចូររាំក្នុងទីនេះចុះខ្លះ ដាក់ម្រាមដៃលើថ្ងាស (ខ្ទុនទឹងថ្ងាសស្រីរបាំ)ខ្លះ ប្រព្រឹត្តអនាចារផ្សេងទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់មនុស្សដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ហើយផង ។ បេ ។

(៣១៨) លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុក ដោយបរិយាយច្រើន ហើយព្រះអង្គសំដែងធម្មីកថា

សារីបុត្តមោគ្គល្លានេ អាមន្តេសិ គច្ឆថ តុម្ហេ សារីបុត្តា កីដាគិរឹ គន្ត្វា អស្សជិបុនព្វសុកានំ ភិក្ខូនំ កីដាគិរិស្មា បព្វាជនីយកម្មំ ករោថ តុម្ហាកំ ឯតេ សទ្ធិវិហារិកាតិ ។ កថំ មយំ ភន្តេ អស្សជិបុនព្វសុកានំ ភិក្ខូនំ កីដាគិរិស្មា បព្វាជនីយកម្មំ ករោម ចណ្ឌា តេ ភិក្ខូ ផរុសាតិ ។ តេនហិ តុម្ហេ សារីបុត្តា ពហុកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ គច្ឆថាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ សារីបុត្តមោគ្គល្លានា ភគវតោ បច្ចស្សោសុំ ។

(៣១៩) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ កាតព្វំ ។ បឋមំ អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ ចោទេតព្វា ចោទេត្វា សារេតព្វា សារេត្វា អាបត្តឹ រោបេតព្វា អាបត្តឹ រោបេត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥមេ អស្សជិបុនព្វសុកា

រូបទ្រង់ហៅព្រះសារីបុត្តត្ថេរនឹងព្រះមោគ្គល្លានត្ថេរមក ហើយត្រាស់ថា ម្នាលសារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លាន អ្នកទាំងឡាយចូរទៅកាន់កិដាគិរីជនបទ លុះទៅហើយចូរធ្វើបព្វាជនីយកម្ម[១] ភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនឹងបុនព្វសុកចេញពីកិដាគិរីជនបទ (ព្រោះ) ភិក្ខុអម្បាលនោះជាសទ្ធិវិហារិករបស់អ្នកទាំងឡាយ ។ ព្រះសារីបុត្តត្ថេរនឹងព្រះមោគ្គល្លានត្ថេរក្រាបទូលសួរថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយនឹងធ្វើបព្វាជនីយកម្មភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនឹងបុនព្វសុកចេញពីកិដាគិរីជនបទដូចម្តេចបាន (ព្រោះ) ភិក្ខុទាំងនោះជាមនុស្សកាចអាក្រក់ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលសារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លាន បើដូច្នោះអ្នកទាំងឡាយ ចូរទៅជាមួយនឹងភិក្ខុជាច្រើនរូប ។ ព្រះសារីបុត្តត្ថេរនឹងព្រះមោគ្គល្លានត្ថេរ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយឆ្លើយថា យ៉ាងហ្នឹងហើយព្រះអង្គ ។

(៣១៩) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវធ្វើយ៉ាងនេះគឺ ដំបូងពួកអ្នកត្រូវដាស់តឿនភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនឹងបុនព្វសុកសិន លុះដាស់តឿនហើយ គួរឲ្យរលឹក លុះឲ្យរលឹកហើយ គួរលើកអាបត្តិឡើង លុះលើកអាបត្តិឡើងហើយ ភិក្ខុដែលឆ្លាសអង់អាចគួរឲ្យសង្ឃដឹងដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃចូរស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ

១ ការបណ្តេញភិក្ខុអលជ្ជី មិនប្រព្រឹត្តតាមធម៌វិន័យឲ្យចេញពីទីកន្លែង ។

ភិក្ខូ កុលទូសកា បាបសមាចារា ។ ឥមេសំ បាបកា សមាចារា ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច កុលានិ ច ឥមេហិ ទុដ្ឋានិ ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ អស្សជិបុនព្វសុកានំ ភិក្ខូនំ កិដាគិរិស្មា បព្វាជនីយកម្មំ ករេយ្យ នាស្សជិបុនព្វសុកេហិ[1] ភិក្ខូហិ កិដាគិរិស្មឹ វត្ថព្វន្តិ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥមេ អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ កុលទូសកា បាបសមាចារា ។ ឥមេសំ បាបកា សមាចារា ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច កុលានិ ច ឥមេហិ ទុដ្ឋានិ ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច ។ សង្ឃោ អស្សជិបុនព្វសុកានំ ភិក្ខូនំ កិដាគិរិស្មា បព្វាជនីយកម្មំ ករោតិ នាស្សជិបុនព្វសុកេហិ ភិក្ខូហិ កិដាគិរិស្មឹ វត្ថព្វន្តិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ អស្សជិបុនព្វសុកានំ ភិក្ខូនំ កិដាគិរិស្មា បព្វាជនីយកម្មស្ស ករណំ នាស្សជិបុនព្វសុកេហិ ភិក្ខូហិ កិដាគិរិស្មឹ វត្ថព្វន្តិ

---

១ យេភុយ្យេន បទច្ឆេទោ កតោ ។

ពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុកនេះ ជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូល គឺញុាំងសេចក្តីជ្រះថ្លារបស់ត្រកូលឲ្យវិនាសព្រោះសេចក្តីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ៗ សេចក្តីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់របស់ពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុកនេះ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ម្យ៉ាងទៀត ត្រកូលទាំងឡាយដែលពួកភិក្ខុនេះទ្រុស្តហើយ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ។ បើបព្វាជនីយកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវធ្វើបព្វាជនីយកម្មពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុក ឲ្យចេញពីកិដាគិរីជនបទថា ពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុកមិនត្រូវនៅក្នុងកិដាគិរីជនបទទេ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃចូរស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុកជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូលមានសេចក្តីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ ។ សេចក្តីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់របស់លោកអម្បាលនេះប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ត្រកូលទាំងឡាយដែលភិក្ខុអម្បាលនេះទ្រុស្តហើយសោត ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ។ សង្ឃធ្វើបព្វាជនីយកម្មពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុក ឲ្យចេញពីកិដាគិរីជនបទថា ពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុកមិនត្រូវនៅក្នុងកិដាគិរីជនបទទេ ។ ការធ្វើបព្វាជនីយកម្មពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុក ឲ្យចេញពីកិដា-គិរីជនបទថា ភិក្ខុទាំងឡាយ ជាពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុកមិនត្រូវនៅក្នុងកិដាគិរីជនបទទេ សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា

សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ។ បេ ។ សោ ភាសេយ្យ ។ កតំ សង្ឃេន អស្សជិបុនព្វសុកានំ ភិក្ខូនំ កិដាគិរិស្មា បព្វាជនីយកម្មំ នាស្សជិបុនព្វសុកេហិ ភិក្ខូហិ កិដាគិរិស្មឹ វត្ថព្វន្តិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៣២០) អថខោ សារីបុត្តមោគ្គល្លានប្បមុខោ ភិក្ខុសង្ឃោ កិដាគិរឹ គន្ត្វា អស្សជិបុនព្វសុកានំ ភិក្ខូនំ កិដាគិរិស្មា បព្វាជនីយកម្មំ អកាសិ នាស្សជិបុនព្វសុកេហិ ភិក្ខូហិ កិដាគិរិស្មឹ វត្ថព្វន្តិ ។ តេ សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតា ន សម្មា វត្តន្តិ ន លោមំ-បាតេន្តិ ន នេត្ថារំ វត្តន្តិ ន ភិក្ខូ ខមាបេន្តិ អក្កោសន្តិ បរិភាសន្តិ ឆន្ទគាមិតា ទោសគាមិតា មោហគាមិតា ភយគាមិតា បាបេន្តិ បក្កមន្តិបិ វិព្ភមន្តិបិ ។

លោកអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនសមគួរដល់លោកអង្គណា លោកអង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំសូត្រសេចក្តីនេះអស់វារៈបីដងផង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃសូមស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ។ បេ ។ លោកអង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ សង្ឃបានធ្វើបព្វាជនីយកម្ម ដល់ពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុក ឲ្យចេញពីកិដាគិរិ-ជនបទថា ពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុកមិនត្រូវនៅក្នុងកិដាគិរិជនបទទេ ។ ការធ្វើបព្វាជនីយកម្មនោះសមគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៣២០) លំដាប់នោះ ភិក្ខុសង្ឃមានព្រះសារីបុត្តត្ថេរនិងព្រះមោគ្គល្លានត្ថេរជាប្រធាន ទៅកាន់កិដាគិរិជនបទ ហើយបានធ្វើបព្វាជ-នីយកម្ម ដល់ពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុកចេញពីកិដាគិរិជនបទថា ពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុកមិនត្រូវនៅក្នុងកិដាគិរិជនបទទេ ។ ភិក្ខុអម្បាលនោះដែលសង្ឃធ្វើបព្វាជនីយកម្មហើយ មិនប្រព្រឹត្តតាមដោយស្រួល មិនសម្ងំរោមគឺមិនព្រមតាម មិនព្រមប្រតិបត្តិតាមទំនងជាទីរើខ្លួនចេញ មិនអង្វរភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យអត់ទោស ត្រឡប់ជាជេរប្រទេចបន្តោសការកសង្ឃថា សង្ឃលុះក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីស្អប់ សេចក្តីល្ងង់ សេចក្តីខ្លាច ហើយភិក្ខុទាំងនោះចៀសចេញទៅខ្លះ សឹកទៅខ្លះ ។

យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតា ន សម្មា វត្តិស្សន្តិ ន លោមំ បាតេស្សន្តិ ន នេត្ថារំ វត្តិស្សន្តិ ន ភិក្ខូ ខមាបេស្សន្តិ អក្កោសិស្សន្តិ បរិភាសិស្សន្តិ ឆន្ទគាមិតា ទោសគាមិតា មោហគាមិតា ភយគាមិតា បាបេស្សន្តិ បក្កមិស្សន្តិបិ វិព្ភមិស្សន្តិបីតិ ។

(៣២១) អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មិំ និទានេ ឯតស្មិំ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតា ន សម្មា វត្តន្តិ ។ បេ ។ វិព្ភមន្តិបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ ភិក្ខវេ តេសំ មោឃបុរិសានំ ។ បេ ។ កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតា

ពួកភិក្ខុណា ប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ហេតុដូចម្តេច ក៏ពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុក ដែលសង្ឃធ្វើបព្វាជនីយកម្មហើយ មិនប្រព្រឹត្តតាមដោយស្រួល មិនសម្ងបរោម មិនព្រមប្រតិបត្តិតាមទំនងជាទីរលាស់ខ្លួនចេញ មិនអង្វរភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យអត់ទោស ត្រឡប់ជាជេរប្រទេច បន្ទោសការកសង្ឃថា សង្ឃលុះក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីស្អប់ សេចក្តីល្ងង់ សេចក្តីខ្លាច ហើយភិក្ខុទាំងនោះចៀសចេញទៅខ្លះ សឹកទៅខ្លះ ។

(៣៦១) លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះហេតុនេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយត្រាស់សួរបញ្ជាក់ភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុឈ្មោះអស្សជិនិងបុនព្វសុក ដែលសង្ឃធ្វើបព្វាជនីយកម្មហើយ មិនប្រព្រឹត្តតាមដោយស្រួល ។ បេ ។ ហើយភិក្ខុទាំងនោះសឹកទៅខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានបុណ្យសីរីតិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើរបស់មោឃបុរសទាំងនោះមិនសមគួរ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដូចម្តេច ក៏មោឃបុរសទាំងនោះ ដែលសង្ឃធ្វើបព្វាជនីយកម្មហើយ មិនប្រព្រឹត្តតាមដោយស្រួល

ន សម្មា វត្តិស្សន្តិ ។ បេ ។ វិព្ភមិស្សន្តិបិ នេតំ ភិក្ខវេ
អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ
ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ភិក្ខុ បនេវ អញ្ញតរំ គាមំ
វា និគមំ វា ឧបនិស្សាយ វិហរតិ កុលទូសកោ
បាបសមាចារោ ។ តស្ស ខោ បាបកា សមាចារា
ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច កុលានិ ច តេន ទុដ្ឋានិ
ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច ។ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ ឯវមស្ស
វចនីយោ អាយស្មា ខោ កុលទូសកោ បាបសមាចារោ
អាយស្មតោ ខោ បាបកា សមាចារា ទិស្សន្តិ ចេវ
សុយ្យន្តិ ច កុលានិ ចាយស្មតា ទុដ្ឋានិ ទិស្សន្តិ ចេវ
សុយ្យន្តិ ច បក្កមតាយស្មា ឥមម្ហា អាវាសា អលន្តេ
ឥធ វាសេនាតិ ។ ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ តេ
ភិក្ខូ ឯវំ វទេយ្យ ឆន្ទគាមិនោ ច ភិក្ខូ ទោសគាមិនោ ច
ភិក្ខូ មោហគាមិនោ ច ភិក្ខូ ភយគាមិនោ ច ភិក្ខូ

។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះសឹកទៅខ្លះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើរបស់មោឃបុរសទាំងឡាយនេះ មិននាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយផង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុចូលទៅជិតអាស្រ័យស្រុក ឬនិគម កន្លែងណាមួយហើយនៅ ជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូល មានសេចក្ដីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ ។ សេចក្ដីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់របស់ភិក្ខុនោះឯង ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ត្រកូលទាំងឡាយ ដែលភិក្ខុនោះទ្រុស្តហើយ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ។ ភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវនិយាយស្ដីឲ្យយ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូល មានសេចក្ដីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ សេចក្ដីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់របស់លោកដ៏មានអាយុ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ត្រកូលទាំងឡាយដែលលោកដ៏មានអាយុទ្រុស្តហើយនោះ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង លោកដ៏មានអាយុចូរចៀសចេញពីអាវាសនេះទៅ លោកមិនគួរនៅក្នុងទីនេះទេ ។ ភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយប្រដៅយ៉ាងនេះ ត្រឡប់ថាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនោះយ៉ាងនេះវិញថា ភិក្ខុទាំងឡាយលុះក្នុងសេចក្ដីស្រឡាញ់ផង ភិក្ខុទាំងឡាយលុះក្នុងសេចក្ដីខឹងផង ភិក្ខុទាំងឡាយលុះក្នុងសេចក្ដីវង្វេងផង ភិក្ខុទាំងឡាយលុះក្នុងសេចក្ដីខ្លាចផង

តាទិសិកាយ អាបត្តិយា ឯកច្ចំ បព្វាជេន្តិ ឯកច្ចំ ន បព្វាជេន្តីតិ ។ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ ឯវមស្ស វចនីយោ មា អាយស្មា ឯវំ អវច ន ច ភិក្ខូ ឆន្ទគាមិនោ ន ច ភិក្ខូ ទោសគាមិនោ ន ច ភិក្ខូ មោហគាមិនោ ន ច ភិក្ខូ ភយគាមិនោ អាយស្មា ខោ កុលទូសកោ បាបសមាចារោ អាយស្មតោ ខោ បាបកា សមាចារា ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច កុលានិ ចាយស្មតា ទុដ្ឋានិ ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច បក្កមតាយស្មា ឥមម្ហា អាវាសា អលន្តេ ឥធ វាសេនាតិ ។ ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ តថេវ បគ្គណ្ហេយ្យ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ យាវតតិយំ សមនុភាសិតព្វោ តស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យាវតតិយញ្ចេ សមនុភាសិយមានោ តំ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជេយ្យ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

(ព្រោះ) ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ បណ្តោញភិក្ខុពួកខ្លះ មិនបណ្តោញភិក្ខុពួកខ្លះ ដោយអាបត្តិដូចគ្នាទេ ។ ភិក្ខុនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវនិយាយប្រដៅយ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុចូរកុំនិយាយយ៉ាងនេះ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនលុះក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនលុះក្នុងសេចក្តីស្អប់ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនលុះក្នុងសេចក្តីវង្វេង ភិក្ខុទាំងឡាយមិនលុះក្នុងសេចក្តីខ្លាច លោកដ៏មានអាយុឯង ជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូល មានសេចក្តីប្រព្រឹត្តអាក្រក់ សេចក្តីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់របស់លោកដ៏មានអាយុ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ត្រកូលទាំងឡាយសោត ដែលលោកដ៏មានអាយុទ្រុស្តហើយ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង លោកដ៏មានអាយុចូរចៀសចេញចាកអាវាសនេះទៅ លោកកុំនៅក្នុងអាវាសនេះ ។ ភិក្ខុនោះ ដែលភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយប្រដៅយ៉ាងនេះ នៅតែប្រកាន់លទ្ធិយ៉ាងនោះដដែល ភិក្ខុនោះ ត្រូវភិក្ខុទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មប្រកាសហាម ដើម្បីឲ្យលះបង់អំពើអាក្រក់នោះកំណត់បីដង ។ ភិក្ខុនោះបើភិក្ខុទាំងឡាយសូត្រសមនុភាសនកម្មកំណត់បីដង លះអំពើអាក្រក់នោះបាន សេចក្តីលះបង់បាននេះជាការល្អ បើមិនលះបង់ទេ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។

តេរសកណ្ឌោ តេរសមសង្ឃាទិសេសស្ស សិក្ខាបទវិភង្គោ

(៣២២) ភិក្ខុ បនេវ អញ្ញតរំ គាមំ វា និគមំ វាតិ គាមោបិ និគមោបិ នគរំបិ គាមោ ចេវ និគមោ ច ។ ឧបនិស្សាយ វិហរតីតិ តត្ថ បដិពទ្ធា ហោន្តិ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារា ។ កុលំ នាម ចត្តារិ កុលានិ ខត្តិយកុលំ ព្រាហ្មណកុលំ វេស្សកុលំ សុទ្ទកុលំ ។ កុលទូសកោតិ កុលានិ ទូសេតិ បុប្ផេន វា ផលេន វា ចុណ្ណេន វា មត្តិកាយ វា ទន្តកដ្ឋេន វា វេឡុនា[1] វា វេជ្ជិកាយ វា ជង្ឃបេសនិកេន វា ។ បាបសមាចារោតិ មាលាវច្ឆំ រោបេតិបិ រោបាបេតិបិ សិញ្ចតិបិ សិញ្ចាបេតិបិ ឱចិនាតិបិ ឱចិនាបេតិបិ គន្ថេតិបិ គន្ថាបេតិបិ ។

(៣២៣) ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ចាតិ យេ សម្មុខា តេ បស្សន្តិ យេ តិរោក្ខា តេ សុណន្តិ ។ កុលានិ ច តេន ទុដ្ឋានីតិ បុព្វេ សទ្ធា ហុត្វា តំ អាគម្ម អស្សទ្ធា

---

១ ឱ. ម. វេឡុយា ។

(៣២២) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុ (ចូលទៅជិតអាស្រ័យនៅ) ស្រុកឬនិគម កន្លែងណាមួយ សេចក្ដីថា ស្រុកក្ដី និគមក្ដី នគរក្ដី ក៏គឺស្រុកគឺនិគមហ្នឹងឯង ។ ពាក្យថា ចូលទៅជិតអាស្រ័យនៅ (គឺភិក្ខុចូលទៅជិតអាស្រ័យនៅក្នុងស្រុកនិគមណា) ចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងគិលានបច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារជាប់ចំពោះមាននៅហើយ ក្នុងស្រុក និងនិគមនោះ ៗ ត្រកូល ៤ ពួកគឺ ត្រកូលក្សត្រ ត្រកូលព្រាហ្មណ៍ ត្រកូលអ្នកឈ្មួញ (ត្រកូលអ្នករកស៊ីធម្មតា) ត្រកូលអ្នកក្រ (អ្នកស៊ីឈ្នួល) ហៅថាត្រកូល ។ ពាក្យថា ជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូល គឺភិក្ខុទ្រុស្តត្រកូលទាំងឡាយដោយ(ឲ្យ)ផ្កាខ្លះ (ឲ្យ)ផ្លែខ្លះ (ឲ្យ)គ្រឿងលំអិតសម្រាប់ងូតខ្លះ (ឲ្យ)ដីស្អិតខ្លះ (ឲ្យ)ឈើស្ទន់ខ្លះ (ឲ្យ)ឫស្សីខ្លះ ដោយកិរិយាធ្វើពេទ្យខ្លះ ដោយការបម្រើដោយស្នងខ្លះ ។ ពាក្យថា មានសេចក្ដីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់ គឺភិក្ខុដាំកូនឈើផ្កាខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យដាំខ្លះ ស្រោចខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យស្រោចខ្លះ បេះខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យបេះខ្លះ ក្រងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យក្រងខ្លះ ។

(៣២៣) ពាក្យថា ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង គឺអ្នកណានៅក្នុងទីចំពោះមុខ អ្នកនោះឃើញ អ្នកណានៅក្នុងទីកំបាំងមុខ អ្នកនោះឮ ។ ពាក្យថា ត្រកូលទាំងឡាយសោតដែលភិក្ខុនោះទ្រុស្តហើយ គឺពីមុនមនុស្សទាំងឡាយមានសទ្ធា ឥឡូវនេះជាមនុស្សមិនមានសទ្ធាវិញ

ហោន្តិ បសន្នា ហុត្វា អប្បសន្នា ហោន្តិ ។ ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ចាតិ យេ សម្មុខា តេ បស្សន្តិ យេ តិរោក្ខា តេ សុណន្តិ ។

(៣២៤) សោ ភិក្ខូតិ យោ សោ កុលទូសកោ ភិក្ខុ ។ ភិក្ខូហីតិ អញ្ញេហិ ភិក្ខូហិ ។ យេ បស្សន្តិ យេ សុណន្តិ តេហិ វត្តព្វោ អាយស្មា ខោ កុលទូសកោ បាបសមាចារោ អាយស្មតោ ខោ បាបកា សមាចារា ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច កុលានិ ចាយស្មតា ទុដ្ឋានិ ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច បក្កមតាយស្មា ឥមម្ហា អាវាសា អលន្តេ ឥធ វាសេនាតិ ។ ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូហិ វុច្ចមានោ តេ ភិក្ខូ ឯវំ វទេយ្យ ឆន្ទគាមិនោ ច ភិក្ខូ ទោសគាមិនោ ច ភិក្ខូ មោហគាមិនោ ច ភិក្ខូ ភយគាមិនោ ច ភិក្ខូ តាទិសិកាយ អាបត្តិយា ឯកច្ចំ បព្វាជេន្តិ ឯកច្ចំ ន បព្វាជេន្តីតិ ។

ធ្លាប់ជ្រះថ្លា លែងជ្រះថ្លាទៅវិញ ព្រោះអាស្រ័យនឹងភិក្ខុនោះ ។ ពាក្យថា ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង គឺអ្នកណានៅក្នុងទីចំពោះមុខ អ្នកនោះឃើញ អ្នកណានៅក្នុងទីកំបាំងមុខ អ្នកនោះឮ ។

(៣២៤) ពាក្យថា ភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុណាមួយ ជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូល ។ ពាក្យថា គឺភិក្ខុទាំងឡាយ បានដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដទៃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាឃើញ ណាឮ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះត្រូវនិយាយប្រដៅថា លោកដ៏មានអាយុ ជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូល ជាអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ សេចក្តីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់របស់លោកដ៏មានអាយុ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ត្រកូលទាំងឡាយសោតដែលលោកដ៏មានអាយុទ្រុស្តហើយនោះ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង លោកដ៏មានអាយុចូរចៀសចេញពីអាវាសនេះ លោកមិនគួរនៅក្នុងអាវាសនេះទេ ។ ម្យ៉ាងទៀតភិក្ខុនោះដែលភិក្ខុទាំងឡាយនិយាយប្រដៅយ៉ាងនេះហើយ ត្រឡប់ថាឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយនោះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុទាំងឡាយលុះក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ផង ភិក្ខុទាំងឡាយលុះក្នុងសេចក្តីស្អប់ផង ភិក្ខុទាំងឡាយលុះក្នុងសេចក្តីល្ងង់ផង ភិក្ខុទាំងឡាយលុះក្នុងសេចក្តីខ្លាចផង ទើបបណ្តេញភិក្ខុពួកខ្លះ មិនបណ្តេញភិក្ខុពួកខ្លះ ព្រោះអាបត្តិដូចគ្នាទេ ។

(៣២៥) សោ ភិក្ខូតិ យោ សោ កម្មកតោ ភិក្ខុ ។ ភិក្ខូហីតិ អញ្ញេហិ ភិក្ខូហិ ។ យេ បស្សន្តិ យេ សុណន្តិ តេហិ វត្តព្វោ មា អាយស្មា ឯវំ អវច ន ច ភិក្ខូ ឆន្ទគាមិនោ ន ច ភិក្ខូ ទោសគាមិនោ ន ច ភិក្ខូ មោហគាមិនោ ន ច ភិក្ខូ ភយគាមិនោ អាយស្មា ខោ កុលទូសកោ បាបសមាចារោ អាយស្មតោ ខោ បាបកា សមាចារា ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច កុលានិ ចាយស្មតា ទុដ្ឋានិ ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច បក្កមតាយស្មា ឥមម្ហា អាវាសា អលន្តេ ឥធ វាសេនាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វោ តតិយម្បិ វត្តព្វោ ។ សចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សុត្វា ន វទន្តិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សោ ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈម្បិ អាកឌ្ឍិត្វា វត្តព្វោ មា អាយស្មា ឯវំ អវច ន ច ភិក្ខូ ឆន្ទគាមិនោ

(៣២៥) ពាក្យថា ភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុដែលបានធ្វើកម្មនោះ ។ ពាក្យថា គឺភិក្ខុទាំងឡាយ បានដល់ភិក្ខុទាំងឡាយឯទៀត ។ ភិក្ខុណាឃើញ ភិក្ខុណាឮ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះត្រូវនិយាយប្រដៅថា លោកដ៏មានអាយុ ចូរកុំនិយាយយ៉ាងនេះ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនលុះក្នុងឆន្ទាគតិ ភិក្ខុទាំងឡាយ មិនលុះក្នុងទោសាគតិ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនលុះក្នុងមោហាគតិ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនលុះក្នុងភយាគតិ លោកដ៏មានអាយុ ជាអ្នកទូស្តត្រកូល ជាអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ សេចក្តីប្រព្រឹត្តអាក្រក់របស់លោកដ៏មានអាយុ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ត្រកូលទាំងឡាយសោត ដែលលោកដ៏មានអាយុទូស្តហើយ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង លោកដ៏មានអាយុ ចូរចៀសចេញពីអាវាសនេះទៅ លោកមិនគួរនៅក្នុងអាវាសនេះទេ ។ ភិក្ខុទូស្តត្រកូលនោះ គឺភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវនិយាយប្រដៅអស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវនិយាយប្រដៅ អស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនោះលះបង់ (កម្មនោះ) បាន ការលះបាននេះ ជាការល្អ បើភិក្ខុនោះមិនលះបង់ទេ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពួកភិក្ខុឮហើយមិននិយាយប្រដៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុ(ទូស្តត្រកូល)នោះ គឺភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវទាញមកកាន់ទីកណ្តាលសង្ឃ ហើយនិយាយប្រដៅថា លោកដ៏មានអាយុ កុំពោលពាក្យយ៉ាងនេះ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនមែនលុះក្នុងឆន្ទាគតិទេ

ន ច ភិក្ខូ ទោសគាមិនោ ន ច ភិក្ខូ មោហគាមិនោ ន ច ភិក្ខូ ភយគាមិនោ អាយស្មា ខោ កុលទូសកោ បាបសមាចារោ អាយស្មតោ ខោ បាបកា សមាចារា ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច កុលានិ ចាយស្មតា ទុដ្ឋានិ ទិស្សន្តិ ចេវ សុយ្យន្តិ ច បក្កមតាយស្មា ឥមម្ហា អាវាសា អលន្តេ ឥធ វាសេនាតិ ។ ទុតិយម្បិ វត្តព្វោ ។ តតិយម្បិ វត្តព្វោ ។ សោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣២៦) សោ ភិក្ខុ សមនុភាសិតព្វោ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមនុភាសិតព្វោ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតោ ភិក្ខូ ឆន្ទគាមិតា ទោសគាមិតា មោហគាមិតា ភយគាមិតា បាបេតិ ។ សោ

ភិក្ខុទាំងឡាយមិនមែនលុះក្នុងទោសាគតិទេ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនមែនលុះក្នុងមោហាគតិទេ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនមែនលុះក្នុងភយាគតិទេ លោកដ៏មានអាយុ ជាអ្នកទ្រុស្តត្រកូល ជាអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ សេចក្តីប្រព្រឹត្តអាក្រក់របស់លោកដ៏មានអាយុ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង ត្រកូលទាំងឡាយសោត ដែលលោកដ៏មានអាយុទ្រុស្តហើយនោះ ប្រាកដជាគេឃើញផង គេឮផង លោកដ៏មានអាយុចូរចៀសចេញពីអាវាសនេះទៅ លោកមិនគួរនៅក្នុងអាវាសនេះទេ ។ ភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវនិយាយប្រដៅ អស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ត្រូវនិយាយប្រដៅអស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ បើភិក្ខុនោះលះបង់បាន ការលះបង់បាននេះជាការល្អ បើភិក្ខុនោះលះបង់មិនបានទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣២៦] ភិក្ខុនោះ សង្ឃត្រូវសូត្រប្រកាសហាម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ សង្ឃត្រូវសូត្រប្រកាសហាមយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុដ៏ឆ្លាសអង់អាចត្រូវប្រកាសសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃសូមស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុនេះមានឈ្មោះនេះ សង្ឃបានធ្វើបព្វាជនីយកម្មហើយ ត្រឡប់ជាបន្ទោសភិក្ខុសង្ឃថា ភិក្ខុសង្ឃលុះក្នុងឆន្ទាគតិ លុះក្នុងទោសាគតិ លុះក្នុងមោហាគតិ លុះក្នុងភយាគតិ ។ ភិក្ខុ (អ្នកទ្រុស្តត្រកូល)នោះ

តេរសកណ្ឌោ តេរសមសង្ឃាទិសេសស្ស សមនុភាសនា

តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ សមនុភាសេយ្យ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សង្ឃេន បព្វាជនីយកម្មកតោ ភិក្ខូ ឆន្ទគាមិតា ទោសគាមិតា មោហគាមិតា ភយគាមិតា បាបេតិ ។ សោ តំ វត្ថុំ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ សមនុភាសតិ តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សមនុភាសនា តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ។ បេ ។ សោ ភាសេយ្យ ។ សមនុភដ្ឋោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ

មិនលះបង់វត្ថុនោះ ។ បើកម្មរបស់សង្ឃមានកាលដ៏គួរដល់ហើយ សង្ឃគប្បីសូត្រប្រកាសហាមភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ។ នេះញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃសូមស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុនេះមានឈ្មោះនេះ សង្ឃបានធ្វើបព្វាជនីយកម្មហើយ ត្រឡប់ជាបន្ទោសភិក្ខុសង្ឃថា ភិក្ខុសង្ឃលុះក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ លុះក្នុងសេចក្តីស្អប់ លុះក្នុងសេចក្តីល្ងង់ លុះក្នុងសេចក្តីខ្លាច ។ ភិក្ខុ (អ្នកទ្រុស្តត្រកូល) នោះមិនលះបង់វត្ថុនោះ ។ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម (ប្រកាសហាម) ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ ។ ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម (ប្រកាសហាម) ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះ សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនសមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់វារៈពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះអស់វារៈបីដងផង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃសូមស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ សង្ឃសូត្រសមនុភាសនកម្ម (ប្រកាសហាម)

តស្ស វត្ថុស្ស បដិនិស្សគ្គាយ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៣២៧) ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា កម្មវាចាបរិយោសានេ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបជ្ជន្តស្ស ញត្តិយា ទុក្កដំ ទ្វីហិ កម្មវាចាហិ ថុល្លច្ចយា បដិប្បស្សម្ភន្តិ ។ សង្ឃាទិសេសោតិ សង្ឃោវ តស្សា អាបត្តិយា បរិវាសំ ទេតិ មូលាយ បដិកស្សតិ មានត្តំ ទេតិ អព្ភេតិ ន សម្ពហុលា ន ឯកបុគ្គលោ តេន វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។ តស្សេវ អាបត្តិនិកាយស្ស នាម កម្មំ អធិវចនំ តេនបិ វុច្ចតិ សង្ឃាទិសេសោតិ ។

ដើម្បីឲ្យលះបង់វត្ថុនោះហើយ ។ សមនុភាសនកម្មនោះ សមគួរដល់សង្ឃហើយ ហេតុនោះ សង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៣២៧) (កាលសង្ឃ)សូត្រញត្តិចប់ (ភិក្ខុអ្នកទ្រុស្តត្រកូលនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (កាលសង្ឃ) សូត្រកម្មវាចាចប់ជាគំរប់ពីរដង (ភិក្ខុអ្នកទ្រុស្តត្រកូលនោះ) ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ (កាលសង្ឃ) សូត្រកម្មវាចាចប់ (ភិក្ខុអ្នកទ្រុស្តត្រកូលនោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ កាលបើភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ឯអាបត្តិទុក្កដដែលភិក្ខុនោះត្រូវក្នុងខណៈចប់ញត្តិក្តី នឹងអាបត្តិថុល្លច្ច័យទាំងឡាយដែលភិក្ខុនោះ ត្រូវក្នុងខណៈចប់កម្មវាចាជាគំរប់ពីរដងក្តី ក៏តែងរម្ងាប់ទៅឯង ។ ត្រង់ពាក្យថា សង្ឃាទិសេស គឺសង្ឃ(១)ពិតទើបឲ្យបរិវាសដើម្បីអាបត្តិនោះបានរើចេញចាកអាបត្តិខាងដើម ឲ្យនូវមានត្ត សូត្រអព្ភាន (រាប់ភិក្ខុនោះចូលពួកគង) គណៈ(២)ឲ្យមិនបាន បុគ្គល(៣)ម្នាក់ឲ្យមិនបាន ហេតុនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា សង្ឃាទិសេស ។ នាមកម្ម(៤)ជាឈ្មោះពួកអាបត្តិនោះឯង ហេតុនោះ បានជាព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា សង្ឃាទិសេស ។

---

១ ភិក្ខុ ៤ រូបឡើងទៅ ហៅថាសង្ឃ ។ ២ ភិក្ខុពីររូប ឬបីរូប ហៅថា គណៈ ។ ៣ សំដៅយកភិក្ខុតែមួយរូប ។ ៤ ពួកអាបត្តិទាំង ១៣ សិក្ខាបទតាំងអំពីសញ្ចេតនិកសិក្ខាបទរហូតដល់កុលទូសកសិក្ខាបទនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគឲ្យឈ្មោះថា សង្ឃាទិសេស ។

(៣២៨) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកោ នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី នប្បដិនិស្សជ្ជតិ អាបត្តិ សង្ឃាទិសេសស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣២៩) អនាបត្តិ អសមនុភាសន្តស្ស បដិនិស្សជ្ជន្តស្ស ឧម្មត្តកស្ស ខិត្តចិត្តស្ស[១] វេទនដ្ដស្ស[២] អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

តេរសមសង្ឃាទិសេសំ និដ្ឋិតំ ។

(៣៣០) ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ តេរស សង្ឃាទិសេសា ធម្មា នវ បឋមាបត្តិកា ចត្តារោ យាវតតិយកា

១-២ ឥទំ បទទ្វយំ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ ន ទិស្សតិ ។

តេរសកណ្ឌ សង្ឃាទិសេសទី ១៣ និយាយអំពីភារៈមិនត្រូវអាបត្តិ

(៣២៨) ភិក្ខុសំគាល់ក្នុងកម្មប្រកបដោយធម៌ ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ តែមិនលះបង់ (សេចក្ដីប្រព្រឹត្តិអាក្រក់នោះ) ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យក្នុងកម្មប្រកបដោយធម៌ មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុសំគាល់ក្នុងកម្មប្រកបដោយធម៌ ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ មិនលះបង់ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ភិក្ខុសំគាល់ក្នុងកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ថា កម្មប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសង្ស័យក្នុងកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ក្នុងកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣២៩) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុដែលសង្ឃមិនទាន់សូត្រសមនុភាសនកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលបានលះបង់ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុមានចិត្តរវើរវាយ ដល់ភិក្ខុមានទុក្ខវេទនាគ្របសង្កត់ ដល់ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សង្ឃាទិសេសទី ១៣ ចប់ ។

(៣៣០) បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយឈ្មោះសង្ឃាទិសេសទាំង ១៣ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ អាបត្តិទាំងឡាយ ៩ ហៅថាបឋមាបត្តិកា គឺត្រូវអាបត្តិក្នុងវេលាធ្វើឲ្យកន្លងបញ្ញត្តិជាដម្បូង អាបត្តិទាំងឡាយ ៤ ហៅថាយាវតតិយកា គឺត្រូវអាបត្តិក្នុងវេលាដែលសង្ឃសូត្រប្រកាសហាមជាគំរប់បីដង ហើយមិនលះបង់ការអាក្រក់នោះ

យេសំ ភិក្ខុ អញ្ញតរំ វា អញ្ញតរំ វា អាបជ្ជិត្វា យាវតិហំ ជានំ បដិច្ឆាទេតិ តាវតិហំ តេន ភិក្ខុនា អកាមា បរិវត្ថព្វំ ។ បរិវុត្ថបរិវាសេន ភិក្ខុនា ឧត្តរិ ឆារត្តំ ភិក្ខុមានត្តាយ បដិបជ្ជិតព្វំ ។ ចិណ្ណមានត្តោ ភិក្ខុ យត្ថ សិយា វីសតិគណោ ភិក្ខុសង្ឃោ តត្ថ សោ ភិក្ខុ អព្ភេតព្វោ ។ ឯកេនបិ ចេ ឩនោ វីសតិគណោ ភិក្ខុសង្ឃោ តំ ភិក្ខុំ អព្ភេយ្យ ។ សោ ច ភិក្ខុ អនព្ភិតោ តេ ច ភិក្ខូ គារយ្ហា ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។ តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

តេរសកំ និដ្ឋិតំ ។

បណ្តាអាបត្តិទាំង ១៣ បើភិក្ខុណា ត្រូវអាបត្តិណាមួយ ហើយដឹងច្បាស់ បិទបាំងទុកអស់ប៉ុន្មានថ្ងៃ ភិក្ខុនោះត្រូវនៅបរិវាសអស់ប៉ុណ្ណោះថ្ងៃ ព្រោះខ្លួនមិនមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងនៅបរិវាស ។ ភិក្ខុដែលនៅបរិវាសហើយ ត្រូវប្រព្រឹត្តភិក្ខុមានត្ត[១]អស់ ៦ រាត្រីតទៅទៀត ។ ភិក្ខុប្រព្រឹត្តមានត្តហើយ ភិក្ខុសង្ឃពួក ២០ រូបមានក្នុងទីណា ភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុសង្ឃពួក ២០ រូប គប្បីឲ្យអព្ភាន[២]ក្នុងទីនោះ ។ បើភិក្ខុសង្ឃមិនគ្រប់ ២០ រូបទេ សូម្បីខ្វះតែមួយរូបហើយខំតែឲ្យអព្ភានកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ។ ឯភិក្ខុនោះមិនបានឈ្មោះថាសង្ឃឲ្យអព្ភានកម្មផង ទាំងពួកភិក្ខុ (ជាការកសង្ឃ) នោះ ឈ្មោះថាត្រូវព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់តិះដៀលបានផង ។ សេចក្តីប្រតិបត្តិនេះ ជាការដ៏សមគួរក្នុងកម្មនោះ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយក្នុងរឿងនោះ លោកទាំងឡាយ ជាភិក្ខុបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសួរអស់វារៈពីរដងផង លោកទាំងឡាយ ជាភិក្ខុបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសួរអស់វារៈបីដងផង លោកទាំងឡាយ ជាភិក្ខុបរិសុទ្ធហើយឬ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ជាភិក្ខុបរិសុទ្ធក្នុងរឿងនេះហើយ ហេតុនោះ បានជាស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

សង្ឃាទិសេសទាំង ១៣ ចប់ ។

---

១ កម្មជាគ្រឿងប្រព្រឹត្ត ដើម្បីឲ្យជាទីរាប់អានរបស់ភិក្ខុ ។ ២ កម្មដែលសង្ឃសូត្រប្រកាស ហៅភិក្ខុដែលបានបរិវាសហើយនោះមកបញ្ចូលជាពួកវិញ ។

តស្សុទ្ទានំ

វិសដ្ឋិ កាយសំសគ្គោ[១] ទុដ្ឋុល្លំ[២] អត្តកាមញ្ច
សញ្ចរិត្តំ កុដី ចេវ វិហារោ ច អមូលកំ
កិញ្ចិ លេសញ្ច[៣] ភេទោ ច តស្សេវ អនុវត្តកា
ទុព្វចំ កុលទូសញ្ច សង្ឃាទិសេសា តេរសាតិ[៤] ។

---

១ ឱ កាយសំសគ្គំ ។ ២ ឱ. ទុដ្ឋុល្លោ ។ ៣ ឱ. លេសញ្ច ។ ៤ មរម្មរាមញ្ញបោត្ថកេសុ តស្សុទ្ទានំ ន ហោតិ ។

បញ្ជីរឿងនៃសង្ឃាទិសេសនោះ

សង្ឃាទិសេស ទាំង ១៣ គឺ

សុក្កវិស្សដ្ឋិ	ការបញ្ចេញទឹកសុក្ក ១
កាយសំសគ្គោ	ស្ទាបអង្អែលកាយស្រី ១
ទុដ្ឋុល្លំ	ពោលពាក្យអាក្រក់ ១
អត្តកាមំ	ឲ្យស្រីបម្រើខ្លួនដោយកាម ១
សញ្ចរិត្តំ	ដឹកនាំបុរសស្រីឲ្យបានគ្នាជាប្តីប្រពន្ធ ១
កុដិ	ធ្វើកុដិ ១
វិហារោ	ធ្វើវិហារធំទៅ ១
អមូលកំ	ចោទអាបត្តិរកដើមហេតុគ្មាន ១
កិញ្ចិលេសំ	ចោទអាងលេសទីមួយ ១
ភេទោ	បំបែកសង្ឃ ១
តស្សេវអនុវត្តកា	ពួកភិក្ខុប្រព្រឹត្តតាមភិក្ខុអ្នកបំបែកសង្ឃ នោះឯង១
ទុព្វចំ	ប្រដៅក្រ ១
កុលទូសំ	ប្រទូស្តត្រកូល ១

អនិយតកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ ទ្វេ អនិយតា
ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

បឋមានិយតោ

[៣៣១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧទាយិ សាវត្ថិយំ កុលូបកោ ហោតិ ពហុកានិ កុលានិ ឧបសង្កមតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស ឧបដ្ឋាកកុលស្ស កុមារិកា អញ្ញតរស្ស កុលស្ស កុមារកស្ស ទិន្នា ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មនុស្សេ បុច្ឆិ កហំ ឥត្ថន្នាមាតិ ។ តេ ឯវមាហំសុ ទិន្នា ភន្តេ អមុកស្ស កុលស្ស កុមារកស្សាតិ ។ តម្បិ ខោ កុលំ អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស ឧបដ្ឋាកំ ហោតិ ។ អថខោ

អនិយតកណ្ឌ

បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អាបត្តិទាំងឡាយពីរ ឈ្មោះអនិយតនេះ មកកាន់ឧទ្ទេស ។

អនិយតទី ១

(៣៣១) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានបុណ្យសិរី គង់នៅវត្តជេតពន ជារបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ កាលណោះ ឧទាយិដ៏មានអាយុ ជាភិក្ខុចូលទៅរកត្រកូល តែងចូលទៅរកត្រកូលទាំងឡាយ ជាច្រើនក្នុងក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះ កុមារិកានៃត្រកូលជាឧបដ្ឋាកលោកឧទាយិដ៏មានអាយុ មាតាបិតាបានផ្សំឲ្យដល់កុមារម្នាក់នៃត្រកូល ។ គ្រាក្រោយ ឧទាយិដ៏មានអាយុ ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់ដោយបាត្រចីវរ ក្នុងពេលព្រឹកព្រហាម ហើយចូលទៅរកត្រកូលនោះ លុះចូលទៅហើយ ក៏សួរមនុស្សទាំងឡាយថា កុមារិកាឈ្មោះនេះទៅណាហើយ ។ មនុស្សអម្បាលនោះ បាននិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន កុមារិកានោះ យើងខ្ញុំឲ្យទៅកុមារនៃត្រកូលឯណោះហើយ ។ ឯត្រកូលនោះឯង ក៏ជាឧបដ្ឋាកឧទាយិដ៏មានអាយុដែរ ។ គ្រានោះឯង ឧទាយិដ៏មានអាយុ

អាយស្មា ឧទាយិ យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មនុស្សេ បុច្ឆិ កហំ ឥត្ថន្នាមាតិ ។ ឯសាយ្យ ឱវរកេ និសិន្នាតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ យេន សា កុមារិកា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តស្សា កុមារិកាយ សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ អលំកម្មនិយេ និសជ្ជំ កប្បេសិ កាលយុត្តំ សមុល្លបន្តោ កាលយុត្តំ ធម្មំ ភណន្តោ ។

(៣៣២) តេន ខោ បន សមយេន វិសាខា មិគារមាតា ពហុបុត្តា ហោតិ ពហុនត្តា អរោគបុត្តា អរោគនត្តា អភិមង្គលសម្មតា ។ មនុស្សា យញ្ញេសុ ឆណេសុ ឧស្សវេសុ វិសាខំ មិគារមាតរំ បឋមំ

ចូលទៅរកត្រកូលនោះ លុះចូលទៅហើយ ក៏សួរមនុស្សទាំងឡាយថា កុមារិកាឈ្មោះនេះ នៅឯណា ៗ មនុស្សទាំងឡាយឆ្លើយថា លោកម្ចាស់ចូរកមើលចុះ កុមារិកានោះ នៅក្នុងបន្ទប់តូច ៗ ទើបឧទាយិដ៏មានអាយុ តែម្នាក់ឯង ចូលទៅរកកុមារិកានោះ លុះចូលទៅហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដ៏ស្ងាត់កំបាំង ល្មមធ្វើ(សេវនកិច្ច) បាន ជាមួយនឹងកុមារិកាតែម្នាក់ឯងនោះ ហើយនិយាយគ្នាអស់កាលដ៏គួរ[១] នឹងនិយាយធម៌អស់កាលដ៏គួរ[២] ៗ

(៣៣២) សម័យនោះឯង នាងវិសាខា ជាម្តាយនៃមិគារសេដ្ឋី នាងមានកូនច្រើនមានចៅច្រើន ទាំងកូនក៏មិនសូវមានរោគ ចៅក៏មិនសូវមានរោគ ជាស្រីមានមង្គលដ៏ប្រសើរ ។ មនុស្សទាំងឡាយ កាលបើមានធ្វើទានធំ កាលបើមានអាវាហៈនឹងវិវាហមង្គលជាដើម កាលបើមានមហោរស្រព មានថ្ងៃចូលវស្សានឹងចេញវស្សាជាដើម តែងឲ្យនាងវិសាខា

---

១ ភិក្ខុអង្គុយជាមួយនឹងស្រីអស់ពេលដែលគ្មានអ្នកណាទៅមក ហើយនិយាយពាក្យស្និទ្ធស្នាលនឹងគ្នាថា សព្វថ្ងៃនាងឯងមិនអផ្សុកទេឬ នាងឯងមិនលំបាកចិត្តទេឬ នាងឯងមិនស្រេកឃ្លានទេឬ ដូច្នេះជាដើម ។ ២ ភិក្ខុអង្គុយជាមួយនឹងស្រីអស់ពេលដែលគ្មានអ្នកណាទៅមក ហើយនិយាយធម៌ប្រាប់ស្រីនោះថា នាងឯងត្រូវរក្សាឧបោសថសីល នាងឯងត្រូវឲ្យសលាកភត្ត ដូច្នេះជាដើម ។

ភោជេន្តិ ។ អថខោ វិសាខា មិគារមាតា និមន្តិតា តំ
កុលំ អគមាសិ ។ អទ្ទសា ខោ វិសាខា មិគារមាតា
អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ តស្សា កុមារិកាយ សទ្ធឹ ឯកំ
ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ អលំកម្មនិយេ
និសិន្នំ ទិស្វាន អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច ឥទំ
ភន្តេ នច្ឆន្នំ នប្បដិរូបំ យំ អយ្យោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ
ឯកោ ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ អលំកម្មនិយេ
និសជ្ជំ កប្បេតិ កិញ្ចាបិ ភន្តេ អយ្យោ អនត្ថិកោ
តេន ធម្មេន អបិច ទុស្សទ្ធាបយា អប្បសន្នា មនុស្សា-
តិ ។ ឯវំបិ ខោ អាយស្មា ឧទាយិ វិសាខាយ
មិគារមាតុយា វុច្ចមានោ នាទិយិ ។ អថខោ វិសាខា
មិគារមាតា និក្ខមិត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។
យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ
ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧទាយិ
មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ
អាសនេ អលំកម្មនិយេ និសជ្ជំ កប្បេស្សតីតិ ។
អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ

ជាម្តាយនៃមិគារសេដ្ឋី បរិភោគមុនគេជាដរាប ។ គ្រានោះឯង នាងវិសាខា ជាមិគារមាតា គេបានអញ្ជើញឲ្យទៅកាន់ត្រកូល ជាឧបដ្ឋាកនៃឧទាយិនោះ ៗ ឯនាងវិសាខាជាមិគារមាតាបានឃើញឧទាយិដ៏មានអាយុតែម្នាក់ឯង អង្គុយលើអាសនៈដ៏ស្ងាត់កំបាំងល្មមធ្វើ (សេវនកិច្ច) បាន ជាមួយនឹងកុមារិកាតែម្នាក់ឯងនោះ លុះឃើញហើយបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងឧទាយិដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ការនេះ មិនមែនជាការស្ងាតកំបាំងទេ មិនសមគួរទេ លោកម្ចាសតែមួយអង្គ មកអង្គុយលើអាសនៈដ៏ស្ងាត់កំបាំងល្មមធ្វើ(សេវនកិច្ច) បាន ជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់ឯង បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់មិនត្រូវការដោយធម៌នោះក៏ពិតមែនហើយ តែថា មនុស្សទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា នឹងឲ្យជឿបានដោយក្រ ៗ ចំណែកឧទាយិដ៏មានអាយុ ទុកជានាងវិសាខាជាមិគារមាតាថាឲ្យយ៉ាងនេះ ក៏នៅមិនអើពើសោះ ៗ ទើបនាងវិសាខាជាមិគារ-មាតាចេញទៅ ហើយពិតរឿងនោះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយណា ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច មានសេចក្តីសន្តោស ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ហេតុដូចម្តេចក៏ឧទាយិដ៏មានអាយុម្នាក់ឯងអង្គុយបើអាសនៈដ៏ស្ងាត់កំបាំង ល្មមធ្វើ(សេវនកិច្ច)បាន ជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់ឯង ៗ លំដាប់នោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបទូល

អនិយតកណ្ឌោ បឋមានិយតេ បញ្ញត្តិ

។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧទាយិ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ អលំកម្មនិយេ និសជ្ជំ កប្បេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិស អននុលោមិកំ ។ បេ ។ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ អលំកម្មនិយេ និសជ្ជំ កប្បេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ អលំកម្មនិយេ និសជ្ជំ កប្បេយ្យ តមេនំ សទ្ធេយ្យវចសា ឧបាសិកា ទិស្វា តិណ្ណំ ធម្មានំ អញ្ញតរេន វទេយ្យ បារាជិកេន វា សង្ឃាទិសេសេន វា បាចិត្តិយេន វា និសជ្ជំ ភិក្ខុ បដិជានមានោ តិណ្ណំ ធម្មានំ អញ្ញតរេន ការេតព្វោ បារាជិកេន វា

រឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលឧទាយិ ឮថាអ្នកឯងតែម្នាក់ឯង ទៅអង្គុយលើអាសនៈដ៏ស្ងាត់កំបាំង ល្មមធ្វើ(សេវ-នកិច្ច) បាន ជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ ឧទាយិក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានបុញ្ញាសិរីទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរស ការដែលអ្នកធ្វើនោះ មិនស្រួល មិនទំនង ។ បេ ។ ម្នាលមោឃបុរស ហេតុដូចម្តេចក៏អ្នកឯងតែម្នាក់ឯង ទៅអង្គុយលើអាសនៈដ៏ស្ងាត់កំបាំង ល្មមធ្វើ (សេវនកិច្ច) បាន ជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់ឯង ម្នាលមោឃបុរស ការដែលអ្នកធ្វើនោះ មិននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយផង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ តែម្នាក់នឹងម្នាក់ អង្គុយលើអាសនៈដ៏ស្ងាត់កំបាំង ល្មមធ្វើ (សេវនកិច្ច) បាន ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម មានឧបាសិកាដែលមានពាក្យគួរជឿបាន ឃើញភិក្ខុនោះ ហើយគប្បីចោទដោយអាបត្តិបីយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺអាបត្តិបារាជិកក្តី សង្ឃាទិសេសក្តី បាចិត្តិយក្តី ភិក្ខុទទួលប្តេជ្ញាការអង្គុយ (នោះមែន) វិនយធរត្រូវវិនិ-ច្ឆ័យដោយអាបត្តិបីយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺអាបត្តិបារាជិកក្តី

សង្ឃាទិសេសេន វា បាចិត្តិយេន វា យេន វា សា សទ្ធេយ្យវចសា ឧបាសិកា វទេយ្យ តេន សោ ភិក្ខុ ការេតព្វោ ។ អយំ ធម្មោ អនិយតោតិ ។

(៣៣៣) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ មាតុគ្គាមោ នាម មនុស្សិត្ថី ន យក្ខី ន បេតី ន តិរច្ឆានគតា អន្តមសោ តទហុជាតាបិ ទារិកា បគេវ មហន្តតរី[១] ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកោ ឯកាយាតិ ភិក្ខុ ចេវ ហោតិ មាតុគ្គាមោ ច ។ រហោ នាម ចក្ខុស្ស រហោ សោតស្ស រហោ ។ ចក្ខុស្ស រហោ នាម ន សក្កា ហោតិ អក្ខឹ វា និខណិយមានេ ភមុកំ វា ឧក្ខិបិយមានេ សីសំ វា ឧក្ខិបិយមានេ បស្សិតុំ ។ សោតស្ស រហោ នាម ន សក្កា ហោតិ បកតិកថា សោតុំ ។ បដិច្ឆន្នំ នាម អាសនំ កុឌ្ឌេន វា កវាដេន វា កិលញ្ជេន វា សាណិបាការេន វា រុក្ខេន វា

---

១ ឱ. ម. ក. មហត្តរី ។

សង្ឃាទិសេសក្តី បាចិត្តិយក្តី យ៉ាងទៀត ឧបាសិកានោះមានវាចាគួរជឿបាន ចោទដោយអាបត្តិណា វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិនោះចំពោះភិក្ខុនោះ ។ អាបត្តិនេះ ឈ្មោះថាអនិយត (មិនទៀង) ។

(៣៣៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកកណ្ឌសិក្ខាបទទី ១ រួចហើយ ។ មនុស្សស្រី ហៅថាមាតុគ្រាម យក្សស្រី ប្រេតស្រី តិរច្ឆានញី មិនឈ្មោះថាមាតុគ្រាមទេ ដោយហោចទៅ សូម្បីទារិកាកើតក្នុងថ្ងៃនោះ ក៏ហៅថាមាតុគ្រាមដែរ មិនបាច់ពោលដល់ស្រីធំទេ ។ ពាក្យថា ជាមួយ គឺក្នុងទីជាមួយគ្នា ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹងម្នាក់ គឺភិក្ខុម្នាក់ មាតុគ្រាមម្នាក់ ។ កំបាំងភ្នែក ស្ងាត់ត្រចៀក ហៅថាស្ងាត់ ។ ដែលហៅថា ទីកំបាំងភ្នែក គឺកាលបើភិក្ខុមិចភ្នែកក្តី ញាក់ចិញ្ចើមក្តី ងក់ក្បាលក្តី បុគ្គលមិនអាចនឹងឃើញបាន ។ ដែលហៅថា ទីស្ងាត់ត្រចៀក គឺបុគ្គលមិនអាចស្តាប់ពាក្យជាប្រក្រតីបាន ។ ដែលហៅថា អាសនៈកំបាំង គឺអាសនៈដែលបិទបាំង ដោយជញ្ជាំងក្តី ដោយសន្ទះទ្វារក្តី ដោយកន្ទេលក្តី ដោយការពន្ធព័ទ្ធដោយវាំងននក្តី ដោយឈើក្តី

ថម្ភេន វា កោដ្ឋឡិយា វា យេន កេនចិ បដិច្ឆន្នំ ហោតិ ។ អលំកម្មនិយេតិ សក្កា ហោតិ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវិតុំ ។ និសជ្ជំ ការេយ្យាតិ មាតុគាមេ និសិន្នេ ភិក្ខុ ឧបនិសិន្នោ វា ហោតិ ឧបនិបន្នោ វា ភិក្ខុ និសិន្នេ មាតុគាមោ ឧបនិសិន្នោ វា ហោតិ ឧបនិបន្នោ វា ឧភោ វា និសិន្នា ហោន្តិ ឧភោ វា និបន្នា ។

(៣៣៦) សទ្ធេយ្យវចសា នាម អាគតផលា អភិសមេតាវិនី វិញ្ញាតសាសនា ។ ឧបាសិកា នាម ពុទ្ធំ សរណំ គតា ធម្មំ សរណំ គតា សង្ឃំ សរណំ គតា ។ ទិស្វាតិ បស្សិត្វា ។

(៣៣៧) តិណ្ណំ ធម្មានំ អញ្ញតរេន វទេយ្យ បារាជិកេន វា សង្ឃាទិសេសេន វា បាចិត្តិយេន វា និសជ្ជំ ភិក្ខុ បដិជានមានោ តិណ្ណំ ធម្មានំ អញ្ញតរេន ការេតព្វោ បារាជិកេន វា សង្ឃាទិសេសេន វា បាចិត្តិយេន វា យេន វា សា សទ្ធេយ្យវចសា ឧបាសិកា វទេយ្យ តេន សោ ភិក្ខុ ការេតព្វោ ។

ដោយស សរក្តី ដោយសុំមក្តី ដោយវត្ថុឯណានីមួយក្តី ។ ពាក្យថា ល្មមធ្វើ (សេវនកិច្ច) បាន គឺភិក្ខុអាចសេពមេថុនធម្មបាន ។ ពាក្យថា អង្គុយ គឺកាលបើមាតុគ្រាមអង្គុយហើយ ភិក្ខុទៅអង្គុយជិតក្តី ដេកជិតក្តី កាលបើភិក្ខុអង្គុយហើយ មាតុគ្រាមទៅអង្គុយជិតក្តី ដេកជិតក្តី អ្នកទាំងពីរអង្គុយក្តី អ្នកទាំងពីរដេកក្តី ។

(៣៣៨) ស្រីដែលមានផលមកហើយ (សម្រេចសោតាបត្តិផល) ត្រាស់ដឹងសច្ចៈបួន ស្គាល់សាសនាច្បាស់ ហៅថា មានវាចាគួរជឿបាន ។ ស្រីដែលដល់ព្រះពុទ្ធជាទីរលឹក ដល់ព្រះធម៌ជាទីរលឹក ដល់ព្រះសង្ឃជាទីរលឹក ហៅថា ឧបាសិកា ។ ពាក្យថា ឃើញ គឺ មើលឃើញ ។

(៣៣៩) ឧបាសិកានោះ ចោទដោយអាបត្តិបីយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺ អាបត្តិបារាជិកក្តី សង្ឃាទិសេសក្តី បាចិត្តិយក្តី កាលភិក្ខុទទួលប្តេជ្ញាការអង្គុយ (នោះមែន) វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិបីយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺ អាបត្តិបារាជិកក្តី សង្ឃាទិសេសក្តី បាចិត្តិយក្តី ម្យ៉ាងទៀតឧបាសិកាមានវាចាគួរជឿបាននោះ គប្បីចោទដោយអាបត្តិណា ភិក្ខុនោះ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិនោះ ។

(៣៣៦) សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និសិន្នោ មាតុគ្គាមស្ស មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោតិ សោ ចេ(១) តំ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និសិន្នោ មាតុគ្គាមស្ស មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ សច្ចាហំ និសិន្នោ នោ ច ខោ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវិន្តិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និសិន្នោ មាតុគ្គាមស្ស មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ និបន្នោតិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និសិន្នោ មាតុគ្គាមស្ស មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

(៣៣៧) សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និបន្នោ មាតុគ្គាមស្ស មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោតិ សោ ចេ តំ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។

---

១ ឱ. ម. ប ។

(៣៣៦) បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ហើយ លោកម្ចាស់អង្គុយសេពមេថុនធម្មនឹងមាតុគ្រាម ។ ឯភិក្ខុនោះទទួលប្តេជ្ញាការអង្គុយនោះ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមអាបត្តិ (ដល់ភិក្ខុនោះ) ។ បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់អង្គុយសេពមេថុនធម្មនឹងមាតុគ្រាមហើយ ឯភិក្ខុនោះ ពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាអង្គុយមែន តែមិនសេពមេថុនធម្មទេ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យអាបត្តិដោយការអង្គុយ ។ បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់អង្គុយសេពមេថុនធម្មនឹងមាតុគ្រាម ឯភិក្ខុនោះ ពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាមិនមែនអង្គុយទេ តែថាអាត្មាដេក វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យអាបត្តិដោយការដេក ។ បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់អង្គុយសេពមេថុនធម្មនឹងមាតុគ្រាម ឯភិក្ខុនោះ ពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាមិនមែនអង្គុយទេ អាត្មាគ្រាន់តែឈរ វិនយធរមិនត្រូវវិនិច្ឆ័យទេ្បីយ ។

(៣៣៧) បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ដេកសេពមេថុនធម្មនឹងមាតុគ្រាម ឯភិក្ខុនោះទទួលប្តេជ្ញាការអង្គុយនោះ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសតាមអាបត្តិ ។ បើឧបាសិកាពោលយ៉ាងនេះថា

សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និបន្នោ មាតុគាមស្ស មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ សច្ចាហំ និបន្នោ នោ ច ខោ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវិន្តិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និបន្នោ មាតុគាមស្ស មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ នាហំ និបន្នោ អបិច ខោ និសិន្នោតិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និបន្នោ មាតុគាមស្ស មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវន្តោតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ នាហំ និបន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

(៣៣៨) សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និសិន្នោ មាតុគាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តោតិ សោ ចេ តំ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និសិន្នោ មាតុគាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ

ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ដេកសេពមេថុនធម្មនឹងមាតុគ្រាម ឯភិក្ខុនោះពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាដេកមែន តែអាត្មាមិនសេពមេថុនធម្មទេ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសដោយការដេក ។ បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ដេកសេពមេថុនធម្មនឹងមាតុគ្រាម ឯភិក្ខុនោះពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាមិនដេកទេ អាត្មាគ្រាន់តែអង្គុយ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសដោយការអង្គុយ ។ បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ដេកសេពមេថុនធម្មនឹងមាតុគ្រាម ឯភិក្ខុនោះពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាមិនដេកទេ អាត្មាគ្រាន់តែឈរ វិនយធរមិនត្រូវវិនិច្ឆ័យឡើយ ។

(៣៣៨) បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់អង្គុយចាប់ពាល់កាយមាតុគ្រាម ឯភិក្ខុនោះទទួលប្តេជ្ញានូវការចាប់នោះ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសតាមអាបត្តិ ។ បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់អង្គុយចាប់ពាល់កាយមាតុគ្រាម

សមាបជ្ជន្តោតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ សច្ចាហំ និសិន្នោ នោ ច ខោ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិន្តិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ និបន្នោតិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

(៣៣៩) សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និបន្នោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តោតិ សោ ចេ តំ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និបន្នោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តោតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ សច្ចាហំ និបន្នោ នោ ច ខោ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិន្តិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និបន្នោ អបិច ខោ និសិន្នោតិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និបន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

(៣៤០) សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ អលំកម្មនិយេ និសិន្នោតិ សោ ចេ តំ បដិជានាតិ

ឯភិក្ខុនោះពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាអង្គុយមែន តែអាត្មាមិនបានចាប់ពាល់ពន់កាយមាតុគ្រាមទេ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសដោយការអង្គុយ ។ បេ ។ អាត្មាមិនមែនអង្គុយទេ តែថាអាត្មាដេក វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសដោយការដេក ។ បេ ។ អាត្មាមិនមែនអង្គុយទេ តែថាអាត្មាឈរ វិនយធរមិនត្រូវវិនិច្ឆ័យឡើយ ។

(៣៣៩) បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ដេកចាប់ពាល់ពន់កាយមាតុគ្រាម ឯភិក្ខុនោះទទួលប្តេជ្ញាតាមពាក្យពោលនោះ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសតាមអាបត្តិ ។ បើឧបាសិកាពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ដេកចាប់ពាល់ពន់កាយមាតុគ្រាម ឯភិក្ខុនោះពោលយ៉ាងនេះថា អាត្មាដេកមែន តែអាត្មាមិនចាប់ពាល់ពន់កាយមាតុគ្រាមទេ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសដោយការដេក ។ បេ ។ ភិក្ខុពោលថា អាត្មាមិនមែនដេកទេ តែថាអាត្មាអង្គុយ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសដោយការអង្គុយ ។ បេ ។ អាត្មាមិនមែនដេកទេ តែថាអាត្មាឈរ វិនយធរមិនត្រូវវិនិច្ឆ័យឡើយ ។

(៣៤០) បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ម្នាក់ឯង អង្គុយលើអាសនៈដ៏ស្ងាត់កំបាំង ល្មមធ្វើ (សេវនកិច្ច) បានជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់ឯង ឯភិក្ខុនោះទទួលប្តេជ្ញាការអង្គុយនោះ

និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ និបន្នោតិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

(៣៤១) សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ អលំកម្មនិយេ និបន្នោតិ សោ ចេ តំ បដិជានាតិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និបន្នោ អបិច ខោ និសិន្នោតិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និបន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

(៣៤២) អនិយតោតិ ន និយតោ បារាជិកំ វា សង្ឃាទិសេសោ វា បាចិត្តិយំ វា ។

(៣៤៣) គមនំ បដិជានាតិ និសជ្ជំ បដិជានាតិ អាបត្តឹ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ គមនំ បដិជានាតិ និសជ្ជំ នប្បដិជានាតិ អាបត្តឹ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ គមនំ បដិជានាតិ និសជ្ជំ បដិជានាតិ អាបត្តឹ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ គមនំ បដិជានាតិ និសជ្ជំ នប្បដិជានាតិ អាបត្តឹ

វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសដោយការអង្គុយ ។ បេ ។ អាត្មាមិនមែនអង្គុយទេ តែជាអាត្មាដេក វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសដោយការដេក ។ បេ ។ ជាអាត្មាមិនមែនអង្គុយទេ តែជាអាត្មាឈរ វិនយធរមិនត្រូវវិនិច្ឆ័យឡើយ ។

(៣៤១) បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ម្នាក់ឯង ដេកលើអាសនៈដ៏ស្ងាត់កំបាំង ល្មមធ្វើ (សេវនកិច្ច) បាន ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម តែម្នាក់ឯង ឯភិក្ខុនោះទទួលប្តេជ្ញាការដេកនោះ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសដោយការដេក ។ បេ ។ អាត្មាមិនមែនដេកទេ តែជាអាត្មាអង្គុយ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសដោយការអង្គុយ ។ បេ ។ អាត្មាមិនមែនដេកទេ តែជាអាត្មាឈរ វិនយធរមិនត្រូវវិនិច្ឆ័យឡើយ ។

(៣៤២) ពាក្យថា អនិយត គឺមិនប្រាកដជាអាបត្តិបារាជិក ឬសង្ឃាទិសេស ឬបាចិត្តិយ ។

(៣៤៣) ភិក្ខុទទួលប្តេជ្ញានូវកិរិយាដើរ ប្តេជ្ញានូវកិរិយាអង្គុយ ប្តេជ្ញានូវអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសតាមអាបត្តិ ។ ភិក្ខុទទួលប្តេជ្ញានូវកិរិយាដើរ មិនប្តេជ្ញានូវកិរិយាអង្គុយ ប្តេជ្ញានូវអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមអាបត្តិ ។ ភិក្ខុទទួលប្តេជ្ញានូវកិរិយាដើរ ប្តេជ្ញានូវកិរិយាអង្គុយ មិនប្តេជ្ញានូវអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសដោយកិរិយាអង្គុយ ។ ភិក្ខុទទួលប្តេជ្ញានូវកិរិយាដើរ មិនប្តេជ្ញានូវកិរិយាអង្គុយ មិនប្តេជ្ញានូវអាបត្តិ

នប្បដិជានាតិ ន ការេតព្វោ ។ គមនំ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជំ បដិជានាតិ អាបត្តឹ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ គមនំ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជំ នប្បដិជានាតិ អាបត្តឹ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ គមនំ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជំ បដិជានាតិ អាបត្តឹ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ គមនំ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជំ នប្បដិជានាតិ អាបត្តឹ នប្បដិជានាតិ ន ការេតព្វោ ។

បឋមោ អនិយតោ និដ្ឋិតោ ។

វិនយធរមិនត្រូវវិនិច្ឆ័យឡើយ ។ ភិក្ខុមិនទទួលប្ដេជ្ញានូវកិរិយាដើរ តែប្ដេជ្ញានូវកិរិយាអង្គុយ ប្ដេជ្ញានូវអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសតាមអាបត្តិ ។ ភិក្ខុមិនទទួលប្ដេជ្ញានូវកិរិយាដើរ មិនប្ដេជ្ញានូវកិរិយាអង្គុយ តែប្ដេជ្ញានូវអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសតាមអាបត្តិ ។ ភិក្ខុមិនទទួលប្ដេជ្ញានូវកិរិយាដើរ តែប្ដេជ្ញានូវកិរិយាអង្គុយ មិនប្ដេជ្ញានូវអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យទោសតាមការអង្គុយ ។ ភិក្ខុមិនទទួលប្ដេជ្ញានូវកិរិយាដើរ មិនប្ដេជ្ញានូវកិរិយាអង្គុយ មិនប្ដេជ្ញានូវអាបត្តិ វិនយធរមិនត្រូវវិនិច្ឆ័យឡើយ ។

អនិយតទី ១ ចប់ ។

ទុតិយានិយតោ

(៣៤៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧទាយិ ភគវតា បដិក្ខិត្តំ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ បដិច្ឆន្នេ អាសនេ អលំកម្មនិយេ និសជ្ជំ កប្បេតុន្តិ តស្សាយេវ កុមារិកាយ សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេសិ កាលយុត្តំ សមុល្លបន្តោ កាលយុត្តំ ធម្មំ ភណន្តោ ។ ទុតិយម្បិ ខោ វិសាខា មិគារមាតា និមន្តិតា តំ កុលំ អគមាសិ ។ អទ្ទសា ខោ វិសាខា មិគារមាតា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ តស្សាយេវ កុមារិកាយ សទ្ធឹ ឯកំ ឯកាយ រហោ និសិន្នំ ទិស្វាន អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច ឥទំ ភន្តេ នច្ឆន្នំ នប្បតិរូបំ យំ អយ្យោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ

អគិយតទី ២

(៣៤៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានបុញ្ញសិរី គង់នៅវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឧទាយិដ៏មានអាយុគិតថា ការដែលភិក្ខុម្នាក់ឯង ទៅអង្គុយលើអាសនដ៏ស្ងាត់កំបាំង ល្មមធ្វើ (សេវនកិច្ច) បាន ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម តែម្នាក់ឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ (ក៏ខ្លួនឧទាយិនោះ) តែម្នាក់ឯង ទៅអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ ជាមួយនឹងកុមារិកាតែម្នាក់ឯងដដែលនោះ និយាយសមគួរតាមកាល និយាយធម៌សមគួរតាមកាល ។ នាងវិសាខាជាមិគារមាតាគេបានអញ្ជើញទៅកាន់ត្រកូលនោះ អស់វារៈជាគំរប់ពីរដងទៀត ។ នាងវិសាខាជាមិគារមាតា បានឃើញឧទាយិដ៏មានអាយុម្នាក់ឯង អង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ ជាមួយនឹងកុមារិកាម្នាក់ឯងដដែលនោះ លុះឃើញឧទាយិដ៏មានអាយុហើយបានពោលពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន កម្មដែលលោកធ្វើនេះ មិនមែនជាកម្មស្ងាត់កំបាំងទេ មិនសមគួរទេ លោកម្ចាស់ម្នាក់ឯង ទៅអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម តែម្នាក់ឯង

កប្បេតិ កិញ្ចាបិ ភន្តេ អយ្យោ អនត្ថិកោ តេន ធម្មេន អបិច ទុស្សទ្ធាបយា អប្បសន្នា មនុស្សាតិ ។ ឯវំបិ ខោ អាយស្មា ឧទាយិ វិសាខាយ មិគារមាតុយា វុច្ចមានោ នាទិយិ ។ អថខោ វិសាខា មិគារមាតា និក្ខមិត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧទាយិ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧទាយិ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា ។ បេ ។ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ន ហេវ ខោ បន បដិច្ឆន្នំ អាសនំ ហោតិ នាលំកម្មនិយំ អលញ្ច ខោ ហោតិ

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់មិនត្រូវការដោយ(មេថុន)ធម៌នោះក៏ពិតមែន តែថាមនុស្សទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា នឹងឲ្យជឿបានដោយក្រ ។ ឧទាយិដ៏មានអាយុទុកជានាងវិសាខាជាមិគារមាតាស្តីឲ្យយ៉ាងនេះក៏ដោយក៏នៅតែមិនអើពើឡើយ ។ គ្រានោះឯង នាងវិសាខាជាមិគារមាតាចេញទៅហើយ ពិតដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនគួរសោះ ឧទាយិដ៏មានអាយុម្នាក់ឯងនឹងទៅអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់ឯង ។ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧទាយិ ឮថាអ្នកឯងតែម្នាក់ឯង ទៅអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ ជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់ឯង ពិតមែនឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដំណើរនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានបុញ្ញាសិរី ទ្រង់តិះដៀលថា ។ បេ ។ នែមោឃបុរស អ្នកតែម្នាក់ឯងមិនសមបើនឹងទៅអង្គុយក្នុងទីស្ងាត់ ជាមួយនឹងមាតុគ្រាមតែម្នាក់ឯងសោះ នែមោឃបុរស កម្មដែលអ្នកធ្វើនេះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា អាសនៈដែលគេមិនបានបិទបាំងមែន មិនល្មមធ្វើ(សេវនកិច្ច)បានមែន តែថាគួរអាចនឹងនិយាយ

មាតុគាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសិតុំ ។ យោ បន ភិក្ខុ តថារូបេ អាសនេ មាតុគាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសជ្ជំ កប្បេយ្យ តមេនំ សទ្ធេយ្យវចសា ឧបាសិកា ទិស្វា តិណ្ណំ ធម្មានំ អញ្ញតរេន វទេយ្យ សង្ឃាទិសេសេន វា បាចិត្តិយេន វា និសជ្ជំ ភិក្ខុ បដិជានមានោ តិណ្ណំ ធម្មានំ អញ្ញតរេន ការេតព្វោ សង្ឃាទិសេសេន វា បាចិត្តិយេន វា យេន វា សា សទ្ធេយ្យវចសា ឧបាសិកា វទេយ្យ តេន សោ ភិក្ខុ ការេតព្វោ ។ អយម្បិ ធម្មោ អនិយតោតិ ។

(៣៤៨) ន ហេវ ខោ បន បដិច្ឆន្នំ អាសនំ ហោតីតិ អប្បដិច្ឆន្នំ ហោតិ កុដ្ដេន វា កវាដេន វា កិលញ្ជេន វា សាណិបាការេន វា រុក្ខេន វា ថម្ភេន វា កោដ្ឋលិយា វា យេន កេនចិ អប្បដិច្ឆន្នំ ហោតិ ។ នាលំកម្មនិយន្តិ ន សក្កា ហោតិ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវិតុំ ។ អលញ្ច ខោ ហោតិ មាតុគាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសិតុន្តិ សក្កា ហោតិ មាតុគាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសិតុំ ។

ចែចង់មាតុគ្រាមដោយវាចាអាក្រក់បាន ។ ភិក្ខុណាមួយ តែម្នាក់ឯងម្នាក់ អង្គុយក្នុងទីកំបាំងលើអាសនៈមានសភាពយ៉ាងនោះ ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម មានឧបាសិកាដែលមានពាក្យគួរជឿបាន ឃើញភិក្ខុនោះហើយចោទដោយអាបត្តិពីរយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺសង្ឃាទិសេសក្តី បាចិត្តិយក្តី ភិក្ខុទទួលប្តេជ្ញាការអង្គុយ (នោះ) វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិពីរយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺសង្ឃាទិសេស ឬបាចិត្តិយ ម្យ៉ាងទៀត ឧបាសិកាដែលមានសំដីគួរជឿបាននោះចោទដោយអាបត្តិណា វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិនោះ ចំពោះភិក្ខុនោះ ។ សូម្បីធម៌នេះ ក៏ឈ្មោះអនិយតដែរ ។

(៣៤៥) ត្រង់ពាក្យថា អាសនៈដែលគេមិនបានបិទបាំងមែន សេចក្តីថា អាសនៈដែលមិនបិទបាំង ដោយជញ្ជាំងក្តី សន្ទះទ្វារក្តី កន្ទេលផែងក្តី ព័ទ្ធព័ទ្ធដោយវាំងននក្តី ដោយដើមឈើក្តី ដោយសសរក្តី ដោយស៊ុមក្តី ឬអាសនៈមិនបានបិទបាំងដោយរបស់ណាមួយ ។ ពាក្យថា មិនល្មមធ្វើ (សេវនកិច្ច) បាន គឺភិក្ខុមិនអាចនឹងសេពមេថុនធម្មបាន ។ ពាក្យថា តែថាល្មមនិយាយចែចង់មាតុគ្រាមដោយវាចាអាក្រក់បាន គឺភិក្ខុអាចនិយាយចែចង់មាតុគ្រាមដោយវាចាអាក្រក់បាន ។

(៣៦៦) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មិំ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ តថារូបេ អាសនេតិ ឯវរូបេ អាសនេ ។ មាតុគ្គាមោ នាម មនុស្សិត្ថី ន យក្ខី ន បេតី ន តិរច្ឆានគតា វិញ្ញូ បដិពលា សុភាសិតទុព្ភាសិតំ ទុដ្ឋុល្លាទុដ្ឋុល្លំ អាជានិតុំ ។ សទ្ធិន្តិ ឯកតោ ។ ឯកោ ឯកាយាតិ ភិក្ខុ ចេវ ហោតិ មាតុគ្គាមោ ច ។ រហោ នាម ចក្ខុស្ស រហោ សោតស្ស រហោ ។ ចក្ខុស្ស រហោ នាម ន សក្កា ហោតិ អក្ខិំ វា និខនិយមានេ ភមុកំ វា ឧក្ខិបិយមានេ សីសំ វា ឧក្ខិបិយមានេ បស្សិតុំ ។ សោតស្ស រហោ នាម ន សក្កា ហោតិ បកតិកថា សោតុំ ។ និសជ្ជំ កប្បេយ្យាតិ មាតុគ្គាមេ និសិន្នេ ភិក្ខុ ឧបនិសិន្នោ វា ហោតិ ឧបនិបន្នោ វា ភិក្ខុ និសិន្នេ មាតុគ្គាមោ ឧបនិសិន្នោ វា ហោតិ ឧបនិបន្នោ វា ឧភោ វា និសិន្នា ហោន្តិ ឧភោ វា និបន្នា ។

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

(៣៤៦) ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយរួចហើយក្នុងបារា-ជិកកណ្ឌសិក្ខាបទទី១ ។ ពាក្យថា លើអាសនៈមានសភាពយ៉ាងនោះ គឺលើអាសនៈបែបយ៉ាងនោះ ។ មនុស្សស្រី ហៅថា មាតុគ្រាម ឯយក្សស្រី ប្រេតស្រី សត្វតិរច្ឆានញី មិនហៅថា មាតុគ្រាមទេ គឺស្រីដែលដឹងក្ដី អង់អាចយល់ពាក្យជាសុភាសិតនឹងទុព្ភាសិត ពាក្យអាក្រក់នឹងពាក្យល្អបាន ហៅថា មាតុគ្រាម ក្នុងទីនេះ ។ ពាក្យថា ជាមួយគ្នា គឺក្នុងទីជាមួយ ។ ពាក្យថា តែម្នាក់នឹងម្នាក់ គឺមានតែភិក្ខុនឹងមាតុគ្រាមប៉ុណ្ណោះ ។ ទីកំបាំងភ្នែក ទីស្ងាត់ត្រចៀក ឈ្មោះថា ទីកំបាំង ។ បុគ្គលមិនអាចនឹងឃើញជនទាំងឡាយ កាលមិចភ្នែកក្ដី ញាក់ចិញ្ចើមក្ដី ងក់ក្បាលក្ដី ក្នុងទីណា ទីនោះហៅថា កំបាំងភ្នែក ។ ទីដែលបុគ្គលមិនអាចឮសំដីជាប្រក្រតីបាន ហៅថា ទីស្ងាត់ត្រចៀក ។ ពាក្យថា ទៅអង្គុយ គឺកាលបើមាតុគ្រាមអង្គុយ ភិក្ខុអង្គុយជិតក្ដី ដេកជិតក្ដី ឬថៈ កាលបើភិក្ខុអង្គុយ មាតុគ្រាមអង្គុយជិតក្ដី ដេកជិតក្ដី ឬថា អង្គុយទាំងពីរនាក់ក្ដី ដេកទាំងពីរនាក់ក្ដី ។

(៣៤៧) សទ្ធេយ្យវចសា នាម អាគតផលា អភិសមេតាវិនី វិញ្ញាតសាសនា ។ ឧបាសិកា នាម ពុទ្ធំ សរណំ គតា ធម្មំ សរណំ គតា សង្ឃំ សរណំ គតា ។ ទិស្វាតិ បស្សិត្វា ។

(៣៤៨) តិណ្ណំ ធម្មានំ អញ្ញតរេន វទេយ្យសង្ឃាទិសេសេន វា បាចិត្តិយេន វា និសជ្ជំ ភិក្ខុ បដិជានមានោ តិណ្ណំ ធម្មានំ អញ្ញតរេន ការេតព្វោ សង្ឃាទិសេសេន វា បាចិត្តិយេន វា យេន វា សា សទ្ធេយ្យវចសា ឧបាសិកា វទេយ្យ តេន សោ ភិក្ខុ ការេតព្វោ ។

(៣៤៩) សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និសិន្នោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តោតិ សោ ចេ(១) តំ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និសិន្នោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តោតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ សច្ចាហំ និសិន្នោ នោ ច ខោ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិន្តិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ

១ ឱម ច ។

(៣៤៧) ឧបាសិកាដែលមានផលមកហើយ (សម្រេចសោតាបត្តិផល) ត្រាស់ដឹងសច្ចៈបួន ស្គាល់សាសនាច្បាស់ ហៅថា ឧបាសិកាមានសំដីគួរជឿបាន ។ ស្រីដែលដល់ព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ដល់ព្រះធម៌ជាទីពឹង ដល់ព្រះសង្ឃជាទីពឹង ហៅថា ឧបាសិកា ។ ពាក្យថា ឃើញ គឺបានប្រទះឃើញ ។

(៣៤៨) ឧបាសិកាចោទដោយអាបត្តិពីរយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺសង្ឃាទិសេសក្តី បាចិត្តិយក្តី ភិក្ខុក៏ទទួលប្តេជ្ញាការអង្គុយ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិពីរយ៉ាង ចំពោះអាបត្តិណាមួយ គឺសង្ឃាទិសេសក្តី បាចិត្តិយក្តី ម្យ៉ាងទៀត ឧបាសិកាមានសំដីគួរជឿបាននោះ ចោទដោយអាបត្តិណា វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិនោះ ចំពោះភិក្ខុនោះ ។

(៣៤៩) បើឧបាសិកានោះ ចោទយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់អង្គុយប៉ះពាល់កាយមាតុគ្រាម ឯភិក្ខុនោះប្តេជ្ញាការអង្គុយនោះ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមអាបត្តិ ។ បើឧបាសិកានោះ ចោទយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់អង្គុយប៉ះពាល់កាយមាតុគ្រាម បើភិក្ខុនោះឆ្លើយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំអង្គុយមែន តែថាខ្ញុំមិនប៉ះពាល់កាយទេ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យចំពោះតែការអង្គុយ ។ បើឧបាសិកានោះ ចោទយ៉ាងនេះថា

អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និសិន្នោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយ-សំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តោតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ និបន្នោតិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និសិន្នោ មាតុ-គ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តោតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

(៣៥០) សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ និបន្នោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជន្តោតិ សោ ចេ តំ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។បេ។ សច្ចាហំ និបន្នោ នោ ច ខោ កាយសំសគ្គំ សមាបជ្ជិន្តិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។បេ។ នាហំ និបន្នោ អបិច ខោ និសិន្នោតិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។បេ។ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

(៣៥១) សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យស្ស មយា សុតំ និសិន្នស្ស មាតុគ្គាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសន្តស្សា-តិ សោ ចេ តំ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។

ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ប៉ះពាល់កាយមាតុគ្រាម បើភិក្ខុនោះឆ្លើយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនអង្គុយទេ តែថាខ្ញុំដេក វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យបំពោះការដេក ។ បើឧបាសិកានោះ ចោទយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់អង្គុយប៉ះពាល់កាយមាតុគ្រាម បើភិក្ខុនោះឆ្លើយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំមិនអង្គុយទេ តែថាខ្ញុំឈរ វិនយធរមិនគួរនឹងកាត់ (ឲ្យត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ) ។

(៣៩០) បើឧបាសិកានោះ ចោទយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ដេកប៉ះពាល់មាតុគ្រាម បើភិក្ខុនោះប្តេជ្ញាការដេកនោះ វិនយធរត្រូវកាត់ទោសតាមអាបត្តិ ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថា ខ្ញុំបានដេកមែន តែថាខ្ញុំមិនបានប៉ះពាល់កាយមាតុគ្រាមទេ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យបំពោះការដេក ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថា ខ្ញុំមិនដេកទេ តែថាខ្ញុំអង្គុយ វិនយធរត្រូវកាត់ទោសបំពោះការអង្គុយ ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថា ខ្ញុំមិនអង្គុយទេ តែថាខ្ញុំឈរ វិនយធរមិនគួរកាត់ (អាបត្តិអ្វីឡើយ ។

(៣៩១) បើឧបាសិកានោះ ចោទយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំបានឮថា លោកម្ចាស់អង្គុយនិយាយចែចង់មាតុគ្រាមដោយពាក្យអាក្រក់ បើភិក្ខុនោះប្តេជ្ញាតាមពាក្យចោទនោះ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមអាបត្តិ ។

សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យស្ស មយា សុតំ និសិន្នស្ស មាតុគ្គាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសន្តស្សាតិ សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ សច្ចាហំ និសិន្នោ នោ ច ខោ មាតុគ្គាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសិន្តិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។បេ។ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ និបន្នោតិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។បេ។ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

(៣៨២) សោ ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យស្ស មយា សុតំ និបន្នស្ស មាតុគ្គាមំ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសន្តស្សាតិ សោ ចេ តំ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។បេ។ សច្ចាហំ និបន្នោ នោ ច ខោ ទុដ្ឋុល្លាហិ វាចាហិ ឱភាសិន្តិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។បេ។ នាហំ និបន្នោ អបិច ខោ និសិន្នោតិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។បេ។ នាហំ និបន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំបានឮថា លោកម្ចាស់អង្គុយនិយាយថែបន់មាតុគ្រាមដោយពាក្យអាក្រក់ បើភិក្ខុនោះឆ្លើយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំអង្គុយមែន តែថាខ្ញុំមិនបាននិយាយថែបន់មាតុគ្រាមដោយពាក្យអាក្រក់ទេ នោះវិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយការអង្គុយ ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថាខ្ញុំមិនអង្គុយទេ តែថាខ្ញុំដេក វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមការដេក ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថា ខ្ញុំមិនអង្គុយទេ តែថាខ្ញុំឈរ វិនយធរមិនគួរវិនិច្ឆ័យ (ឲ្យត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ) ។

(៣៤២) បើឧបាសិកានោះ ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំបានឮថា លោកម្ចាស់ដេកនិយាយថែបន់មាតុគ្រាមដោយពាក្យអាក្រក់ បើភិក្ខុនោះប្តេជ្ញាតាមពាក្យពោលនោះ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិ ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថា ខ្ញុំដេកមែន តែថាខ្ញុំមិនបាននិយាយថែបន់ (មាតុគ្រាម) ដោយពាក្យអាក្រក់ទេ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមការដេក ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថា ខ្ញុំមិនដេកទេ តែថាខ្ញុំអង្គុយ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមការអង្គុយ ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថា ខ្ញុំមិនដេកទេ តែថាខ្ញុំឈរ វិនយធរមិនគួរវិនិច្ឆ័យ (ឲ្យត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ) ។

(៣៨៣) សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និសិន្នោតិ សោ ចេ តំ បដិជានាតិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ និបន្នោតិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និសិន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

(៣៨៤) សា ចេ ឯវំ វទេយ្យ អយ្យោ មយា ទិដ្ឋោ មាតុគ្គាមេន សទ្ធឹ ឯកោ ឯកាយ រហោ និបន្នោតិ សោ ចេ តំ បដិជានាតិ និបជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និបន្នោ អបិច ខោ និសិន្នោតិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ បេ ។ នាហំ និបន្នោ អបិច ខោ ឋិតោតិ ន ការេតព្វោ ។

(៣៨៥) អយម្បីតិ បុរិមំ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ អនិយតោតិ ន និយតោ សង្ឃាទិសេសោ វា បាចិត្តិយំ វា ។

(៣៥៣) បើឧបាសិកានោះឆ្លើយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ម្នាក់ឯង អង្គុយកន្លែងស្ងាត់ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម គឺស្រីតែម្នាក់ បើភិក្ខុប្តេជ្ញាតាមពាក្យចោទនោះ វិនយធរត្រូវកាត់អាបត្តិ ចំពោះការអង្គុយ ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថា ខ្ញុំមិនអង្គុយទេ តែថា ខ្ញុំដេក វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមការដេក ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថា ខ្ញុំមិនអង្គុយទេ តែថាខ្ញុំឈរ វិនយធរមិនគួរកាត់ (ឲ្យត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ) ។

(៣៥៤) បើឧបាសិកានោះឆ្លើយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឃើញលោកម្ចាស់ម្នាក់ឯង ដេកកន្លែងស្ងាត់ ជាមួយនឹងមាតុគ្រាម គឺស្រីតែម្នាក់ បើភិក្ខុនោះ ប្តេជ្ញាការដេកនោះ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយការដេក ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថា ខ្ញុំមិនដេកទេ តែថាខ្ញុំអង្គុយ វិនយធរត្រូវកាត់អាបត្តិតាមអង្គុយ ។ បេ ។ បើភិក្ខុឆ្លើយថា ខ្ញុំមិនដេកទេ តែថាខ្ញុំឈរ វិនយធរមិនគួរកាត់ (ឲ្យត្រូវអាបត្តិអ្វីឡើយ) ។

(៣៥៥) ត្រង់ពាក្យថា សូម្បីធម៌ គឺតថាគតពោលប្រៀបធៀបនឹងសិក្ខាបទមុន ។ ត្រង់ពាក្យថា អនិយត គឺមិនប្រាកដជាអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ឬបាចិត្តិយ ។

[៣៨៦] គមនំ បដិជានាតិ និសជ្ជំ បដិជានាតិ អាបត្តឹ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ គមនំ បដិជានាតិ និសជ្ជំ នប្បដិជានាតិ អាបត្តឹ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ គមនំ បដិជានាតិ និសជ្ជំ បដិជានាតិ អាបត្តឹ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ គមនំ បដិជានាតិ និសជ្ជំ នប្បដិជានាតិ អាបត្តឹ នប្បដិជានាតិ ន ការេតព្វោ ។ គមនំ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជំ បដិជានាតិ អាបត្តឹ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ គមនំ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជំ នប្បដិជានាតិ អាបត្តឹ បដិជានាតិ អាបត្តិយា ការេតព្វោ ។ គមនំ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជំ បដិជានាតិ អាបត្តឹ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជាយ ការេតព្វោ ។ គមនំ នប្បដិជានាតិ និសជ្ជំ នប្បដិជានាតិ អាបត្តឹ នប្បដិជានាតិ ន ការេតព្វោតិ ។

ទុតិយោ អនិយតោ និដ្ឋិតោ ។

អនិយតកណ្ឌ អនិយតទី ២ បទភាជនីយ

(៣៩៦) ភិក្ខុប្ដេជ្ញាការទៅ ប្ដេជ្ញាការអង្គុយ ប្ដេជ្ញាអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិ ។ ភិក្ខុប្ដេជ្ញាការទៅ មិនប្ដេជ្ញាការអង្គុយ ប្ដេជ្ញាអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិ ។ ភិក្ខុប្ដេជ្ញាការទៅ ប្ដេជ្ញាការអង្គុយ មិនប្ដេជ្ញាអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយការអង្គុយ ។ ភិក្ខុប្ដេជ្ញាការទៅ មិនប្ដេជ្ញាការអង្គុយ មិនប្ដេជ្ញាអាបត្តិ វិនយធរមិនគួរវិនិច្ឆ័យអ្វីឡើយ ។ ភិក្ខុមិនប្ដេជ្ញាការទៅ ប្ដេជ្ញាការអង្គុយ ប្ដេជ្ញាអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិ ។ ភិក្ខុមិនប្ដេជ្ញាការទៅ មិនប្ដេជ្ញាការអង្គុយ ប្ដេជ្ញាអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអាបត្តិ ។ ភិក្ខុមិនប្ដេជ្ញាការទៅ ប្ដេជ្ញាការអង្គុយ មិនប្ដេជ្ញាអាបត្តិ វិនយធរត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយការអង្គុយ ។ ភិក្ខុមិនប្ដេជ្ញាការទៅ មិនប្ដេជ្ញាការអង្គុយ មិនប្ដេជ្ញាអាបត្តិ នោះវិនយធរមិនគួរវិនិច្ឆ័យ (អ្វីឡើយ) ។

អនិយតទី ២ ចប់ ។

(៣៩៧) ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ ទ្វេ អនិ-យតា ធម្មា ។ តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

អនិយតកណ្ឌំ និដ្ឋិតំ ។

តស្សុទ្ទានំ

អលំកម្មនិយញ្ចេវ តថេវ ច ន ហេវ ខោ
អនិយតា សុបញ្ញត្តា ពុទ្ធសេដ្ឋេន តាទិនាតិ ។

(៣៥៧) លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អាបត្តិឈ្មោះអនិយតពីរ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់ទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកម្ចាស់ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសូមសួរអស់វារៈពីរដងផង លោកម្ចាស់ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសូមសួរលោកម្ចាស់អស់វារៈបីដងផង លោកម្ចាស់ជាអ្នកបរិសុទ្ធហើយឬ លោកម្ចាស់បរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះ បានជាលោកម្ចាស់ស្ងៀមនៅ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយកិរិយាស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

អនិយតកណ្ឌ ចប់ ។

ឧទ្ទាននៃអនិយតកណ្ឌនោះ

អនិយតាបត្តិ (ពីរ) គឺអលំកម្មនិយ ១ នាលំកម្មនិយ ១ ដែលព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏ប្រសើរ មានព្រះគុណធម៌មាំមួន ទ្រង់បញ្ញត្តទុកល្អហើយ ។

សន្លឹកចង្អុលប្រាប់មាតិកា

តេរសកណ្ឌ	លេខទំព័រ
សង្ឃាទិសេសទី ១	១
រឿងសេយ្យសកភិក្ខុ.	״
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដម្បូង.	៦
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់.	៧
បទភាជនីយ សុទ្ធិក.	״
បទភាជនីយ និយាយអំពីវណ្ណចក្ក.	១៣
បទភាជនីយ និយាយអំពីពទ្ធចក្ក.	១៥
បទភាជនីយ និយាយអំពីចក្កមានមូលគ្រប់ទាំងអស់ជាដើម.	១៩
វារៈសំដែងអំពីអនាបត្តិ	២៧
វិនីតវត្ថុគាថា (មាតិកានុក្រម គឺបញ្ជីរឿងតាមលំដាប់ហូរហែ).	៣៨
វិនីតវត្ថុ សំដែងអំពីភិក្ខុ ១ រូបកំពុងយល់សប្តិជាដើម.	៣៩
សង្ឃាទិសេសទី ២	៥៣
រឿងឧទាយិភិក្ខុ.	״
សេចក្តីបញ្ញត្តិ.	៥៧
បំណែកសិក្ខាបទ.	״
បទភាជនីយ និយាយអំពីភិក្ខុបេយ្យាល.	៥៩
បទភាជនីយ និយាយអំពីស្រីពីរនាក់ជាដើម.	៦៣
សំដែងអំពីវារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ.	៨០
វិនីតវត្ថុគាថា (មាតិកានុក្រម គឺបញ្ជីរឿងតាមរបៀបហូរហែ).	״
វិនីតវត្ថុ រឿងភិក្ខុចាប់ពាល់ម្តាយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ជាដើម.	៨១

លេខទំព័រ

សង្ឃាទិសេសទី ៣ ៨៦

រឿងឧទាយិភិក្ខុ . . . . "
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ ៨៨
ចំណែកសិក្ខាបទ . . . . "
បទភាជនីយ ៨៩
និយាយអំពីភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៩៩
វិនីតវត្ថុគាថា (មាតិកាឧទ្រ្កម គឺបញ្ជីរឿងតាមរបៀបហូរហែ) ១០០
វិនីតវត្ថុ សំដែងអំពីស្រីម្នាក់ដណ្ដប់សំពត់កម្ពលថ្មីលក់ថ្មីជាដើម ១០១

សង្ឃាទិសេសទី ៤ ១០៤

និទានឧទាយិភិក្ខុ . . . . "
សេចក្ដីបញ្ញត្តិសិក្ខាបទ ១០៩
សិក្ខាបទវិភង្គ បទភាជនីយ ១១១
បទភាជនីយ និយាយអំពីភិក្ខុសង្ស័យជាដើម ១១៣
សំដែងអំពីភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១១៦
វិនីតវត្ថុគាថា (មាតិកាឧទ្រ្កម គឺបញ្ជីរឿងតាមរបៀបហូរហែ) . . . . "
វិនីតវត្ថុ និយាយអំពីស្រីអារជាដើម ១១៧

សង្ឃាទិសេសទី ៥ ១២០

និទានឧទាយិភិក្ខុ . . . . "
សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាដំបូង ១២៩
សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ ១៣៣
បទភាជនីយ និយាយអំពីនិក្ខេបបទ . . . . "

សន្លឹកបន្ថុលប្រាប់មាតិកា ៣៧៧

លេខទំព័រ

ស្រីមាន ១០ ពួក ១៣៤

ភរិយាមាន ១០ ពួក . . . . ″

និយាយអំពីខណ្ឌចក្ក ១៣៧

និយាយអំពីពទ្ធចក្ក ១៣៩

និយាយអំពីភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៦

វិនីតវត្ថុគាថា (មាតិកានុក្រម គឺបញ្ជីរឿងតាមលំដាប់ហូរហែ) . . . . ″

វិនីតវត្ថុ និយាយអំពីរឿងស្រីដេកលក់ជាដើម . . . . ″

សង្ឃាទិសេសទី ៦ ១៧៩

រឿងភិក្ខុនៅក្នុងដែនអាឡវី . . . . ″

រឿងមណិកណ្ឋនាគរាជ ១៨៣

និយាយអំពីរឿងហ្វូងសត្វស្វាប ១៨៨

និយាយអំពីរឿងកុលបុត្តឈ្មោះរដ្ឋបាល ១៩១

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ នឹងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៩៣

សិក្ខាបទវិភង្គ នឹងសម្មតិវិធិ ១៩៥

និយាយអំពីការសំដែងទីសង់កុដិ ១៩៧

បទភាជនីយ និយាយអំពីទីមិនមានសេចក្ដីឥន្តរាយជាដើម ១៩៩

សំដែងអំពីភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២២២

សង្ឃាទិសេសទី ៧ ២២៣

រឿងឆន្នត្ថេរ . . . . ″

សេចក្ដីបញ្ញត្តិ ២២៥

	លេខទំព័រ
សិក្ខាបទវិភង្គ និយាយអំពីការសូមសង្ឃ ឲ្យមើលទីសង់វិហារ	២២៥
សិក្ខាបទវិភង្គ និយាយអំពីវិធីសន្មតិ	២២៧
បទភាជនីយ និយាយអំពីវិហារសង្ឃមិនបានសំដែងទីឲ្យជាដើម	២៣៣
សំដែងអំពីភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៣៨

សង្ឃាទិសេសទី ៨ ..... ២៣៩

និទានព្រះទព្វមល្លបុត្រ	២៣៩
និយាយអំពីការសន្មតិព្រះទព្វមល្លបុត្រឲ្យជាអ្នករៀបចំសេនាសនៈ និងសំដែងឡើងនូវភត្ត	២៤១
និទានមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុ	២៤៥
និទានមេត្តិយាភិក្ខុនី	២៥០
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	២៥៥
ចំណែកសិក្ខាបទ	"
និយាយអំពីអធិករណ៍ ៤ យ៉ាង	២៥៦
បទភាជនីយ និយាយអំពីការចោទដោយការមិនឃើញជាដើម	២៥៧
និយាយអំពីភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៧០

សង្ឃាទិសេសទី ៩ ..... ២៧១

និទានមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុ	"
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	២៧៥
សិក្ខាបទវិភង្គ អធិករណ៍ជាចំណែកដទៃ	"
សិក្ខាបទវិភង្គ និយាយអំពីលេស ១០ យ៉ាង	២៧៨
បទភាជនីយ និយាយអំពីចំណែកដទៃនៃអាបត្តាធិករណ៍	២៨៥
បទភាជនីយ និយាយអំពីអធិករណ៍មានមូលមួយ ៗ	២៨៧
សំដែងអំពីភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ	២៩១

លេខទំព័រ

សង្ឃាទិសេសទី ១០ ១៩១

និទានទេវទត្តភិក្ខុ . . . . "
និយាយអំពីវត្ថុ ៥ យ៉ាង ២៩២
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ២៩៨
ចំណែកសិក្ខាបទ . . . . "
ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម ៣០១
បទភាជនីយ ៣០២
និយាយអំពីអនាបត្តិ ៣០៣

សង្ឃាទិសេសទី ១១ ៣០៤

និទានភេទានុវត្តកភិក្ខុ . . . . "
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ៣០៦
សិក្ខាបទវិភង្គ ៣០៧
ការសូត្រសមនុភាសនកម្ម ៣០៩
បទភាជនីយ និយាយអំពីភារៈដែលត្រូវអាបត្តិ ៣១១
សំដែងអំពីភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១២

សង្ឃាទិសេសទី ១២ ៣១៣

និទានឆន្នភិក្ខុ . . . . "
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ៣១៦
ការចែកសិក្ខាបទ ៣១៧
វិធីសូត្រសមនុភាសនកម្ម ៣១៩
បទភាជនីយ ៣២០
ភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២១

	លេខទំព័រ
សង្ឃាទិសេសទី ១៣	៣២២
និទានអស្សជិបុនព្វសុកភិក្ខុ	"
និទានព្រះសារីបុត្តត្ថេរ នឹងព្រះមោគ្គល្លានត្ថេរ	៣៣៤
និយាយអំពីបព្វាជនីយកម្ម	៣៣៥
និយាយអំពីសេចក្តីបញ្ញត្តិ	៣៤០
សិក្ខាបទវិភង្គ	៣៤១
និយាយអំពីសមនុភាសនកម្ម	៣៤៥
បទភាជនីយ	៣៤៦
និយាយអំពីភាវៈមិនត្រូវអាបត្តិ	៣៤៧
បញ្ជីរឿងនៃសង្ឃាទិសេសនោះ	៣៤៩
អនិយតកណ្ឌ	
អនិយតទី ១	៣៥០
និទានឧទាយិភិក្ខុ	"
និទានឧបាសិកាឈ្មោះនាងវិសាខា	៣៥១
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	៣៥៣
ការចែកសិក្ខាបទ	៣៥៥
បទភាជនីយ	"
អនិយតទី ២	៣៦១
និទានឧទាយិភិក្ខុ	"
និទានឧបាសិកាឈ្មោះនាងវិសាខា	៣៦២
សេចក្តីបញ្ញត្តិ	៣៦៣
សិក្ខាបទវិភង្គ	"
បទភាជនិយ	៣៦៩

សៀវភៅនេះ ត្រូវបានបោះពុម្ពឡើងវិញ ដោយប្រាក់អំណោយនៃ
អ្នកខាងក្រោមនេះ ៖

Printing costs were met through the gift of

Hisao Kasahara
3-4-2 Azaminominami, Aoba-ku, Yokohama-shi, Japan

この本は次の方によって復刻されました。

笠原尚夫
〒225 横浜市青葉区あざみ野南3-4-2
☎045-913-1921

ព្រះត្រៃបិដក ភាគទី ១១០ " អភិធម្មបិដក "
ការផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ, ភ្នំពេញ
ការបោះពុម្ពជាថ្មីឡើងវិញ របស់សមាគមជំនួយដល់ការបោះពុម្ពព្រះត្រៃបិដកឡើងវិញ
បោះពុម្ព ថ្ងៃទី ១០ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤
សហប្រតិបត្តិការរៀបរៀង និងបោះពុម្ពនៅប្រទេសជប៉ុន

TRIPITAKA VOL. 2 (of 110 volumes total)
"VINAYA PITAKA"
Published by the Buddhist Institute, Phnom Penh
Reproduced with the kind cooperation of the
TRIPITAKA PUBLISHING COMMITTEE
First edition December 8, 1994
Printed in Japan by Hirosaki Sogo Printing Ltd.

トリピタカ（南伝大蔵経）全110巻・第２巻ヴィナヤピタカ（律部）

発　　行：プノンペン仏教研究所
復刻救援：カンボジア版トリピタカ（南伝大蔵経）復刻救援委員会
発　　行：1994年12月８日

印刷・製本／弘前相互印刷株式会社
製作にあたり弘前相互印刷株式会社の多大な協力を得ました。

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ

INSTITUT BOUDDHIQUE